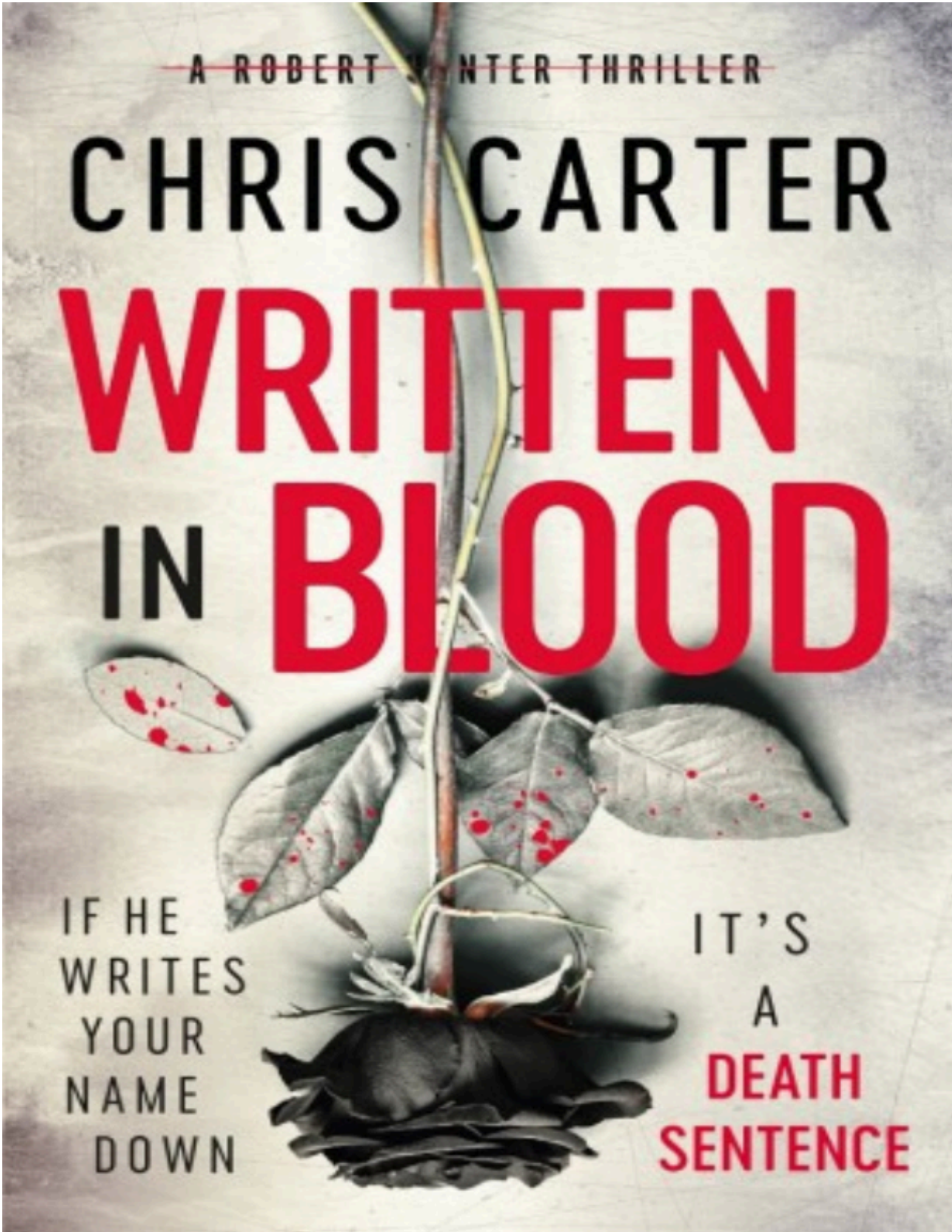
A ROBERT HUNTER THRILLER

CHRIS CARTER

WRITTEN IN BLOOD

IF HE WRITES YOUR NAME DOWN

IT'S A DEATH SENTENCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Adanmışlık

Başlangıçta bu kitabın, Eylül 2019'da tüm kalbimi de alarak bu dünyayı terk eden ortağım Kara Louise Irvine'in sevgi dolu anısına adanması gerekiyordu, ancak o zamandan beri tüm dünya bir uyandırma çağrısı aldı. .

Birçoğumuz için çok şey değişti.

Bunu aklımda tutarak, bu romanı sadece Kara'ya değil, maalesef Kovid-19'a karşı mücadelesini kaybeden herkesin sevgi dolu anısına ithaf etmek istiyorum. Hazırlıklı değildik.

Herkes için; bu savaş devam ediyor, o yüzden lütfen güvende kalın.

Bir

Los Angeles, Kaliforniya, 5 Aralık Cumartesi

Noel Gününe tam olarak üç hafta vardı. Angela Wood için o cumartesi resmi olarak "yoğun sezon" olarak adlandırdığı dönemin başlangıcıydı. Alışveriş merkezleri, ana caddeler, hatta küçücük köşe dükkanları bile zaten sahte karla, yanıp sönen ışıklarla ve rengarenk dekorasyonlarla kaplanmış olurdu; hepsi de harcamaya hevesli, mükemmel hediyeleri arayan insanlarla dolup taşardı. Bu, çoğu insanın omuz silkerek mali durumlarını görmezden geldiği ve kendi kendine 'Ah, ne oluyor, bugün Noel' dediği ve bununla birlikte derinlere indiği yılın tek zamanıydı. ve imkanlarının ötesine geçerek daha fazlasını, bazen de banka hesaplarının izin verdiğinden çok daha fazlasını harcıyorlar.

Angela'ya göre "yoğun sezon", ceplerinde ve çantalarında kalın cüzdanlar taşıyan mutlu insanlar anlamına geliyordu çünkü Noel yaklaşırken sınırlı bir süre için gerçek para geri dönme eğilimindeydi. Bu gün ve çağda, herhangi bir günde, Los Angeles sakinlerinin çoğu yanlarında nakit para taşımıyordu, küçük bir bozuk para bile taşımıyordu - her şey el değmeden yapılıyordu - köşedeki bir mağazadan tek bir paket sakız almaktan, mutlak bir harcama yapmaya kadar. Rodeo Drive'da şans. Nakit yok, karışıklık yok, telaş yok. Elektronik satın alma çağı iyice ve gerçek anlamda gelmişti. Zaten herhangi bir satış görevlisi veya mağaza sahibi için bu pek de önemli değildi. Ama Angela satış elemanı değildi. Kendisi de işletme sahibi değildi. O, usta bir yankesiciydi ve bu nedenle, dokun-git onun için pek işe yaramıyordu. Elbette, kredi kartlarını ve akıllı telefonları aldığında kullanabilirdi ve kullandı da, ama onun dünyasında nakit kraldı ve bu yüzden 'yoğun sezon' onun yüzünü her zaman gülümsetiyordu.

Bu yıl Angela yüksek sezonuna Tujunga Köyü'ndeki rahat bir alışveriş caddesini ziyaret ederek başlamaya karar verdi.

Studio City'deki Ventura Bulvarı yakınında bulunan Tujunga

Bulvarı, Colfax Meadows ve Woodbridge Park mahalleleri arasında yer alıyordu. 'Köy', çok çeşitli ve büyüleyici mağazaların, butiklerin, restoranların, barların ve kafelerin bulunabileceği, blok uzunluğundaki popüler bir bölgeydi. The Village'ın tüm yıl boyunca, özellikle de hafta sonlarında önemli sayıda alışveriş yapan kişinin ilgisini çekmesi şaşırtıcı değildir. 'Yoğun sezonda' bu sayı katlanarak artacak ve caddeler mutlu insanlardan ve onların yüklü cüzdanlarından oluşan bir okyanusla dolacaktı.

Angela fırsat buldukça geceleri çalışmayı tercih ediyordu, bu da festival sezonunu bu kadar sevmesinin bir başka nedeniydi. Yoğun müşteri sayısını karşılayabilmek için çoğu mağaza Aralık ayı boyunca normalden daha geç saatlere kadar açık kaldı. Bunu bilen Angela, Tujunga Köyü'ne tam güneş ufukta batmaya başlarken ulaştı ve Woodbridge tarafından Köy'e yaklaşırken caddeyi dolduran alışveriş yapanların sayısının iki katına çıktığını görmekten memnun oldu. sadece bir yıl önce.

Angela, bir çift çok ince, kırmızı deri eldiveni ayağına geçirmeden önce parmak eklemlerini avuçlarının içinde şaklatırken, "Ah, Noel sezonunu o kadar çok seviyorum ki" dedi kendi kendine.

Güneş, Melekler Şehri'ne son bir iyi geceler dilemek üzereyken, sokaklardaki sıcaklık sekiz santigrat dereceye düşmüştü; Angela'nın geldiği bir kış gecesi için hiç de fena değildi, ama sıcaklığın ve güneşin olduğu bir şehirde. Onursal asistan olarak kabul edildiklerinde sekiz derece, gururlu bir Angeleno'nun bulabilecekleri en kalın ve en sıcak tutan paltoyu dolaplarında aramasına neden olmak için fazlasıyla yeterliydi. Angela gibi biri için kalın kışlık paltolar gizli bir nimetti çünkü çoğu insan dış ceplerini iyi kullanıyordu. Bu tür paltolar, kişinin vücudu ile dış cepler arasında daha kalın bir yalıtım katmanı sağlıyordu; bu da kişinin, bir kurbanın eşyalarını elinden almak için usta bir yankesici olmasına bile gerek olmadığı anlamına geliyordu. Sokakta veya bir mağazada başka birine çarpmanın kesinlikle affedilebilir olduğu kalabalık bir ortamda, birinin cebini karıştırmak daha da kolay bir iş haline geldi. İnsanların yüzde sekseninin kalın paltolar giydiği kalabalık Tujunga Köyü, Angela gibi çok yetenekli bir uzman için ücretsiz bir hediyelik eşya dükkanı gibiydi.

Angela kalabalığa katılırken, "Haydi şunu yapalım" dedi, gözleri av arayan bir şahininki gibiydi.

Daha blok uzunluğundaki yolun yarısına bile varmadan Angela çoktan üç cüzdan kapmıştı. Kolayca daha fazlası olabilirdi, çok daha fazlası ama 'yoğun sezonda' Angela'nın 'kör seçim' yapmak için hiçbir nedeni yoktu; ne aldığına dair iyi bir fikri olmadan bir cüzdan kaptı.

Yaklaşımı basit ve karmaşık değildi; mağazada veya sokakta bir ürün için ödeme yapan bir müşteriyi gözlemleyin. Bu basit yaklaşımın avantajı iki yönlüydü: Bir: Angela kimin nakit taşıdığını, kimin taşımadığını kolayca tespit edebiliyordu. İkincisi - hedefin cüzdanını nereye koyduğunu görebiliyordu - ceket cebi, ceket cebi, el çantası vb.

Bunu yaptıktan sonra Angela'nın yapması gereken tek şey hedefi takip etmek ve saldırmak için doğru anı beklemekti ve o asla acele etmedi. Bu sefer Angela'nın 'kontrol zamanı' dediği noktaya ulaşması yalnızca on beş dakikasını aldı.

Angela asla açgözlülüğün kontrolü ele almasına izin vermedi. Artık değil. Bir kez bunu yaptığında bu onun çöküşü olmuş, kısa bir süreliğine hapiste kalmasına mal olmuştu, bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği bir yerdi bu. O zamandan beri, nakit para ve kredi kartı olup olmadığını kontrol etmeden önce aynı anda en fazla üç cüzdan alıyordu. Yeterince kazansaydı, bunu bir gün yapardı. Aksi takdirde ikinci tur için sokaklara dönmeden önce cüzdanları elden çıkaracaktı.

Üçüncü cüzdanını kaldırdıktan sonra Angela'nın, seçtiklerinin içeriğini kontrol etmek için güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Tarihi ve her zaman kalabalık olan Vitello restoranının hemen arkasında, Tujunga Köyü'nün tam kalbinde yer alan Rendition Room, 1930'lar temalı, sade bir kokteyl barıydı ve tuvaleti Angela'nın yapması gerekenler için mükemmeldi.

Angela daha önce birkaç kez Gösterim Odası'na gitmişti ama orayı hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Bayanlar tuvaletinde, kabinlerden birini kullanabilmek için beş dakikadan fazla sırada beklemek zorunda kaldı. İçeri girdiğinde cüzdanlarında ne kadar para olduğunu kontrol etti ve bundan daha mutlu olamazdı.

On beş dakikadan az bir çalışma için altı yüz seksen yedi dolar, Paranın çoğunu sütyeninin içine sakladığı için kendi kendine düşündü. *İlk gün için fena değil*.

Bir anlığına, ikinci tur için The Village'a geri dönmeyi düşündü. 'Dışarıda çok daha fazlası var,' 'Pervasız Angela' kulağına fısıldamaya çalıştı. ‘Bir gecede bir ayın seçimini yapabilirsin.’

Ama 'Mantıklı Angela' da oradaydı ve bir kalp atışıyla bu fikri tekrar unutulmaya yüz tuttu.

'Burada işimiz bitti Angela. Bundan çok daha iyisini biliyorsun. Aptalca bir şey yapmak yerine neden gidip kutlama yapıp bir içki içmiyorsun? Sonuçta bir kokteyl barındasınız.”

Angela bundan çok daha iyisini biliyordu. Hapis cezasına çarptırıldığından beri artık hiçbir zaman mantıkla tartışmadı.

Odadan çıkmadan önce, gecelik işi bittiği için, Angela önce taktığı

siyah peruğunu, ardından koyu renkli kontakt lenslerini çıkarıp kaldırdı.

Kalabalık bar alanında nihayet servis alması birkaç dakikasını aldı. Angela kokteyl menüsüne göz attıktan sonra gitmeye karar verdi.

bir klasikle – sepet. Tablo açısından oldukça hızlı bir şekilde şanslıydı. Tam içkisiyle bardan uzaklaşırken, ondan sadece birkaç metre ötede küçük, yuvarlak, dik bir masa boşaldı. Angela hızla ona doğru ilerledi.

Kokteylini yudumlarken gözleri kalabalığı taramaya başladı. Bu geceyi sonlandırma kararını yeniden düşündüğünden değil. Angela için nerede olursa olsun etrafındaki insanları taramak artık alışkanlık haline gelmişti. . . bir refleks. . . bir alışkanlık gücü. Yaptığının farkına bile varmadan yaptığı bir şeydi bu. Yirmi saniye içinde şimdiye kadar gördüğü en kolay üç seçimi seçmişti.

Sağında dört masa vardı; kırk yaşlarında iki adam. Her ikisi de olumlu bir şekilde sarhoş. Gözlük takan kişi cüzdanını ceketinin cebine koymuş, sonra katlanmış ceketi cüzdan cebi yukarı bakacak şekilde sağındaki boş tabureye koymuştu.

Önünde üç masa vardı; margaritalarını yudumlayan yirmili yaşlarında iki kadın. Sırtı Angela'ya dönük olanın fermuarı açılmış çantası sandalyenin arkasından sarkıyordu.

Sağındaki bir sonraki masada dikkatini cep telefonuna odaklamış uzun boylu bir beyefendi vardı. Çok şık bir deri çantayı ayaklarından birkaç santim uzağa, yere koymuştu. Angela çantanın içindekileri görmemişti ama bunun değerli bir şey olduğuna bahse girmeye hazırdı.

*İnsanların kesinlikle hiçbir fikri yok*Angela başını hafifçe sallarken, diye düşündü. *Sanki hiç öğrenmiyorlar*.

Angela'nın dikkati yerdeki çantadan adama ve cep telefonuna döndüğünde, muhtemelen altmışlı yaşlarının ortasında olan yaşlı bir beyefendi adama yaklaştı. Angela onların konuşmalarını duyabiliyordu.

"Affedersiniz" dedi yaşlı beyefendi. Bir viski bardağı taşıyordu. 'İçkimi masanıza koymamın bir sakıncası var mı? Bu gece oldukça meşgul.'

Uzun boylu adam telefonuyla göz temasını kesmedi.

'Yapmamanı tercih ederim.'

Angela adamın cevabı karşısında sanki yanlış duymuş gibi kaşlarını çattı. Yaşlı beyefendi de açıkça şaşırmıştı.

Yaşlı beyefendi, "Masanın küçük bir köşesini kullanacağım," diye tekrar denedi. 'Sadece içkimi dinlendirmek için. Seni rahatsız etmeyeceğim.'

Uzun boylu adam, "Eh, beni zaten rahatsız ediyorsun," dedi ve sonunda yaşlı beyefendiyle göz göze geldi. "Git içkini dinlendirmek için başka bir yer bul, eski zaman." Bu masa alınmış."

Uzun boylu adama inanamayarak bakarken Angela'nın gözleri büyüdü. *Tam bir sik kafalı,* diye düşündü.

Sözcüklerin kaybolduğu yaşlı adam, ne yapacağını bilemeden bir süre hareketsiz kaldı.

Uzun boylu adam, "Siktir git dedim ihtiyar" dedi, sesi sertti. Şaşıran yaşlı adam döndü ve uzaklaştı.

Angela tam masasını yaşlı adama sunmak üzereyken kulağına 'Pervasız Angela' fısıldadı.

'Telefonu olan adam tam bir pislik, Angie. Ona bir ders verebilirsin."

Angela'nın gözleri adamın yerdeki deri çantasına döndü. Uzun boylu adamın dikkati tekrar cep telefonuna döndü.

Angela içkisini bitirdi ve masanın diğer tarafına geçti. Artık uzun boylu adamın hemen arkasında duruyordu. Dikkat çekmemek için cep telefonunu alıp kulağına götürdü. Sahte telefon görüşmesine başlarken sağ ayağı, yerdeki deri çantasının omuz askısının ucuna ulaşacak kadar dışarı çıktı.

Adam cep telefonuna hararetle bir şeyler yazıyordu. Angela telefonda sahte konuşurken vücudunu adamdan uzaklaştırdı ve o yöne doğru iki adım attı. Boynunu uzattı ve sanki kokteyl barda başka birini ararmış gibi etrafa bakındı. Bunu yaparken sağ ayağıyla gizlice adamın deri çantasını da kendisiyle birlikte sürükledi.

Adam, çantasının ondan bir metre daha uzaklaştığını fark edemeyecek kadar cep telefonuyla meşguldü, ama eğer fark etmiş olsaydı, ortalık bu kadar kalabalık olduğundan Angela ona ayağının omzuna dolandığı bahanesini kolaylıkla sunabilirdi. Kayışı tesadüfen taktım, hepsi bu, basit bir hataydı.

Angela bir adım daha attı; bir çanta daha çekiştirdi ve ardından Şans Hanım ona gülümsedi. Ters yöndeki birkaç masada birisi içecek tepsisini yere düşürdü. Bardakların ve kırılan şişelerin yüksek sesi, uzun boylu adamınkiler de dahil olmak üzere çok sayıda gözün dikkatini çekti. Sadece birkaç saniye sonra dikkati tekrar telefonuna döndüğünde Angela, adamın deri çantasını paltosunun içine gizlemiş halde çoktan Sunum Odasından çıkıyordu. Bundan beş dakika sonra 237 numaralı otobüse binip eve doğru gidiyordu.

Angela çantanın içine bakmak için can atıyordu ama otobüsün arka koltuğuna oturmasına rağmen bu dürtüye direndi. Ayrıca meraklı gözlerin içeriği kontrol etmesini de istemiyordu.

Tujunga Köyü'nden Colfax Bulvarı'nın güney ucundaki tek yatak

odalı küçük daireye varması kırk beş dakikadan biraz fazla sürdü. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz ayakkabılarını çıkardı ve yatağına oturdu. Angela bacak bacak üstüne atarak yoga tarzında deri çantayı önüne koydu ve sonunda fermuarını açtı.

Hayal kırıklığı.

Belki çantanın boyutundan ve şeklinden ya da ağırlığından kaynaklanıyordu ama Angela içinde dizüstü bilgisayar ya da tablet gibi bir şey olacağından neredeyse emindi. Olmadı. Çantanın içindeki tek şey, şaşırtıcı derecede ağır olan, sekize on bir inçlik siyah, deri kaplı bir günlüktü.

'Vay be, dizüstü bilgisayar yerine dizüstü bilgisayar mı alacağım? Harika.' Angela talihsizliğine güldü ve o deri çantayı kapmasının tek sebebinin bardaki o sik kafalıya bir ders vermek olduğuna sevindi.

'Ne kadar kaba bir herif' dedi başını sallayarak. 'Umarım bu kitap sizin için önemlidir.'

İçgüdüsel olarak kitabı açtı ve dikkatsizce sayfaları karıştırdı. İlk fark ettiği şey sayfaların düzgün, yoğun el yazısıyla dolu olduğuydu. Tüm sayfalarda kelimeler yoktu. Birkaçı Angela'nın pek dikkat etmediği kaba çizimler ve eskizlerle doluydu. Bazılarının üzerine Polaroid fotoğrafları zımbalanmıştı. Gözleri karşısına çıkan ilk fotoğrafa takılınca kalbi küt küt atmaya başladı.

Başka bir sayfaya geçti. . . Başka bir Polaroid fotoğrafı. Bu sefer kalbi neredeyse atmayı bıraktı. Arkasında veya fotoğrafın arkasındaki sayfada yazılı bir şey olup olmadığına bakmak için titreyen ellerle fotoğrafı kaldırdı. Hiçbir şey yoktu.

'Ne oluyor?' Bu sözler Angela'nın dudaklarından döküldü ve refleks olarak gözleri fotoğrafın hemen altındaki sayfadaki kelimelere yöneldi. Tüm vücudu titremeye başlamadan önce başarabildiği tek şey birkaç satırdı.

'Aman Tanrım! Ne yaptın sen Angie? Ne yaptın sen?”

İki

7 Aralık Pazartesi

LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi ofisi, Los Angeles şehir merkezinde, Soygun Cinayet Bölümü katının en ucunda, ünlü Polis İdare Binası'nın içinde bulunuyordu. UVC Biriminin başkanı olan Dedektif Robert Hunter, masasındaki telefon çaldığında öğle yemeğinden yeni dönmüştü.

İkinci çalıştan sonra cevap verdi. ‘Dedektif Hunter, Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi.’

'*Robert, ben Susan.*' diye duyurdu arayan kişi. '*Bir dakikan var mı?*Dr. Susan Slater Kaliforniya'nın sunduğu en iyi adli tıp ajanlarından biriydi. Birçok durumda UVC Birimi ile yakın işbirliği

içinde çalışmıştı. Hunter, "Elbette doktor," diye yanıtladı. ‘Bir sorun mu var?’*Emin değilim,*Kısa bir duraklamadan önce Dr. Slater söyledi. '*Olabilir.*İlgisini çeken Hunter koltuğundaki konumunu yeniden ayarladı. 'Tamam, dinliyorum.' Gözleri masasının üzerindeki günlüğe kaydı ve UVC Biriminin herhangi bir adli tıp testi sonucunu beklemediğinden yüzde yüz emin olmak için içgüdüsel olarak birkaç sayfayı geriye çevirdi.

Haklıydı.

'*Bu komik bir hikaye,*Dr. Slater söze başladı. '*Bu sabah laboratuvara gitmek için evimden çıkarken her sabah yaptığım gibi posta kutumu kontrol ettim. Her zamanki hafta sonu önemsiz postalarının yanı sıra ofis boyutunda normal bir zarf buldum. Zarfın ön tarafında büyük harflerle benim adım yazıyordu ama hepsi bu kadardı.*'

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hunter.

'*Ev adresim yoktu Robert.*Doktor açıkladı. '*Sadece ismim. Pul, ABD posta hizmeti işareti ve iade adresi de yoktu.*'

‘Bu da elden teslim edildiği anlamına geliyor.’

'*Kesinlikle,*Dr. Slater da aynı fikirdeydi.

'Henüz açmadın mı?'

'*Tabii ki gerekli tüm önlemleri aldım. Bana sunulan şey bir kitaptı.*'

“Tamam mı?” Hunter telefona kaşlarını çattı.

'*Daha spesifik olmak gerekirse. . . aslında bir çeşit günlük.*'Ne tür bir günlük?'

Kısa bir duraklama daha oldu.

'*Bence sen ve Carlos'un gelip göz atması gereken türden bir günlük.*'

Üç

Hunter'ın Aşırı Şiddetli Suçlar Birimindeki uzun vadeli ortağı Dedektif Carlos Garcia'ydı. Aynı ofis alanını paylaşıyorlardı; tek pencereli, 22 metrekarelik klostrofobik bir beton kutu, iki masa ve başka pek bir şey yoktu ama burası yine de Soygun Cinayet Masası katının geri kalanından tamamen ayrı bir muhafaza alanıydı. aksi halde meraklı gözler ve bitmek bilmeyen uğultulu sesler engelleniyordu.

Hunter, Dr. Slater'la telefonda konuşurken, Garcia masasında oturmuş bazı elektronik evrakların üzerinden geçiyordu.

Hunter, "FSD Kriminalistik Laboratuvarı'na gitmek ister misin?" diye sordu, görüşmeyi keser kesmez çoktan ceketine uzanmıştı. LAPD'nin Adli Bilimler Bölümü'nün (FSD) bir parçası olan FSD Kriminalistik Laboratuvarı, LAPD'nin çeşitli departmanları tarafından yürütülen soruşturmalara destek hizmetleri sağlayan sekiz uzmanlaşmış birim laboratuvarından oluşuyordu. Bu laboratuvarların

çoğu, Los Angeles'ın batı San Gabriel Vadisi bölgesindeki Alhambra'daki California Eyalet Üniversitesi kampüsü içinde yer alan Hertzberg Davis Adli Bilim Merkezi'nde faaliyet gösteriyordu.

“Kriminalistik Laboratuvarı mı?” diye sordu Garcia, gözleri ortağına kısılarak. ‘Bekleyen bir sonuç var mı?’

Hunter, Dr. Slater'la az önce yaptığı konuşmayı hızlıca anlatmadan önce, "Hayır" diye yanıtladı.

'Bir defter mi?'

Hunter, "O da öyle söyledi," diye onayladı.

“Peki Doktor sana başka bir şey vermedi mi?” Garcia ayağa kalkıp ceketine de uzandı.

'Sadece bir göz atmamız gerekiyordu.'

Garcia, "Evet, elbette ben de varım" dedi. 'Ben her zaman gerilime kapılan biri oldum.'

Dört

Şehir trafiğinde, bir Pazartesi öğleden sonra, Hunter ve Garcia'nın West 1st Street'teki Polis İdare Binası ile Alhambra'daki California Eyalet Üniversitesi arasındaki neredeyse altı mil mesafeyi kat etmeleri yaklaşık yirmi sekiz dakika sürdü. Polis memurları için ayrılan alana park ettikten sonra iki dedektif, üniversite kampüsünün güneybatı çeyreğinde yer alan, beş katlı etkileyici bir bina olan Hertzberg Davis Adli Bilim Merkezi'ne doğru yola çıktılar. Resepsiyondan çıktıklarında, Hunter ve Garcia merdivenleri ikinci kata çıktılar; burada İz Analizi Birimi laboratuvarının bulunduğu ve Dr. Slater'ın Hunter'a onunla buluşmasını söylediği yerdi.

İlk merdiveni çıkarlarken Garcia, “Yarınki baloyu sabırsızlıkla mı bekliyorsun?” diye sordu.

"LAPD Noel Balosunu mu kastediyorsun?" diye yanıtladı Hunter, yüz ifadesinde hiç heyecan yoktu. "Öyle misin?"

“Evet.” Öte yandan Garcia gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. 'Zombi-Noel Baba kıyafetim falan var.'

“Zombi-Noel Baba mı?” Hunter’ın dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. ‘Gerçekten mi?’ ‘Evet, evet! Bu partiler çok sıkıcı. Onlara biraz eğlence katmamız gerekiyor.”

Hunter, "Peki bir partiye nasıl eğlence katılacağına dair fikrin Zombi-Noel Baba kıyafeti mi?" diye sordu.

Garcia, "Kostüm giyemediğin için kıskanıyorsun," diye karşı çıktı. “Sen ve Yüzbaşı Blake belediye başkanının masasındasınız, değil mi?” Hunter gözlerini devirirken başını salladı. “Bu çok eğlenceli olacak.” Garcia kıkırdadı. 'Evet, eminim.'

İz Analizi Birimi, FSD Kriminalistik Laboratuvarını oluşturan sekiz birimden biriydi. Adından da anlaşılacağı gibi asıl işlevi, şiddet içeren

bir suç sırasında şüpheli ile mağdur arasındaki fiziksel temas sonucu oluşmuş olabilecek iz delilleri üzerinde analizler yapmaktı. Ayrıca olay yerinde bulunabilecek organik olsun ya da olmasın her türlü malzeme izini de analiz etti.

Hunter, laboratuvarın her zaman kilitli tutulan çift kapısında zile basıp bekledi. Birkaç saniye sonra kapılar hafif bir tıslama sesiyle açıldı.

Soygun Cinayet Masası katının tamamı büyüklüğünde olan laboratuvar, konfor seviyesinin birkaç derece altına kadar soğuktu ama sokaklardaki sıcaklıkla karşılaştırıldığında hâlâ nispeten sıcaktı. Hepsi uzun beyaz laboratuvar önlükleri giyen birkaç adli tıp ajanı farklı iş istasyonlarında meşguldü. Arka planda çok düşük ses seviyesinde rahatlatıcı klasik müzik çalınıyordu.

'Buraya arkadaşlar.'

Kapılar arkalarından yavaşça kapanırken her iki dedektif de Dr. Slater'ın seslendiğini duydu.

Doktor, Hunter ve Garcia'nın durduğu yerden çok da uzakta olmayan, ters çevrilmiş bir mikroskobun önünde oturuyordu.

Otuzlu yaşlarının ortasında olan Dr. Susan Slater, 1,70 boyundaydı; ince, biçimli bir vücuda, çıkık elmacık kemiklerine ve narin bir buruna sahipti. Uzun sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı. Makyajı hafifti ve gözlerinin açık mavisini ortaya çıkarıyordu.

Her iki dedektifi de basit bir baş sallama hareketi ile selamlarken, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler" dedi.

Garcia gülümseyerek, "Eh, o gizemli telefon görüşmesiyle bizi gerçekten ikna ettin," dedi. 'Peki sende ne var?'

"Ben de Robert'a telefonda bunu söyledim," diye yanıtladı Dr. Slater. Sesi yumuşak ve neşeliydi ama aynı zamanda bilgi ve deneyimle doluydu. 'Birisi hafta sonu posta kutuma elden bir paket teslim etti; muhtemelen dün gece geç saatlerde ya da bu sabahın erken saatlerinde. Yalnızca zarf dikkatimi çekti."

"Neden?" diye sordu Garcia. 'Bunda yanlış olan ne vardı?'

"Başlangıçta adres ya da damga yok. Sadece ismim. İade adresi de yok." Önündeki ters mikroskobun yanındaki tezgahın üzerinde duran büyük, şeffaf kanıt çantasını işaret etti. Kanıt çantasının içinde hepsi kahverengi bir zarf görebiliyordu. Ön tarafında büyük siyah büyük harflerle el yazısıyla onun adı yazıyordu: Susan Slater.

Hunter kanıt torbasını göstererek, "Yapabilir miyim?" diye sordu.

'Misafirim ol.'

Hunter, Garcia'yla birlikte içindeki zarfı inceleyebilmek için onu aldı. "Sanırım parmak izi için zaten test etmişsindir?" diye sordu Garcia. Dr. Slater başını salladı. 'Benimkinden başkası değil.'

“El yazısı mı?” Bu sefer Hunter.

‘Hepsi büyük harf ve bunda özel bir şey yok. Kullanılan kalem, ince uçlu, ucuz bir keçeli kalemdi. Mürekkebin izini belirli bir markaya kadar sürmenin hiçbir anlamı yok, çünkü sonuç bizi kesinlikle tüm büyük süpermarketlerin stokladığı türden bir kaleme götürecektir.'

Hunter kanıt torbasını bırakırken başını salladı. 'Ve bir defterden bahsettin mi?'

“Evet” dedi Dr. Slater laboratuvarın arka tarafını işaret ederek. 'İşte olay örgüsü gerçekten de burada yoğunlaşıyor. Gelin, size göstereyim.”

Hunter ve Garcia, bir grup adli tıp ajanının yanından geçerek onu takip ettiler; hepsi de iki dedektifi tanıyamayacak kadar yaptıkları işe dalmışlardı. Laboratuar zemininin en ucundaki iki ayrı bölmeden birine ulaştıklarında, Dr. Slater'ın kapı kolundaki metal tuş takımına sekiz haneli kodu girmesini beklediler.

Muhafaza yaklaşık yirmi altı fit uzunluğunda ve yirmi genişliğindeydi. İçerisinde, üç ayrı tezgah üzerinde beş bilgisayar ekranı ve altı farklı mikroskop (ikisi lazer taramalı, ikisi stereo, biri ters, biri lazer eş odaklı) bulunuyordu. Yeni odanın içindeki sıcaklık, laboratuvarın geri kalanıyla karşılaştırıldığında bir veya iki derece daha düştü. Dr. Slater, Hunter ve Garcia'yı kapının solundaki boş bir tezgaha yönlendirdi.

'Bu sabah,' diye açıkladı, 'posta kutumu kontrol edip zarfı aldığımda, onu hemen orada açmaya bu kadar yaklaştım.' Başparmağı ve işaret parmağıyla işaret etti. 'İnternet üzerinden herhangi bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyordum, ancak bir şeyler sipariş ettiğim ve özellikle de gelmesi üç günden fazla sürerse, bunu tamamen unuttuğum biliniyor. Ayrıca bazen FSD ya da ülke çapındaki başka bir adli tıp laboratuvarı bana istenmeyen numuneler, materyaller vb. gönderiyor. . Omuz silkti. ‘Böyle şeyler yapıyorlar. Neyse, beynim uyanmaya karar verdiğinde zarfı yırtıp açmak üzereydim. FSD'den ya da ülke genelindeki herhangi bir adli tıp laboratuvarından hiç kimse, istenmeyen bir paketi kapıma elden teslim etmez. Eğer öyleyse, bunun nedeni çok acil bir şey olması ve onu posta kutuma bırakmak yerine zili çalıp bana teslim edecek olmalarıydı. Bunu aklımda tutarak paketi doğrudan buraya getirdim ve bu sabah paket üç farklı tarayıcıdan geçti; normal röntgen, içindekilerin bir defter olduğunu ortaya çıkardı; olumsuz sonuçlanan patlayıcı tespiti; ve zehirli veya tehlikeli maddeler de negatif çıktı. Bu yüzden, fazla paranoyak davrandığım ve hükümet kaynaklarını israf ettiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissettikten sonra, sonunda paketi açtım.'

Hemen arkasındaki tezgahın üzerinde bulunan başka bir kanıt

çantasını işaret etti. İçinde deri ciltli bir defter vardı. 'Ve işte elimde olan şey bu. Kanıt torbasını açmadan önce eldiven giymeyi unutmayın."

Hunter ve Garcia, kapının yanındaki duvara monte edilmiş bir dağıtıcıdan birer çift mavi lateks eldiven alıp giydiler. Defter hâlâ delil torbasının içindeyken, her iki dedektifin de fark ettiği ilk şey, kitabın siyah deri kapağının bir defterden beklediğinizden daha kalın olmasıydı. Ön ya da arka kapakta hiçbir tasarım, hiçbir yazı, hiçbir oyma ya da herhangi bir iz yoktu. İkisinin de fark ettiği ikinci şey, günlüğün sıradan bir defterden nispeten daha ağır olmasıydı; her ne kadar sadece yüz yirmi sayfa uzunluğunda, belki biraz daha fazla gibi görünse de. Yandan bakıldığında sayfaların iki kapak arasına düzgün oturmadığı açıkça görülüyordu. Çoğu yamulmuştu, bu da ya sayfaların ıslandığını ya da üzerlerine bir şey yapıştığını ya da her ikisini birden gösteriyordu.

Hunter not defterini şeffaf plastik poşetten çıkarmadan önce Hunter ve Garcia iş istasyonunun etrafında yeniden konumlandılar. Daha sonra onu tezgahın üzerine koydu ve ilk sayfasını açtı.

Kişisel bir günlükten ya da dergiden beklenenin aksine, sahibinin bilgi sayfasıyla açılmıyordu. Ön kapağın arka tarafında da hiçbir şey yok. İsim yok, adres yok, cep telefonu numarası yok, e-posta yok. . . Hiçbir şey.

Hunter ve Garcia hızla ilk sayfayı kontrol ettiler.

Giriş ayrıca, sayfanın üst kısmında veya başka herhangi bir yerinde tarih veya başka türde bir zaman damgasının olmaması bakımından normal bir günlükten farklıydı. Ayrıca sayfa sonları ve paragraflar da yoktu, sadece kelime kelime, bitmez tükenmez gibi görünen bir metin bloğunda satır satır şekilleniyordu, ancak giriş yazarı en azından noktalama işaretlerini kullanmıştı; bu, başka hiçbir şey olmasa bile, düşüncelerini ayırmaya yardımcı oluyordu. ve metni daha az kafa karıştırıcı hale getirin.

Kitabın tamamındaki el yazısı el yazısıydı ve nispeten düzgündü, tamamı siyah mürekkepleydi. Tüm hatalar, yanlış kelime veya kelime öbeğinin üzerine tek bir satır konularak giderildi; Beyazlatma yok, silme yok, çizik yok. . . karışıklık yok. Sayfalarda ya da kenarlarında sararma da yoktu, bu da günlüğün o kadar eski olamayacağını hemen gösteriyordu. Aksine

Sayfaların çizgisiz olması nedeniyle Hunter, yazarın metni ne kadar düzgün tutmuş olmasından etkilenmişti.

Hunter elini sağ koluna koyup onu durdurduğunda, Garcia günlüğün sayfalarını karıştırmaya başlamak üzereydi. Gözleri sayfanın ilk satırına kaymış ve okumaya başlamıştı.

Adı Elizabeth Gibbs'ti, 22 Ekim 1994'te doğdu. İsimleri, kim

oldukları ya da hayatlarının herhangi bir yönü umurumda değil. Bu kadar çokluğun ardından karanlıkta kaybolan anlamsız yüzlerden başka bir şey değiller. Biri diğerine dönüşecek. . . bu da diğerine dönüşecek. . . ve benzeri. Döngü asla bitmez. Hafızam artık pek iyi değil. Bazı şeyleri unutuyorum. Pek çok şeyi unutuyorum ve durum daha da kötüleşiyor. Bu günlüğü tutmaya karar vermemin nedenlerinden biri de bu. İkincisi güvenlik içindir. Bu kayıtlara bir süre önce, sesleri ilk duyduğumda başlamalıydım ama köprünün altında sular var ve günlük artık burada. Gerçekleri hatırlamayı denedim. . . Geçmiş olayların ayrıntılarını hatırlıyorum ama hafızam artık o kadar iyi değil ve daha iyiye gitmeyecek, sadece daha da kötüleşecek. Bir kez daha sesler konuya çok spesifikti. Dişi. Minimum yükseklik: bir buçuk metre. Saç: siyah – uzun – düz. Gözler: karanlık. Ağırlık: 165 pound'dan daha ağır değil. Etnik köken: beyaz. Onu bulmam sadece birkaç günümü aldı. Zor değildi. Konuyu kasabada takip ettikten sonra nihayet onu götürme fırsatı kendini gösterdi. Tarih ve saat: 3 Şubat 2018 – 19:30. Yer: Albertsons'un otoparkı, Rosecrans Bulvarı, La Mirada. Fotoğraf: Aynı gece, kaçırılmadan birkaç saat sonra.

Hunter sayfayı çevirdi. Arkasında hiçbir şey yazmıyordu. Yazar her günlük sayfasının yalnızca ön yüzünü kullanmaya karar vermişti. Bir sonraki, yaklaşık üç inçlik, kabaca on beş satırlık bir boşlukla başladı. Sayfanın üst kısmındaki iki küçük delik, ona bir şeyin zımbalandığını gösteriyordu. Sağda, sayfanın kenarına yakın bir yerde kana benzeyen bir leke vardı. Hunter'ın gözleri Dr. Slater'a kaydı.

“Fotoğraf mı vardı?” diye sordu.

"Gerçekten de vardı," diye yanıtladı, Hunter'a vermeden önce başka bir kanıt çantası daha almak için farklı bir tezgaha doğru yürürken. İçinde instax mini Polaroid tarzı bir fotoğraf vardı; altmış iki milimetre uzunluğunda, kırk iki milimetre genişliğinde. Yirmili yaşlarının ortasında bir kadını gösteriyordu. Uzun, düz siyah saçları gevşek bir şekilde omuzlarına düşüyordu.

koyu gözlerindeki bakış yüzündeki ifadeyi yansıtıyordu; tam ve mutlak bir korku. Gözyaşları gelip geçmiş, maskarasının ve göz kaleminin çoğunu da beraberinde sürüklemiş, çenesine kadar çapraz sulu siyah çizgiler oluşturmuştu. O gece sürdüğü açık kırmızı ruj dudaklarına ve yüzüne bulaşmıştı. Giydiği soluk mavi bluzun yakası ve omuzları terden ıslanmıştı. Fotoğraf kül bloklu bir duvara karşı çekilmişti.

"Hepsi torbalandı" diye ekledi Dr. Slater. ‘Analiz için alınmaya hazır’

“Onlar mı?” diye sordu Garcia, gözleri fotoğraftan doktora doğru kaydı. Nefes alırken başını salladı. "O günlüğe zımbalanmış toplam on altı fotoğraf vardı." On altı farklı “konu”.'

Hunter ve Garcia, Dr. Slater'ın hemen arkasındaki tezgahın üzerindeki küçük kanıt torbalarını fark etmişlerdi, ancak bunların farklı davalara ait kanıtlar olduğunu varsaymışlardı.

Hunter, “Sayfanın alt kısmındaki bu lekeye ne dersiniz?” diye sordu. 'Bu kan mı?'

"Öyle" diye onayladı Dr. Slater. ‘O defterden aldığım her fotoğrafta benzer bir kan lekesi vardı. Mantıksal sonuç, kanın fotoğraftaki kişiye ait olmasıdır. Şu anda baktığınız örnekten örnek aldım ve örnek zaten test için DNA Birimi'ne gönderildi.' Kollarını göğsünün önünde çaprazladı. ‘Ama lütfen okumaya devam edin. İşin asıl güzel kısmı sadece birkaç satır ileride.”

Hunter, dikkatinin aradan hemen sonra yeniden başlayan yazıya dönmesine izin vermeden önce kanıt torbasını çalışma tezgahının üzerine, günlüğün yanına koydu. Bu sayfada dikdörtgen bir kutuyu gösteren bir çizim vardı. Altında 'ahşap' kelimesi yazıyordu. Kapak dahil kutu panellerinin her boyutu açıkça not edildi.

Son derece karmaşık bir mesele olduğu ortaya çıkan son konunun aksine, bunun hazırlanması ve sunulması nispeten basitti. Kan yok. İşkence yok. Aşağılama yok. Bozulma yok. Sesleri yüksek ve net duydum: 'Onu diri diri gömmelisin'.'

Beş

Hunter durakladı. Endişeli bakışları tekrar Dr. Slater'a geçmeden önce kanıt çantasının içindeki Polaroid fotoğrafına döndü. “Bu gerçek mi?” diye sordu Garcia, yüzünde şüpheci bir ifadeyle. 'Bunun bir aldatmaca olmadığından emin misin?'

"Eh," diye söze başladı doktor. 'Sizi bu yüzden aradım çocuklar. Zamanınızı boşa harcamak istemem, bu yüzden onun adını ve fotoğrafını Kayıp Kişiler veri tabanından kontrol etme özgürlüğünü kullandım.” Laboratuar önlüğünün cebine uzanırken kaşları havaya kalktı. Elindeki çıktıdan 'Elizabeth Gibbs' diye okudu. '22 Ekim 1994'te burada, Los Angeles'ta doğdum. La Mirada'nın sakini. 4 Şubat 2018'de, aynı evi paylaştığı erkek arkadaşı Phillip Miller tarafından, kitapta belirtilen yerden, Rosecrans Bulvarı'ndaki Albertsons otoparkından çok da uzakta olmayan bir yerde kaybolduğu bildirildi. Beyaz bir Nissan Sentra olan arabası Şerif Departmanı tarafından tam da aynı yerde terk edilmiş olarak bulundu. Arabasında hiçbir şey bulunamadı; parmak izi yok, ipucu yok. Elizabeth Gibbs de hiçbir zaman bulunamadı. Halen kayıp olarak listeleniyor.” Dr. Slater çıktıyı cebine koydu. 'Eğer bunu kaçırdıysanız, tarih o günlükteki girişle eşleşiyor demektir.'

"Evet, anladım" dedi Hunter. Kaşları düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Garcia, “Bu çıktıda davaya atanan dedektifin adı geçiyor mu?” diye sordu.

Çıktı yine çıktı. Onlara "Dedektif Henrique Gomez" diye bilgi verdi. LAPD Kayıp Kişiler Birimi. Onu tanıyor musun?'

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

"Tahmin ettiğiniz gibi," diye devam etti Dr. Slater. ‘Bayan Gibbs’in erkek arkadaşı yoğun bir incelemeye tabi tutuldu ama mazereti sağlamdı.’

Garcia nefes verirken rahatsızca alnını kaşıdı. “Burada ciddi bir dejavu durumu yaşamaya başlıyorum.” Hunter'a bakan gözleri büyüdü. ‘Kurbanları ve nasıl öldürüldüklerini anlatan başka bir defter mi?’

Hunter, ortağının Lucien Folter'dan (şüphesiz şimdiye kadar kovaladıkları en tehlikeli ve hayal ürünü seri katil) söz ettiğini biliyordu ama ekip çabaları sayesinde Lucien'in yeni daimi adresi, Florence, Colorado'daki Amerika Birleşik Devletleri Federal Supermax hapishanesiydi. .

"Bu aynı şey değil Carlos," diye geri geldi.

"Öyle olduğunu söylemiyorum," diye onayladı Garcia. ‘Tek söylediğim, kurbanları ve nasıl öldürüldüklerini anlatan bir not defterinin oldukça berbat anıları canlandırdığı.’

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Dr. Slater yüzündeki merakla. "Hangi anılar?"

Hunter, "Üzerinde çalıştığımız eski bir vaka" diye yanıtladı ama konuyu burada bıraktı. Yazının geri kalanını okumayı bitirebilmek için dikkati tekrar tezgahtaki not defterine döndü.

Deneğin bulunduğu kutuyu inşa etmek kolaydı. Konu kapsayıcıya gelince sesler bana hiçbir spesifikasyon vermedi, bu yüzden istediğimi yapmakta özgürdüm. Sadece birkaç sağlam tahta ve bir torba çivi yeterliydi. Konteynerin içini konforlu hale getirmenin bir anlamı yoktu. Talebin teknik tarafının nihayet çalışır hale gelmesi tam bir günümü aldı, ancak sonunda her şey sorunsuz ve sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Denek, 34°15'16.9"K 118°14'52.4"B istirahat yerinden asla kurtarılamadı.

Garcia'nın ağzı açık kaldı. "Ben öyle mi düşünüyorum?"

Hunter içinde bir adrenalin dalgasının yükseldiğini hissetti. Yazar girişi enlem ve boylam koordinatlarıyla bitirmişti.

"Sanırım öyle" diye yanıtladı.

Her iki dedektif de dönüp neredeyse özür dilercesine başını sallayan Dr. Slater'a baktı.

'Bana meraklı deyin ama bekleyemedim. Bu koordinatları bir web

haritası uygulamasına girdim.”

“Ve?” diye sordu Garcia hevesle.

'Ve elde ettiğim şey, Glendale'deki Deukmejian Vahşi Yaşam Parkı'nın yaklaşık bir mil uzağında, bazı tepelerin yakınındaki bir ağaç kümesinin yanında biraz uzak bir yerdi. Doktor, konumu biraz uzak olmasına rağmen kesinlikle erişilebilir olduğunu ekledi.

Bir an için oda tamamen sessizliğe büründü.

Garcia, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi gördü ve ilk konuşan oldu.

“Tamam.” Ortağını başıyla selamladı. 'Bu bakışı biliyorum Robert. Ne düşündüğünü biliyorum ama bunu Kaptan Blake'e götürmeden önce, kazı gezisi için yeşil ışık istememiz gerektiğini düşünmüyor musun? En azından o kan yaymasının DNA sonuçlarını beklememiz gerektiğini düşünmüyor musun? Elizabeth Gibbs'in DNA'sı Kayıp Kişiler Birimi'nde dosyada olacak. Eğer bir maç olursa, o zaman eminim ki "devam ederiz", ama eğer şu anda elimizde hiçbir şey olmadan kaptanın yanına gidersek

Şüpheli bir defterdeki tarihleri eşleştirmenin ötesinde, bize kırmızı ışık yakacak. Biliyorsun ki bunu yapacak, özellikle de departmanın yaptığı tüm bu bütçe kesintileri nedeniyle.'

Dr. Slater, "Elimizde Polaroid fotoğrafları da var" dedi.

"Yine de" diye tartıştı Garcia. “Bu, Yüzbaşı Blake'in ormanda bir kazı gezisine onay vermesi için yeterli olmayacak. Bu bütçe kesintileri nedeniyle maruz kaldığı baskıyla değil. Bunlar yüksek maliyetle geliyor. Kazıcı, ışıklar, jeneratörler ve işlerle birlikte tüm ekibi o bölgeye göndermemiz gerekecek. Kaptan'ın eşleşen tarihlerden ve Polaroid'lerden daha fazlasına ihtiyacı olacak.'

"Evet, haklısın," diye onayladı Hunter. 'Fakat DNA analizi biraz zaman alabilir. Bunu biliyorsun. Acil bir ricayla bile.” Saatine baktı. Garcia ortağının yüzündeki ifadeyi bir kez daha tanıdı. Hunter'a yan gözle bakarak, "Ciddi olamazsın" dedi. Hunter, "Saat ikiye geliyor," diye geri geldi. "Muhtemelen en geç üç, üç buçukta orada olabiliriz." Bu bize bugün yaklaşık bir ila bir buçuk saat güneş ışığı sağlayacak, ancak gerekirse yarın geri dönebiliriz.'

Garcia'nın inançsızlığı arttı. 'Aklını mı kaybettin? Doktor az önce bize bu koordinatların Deukmejian'ın içinde bir yeri işaret ettiğini söyledi. Daha önce orada bulundun, değil mi? Engebeli bir arazi, Robert. Bazı yerlerde kayalık, bazı yerlerde ise sert zemin. . Omuz silkti. 'Muhtemelen bunu biliyorsunuzdur, ancak elle ve 'en uygun toprakta' deneyimli bir mezar kazıcının bir buçuk metrelik bir mezarı kazması yaklaşık altı saat sürer. Kürekle ne kadar tecrüben var?”

"Biraz" diye yanıtladı Hunter.

Garcia, "Yeterli değil" olarak da bilinir, geri geldi. 'Ben de. Bir mezar kazmak muhtemelen ikimizin tam gün sürecek sıkı bir

çalışmasını gerektirecektir. Bugünün geri kalanında, bu gecenin tamamında ve muhtemelen yarının tamamında da orada olacağız. Profesyonel bir kazı ekibine ihtiyacımız var Robert.”

Hunter, "Haklısın ve iddianı takdir ediyorum" dedi. 'Ama unuttuğun birkaç şey var.'

'Gerçekten mi? Ne gibi?'

Hunter, "Orada optimum toprak olmayabilir" diye söze başladı. ‘Ama el değmemiş toprağı kazmayacağız. Önceden bozulmuş toprağı yeniden kazacağız, bu da işi önemli ölçüde kolaylaştıracak. Ve birkaç siteye gittik.

failin bir cesedi veya kalıntılarını saklamak için derme çatma bir mezar kazdığını hatırladın mı?'

'Evet, elbette istiyorum.'

“O zaman o mezarların sığ mezarlar olduğunu da hatırlayacaksın. Tek seferde iki, üç metreden daha derin olanlarla bir kez bile karşılaşmadık ve bu gerçek, az önce bahsettiğiniz nedenden dolayı kendini tekrarlıyor - tecrübeli bir mezar kazıcının altı-altı mezar kazması yaklaşık altı saat sürer. Optimum toprakta elle ayak mezarı. Engebeli arazide deneyimsiz bir kazıcı mı? Hunter başını salladı. ‘Bu, daha uzun olmasa da tam bir gününü alır.’

Garcia çenesinin alt tarafını kaşıdı.

Hunter, "Eğer arka bahçesini kazıyorsa belki," diye devam etti. 'Ama burada halka açık bir parktan bahsediyoruz. Evet, orada çok tenha birkaç alan var ama yine de halka açık bir park. Hiç kimse halka açık bir parkta bir cesedi saklamak için tüm gününü mezar kazarak harcama riskini göze almaz. Elbette birkaç saat ama tam bir gün değil. Yarım metreden daha derine kazmamız gerekirse çok şaşırırım.'

Garcia ortağının mantığına karşı çıkamazdı.

‘Kürekleri ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri nereden bulacağız?’ diye sordu.

Hunter, Dr. Slater'a baktı.

Hunter'a başını sallayarak, "Onları yakaladık" dedi. “Aşağıda kazma ekipmanlarıyla dolu birkaç kamyonetimiz var. İhtiyacınız olan her şeyi ödünç alabilirsiniz.”

Garcia başını geriye atıp gözlerini kapattı. Bu savaş zaten kaybedilmişti.

Altı

Hunter ve Garcia, Hertzberg Davis Adli Bilim Merkezi'nin arkasına park edilmiş adli tıp kamyonetlerinden birinden birkaç kürek, iki ağır iş kazması, iki çift kalın bahçe eldiveni, iki levye ve iki çift ampullü far ünitesi ödünç aldılar.

Her şey arabasının bagajına yüklenmişken, Garcia not defterinde belirtilen koordinatları uydu navigasyon sistemine girdi.

Parkın kendisi, Glendale'in en kuzey ucundaki San Gabriel Dağları'nın eteklerinde 709 dönümlük engebeli bir alanı kaplıyordu. Parkta nehir kenarında birkaç izole ormanlık alan bulunsa da, kayalar ve tepelerin yanı sıra ağırlıklı olarak çalılıklar ve adaçayı çalılıkları vardı.

Sonunda onları parkın içinden geçiren yol olan Dunsmore Canyon Trail'e ulaştıklarında Garcia, "Kesinlikle kazmak için en iyi arazi değil" dedi.

"Bu kesin," diye onayladı Hunter. “Fakat ana yolun dışında pek çok tenha alan var; bunlardan bazıları daha yumuşak topraklı küçük ormanlık alanlar ve bunlar da parkın her yerine dağılmış durumda. Buranın bu yüzden seçildiğine hiç şüphem yok.”

Garcia 'belki' anlamında başını hafifçe yana eğdi. 'Eğer bu çılgınlık gerçek olursa Robert' dedi. 'Eğer birisi bunu gerçekten teslim ettiyse. . Garcia bir an duraksadı ve sözlerini seçmeye çalıştı. ' . . . Dr. Slater'a "Ölümün Günlüğü" yazdıktan sonra kafamda iki soru uçuşuyor.'

“Bu paketi onun posta kutusuna kim teslim etti?” Hunter onu alt etti. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Garcia, "Bu kesinlikle bir numaralı soru," diye onayladı. ‘O deftere o kayıtları yapan kişi miydi? Bu durumda katilin kendisi. Katille birlikte çalışıp gemiden atlamaya karar veren biri miydi? Bir yerlerde o günlüğe rastlayan bir ruh hastası mıydı? DSÖ?'

Hunter'ın bakışları penceresinin dışındaki bitki örtüsüne odaklandı.

Garcia, "Ve bir de ikinci ödüllü soru var" diye devam etti. 'Bunu neden Doktor'a teslim etmelisin?'

"Emin değilim," diye yanıtladı Hunter sonunda, spekülasyon yapmak istemeyerek.

Garcia, "Eh, aklıma yalnızca iki olası senaryo geliyor," diye devam etti. 'Ya bir nedenden ötürü, o not defterini posta kutusuna teslim eden kişi, bunun nasıl bir çılgınlığa dönüşebileceğine dair gerçekten onun bulaşmasını istiyor ya da bu kişi onu tanıyor. Belki de söz konusu kişi onu kişisel olarak tanımıyordur,' diye itiraf etti Garcia. "Belki de Doktor'un sadece ne iş yaptığını biliyorlardır; bu kişi Doktor'u televizyonda, bir röportajda görmüş olabilir." Derslerinden birine katılabilir ya da makalelerinden veya çalışmalarından birini okuyabilirdi. . . Bilmiyorum.” Uydu navigasyonunu tekrar kontrol etti. Neredeyse oradaydılar. “Fakat bu kişi muhtemelen bir şekilde onun harika bir adli tıp bilimcisi olduğunu ve LAPD FSD’nin bir parçası olduğunu biliyordur. Eğer o kişi not defterine hemen bakılmasını ve incelenmesini istiyorsa, onu posta kutusuna bırakmak kesinlikle işi

LAPD'ye ya da FBI'a göndermekten çok daha hızlı yapacaktır.'

"Bu doğru," diye onayladı Hunter. 'Ama beni rahatsız eden şey şu; bunu neden onun evine teslim edelim? Neden bunu FSD Kriminalistik Laboratuarına göndermiyorsunuz? Eğer kişi Susan'ın o not defterine en kısa sürede bakmasını istiyorsa tek yapması gereken paketi ona adreslemek ve üzerine "acil" kelimesini yazmaktı. Bu işe yarardı. Neden onun evine teslim edildi?'

Hala Dunsmore Canyon Trail'de olan Garcia vitesi düşürdü. Ekranında varış noktasını gösteren damalı bayrak, yolun hemen solunda, çalılıktan yaklaşık otuz beş metre uzaktaydı. Onları oraya götürecek hiçbir dönüş, hiçbir yol ya da patika yoktu. Uydu navigasyonunun ekranında gösterilen konuma ulaşmanın tek yolu arabayı yol kenarında bırakıp yolun geri kalanını yürüyerek devam etmekti; o zaman bile görünürde bir patika yoktu. Çalılıklar ve ağır kayalık arazide kendi izlerini yaratmaları gerekecekti.

Ve yaptıkları da tam olarak buydu.

Bazı yerlerde bitki örtüsü o kadar yoğundu ki, her iki dedektif de küreklerini el yapımı pala olarak kullanmak zorunda kaldı. Yürürken gözleri yeri araştırsa da ne Hunter ne de Garcia daha önce oradan geçmiş herhangi birine dair gerçek bir işaret bulmayı beklemiyorlardı. Birincisi: Bu girişi yazan kişi, Garcia'nın ekranında gösterilen konuma ulaşmak için birçok farklı yol kullanmış olabilir. İkincisi: Girişte bahsedilen tarih onları iki yıldan fazla bir süre öncesine götürdü. Geride bırakılmış olabilecek herhangi bir işaret veya işaret, şimdiye kadar elementler tarafından tamamen silinmiş olurdu.

Angelenos'un sıcak bir gün olarak değerlendireceği şey tam olarak bu değildi. Başlarının üzerindeki zayıf güneş, on dört santigrat derecenin çok rahat olmasını sağlıyordu ama yine de engebeli arazi, taşıdıkları ağır aletlerle birleşince onları şimdiden terletmeye başlamıştı.

Garcia alnını silerek ve akıllı telefonuna başını sallayarak, "Bu şeye göre" dedi, "aradığımız yer buradaki ağaçların hemen arkasında olmalı." Hemen önlerindeki bir ağaç kümesini işaret etti.

Diğer tarafa geçmek için ağaçların etrafından dolandılar.

Akıllı telefonunun ekranını kontrol edip bulundukları bölgeye bakan Garcia, "Bu olması gerekiyordu" dedi. "Lütfen bu konudaki bilgisizliğimi bağışlayın ama bu enlem ve boylam koordinatları ne kadar doğru?"

Hunter, "Bu aslında iki ana faktöre bağlı" diye açıkladı. 'Dünya yüzeyindeki konum veya daha spesifik olarak ölçümün gerçekleştiği enlem ve Dünya'yı temsil etmek için referans verilen veriler.'

Garcia boş bir yüzle ortağına baktı. 'Ve inek dilini bilmeyenlerimiz için bu ne anlama geliyor?'

Avcı gülümsedi. 'Üzgünüm. Kısacası, virgülün sağında ne kadar çok sayı varsa konum o kadar doğru olur. Eğer kişi isterse bir inçten bile küçük bir doğruluk payına sahip olabilir.'

“Ondalık nokta mı?” diye sordu Garcia, harita uygulamasına girdiği koordinatları kontrol ederek: 34°15’16.9”N 118°14’52.4”W. 'Kahretsin, burada virgülün sağında tek bir sayı var. Yani bu pozisyon muhtemelen sadece kaba bir oyun alanıdır.'

Hunter, "O ondalık nokta değil," dedi. ‘Enlem ve boylam ondalık biçimine dönüştürülmesi gerekiyor.’

Garcia durakladı. 'Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?'

'Zorunda değiliz. Telefonunuzda kullandığınız uygulama bunu zaten sizin yerinize yapmıştır eminim. Arama kutusuna girdiğiniz koordinatların ya yanında ya da hemen altında olmalıdır.'

Garcia tekrar telefonunu kontrol etti. Avcı haklıydı. Garcia'nın harita uygulamasına girdiği koordinatların hemen altında iki farklı sayı vardı: 34.254694 ve -18.247889.

"Tamam" dedi Garcia. ‘Yani burada virgülün sağında altı sayıdan oluşan bir rakamımız var.’

Hunter başını salladı. ‘Bu muhtemelen bizi mükemmel bir hassasiyetle konuma yönlendirecektir.’

Garcia üzerinde durdukları yere baktı. Fazla bitki örtüsü yoktu, sadece çim ve birkaç gevşek kaya vardı. 'İşte bu, gerçekten. Biz bu işin üzerindeyiz.'

Hunter taşıdığı kazmayı ve farı düşürdü. “Sanırım o zaman kazmaya başlasak iyi olur.” Elindeki küreği hazırladı. Garcia kazmayı ve levyeyi bir kenara koydu ve küreğini kullanarak gevşek kayaları itti.

Zemin sertti ama göründüğü ya da bekledikleri kadar sağlam değildi. Üzerine hafifçe vurulmuştu, bu da daha önce rahatsız edildiğini gösteriyordu.

Hunter ve Garcia yan yana kazdılar. Toprağın beklediklerinden çok daha yumuşak olmasına rağmen iş zahmetliydi ve yavaş ilerledi. Garcia gökyüzünü kontrol ederek, "Sana bunun düşündüğün kadar kolay olmayacağını söylemiştim," dedi. Uzun zamandır kazmıyorlardı ve güneş ufukta kaybolmak üzereydi. ‘Hava kararıyor ve su getirmeyi unuttuk.’

Her ikisinin de gömleği terden sırılsıklamdı.

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Bu bir hataydı. Ağzım bir torba kavrulmuş fıstık kadar kuru.” Durdu ve farına uzandı. 'Bak yarım saat daha devam edelim. Eğer bir şey bulamazsak sabah onu kaptana götürüyoruz ve elimizdekilerle kazı gezisi için izin alıp alamayacağımıza bakıyoruz.'

"İyi," dedi Garcia başını sallayarak. “Ama eğer reddederse, yarın

buraya gelip yine de yoluna devam edeceksin, değil mi?”
“Muhtemelen,” diye itiraf etti Hunter.

Garcia farını alırken başını salladı. 'Yarım saat, hepsi bu.'

Hunter farını açarak, "Zamanını ayarlayabilirsin" dedi. "Yapacağım," diye yanıtlayan Garcia, akıllı telefonunun zamanlayıcısını otuz dakikaya ayarlayıp bunu Hunter'a gösterdi; o da başını sallayıp yeniden kazmaya başladı. Garcia farını yaktı ve işine geri döndü. Yarım saate daha ihtiyaçları yoktu. On iki dakika sonra Hunter'ın küreği tuhaf bir ses çıkaran bir şeye çarptı; katı ama aynı zamanda içi boş.

Her iki dedektif de öldü.

'O her neyse,' dedi Garcia, '. . . toprak değil.”

Hunter ellerini kullanmak için dizlerinin üzerine çökmeden önce küreğinin ucunu kullanarak biraz toprak kazıdı.

"Masif ahşap" dedi, bulduğu yeni yüzeye parmaklarının eklemlerini kullanarak vurarak.

Hunter yeniden ayağa kalktı ve aysız gece gökyüzü nedeniyle görünürlük azalmış olmasına rağmen, farları kürek çekmeye bir saat daha devam etmelerine izin verecek kadar güçlüydü, ta ki dikdörtgen bir ahşap kutunun tepesi ortaya çıkana kadar. yaklaşık iki fit genişliğinde ve altı fit uzunluğunda. Kullanılan ahşap açık renkli ve çok sağlamdı. Katil kutuyu kapatmak için on iki çivi kullanmıştı.

Garcia küreği bırakarak, “Çağırayım mı?” diye sordu. “Burada tam bir kadroya ihtiyacımız olacak; adli tıp, kazı ekibi, ışıklar, her şey. Başka mezarlar için bu alanın tamamının kazılması gerekecek.'

Hunter, tahta kutuyu işaret ederek, "Önce bunu açmalıyız" dedi. Adli tıp ve takviye ekibini beklemenin daha iyi olduğunu düşünmüyor musun? Bu tabutun tamamını yerden çıkarabilecekler ve kapak açıldığında korunması gereken her şeyi korumak için çok daha donanımlı olacaklar.'

"Kabul ediyorum" dedi Hunter. “Ama burada yaptığımız tek şey yerdeki bir kutuyu bulmak Carlos. Bu bir LAPD soruşturması değil. Henüz değil. Bildiğimiz kadarıyla bu kutu şekerlemelerle dolu olabilir. Onu çağırabilmemiz için bir cesede ihtiyacımız var.'

Garcia, artık kızarmış ve deli gibi acıyan avuçlarına üfledi. Hunter'la tartışmak istiyordu ama ortağının haklı olduğunu biliyordu.

Hunter, "Burada yapmamız gereken tek şey" dedi, "çivileri çıkarmak için levyeyi kullanmak ve kapağı açmak."

Çivileri kapaktan kaldırmak umdukları kadar kolay olmadı. O kapağı çivileyen kişi, beş inç uzunluğunda ağır hizmet tipi yuvarlak tel çiviler kullanmıştı. Çivileri çıkarmak yerine levyeyi kullanarak kapağı kırıp açmak daha kolay olurdu ama onlar tabutu ellerinden geldiğince sağlam tutmak istiyorlardı.

Ahşabın ufalanmasını bile önlemek için ekstra dikkatli olmak zahmetli bir işti ve Hunter ile Garcia'nın on iki çivinin tamamını çıkarmaları neredeyse yirmi beş dakika sürdü. Sonuncusu geldiğinde iki dedektif birbirlerine baktılar; alınları terden ıslanmıştı, yüzleri kir içindeydi. Farları açıkken bir çift kömür madencisine benziyorlardı.

Hunter, "Sen o ucu tut," dedi. "Ben de bunu tutacağım." Onu birlikte kaldırıyoruz.'

Tekrar dizlerinin üstüne çöktüler ve yaklaşık bir inç kalınlığında, on iki ila on beş kilo civarında bir ağırlığa sahip olan kapağa uzandılar. Kutunun tamamı, tamamı yaklaşık bir inç kalınlığında kesilmiş masif ahşap kalaslardan yapılmış gibi görünüyordu.

Kutunun içine kir girmesini önlemek için kapağı mümkün olduğu kadar düz tutmak için ellerinden geleni yaptılar ve derme çatma tabutun içinde ne olduğunu nihayet görene kadar kapağı dikkatlice bir yana kaldırdılar.

Tamam. Birkaç sessiz saniyenin ardından ilk konuşan Garcia oldu. 'Bunu kesinlikle beklemiyordum.'

Yedi

El fenerinin ekstra parlak ışığı ayaklarının dibindeki sığ mezarın içindeki açık tabutu aydınlatırken Dr. Slater nefesi kesildi. Üzerlerine inmek üzere olan adli tıp sirkinden önce arabasını parka doğru sürmüştü.

Derme çatma tabutun içinde hâlâ çürümenin ilk aşamalarında olan bir kadın cesedi yatıyordu. Gözleri, burnu ve dudakları tamamen yok olmuş, kafatasında üç uğursuz kara delik ve iki sıra açıkta kalan lekeli diş kalmıştı, ancak iskeletine hala önemli miktarda kurumuş deri ve kas dokusu bağlıydı.

Cesedin durumu Hunter, Garcia ve Dr. Slater'ı şaşırtmadı, çünkü hepsi sıradan toprakta bir tabut olmadan, mumyalanmamış yetişkin bir cesedin altı metre derine gömülmesinin tamamen çürümesinin sekiz ila on iki yıl alacağını biliyordu. bir iskelet. Bir tabutun içine yerleştirilen cesedin çürüme süresi, kullanılan ahşabın türüne bağlı olarak oldukça uzun olacaktır. Hunter ve Garcia'nın ortaya çıkardığı ceset, yaklaşık iki yıl önce sıkı bir şekilde kapatılmış ve altı metre derinliğinde sığ bir mezara gömülmüş sağlam bir ahşap kutuya yerleştirildiğinden, yavaş yavaş ayrışması beklentiyi karşıladı. Hayır, herkesi şaşırtan şey gelinlik olmuştu.

“Katil ona gelinlik mi giydirdi?” diye sordu Dr. Slater. “Neden?” Aslında bir cevap beklemiyordu. Hunter da Garcia da bunu biliyordu.

Hunter, "O defterde gelinlikten bahsediliyor muydu?" diye sordu.

Dr. Slater omuz silkerek başını yana eğdi. “İkinizin yazdıklarından fazlasını okumadım. Pek çok durumda geride kalıyoruz, vakit

bulamadım ama geldiğim noktaya kadar bundan bahsedilmedi.'

Garcia, “Defter hâlâ laboratuvarda mı?” diye sordu.

'Bugün erken saatlerde bulunduğunuz yerde değil' diye yanıtladı. ‘Bunu tüm Polaroid fotoğraflarıyla birlikte test için DNA laboratuvarına gönderdim.’ FSD Seroloji/DNA laboratuvarı, Cal State Alhambra dışında faaliyet göstermeyen tek FSD uzman birim laboratuvarıydı. Los Angeles şehir merkezindeki C. Erwin Piper Teknik Merkezi'nden dört buçuk mil uzakta, Polis İdare Binası'ndan çok da uzakta değildi.

'Ama sırf ilgimi çektiği için' diye itiraf etti Dr. Slater, 'daha sonra okuyabilmek için ilk birkaç sayfayı fotoğrafladım.'

Hunter, "Bu fotoğrafları en kısa sürede UVC Birimi'ne gönderebilir misiniz?" diye sordu.

"Elbette" diye onayladı.

Garcia, "Ama artık kitabın bir aldatmaca olmadığından emin olduğumuza göre, defterin tamamının fotoğrafının çekilmesine ihtiyacımız olacak" dedi.

'Sorun değil' diye yanıtladı Dr. Slater. “Yarın DNA laboratuvarıyla iletişime geçeceğim ve birinden tüm sayfaların fotoğrafını çekmesini isteyeceğim.” Dikkatinin tabuttaki cesede dönmesine izin verdi. Birkaç saniye sonra kaşlarını çattı. 'Bir dakika. Bu resimde ters giden bir şey daha var.'

Hunter başını salladı. O ve Garcia bu konuyu doktoru beklerken zaten tartışmışlardı.

“Onu bu pozisyonda mı buldun?” diye sordu.

Garcia, "Hiçbir şeye dokunmadık doktor," diye onayladı.

Ceset geleneksel bir gömme pozisyonunda sırtüstü yatıyordu; bacaklar uzatılmış, kollar gövdenin yanında, dirseklerden bükülmüş, parmaklar birbirine geçmiş ve eller vücudun karnına dayanmıştı. Uzun siyah saçları bir yelpaze gibi başının etrafına dağılmıştı.

Bakışları iki dedektifin arasında gezinen Dr. Slater, “Fakat deftere göre,” dedi, “kurban diri diri gömülmüş.” Hunter bir kez başını salladı.

Garcia, “Peki nasıl bu kadar sakin bir pozisyonda, değil mi?” diye sordu. 'Karanlık bir kutunun içinde uyandığında, onun çivilenmiş olduğunu anlaması sadece birkaç saniyesini alırdı. O andan itibaren panik hakim olacaktı. Tekmeledi, yumrukladı, tırmaladı, çığlık attı, kafa attı. . . kendini özgürleştirmeye çalışacak her şeyi. Onun dışında herhangi bir pozisyonda olması gerekirdi. Ve sonra saç var. Sanki bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyor.'

Hunter, "Ve kavga etti," diye doğruladı ve birkaç metre arkalarındaki bir ağaca dikkatlice dayadıkları kapağı işaret etti. 'Kapağın iç kısmında çok sayıda çizik izi, biraz kan ve birkaç gömülü

tırnak var. Elinden geldiğince savaştı.”

Dr. Slater el fenerinin ışığını ağaçlara ve kapağa doğru çevirdi ama o olduğu yerde kaldı. Laboratuvarda kapağı daha iyi inceleme şansı bulacaktı.

Hunter, "Bu fotoğraftaki ikinci sorun," diye devam etti, "elbisenin en azından bazı yerlerinin yırtılmış ve kesinlikle kirli olması." Mezardaki cesedi işaret ederek başını salladı. 'Şuna bak. Neredeyse tertemiz görünüyor.” Sonunda Dr. Slater'a para düştü.

“Tanrım!” Nefesi kesildi. 'Yani onu diri diri gömen, ölmesini bekledi, sonra buraya geldi, onu kazdı, tabutu yeniden açtı, ona o gelinliği giydirdi, ona mükemmel bir poz verdi ve sonra onu tekrar gömdü, öyle mi?' Hunter kabul etti.

Dr. Slater derin bir nefes aldı. Tekrar 'neden' diye sormak istedi ama o anda katilden başka hiç kimse bu soruya gerçekten cevap veremezdi. Bunun yerine bulundukları bölgeye baktı.

'Bu nispeten geniş bir alan' dedi. ‘Sizce etrafta başka mezarlar olabilir mi?’

Hunter, "Şu anda bunu herkes tahmin edebilir," diye yanıtladı. “Fakat şimdilik tam bir arama kazısı operasyonunu erteleyeceğim. Kitabımız var” diye açıkladı. 'Bu kayıtları kim yazdıysa bize onun tam koordinatlarını verdiği için. . .' Yerdeki cesedi işaret etti. 'Burada veya başka bir yerde kazmış olabileceği diğer mezarların koordinatlarını da not etmiş olması mantıklı.'

"Adil bir nokta," diye onayladı doktor. Tam o sırada cebindeki telefonu çaldı. “Bir saniye kusura bakmayın.” Mezardan döndü ve aramayı kabul etti.

'*Doktor.*FSD'de Dr. Slater ile birlikte çalışan kıdemli bir adli tıp ajanı olan Kenneth Morgan'dı. '*Biz buradayız. Arabanın hemen arkasına park etmişsin. Peki bu yere nasıl gideceğiz?*'

'Orada kal. Gelip seni alacağım.'

Sert bitki örtüsü ve affedilmez engebeli ve kayalık arazi nedeniyle, parkın içindeki o noktaya araç erişimi kesinlikle imkansızdı. Hiçbir adli tıp minibüsü ya da polis arabası geçemezdi. Dunsmore Canyon Trail'e park etmeleri ve ışıklar, kazı ekipmanı ve güç jeneratörleri dahil her şeyi elleriyle taşımaları gerekiyordu. Adli tıp sirki nihayet ışıklandırılabildiğinde akşam saat neredeyse on bir buçuktu.

Dr. Slater, Hunter ve Garcia'yı "Buraya bir vinç yerleştirmek söz konusu bile olamaz" diye bilgilendirdi. 'İçine kir düşmesini önlemek için kutuyu yeniden mühürlememiz ve her şeyi elle kazmamız gerekecek.'

Her iki dedektif de durumun böyle olacağını tahmin etmişti.

Hunter, "Seni beklerken," dedi. "Carlos ve ben burada herhangi birinin izine rastlamak için çevreyi araştırdık. Burası o kadar ıssız bir

yer ki, eğer herhangi bir şey bulsaydık - bir sigara izmariti, bir parça sakız, bir şeker ambalajı, atılmış bir şişe su, her ne ise - bunun onu kazan kişiden gelme ihtimali oldukça yüksekti. mezar. Bu kişi her kimse, burada epey zaman geçirmiş gibi görünüyor, özellikle de onu kazıp tekrar gömmek için geri geldiyse.'

'Bir şey buldun mu?

"Hiçbir şey değil" diye yanıtladı Garcia. “Fakat yeterince detaylı olmadığımızdan eminim.” Burası zifiri karanlık ve sahip olduğumuz tek şey bu farlardı.”

"Endişelenmeyin," diye güvence verdi Dr. Slater onlara. ‘Bu canavar geride bir şey bıraktıysa onu bulacağız.’

Adli tıp fotoğrafçısı yanlarından geçerek tabutun içindeki cesedin fotoğrafını çekmeye başladı.

Dr. Slater, Hunter ve Garcia'ya "Bu yavaş ve sıkıcı bir iş olacak" dedi. 'Saatlerce burada olacağız. Siz evinize gitmelisiniz. Eminim vardiyanın sonunu çoktan geçmiştir. Başka bir şey ortaya çıkarırsak size hemen haber vereceğim.'

Hunter, ortağıyla yüzleşmeden önce, "Bir süre kalacağım" dedi. “Ama sen evine git Carlos. Anna'ya benden selam söyle. Yarın merkezde görüşürüz.'

Fotoğrafçı başka bir fotoğraf çektiğinde Garcia ayrılmak üzereydi ve tabutun içindeki bir şey gözüne çarptı. Cesedin başının sağ köşesine tutturulmuş gibi görünen bir şey. Yelpazeli saçlarının sakladığı bir şey.

Kamerasını bırakarak "Dedektifler" diye seslendi. ‘Belki gelip buna bir bakmak istersiniz.’

Hunter, Garcia ve Dr. Slater mezarın yanına çömelerek yaklaştılar. Bir saniye sonra Kenneth Morgan da onlara katıldı.

'Tam orada.' Fotoğrafçı saçların bir kısmını dikkatlice kenara çekti ve sekiz iğneli bir Lego parçası büyüklüğünde küçük, siyah, dikdörtgen bir kutuyu işaret etti.

Morgan yepyeni bir çift lateks eldiven alırken, "Bir bakayım" dedi. Daha da yaklaştı ve ona uzandı ama küçük kara kutu kımıldamadı. 'Çıkmıyor' diye duyurdu. 'Sanırım tahtaya yapıştırılmış.'

“Bu da ne?” diye sordu Dr. Slater.

"Tam olarak emin değilim" diye yanıtladı Morgan, tabuta daha iyi bakmak için vücudunu tabutun üzerine doğru eğerek. İşte o zaman yüzündeki küçük, yuvarlak merceği fark etti. Durdu ve gözleri şaşkınlıkla dolu bir şekilde Dr. Slater'a baktı.

'Sanırım bu bir kamera doktor. Bir akış kamerası. Bunu kim yaptıysa bu zavallı kadını diri diri gömmedi. Onun ölümünü izledi.”

Sekiz

8 Aralık Salı

LAPD'nin Soygun ve Cinayet Bölümü'nün kaptanı Barbara Blake, sabahının en güzel kısmını bir başka bütçe toplantısında geçirmişti. Toplantı bittikten sonra masasına bir dosya bıraktı ve doğruca Hunter ile Garcia'nın ofisine gitti.

Tamam, dedi kapıyı arkasından kapatırken. Uzun siyah saçları kaygan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve minik loblardan sarkan parlak gümüş küpeler ortaya çıkıyordu. Koyu mavi kalem etekli bir takım elbise giymişti. Ceketi çözülmüştü ve altından ipek beyazı bir bluz görünüyordu. 'Bu sabah masamda bulunan bu dosya nedir? Bir “cinayet günlüğü” mü? Deukmejian'da sığ bir mezar mı? Diri diri gömülen bir kadın mı? Ne oluyor?' Her iki avucu da yukarı dönüktü.

Hunter tüm hikayeyi kaptana anlattı.

Hunter'ın işi bitince, "Peki bu günlük şimdi nerede?" diye sordu. Garcia, "FSD DNA laboratuvarıyla" diye yanıtladı. ‘Ama bugün bir ara her sayfanın fotoğrafını çekmeliyiz.’

'Peki kadın kim? . . kurbanı biliyor muyuz?'

Hunter, adli tıp fotoğrafçısı tarafından çekilen ve fotoğraf panosuna iliştirilmiş olan fotoğrafları göstererek, "Yüzde yüz emin olmak için hâlâ DNA onayını beklememiz gerekiyor" diye yanıtladı.

Kaptanın bakışları kısa bir anlığına o tarafa kaydı ve Hunter masasındaki not defterine uzandı.

'Fakat DNA testi günlükteki bilgiyi doğrulamazsa çok şaşırırım' dedi.

"Günlük onun kaçırılmasını mı anlatıyor?" diye sordu

Yüzbaşı Blake. Garcia, "Yöntem değil" diye

yanıtladı. 'Tam konumu.'

Kaptan, "Kayıp Kişiler'de dava kime aitti?" diye sordu. Hunter,

"Dedektif Henrique Gomez," diye yanıtladı.

‘Gomez’i tanıyorum.’ Kaptan başını salladı. “Onunla konuştun mu?” “Bu sabah konuştuk,” diye onayladı Garcia. “Fakat Kayıp Şahısların günlük olarak uğraşmak zorunda olduğu vakaların miktarı göz önüne alındığında ve Bayan Gibbs’in ortadan kayboluşunun iki yıl önce gerçekleştiği göz önüne alındığında, Dedektif Gomez’in bu vakayı zar zor hatırlaması sürpriz değil. Aldığımız tüm bilgiler bize verdiği dava dosyasından geldi ve topladığımız kadarıyla dava birkaç hafta içinde sona erdi.'

Yüzbaşı Blake'in kaşları havaya kalktı.

Hunter, "Kayıp Kişiler mümkün olan herkesle röportaj yaptı" diye açıkladı. 'Erkek arkadaşı, ailesi, arkadaşları, iş arkadaşları, spor salonu üyeleri, kaybolduğu gece çalışan Albertsons çalışanları. . . düşünebilecekleri herkesi aldılar ve kesinlikle hiçbir şey alamadılar. Her yol bir çıkmaza çıkıyordu. Arabası da onlara hiçbir şey vermedi.

Resmi olarak dava şu ana kadar hâlâ açıktı. MP veri tabanına göre Bayan Gibbs hâlâ "kayıp" olarak listeleniyordu, ancak izledikleri her yol onları tamamen durma noktasına getirdiği için, Kayıp Kişiler, Bayan Gibbs'i gayri resmi olarak "kaçak" olarak sınıflandırmıştı.'

"Eh, artık değil" dedi Yüzbaşı Blake. “Otoparkta güvenlik kamerası yok muydu?” Sesi şaşırmış gibiydi.

Hunter, "O gece park ettiği yerde kimse yok" dedi. 'Rosecrans Bulvarı'ndaki söz konusu yer, restoranların, barların, bankaların, süpermarketlerin, eczanelerin bulunduğu devasa bir açık kompleks. . . Altı salonlu bir sinema bile var. Otopark ücretini değiştirmeyen otopark tek başına bir şehir bloğuna eşdeğer alanı kapsıyor. *on bir* giriş ve çıkış noktaları. Üç farklı ana yoldan erişilebilir: Kuzey tarafında Rosecrans Bulvarı, batı tarafında La Mirada Bulvarı ve doğuda Adelfa Yolu.'

"Adamımız," diye tekrar atladı Garcia, "Bayan Gibbs'i kaçıran kişi amatör değil. Defterdeki kaydına göre, onu alma fırsatı ortaya çıkana kadar hedefini dört gün boyunca takip etmiş. Bilgi birikiminden bahsetmeye bile gerek yok, tek başına bu bile sabır ve kararlılığı gösteriyor.'

Kaptanın bakışları fotoğraf panosuna döndü. Hunter'ın o sabah masasına bıraktığı dosyada gelinlikle ilgili bilgileri okumuştu ama onu sadece bir fotoğrafta da olsa görmek onu tamamen gerçek kılıyordu.

"Ve onu bir gelinlikle mi gömdü?" diye sordu, kaşlarını çatması bunun ona ne kadar inanılmaz geldiğini gösteriyordu.

Hunter, "Yeniden gömüldü," diye düzeltti kaptanını ve vardıkları sonucu açıklamaya başladı.

'İsa! Neden?'

Hunter, "Bu noktada yalnızca katil biliyor" dedi. ‘Ama belki de sesler ona bunu yapmasını söylemiştir.’

Yüzbaşı Blake'in başı hafifçe geriye çekildi ve neredeyse Hunter'a gülümsüyordu. 'Sesler mi?'

Hunter, "Girişinde" diye açıkladı. 'Biz ne kadar okursak okuyalım, fail 'seslerden' bahsediyor. Günlüğü bir süre önce, ilk duyduğu anda başlatması gerektiğini söylüyor. Daha sonra seslerin çok spesifik bir özne veya kurban tipi (belirli bir saç tipi, boyu, göz rengi) istediğini belirtiyor. . . her şey. Günlüğün bir buçuk sayfasından fazlasını okumadık ama yalnızca bu girişe bakılırsa, yaptığı şeyi sesler ona yapmasını söylediği için yapıyor gibi görünüyor. Belki de bu yüzden mezarına geri döndü, onu çıkardı, gelinlik giydirdi ve tekrar gömdü.'

“Yani son derece kuruntulu birinden bahsediyoruz.” Yüzbaşı Blake bunu bir soru olarak ifade etmedi.

Hunter yarı başını sallayarak, yarı yana doğru eğerek cevap verdi. 'Kafasının içinde sesler duyuyorsa kesinlikle şizofrendir.

Sanrılar ve halüsinasyonlar bu tür akıl hastalıklarının basit belirtileridir ama herkes farklıdır Kaptan. Şizofreni hastası olan herkes her semptomu yaşamayacaktır.'

Garcia, Hunter'a başını sallayarak, "Eh," dedi. 'Bu öyle görünüyor.' 'Peki tabutun içine yerleştirilmiş bir kamera hakkında okuduğum şey nedir?' Yüzbaşı Blake bir kez daha başını salladı.

"Bu doğru," diye onayladı Garcia.

Kaptan, "Bir kamera yeraltına yerleştirildiğinde görüntü aktaracak mı?" diye sordu. 'Nasıl?'

Garcia, "Bunun nasıl olabileceğinden de emin değildik" diye açıkladı. 'İşte bu sabah Michelle Kelly ile bu yüzden konuştuk. Kendisi FBI Siber Suçlar Bölümü'nün başkanıdır.'

"Evet," Yüzbaşı Blake başını salladı. 'Onu hatırlıyorum. Birkaç vakada ikinizle birlikte çalıştı, değil mi?'

'Bu doğru.'

"Peki ne dedi?"

Hunter, "Bize her şeyin iki şeye bağlı olduğunu söyledi" diye açıkladı. ‘Sinyal gücünden ve yeraltının ne kadar derin olduğundan bahsediyorduk. Ona altı metre derinliğinde sığ bir mezar olduğunu söylediğimde güldü. Tam güçte bir sinyal olmasa bile bu derinlikten görüntülerin kolayca yayınlanabileceğini ve telefon görüşmeleri yapılabileceğini söyledi. Görüntüler düzgün bir şekilde akmayabilir ama akacaktır.'

"Yani sinyal alabilmesi için bir cep telefonu sağlayıcısına mı ihtiyacı vardı?" diye bitirdi Kaptan Blake.

"Evet," diye onayladı Garcia.

'Bunun izi sürülemez mi?'

Belki de. Hunter bu sefer konuştu. “İnceliyoruz.” Garcia köşedeki kahve makinesine doğru yürüdü ve kaptanına ikram etmeden önce kendine bir fincan doldurdu.

Reddetti. Hunter'ın masasında zaten bir tane vardı.

"Yani burada uğraştığımız suçlu sadece kafasındaki sesleri duymakla kalmıyor," diye ekledi Yüzbaşı Blake, "ve ona yapmasını söyledikleri şeye göre hareket ediyor, aynı zamanda sadizm alanında da doktorası var gibi görünüyor, çünkü öyle değildi." Bu kadını diri diri gömmesi ona yetmedi. Oturup her şeyi - umutsuz paniği, mücadeleyi, kavgayı - ölene kadar izlemek zorunda kaldı.'

Garcia, "Ve tüm bunları oturma odasından yapsaydı şaşırmazdım" diye önerdi. ‘Biraz patlamış mısır yerken ve kendi kendine oynarken.’ Yüzbaşı Blake ona tiksintiyle baktı. 'Bunun için teşekkür ederim.' Garcia'nın yaptığı tek şey, üçünün de doğru olduğunu bildiği bir şeyi belirtmekti - ABD'deki tüm seri cinayetlerin yaklaşık yüzde doksan ila doksan beşinin temeli bir tür cinsel tatmine

dayanıyordu. Seri katillerin büyük çoğunluğu, cinayet eylemiyle ilgili bir şey (şiddet, kurbanın korkusu, acı, yalvarış, işkence, kurban üzerindeki güç, ölümün kendisi) onları başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar uyandırdığı için öldürüldü.

Garcia omuz silkti. “İstatistikleri hepimiz biliyoruz Kaptan. Bu adam neden farklı olsun ki?'

‘Evet, ben *Yapmak* İstatistikleri biliyorum Carlos,' diye onayladı Yüzbaşı Blake. “Ama zihinsel görüntü olmadan da yapabilirdim.” Hunter'a döndü. ‘Bu “günlükte” kaç kayıt var?”

'Emin değiliz. Ama Dr. Slater kitaptan on altı Polaroid fotoğrafı çıkardı, dedi Hunter ona. 'On altı farklı 'konu'. Bu adam yıllardır aktif, Kaptan. Günlüğün ilk girişi bizi iki yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine götürse de, bu girişte daha önceki kurbanlardan bahsediliyor. İsim yok. Sadece daha önce de mağdurlar olmuştu. Ve bahsettiğim gibi fail, bu kayıtları bir süre önce, sesleri ilk duyduğunda başlatması gerektiğini yazmış.'

Kaptan Blake nefes verdi ve başparmağını ve işaret parmağını şakaklarına masaj yapmak için kullandı. 'Peki bir sonraki hamle ne olacak o zaman?'

"Dediğim gibi," diye açıkladı Hunter, "günlük şu anda FSD DNA laboratuvarı tarafından analiz ediliyor ve test ediliyor, ancak kitap bir şekilde Dr. Slater'a ulaşmayı başaran "özel" bir günlük gibi göründüğü için. . . Omuz silkti.

'Belki de sahibi kaybetmiştir. Belki birisi onu çalmıştır. Bilmiyoruz ama şu anda sahibi o kitaptan bilerek ayrılmış gibi görünmüyor. Bunu akılda tutarak, bu girişleri yazan kişinin parmak izleri, DNA ve hatta girişlerin kendisi konusunda olması gerektiği kadar dikkatli olmadığını umuyoruz.'

Yüzbaşı Blake, "Yani FSD'nin bir şeyler bulma ihtimalinin yüksek olduğuna inanıyorsunuz" dedi.

"Umut budur" diye doğruladı Garcia. 'Ya bir parmak izi, bir DNA örneği ya da belki de yapması gerekenden fazlasını ortaya çıkaracak uygunsuz bir giriş. Daha önce de söylediğim gibi, her an her sayfanın fotoğrafını çekmeliyiz.'

Kaptan, "Şimdilik bekliyoruz" dedi.

"Evet," diye onayladı Hunter. “Cesedin DNA doğrulamasını alır almaz bu haberi Bayan Gibbs'in ebeveynlerine ve muhtemelen erkek arkadaşına da vermeliyiz.”

Yüzbaşı Blake bunun bir cinayet masası dedektifinin üstlenmesi gereken en kötü işlerden biri olduğunu çok iyi anlamıştı. Hunter'ın masasındaki telefon çaldığında bir şey söylemek üzereydi.

'Dedektif Hunter, UVC Birimi.'

'*Robert, ben Susan.*dedi Dr. Slater. '*Seni masanda gördüğüme*

sevindim.'

'Durun Doktor, aramayı hoparlöre geçireyim. Carlos ve Yüzbaşı Blake buradalar." Hunter, ahizeyi yuvasına koymadan önce masa telefonundaki bir düğmeye bastı. 'Devam etmek.'

'*DNA Laboratuvarındayım.*Dr. Slater onlara söyledi. '*Ve söylediğim gibi, seni bu kadar erken ofiste yakaladığım için mutluyum çünkü sana bir şey göndermek üzereyim.*'

O odadaki herkes Hunter'ın masasındaki telefona biraz daha yaklaştı.

"Sayfa fotoğrafları değil mi?" diye sordu Garcia.

'*Hayır, henüz değil ve bunlar kısa süre sonra gelecek olsa da, bu çok daha iyi bir şey. Şu anda sana e-postayla gönderiyorum.*'

Dokuz

Dr. Slater'ın e-postasının ulaşması üç saniyeden az sürdü. Hunter'ın gelen kutusu tepsisinde belirir belirmez açmak için çift tıkladı. Konu olarak e-postada, davaya atanan resmi numara gösteriliyordu. Gövdesinde beş kelimelik bir mesaj - 'Şuna bir bakın' - ve ardından bir resim eki olduğunu belirten dikdörtgen mavi bir kutu vardı - 00001.jpg.

Hunter eklentiye tıkladı.

Görüntü Hunter'ın ekranında açılır açılmaz Garcia, "Parmak iziniz var mı?" diye sordu.

'*Bu günlükteki sayfalardan birinden gelmedi,*Dr. Slater açıkladı. '*Bunları hâlâ analiz ediyoruz. Bu, "konulardan" biri olan Polaroid fotoğraflarından birinden geldi. Sağ alt köşeden - ön ve arka - başparmak önde, işaret parmağı arkada olacak şekilde kaldırılmıştı. Ve bu tam bir baskı değil. Bu kısmi bir baskı; başparmak izinin yaklaşık yüzde yetmiş beşi ve işaret parmağının yüzde ellisi.*'

'Yüzde yetmiş beş mi?' Yüzbaşı Blake bu sefer. 'Bu, IAFIS'e karşı bir arama yapmak için yeterince iyi olmalı.'

'Eğer IAFIS'te eşleşme olursa.' Yorum Garcia'dan geldi. 'O halde evet, yüzde yetmiş beşlik kısmi bir parmak izi onu tanımlamaya yetecektir.'

'*Eğer* Bir eşleşme var, dedi Hunter, her zamanki gibi temkinli davranarak. '*Orada,*Dr. Slater bunu doğruladı.

UVC Biriminin ofisindeki herkes Hunter'ın masasındaki telefona kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun Doktor?" diye sordu Garcia.

'*Bunun için üzgünüm.*' diye yanıtladı doktor. '*Bir kez daha merak galip geldi ve kontrol etme özgürlüğünü kullandım. Elimizde sadece kısmi bir parmak izi olduğundan, IAFIS'in bir eşleşme bulması*

normalden biraz daha uzun sürdü, ancak asıl sürpriz şu. . . bu bir "o" değil. . . bu bir "o".'

On

Bir parmak izini halihazırda IAFIS'te (Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi) depolanan herhangi bir parmak iziyle eşleştirmenin günler, bazen haftalar sürdüğü bir dönem vardı. 'Kısmi' yüzde yetmiş beş veya daha fazlası anlamına gelse bile kısmi bir parmak izini eşleştirmek neredeyse imkansızdı, ancak o günler çoktan geride kaldı. Bugün, herhangi bir dedektif veya adli tıp ajanı, kendi akıllı telefonlarından IAFIS'te depolanan milyonlarca girişte arama yapabilir ve sonuç saniyeler içinde geri gelebilir. Kısmi parmak izleri biraz daha uzun sürecektir.

Hunter, Dr. Slater'dan şüphe duymuyordu ama tam kapsamlı olması için IAFIS veri tabanında kendi araştırmasını yapması gerekiyordu. Aldığı kısmi parmak izi görüntüsünü indirip IAFIS'e aktardıktan sonra, veritabanının bir eşleşme bulması dört dakikadan biraz fazla sürdü. Tutuklama dosyası Hunter'ın bilgisayar ekranını doldururken, Garcia ve Yüzbaşı Blake daha iyi görebilmek için sandalyesinin arkasına geçtiler.

Ekranın sol üst köşesindeki büyük sabıka fotoğrafında, doğrudan kameraya bakan ve geleneksel "tutuklama bilgileri" pankartını tutan genç beyaz bir kadın görülüyordu. Gözlerindeki bakış en azından ilgi çekiciydi; aynı ölçüde odaklanmış ve dikkatsiz. Tereyağlı sarı saçları, biraz darmadağınık olmasına rağmen, bir zamanlar yana doğru taranmış, klasik bir bob şeklinde şekillendirildiğinin işaretlerini taşıyordu. Yüzünün şekli kalp ile pırlantanın ortasındaydı; ince dudakları, ela mavisi badem şeklindeki gözleri ve küçük düğme burnu vardı. Makyajı biraz tuhaftı; gözleri ve dudakları hafif ama elmacık kemikleri ve kaşları oldukça ağırdı. Pek hoş bir görünüm değil.

Kaptan Blake kadının tuttuğu pankarttan 'Angela Wood' dedi. 'Yirmi bir yaşındayım.' Hunter ve Garcia'nınkiyle birlikte dikkati tutuklama kağıdındaki bilgilere kaydı ve hepsi sessizce okudu.

Bayan Wood Pocatello, Idaho'luydu. Henüz on yedi yaşındayken Los Angeles'a taşınmış ve bir yıl sonra Santa Monica Plajı'nda yankesicilik yaparken tutuklanmıştı. Altı farklı cüzdan ve dört farklı akıllı telefonla yakalandı. Yargıç Connor, işlediği suçtan dolayı onu 120 gün hapis cezasına çarptırdı. Tutuklama kağıdına göre Studio City'de bir yerde yaşıyordu.

Yüzbaşı Blake durakladı, vücudunu doğrulttu ve dedektiflerine baktı.

'Bu gerçekten de on altıdan fazla iğrenç cinayeti olan bir seri katilin sabıka kaydına benzemiyor, değil mi?'

Garcia, "O bizim katilimiz değil Yüzbaşı," dedi. 'Ama eğer kurbanın Polaroid fotoğraflarından birinde parmak izleri varsa, bu, muhtemelen Los Angeles'ta yaşadığı dört yıl içinde, peşinde olduğumuz kişiyle temasa geçtiği anlamına geliyor.'

Hunter, "Doktor," diye seslendi.

Dr. Slater, kendi IAFIS aramalarını yürütürken telefonda kalmıştı.

'*Evet, hâlâ buradayım.*'

Hunter, "Parmak izi almak için tüm Polaroidlerin tozu alındı mı?" diye sordu. ‘Ya da sadece bu parmak izini aldığınız kişi mi?’

'*Fotoğrafların hepsi tozlandı ve analiz edildi.*' doktor onayladı. '*Günlükteki sayfalar henüz değil.*'

"Peki tüm Polaroid fotoğraflarda onun parmak izi var mı?"

'*HAYIR,*Doktor Slater herkesi şaşırttı. '*On altı kişiden yalnızca biri.*Hunter, "Hangi fotoğraf?" diye sordu. 'Dün gece bulduğumuz kurbanınki mi bu? Günlükteki ilk kayıt mı?'

'*Hayır değil. Fotoğraftaki kişinin kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. Günlükle karşılaştırmadım ama fotoğraf öyle görünen bir çocuğa ait. . .*Vardığı sonucu tartıyormuş gibi durakladı. ' *. . . on yedi . . . on sekiz belki.*'

Hunter, "Bize bir iyilik yapabilir misiniz Doktor?" diye sordu. ‘Bütün bu fotoğrafları bize hızlandırabilir misiniz?’

'*Elbette. Günlükteki sayfalar bugün ilerleyen saatlerde gelecek.*'Teşekkür ederim.' Hunter görüşmeyi kesti ve hemen araştırma ekibini arayarak Angela Wood hakkında bir dosya hazırlamalarını istedi. Telefonu bıraktı ve saatine baktı - 11:38. Garcia'ya "Arabayla Studio City'ye gitmek ister misin?" diye sordu.

Garcia ceketine uzanarak, "Hiç sormayacağını sanıyordum," diye yanıtladı.

Onbir

Hollywood Hills'in diğer tarafında, San Fernando Vadisi'nin kuzeyinde yer alan Colfax Bulvarı, Kuzey Hollywood'dan Hunter ve Garcia'nın Angela Wood'un tutuklanmasından sonra edindiği adres olan Studio City'ye giden üç mil uzunluğunda düz bir caddeydi. çarşaf. Söz konusu bina soluk cepheli, üç katlı yüksek bir yapıydı ve 'Köy Pazarı' adı verilen orta büyüklükteki bağımsız bir süpermarket ve içki dükkanının hemen karşısındaydı.

Garcia, binadaki numarayı kontrol etmek için yavaşlarken, "Sanırım bu kadar" dedi.

Hunter notlarını okuyarak, "Evet, öyle" dedi. 'Apartman 309'

Garcia binanın hemen ilerisindeki caddedeki bir park yerine park etti. Giriş lobisine çıkan kısa merdivenleri çıktıklarında şansları yaver gitti. Postacı postayı binanın posta kutularına teslim etmeyi yeni bitirmişti. Ayrılırken Hunter ve Garcia'nın merdivenlerden yukarı

çıktığını gördü ve giriş kapısını onlar için açık tuttu. Bu onların dahili telefonu çalmak yerine doğrudan 309 numaralı daireye gitmelerine olanak tanıyacak.

Tutuklanmak çok nahoş bir deneyimdir, bu nedenle herhangi bir süreyi hapiste geçirmiş kişilerin, sabıka kaydı olan kişilerin, saklayacak hiçbir şeyleri olmasa bile polislerle konuşmak konusunda çok isteksiz olmaları şaşırtıcı değildir. Bunu bilerek, Hunter ve Garcia, Angela Wood'a geldikleri konusunda ne kadar az uyarıda bulunursa o kadar iyi olurdu.

Garcia, "Bir saniye bekle" dedi. “Gidip binanın arkasını yangın çıkışı için kontrol edeyim.” Hunter'a omuz silkti. ‘İnsanlara dedektif rozetini gösterdiğinizde ne kadar korkacaklarını asla bilemezsiniz.’

Hunter, Garcia hızla binayı dolaşırken bekledi. Otuz saniyeden kısa bir sürede geri döndü.

Hayır, dedi başını sallayarak. 'Yangın çıkışı yok.'

Merdivenleri kullanarak üçüncü kata çıktılar ve bu kat onları her iki tarafta beşer kapı bulunan kısa ve parlak bir koridorun başlangıcına bıraktı. Daire 309 sağdaki son kapıydı. Hunter ona üç sert vuruş yaptı ve onlar da beklediler.

Yirmi saniye geçti, cevap gelmedi.

Hunter kapıyı tekrar çaldı ve o ve Garcia kulaklarını kapıya biraz daha yaklaştırdılar.

Bu sefer içeriden bir ses geldiğini duydular ama yine de cevap için on beş saniye daha beklemeleri gerekiyordu.

Kapının arkasından yorgun, muhtemelen yataktan yeni çıkmış bir kadın sesi, "Kim o?" diye seslendi.

Hunter cevap veremeden Garcia onu bir hareketle durdurdu ve kapıyı işaret ederek kapıda gözetleme deliği olmadığını belirtti. Daha sonra görevi devraldı. "Postacı," dedi kesin bir sesle. 'Bayan Angela Wood için imza gerektiren bir mektubum var.'

“Bir mektup mu?” Kadın sesi biraz şüpheci ve savunmacı bir tondaydı.

Garcia, "Bu doğru hanımefendi," diye onayladı. 'Şundan geliyor.' . Hunter'a gözlerinde bir soruyla baktı.

Hunter, "Pocatello, Idaho," dedi. Doğduğu yeri sabıka kaydından hatırladı.

Garcia, "Pocatello, Idaho'da" diye seslendi.

Sonraki on saniye tamamen sessizlik içinde geçti. Açıkçası Angela Wood memleketinden herhangi bir posta beklemiyordu.

"Hımm." . Sonunda kapının arkasından seslendi. 'Bana bir dakika ver, üzerime bir şeyler giymem lazım. Duştaydım.” Sesi hâlâ şüpheciydi.

Hunter ve Garcia içeride neler olup bittiğini duymak için bir kez

daha kapıya yaklaştılar. Birisinin acilen aceleyle etrafta dolaştığına benzeyen bir ses duydular.

Kulaklarını daha da yaklaştırdılar; o sırada sanki yağlanmamış tekerlekler üzerinde bir şey sürükleniyormuş gibi tuhaf bir gıcırtı sesi duydular. Hunter ortağına baktı.

"Pencere" dedi.

“Pencere mi?” diye sordu Garcia. 'Üçüncü kattayız ve yangın çıkışı yok. O deli mi?'

Garcia yanıt beklemeden koridordan merdivenlere doğru ilerledi.

Hunter kapıya doğru dönüp tekrar çaldı. Postacı numarası belli ki işe yaramamıştı. 'Bayan Wood, burası LAPD, lütfen kapıyı açın.'

Üç saniye – yanıt yok.

Tekrar kapıyı çaldı. 'Bayan Wood, lütfen kapıyı açın. Burası LAPD. Seninle konuşmamız lazım.'

Hiç bir şey.

'Bayan Wood, bu sizin son uyarınızdır. Eğer kapıyı açmazsan, tekmelemek zorunda kalacağım.'

Üç saniye daha. Hala hiçbir şey yok.

Hunter kapıdan bir adım geri çekildi ve sağ botunun topuğunun kapı koluna doğru uçmasına neden oldu. Tekmesinin yüksek sesi koridorda yankılandı, kapı sarsıldı ama kilitli kaldı. Hunter tekrar vurdu ve vuruşuna daha fazla güç kattı.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Sahip olduğu her şeyle bir kez daha.

Bu kez kapı çerçevesi çatlayıp yarıldı, kapı geriye uçtu ve tahta kıymıkları havaya uçtu. Hunter hemen içeri adım attığında Angela Wood'u sırt çantası bağlı, pencere kenarında otururken, bacakları dışarıda sarkmış halde buldu.

"Bekle!" diye bağırdı, dairesinin kapısında dururken, elleri teslim olurcasına havaya kalktı. 'Ne yapıyorsun? Sadece seninle konuşmak istiyoruz. Başka bir şey yok.”

“Evet, doğru.” Kendini itmeye hazır bir şekilde iki eliyle çıkıntıyı tuttu.

Lütfen yapma, diye yalvardı Hunter, bir tehdit olarak görülmemek için mesafesini koruyarak. 'Bayan Wood, lütfen beni dinleyin. Bu çok kötü bir fikir,” dedi toplayabildiği en sakin sesle. 'O pencereden aşağıdaki yere olan mesafe yaklaşık on beş fit, belki biraz daha fazla. Şanslıysanız ki bu da bir şey ifade ediyor, sonunda ayağınız kırılacak. Muhtemelen iki. Muhtemelen açıkta kalan kırıklar. En azından önümüzdeki altı ila dokuz ay boyunca tekerlekli sandalyelerden ve koltuk değneklerinden bahsediyoruz. Eminim bunu istemezsin.” Hunter, Angela'nın tereddütünü hissetti. 'Dinle, seni kabul etmek için burada değiliz. Sana söz veriyorum. Gerçekten

seninle konuşmak istiyoruz. Yardımına ihtiyacımız var. Lütfen içeri gelin."

Angela sağ omzunun üzerinden Hunter'a baktı. Kapısında duran adam ona samimi geliyordu ama daha önce de kandırılmıştı ve işini şansa bırakmaya niyeti yoktu.

'Burada neler oluyor?' Hunter'ın birkaç metre gerisinden yarı şaşırmış, yarı endişeli bir ses seslendi.

Hunter döndüğünde Angela Wood'un dairesinin kapısının hemen dışındaki koridorda 250 kiloluk kel kafalı bir adamın durduğunu gördü. O öyleydi
tehditkar bir şekilde bir beyzbol sopası tutuyordu. Kargaşayı duyan ve yardım etmeye çalışan bir komşu olduğu belliydi.

Hunter, "Sorun değil efendim" dedi ve adama rozetini gösterdi. 'Ben LAPD'de bir dedektifim. Burada her şey kontrol altında. Lütfen sopayı bırakın ve dairenize dönün.'

Adam sopayı gevşetti ve Hunter'ın rozetini daha iyi görebilmek için başını eğdi. Hunter'ın omzunun hemen yanında gördüğü bir şey karşısında adamın gözleri aniden şaşkınlık ve şaşkınlıkla açıldı. Nefesi kesildi.

Hunter hemen arkasına döndü.

Artık pencerede kimse yoktu. Angela Wood gitmişti. Hunter ona omuz silken adama baktı.

"Atladı."

On iki

Garcia koridorun sonuna ulaştı ve merdivenlerden aşağı koşmak yerine ilk katın üzerinden atladı. Ayakları sahanlığa dokunduğunda, az önce geldiği koridorda yüksek bir gümbürtü sesinin yankılandığını duydu. Angela Wood'un dairesine girmeye çalışanın Hunter olduğunu anladı.

Garcia köşeyi döndü ve bir kez daha bir sonraki merdivenden aşağı atladı. . . ve sonraki. . . ve sonraki. . . zemin kata kadar.

Garcia lobi sahanlığına çarptığında yaşlı ve çok kırılgan bir kadın giriş kapısını arkasından kapatıyordu. Dedektifi tam önüne atlayana kadar görmemişti.

Kadın zayıf bir sesle, "Aman Tanrım!" diye bağırdı, bastonunu düşürdü ve bir adım geri atıp elini kalbinin üzerine koydu. Ağzı yarı korku, yarı panik dolu bir solukla açıldı. Bir saniye sonra nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. Bacakları zayıfladı ve yaşlı kadını destek almak için arkasındaki cam kapıya yaslanmaya zorladı.

Garcia zaten solgun olan yüzünün daha da renginin kaybolduğunu gördü ve hemen ona doğru ilerledi.

"Çok üzgünüm" dedi ve onu rahatlatmak için ellerini nazikçe onun her iki omuzuna koydu. Yaşlı kadın etten çok kemiğe benziyordu. 'Seni korkutmak istemedim.'

Odaklanamayan gözlerle ona baktı, hala nefes almakta zorlanıyordu. Garcia ne yapacağından emin değildi. Koşması gerekiyordu. Akla gelmeyecek bir şey olmadan önce o binanın arka kısmına ulaşması gerekiyordu ve bu durum da pek yardımcı olmuyordu. Yaşlı kadını sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece nefes al." dedi sakin bir sesle. 'Güzel ve yavaş. Acele etmeye çalışmayın.' Göstermek için güçlü bir ritimle nefes almaya başladı, aynı zamanda nabzını ölçmek için iki parmağını yumuşak bir şekilde bileğinin üzerine koydu - olması gerekenden daha hızlı, ama yaşamı tehdit edecek kadar değil. . Garcia açıklamadan önce, "Çok üzgünüm," diye tekrar denedi. 'Ben LAPD'de çalışan bir polis memuruyum. . . ve gitmem gerekiyor." Sesindeki aciliyet yaşlı kadının gözlerinin yeniden odaklanmasını sağladı. "Şu anda yaptığın gibi yavaşça ve yavaşça nefes almaya devam et, iyileşeceksin." Bastonunu aldı ve Onu kapıdan uzaklaştırmadan ve bir kurşun gibi yanından geçmeden önce onu sağ eline koydu.

Beş saniye sonra binanın arka tarafına vardığında Angela Wood'un üçüncü kat penceresinden atladığını gördü.

On üç

Angela Wood, psikiyatristlerin 'ders kitabı intiharına meyilli' diye adlandıracağı türden biri değildi, en azından artık değil, ama bir zamanlar aklına gelen tek şey, hayatına son verme fikriydi. Ve birden fazla kez kendini ölüme, sonunda karşıya geçmeden birinin gelebileceği en yakın noktaya getirmeyi denemişti. Bu dönem yaklaşık beş yıl önce, kendisi henüz on altı yaşındayken başlamıştı.

O genç yaşta ve bir yıl boyunca Angela umutsuzca depresyonla mücadele etmiş, her geçen gün kendini etrafındaki herkesten ve herkesten daha fazla soyutlamış, üzüntünün, boşluğun, suçluluğun ve hiç bitmeyen değersizlik duygusunun onu boğmasına izin vermişti. içeriden. Kendine zarar verme, her ne kadar çok iyi gizlenmiş olsa da yaygın bir olay haline geldi ve reçeteli veya başka türlü ilaçlar, onun için yaşadığı müjde haline geldi. . . ama Angela her zaman böyle değildi.

Angela, tüm çocukluğu ve ergenlik yıllarının bir kısmı boyunca gülümseyen, pozitif, hayat dolu bir kızdı. Gençken ebeveynleriyle yaşadığı sorunlar ve tartışmalar, çoğu çocuğun büyürken karşılaştığı sorunlardan ve tartışmalardan pek de farklı değildi. Okulda öğretmenleriyle oldukça iyi anlaşıyor, mükemmel notlar alıyor ve arkadaşları onu eğlenceli, uyumlu bir insan olarak görüyordu. Değişim, on altıncı yaş gününden sadece bir hafta sonra, korkunç bir

trajedinin sonucu olarak gerçekleşti: küçük kardeşi Shawn'ın ölümü.

Shawn'ın vefatı Angela'yı karanlık ve ruhu parçalayan bir döngüye soktu ve bu durum hızla onun kontrolünden çıktı. Gerçeği söylemek gerekirse, eğer Angela ailesini ve Pocatello şehrini o zaman terk etmeseydi, anne ve babasının şu ana kadar ikinci çocuklarını kaybetme ihtimali çok yüksekti.

Kulağa ne kadar çılgınca ve imkansız gelse de, Angela'yı kolaylıkla 'uçurumun ağzı' olarak kabul edilebilecek yerden kurtaran şey, Melekler Şehri'ne taşınması olmuştu. Ancak savaş henüz kazanılmamıştı.

Üzüntü, boşluk ve değersizlik duygusu tam anlamıyla dağılmamıştı. Küçük kardeşini umutsuzca özlemediği bir gün geçmiyordu ve bazı günlerin şüphesiz diğerlerinden çok daha zor olduğunu iddia etmiyordu. Ama bir şekilde, yıllardır içinde yaşayan karanlığa küçük bir ışık nihayet yolunu bulmuştu ve Angela yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlamıştı. Kendine zarar vermedi
Ne var ki uyuşturucular neredeyse geçmişte kalmıştı ve üç yıldır ağabeyinin yanına gitmeyi düşünmemişti.

Penceresinden aşağıya atlaması o karanlık günlere bir geri dönüş değildi. Planlı bir kaçıştı. Hareketi defalarca denemişti ama ilk kez bunu gerçekten yapmak zorunda kalmıştı.

Aslında sıçrama aslında onun penceresinden aşağıdaki zemine değil, onun penceresinden binanın çatısından zemine kadar uzanan güçlendirilmiş yağmur suyu borusuna doğruydu. Tamamen şans eseri, drenaj borusu binanın dış duvarına, Angela'nın penceresinden yaklaşık bir buçuk metre uzağa yapıştırılmıştı. Güçlendirilmiş olması, küçük bir sırt çantasının hafif içeriğiyle birlikte Angela'nın hiçbir zaman 135 lb'yi aşmayan ağırlığını kolayca taşıyabileceği anlamına geliyordu.

Hunter'ın dikkati kendisinden koridorda tam arkasında duran komşusuna çevrildiğinde, Angela ayaklarının topuklarını kullanarak pencere pervazının hemen altındaki duvarı itti ve kendini sol tarafa doğru sola attı. drenaj borusu. Kolay bir sıçramaydı.

Angela boruyu iki eliyle yakaladı ve aynı zamanda kalçalarıyla da sıktı. Dizleri binanın duvarına sürtüyordu ama bu onun kaldıramayacağı bir şey değildi.

Aşağıdaki yere inmenin en kolay yolu boruyu aşağı kaydırmaktı ama boruyu duvara sabitlemek için kullanılan kalın metal halkalar düzgün bir geçişe izin vermediğinden bunun üç hızlı aşamada yapılması gerekiyordu. , itfaiyeci benzeri slayt. Ama Angela tam olarak nasıl yapılacağını bilecek kadar çok kez pratik yapmıştı. Pencereden atladıktan dört saniyeden kısa bir süre sonra ayakları aşağıda yere değiyordu. Dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle,

koşmaya başlamak için hızla topuklarının üzerinde dönmeden önce açık pencereye baktı. . . ama bu beklediğinin yarısı kadar bile gitmedi.

Angela dönmeye başladığında hareketi tam arkasında duran Garcia tarafından kesildi.

"Çok tatlıydı" dedi ve kelepçelerini Angela gözünü bile kırpmadan onun sağ bileğine taktı. 'Doğum günü partileri için rezervasyon alıyor musunuz?'

Angela tamamen şaşkınlıkla dedektife baktı. 'Buraya nasıl bu kadar hızlı inebildin?'

Garcia gülümsedi. ‘Ne, hileleri olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?’ Şimşek hızında bir hareketle vücudunu döndürerek Angela’nın hemen arkasına yerleşti. Bunu yaparken sol bileğine uzandı ve hızla sağ bileğine kelepçeledi. 'Ta-da' dedi tantanalı bir sesle.

“Bırak gideyim, seni pislik.” Angela kelepçeleri çekiştirdi. 'Hiçbir şey yapmadım.'

'O iyi mi?' Soru, gövdesinin tamamı artık Angela'nın üstlerindeki dairesinin penceresinden dışarı sarkan Hunter'dan geldi. Garcia, Hunter'a baş parmağını kaldırarak, "Burada iyiyiz," diye yanıtladı. Hunter başını salladı. 'Harika. Ama sanırım merdivenleri kullanacağım.'

Garcia, Angela'ya binanın önüne doğru eşlik ederken, gözlerindeki bakış soğuk, saf ve basit bir öfkeydi.

On dört

Angela, Polis İdare Binasının bodrum katındaki sorgu odalarından birinde neredeyse yarım saattir tek başına oturuyordu. Elleri, önündeki metal masanın ortasındaki bir halkadan geçen, otuz santim uzunluğunda bir zincirle birbirine kelepçelenmişti. Üzerinde oturduğu masa ve sandalyenin ikisi de yere cıvatalanmıştı.

Bir şüpheliyi sorgu odasında, genellikle kelepçeli halde bekletmek, polis tarafından kullanılan çok iyi bilinen bir psikolojik teknikti. Bunun avantajı iki kattı:

Birincisi, beklemek şüphelinin endişesini artırıyordu. Bu onları sinirlendirdi. Gergin ve endişeli bir şüpheli, sorgulama sırasında yalan söylüyorsa hata yapmaya ve kendisiyle çelişmeye çok daha yatkındı. Şüpheliyi kelepçeli bırakmak hareketlerini kısıtlıyordu ama en önemlisi, polisin bu kişiyi zaten bir şeyden suçlu gördüğü fikrini ortaya koyuyordu ve bu da şüphelinin kaygısını artırıyordu.

İkinci avantaj, şüpheli yalnız bırakılmış olsa bile polisin sorgu odasında şüphesiz gözü ve kulağının olmasıydı. Birisi, iki yönlü bir ayna aracılığıyla ya da CCTV kameraları aracılığıyla şüphelinin

hareketlerini, tepkilerini ve yüz ifadelerini inceliyor olacaktır. Bu kişi genellikle sorguyu yapan dedektif ya da eğitimli bir psikolog olur. Odanın içindeki mikrofonlar da açık olurdu. Bazen polisler şanslıydı ve şüpheli, uzun bir süre yalnız bırakıldığında kendi kendine bir şeyler söylüyordu. Suçlu ve gergin şüpheliler ne söyleyeceklerini prova etme eğilimindeydi.

Angela'nın bulunduğu sorgu odasında iki yönlü bir ayna vardı; oturduğu yerin sağında çok büyük bir ayna. Öte yandan, Hunter ve Garcia başından beri Angela'yı dikkatle izliyorlardı ve ikisi de onun bu kadar sakin olmasından etkilenmişlerdi.

Angela tek başına kalır kalmaz, ellerinin masaya kelepçelendiğini hesaba katarak sandalyesine elinden geldiğince eğildi, başını sandalyenin arkalığına yasladı, gözlerini kapattı ve neredeyse uykuya daldı. Kelepçelerin öfkeyle sarsılması yok. Polis memuruna küfür etmek yasaktır. Kaslarını gevşetecek boyun veya omuz hareketi yok. Endişeyle odaya bakmak yok. Bacaklar sabırsızca sallanmıyor. Hiç bir şey. Herhangi bir tedirginlik belirtisi yok. Aslında Angela öyle görünüyordu

Hunter ve Garcia nihayet kapıyı açıp içeri adım attıklarında uykuya dalmak üzereydiler.

Hunter masaya yaklaşıp onun önüne su dolu plastik bir bardak koyarken, “Nasılsın?” diye sordu. 'Benim adım Dedektif Robert Hunter ve bu da Dedektif Carlos Garcia.'

Angela tamamen siyah giymişti: kot pantolon, tişört ve ön tarafında neredeyse okunamayan bir metal grubunun adını taşıyan kapüşonlu. Ayağında koşu ayakkabıları vardı. Sırt çantasına el konuldu ve arandı. Bin doların üzerinde nakit para, bir cep telefonu ve bir yedek kıyafet buldular.

Angela retorik bir şekilde, öfkeden çok kızgınlık taşıyan bir sesle, “Nasılım?” diye sordu. Bakışları bir dedektiften diğerine gidip geliyordu. 'Sıkıldım ve oldukça sinirlendim, böyle yapıyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada oturuyorum, bu masaya bir hayvan gibi zincirlenmiş durumdayım ve hâlâ burada ne aradığımı bilmiyorum.'

Hunter ve Garcia, PAB'a giderken Angela'ya 'Delüks' sessiz muamele uygulamışlardı.

"Şimdiye kadar kimse bana çömelmemi söylemedi" diye devam etti, bakışlarının yoğunluğu her iki dedektife de yeni bir ten rengi verdi. 'Burada bir şeyden dolayı tutuklu muyum? Çünkü eğer öyleysem, siz büyük bir hata yapmışsınız demektir. Haklarım okunmadı, telefonum verilmedi, neden tutuklandığıma dair bilgi verilmedi ve buraya geldiğimden beri pis kokulu sokak köpeği muamelesi görüyorum. Ve sonra dairemin kapısı tekmelendi.'

Kıkırdadı. 'Ah dostum, bunun için kıçını mı yiyeceğim?'

Hunter, Angela'nın bağırması bitene kadar bekledi.

Ellerini çözerken dostane bir ses tonuyla, "Su yerine kahveyi mi tercih edersin?" diye sordu. Bunu yapmadan önce yanında bulunan kağıt klasörü masanın üzerine koydu. Ön tarafında küçük siyah harflerle 'Angela Wood' adı yazıyordu. Hunter, Angela'nın ellerini serbest bırakırken, Angela'nın hızla ona endişeli gözlerle baktığını gördü.

"Hayır" diye yanıtladı, bileklerine masaj yaparak sandalyesine oturdu. 'Bütün bunların neyle ilgili olduğunu bana söylemeni tercih ederim. Bir şey yüzünden tutuklu muyum?'

Hunter dosyayı aldı ve o ve Garcia onun karşısındaki masaya oturdular.

“Olmalı mısın?” diye sordu Garcia.

Ona baktı. 'Ne olmalıyım? . . tutuklu mu? Hayır, neden yapayım ki?'

Garcia sağ bacağını sol bacağının üzerine attı. 'Bilmiyorum. Bize siz anlatın.' Angela birkaç saniye önündeki iki dedektife baktıktan sonra dudaklarının kendinden emin bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi. Dişleri mükemmel bir şekilde hizalanmıştı ve tamamen lekesizdi.

Sandalyesinde çok daha rahat bir pozisyon alarak, "Ah, burada ne yaptığını anlıyorum" dedi. “İşte bu yüzden ikinizden de bu röportajı kaydetme yönünde bir hamle gelmedi, değil mi?” Çünkü benimle ilgili hiçbir şeyin yok.” Her iki dedektif de sessiz kaldı.

“Yani benimle ilgili hiçbir şey bilmediğin için, en temel psikolojik teknikleri kullanarak beni hataya düşürmeye karar verdin.” Güldü. 'Arabada sessiz muamele, beni burada yirmi dakikadan fazla bekletmek, adımın yazılı olduğu dosya masanın üzerinde. . . hepsi.”

Oldukça bilgilidir, Hunter düşündü. Onun ve Garcia'nın ifadeleri yine de değişmedi.

“Bunu nereden öğrendin?” diye devam etti Angela. '*Aptallar için Psikoloji*?' Alaycı bir şekilde başını salladı. ‘Eh, burada pek iyi bir iş çıkarmıyorsunuz, Dedektif. . .?

'Garcia.'

“Belki de ikiniz başka psikoloji kitapları da okumayı denemelisiniz Dedektif Garcia.”

Hunter ve Garcia'nın Angela'ya katılmak için yarım saat ayırmasının tek nedeni 'yalnız bekleme' numarası değildi. Dosyasını bekliyorlardı. Bir numaralı sorgulama kuralı: Şüpheli hakkında mümkün olduğu kadar önceden bilgi sahibi olun.

‘Okumadım *Aptallar için Psikoloji*Garcia itiraf etti. “Öyle mi?” Soru Hunter'a yönelikti.

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Sahip olduğumu söyleyemem.'

“Tavsiye eder misin?” diye sordu Garcia, Angela'ya.

Güldü. 'Senin için? Evet. Tekniğinizi geliştirmenize yardımcı olabilir.” Hunter kağıt klasörü açıp dosyasının ilk sayfasına göz atmadan önce başını sallayarak onayladı. Bunu yapması gerektiğinden değil. Gözlem odasındayken zaten belgenin tamamını okumuştu. Dosya yalnızca beş sayfa uzunluğundaydı.

Angela masanın karşısındaki adamı okumak için elinden geleni yaptı ama Hunter'ın yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Yani,” diye sordu. 'Bana burada ne yaptığımla ilgili gerçeği mi söyleyeceksin, yoksa daha önce olduğu gibi yalan mı söyleyeceksin?'

Hunter Angela'ya sorgulayıcı bir şekilde baktı.

“Benim yerime, hatırladın mı?” Yüzünü buruşturdu ve sesi alaycı bir tona büründü. "Seni kabul etmeye gelmedik. Sana söz veriyorum." Gerçekten seninle konuşmak istiyoruz. Yardımına ihtiyacımız var.” Sesi normale döndü. 'Ne kadar da boktan bir şey.'

Hunter, Angela'nın baskı altında olmasına rağmen dairesinde ona söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamasına şaşırmıştı. Angela, “Ama komik olan ne biliyor musun?” diye sordu. ‘Bazı nedenlerden dolayı neredeyse sana inanıyordum.’

Hunter, "Bilgi eksikliğinden dolayı özür dilerim" dedi. Haklısın. Bu konuda daha açık sözlü olmalıydık.'

Angela'nın dudakları yavaşça başka bir keyifli gülümsemeyle gerildi. 'Ah, vay be, şu haline bir bak, bir şampiyon gibi geri adım atıyorsun. Bunun nedeni artık her şeyi berbat ettiğini bildiğin ve bunun için seni dava edebileceğim için mi, yoksa bu sadece senin saçma sapan numaralar cephaneliğinden başka bir numara mı?'

Hunter ona "Bu bir hile değil" dedi.

Hunter, elindeki dosyadan Polaroid fotoğrafı içeren bir kanıt çantası çıkardı ve onu Angela'nın önündeki masaya koydu. 'İşte bu yüzden buradasınız.'

Angela'nın gözleri ona kaydı ve gülümsemesi kayboldu.

Polaroid, on yedi yaşında gibi görünen bir çocuğun portre fotoğrafıydı. Sarı saçları uzundu, kaykaycı/grunge rock tarzındaydı. Soluk mavi gözleri şişmişti, içlerindeki beyazlar beyazdan daha kırmızıydı, bu da bir süredir ağladığını gösteriyordu. İfadesi korkunun tanımıydı.

Garcia, “Bize bunun kim olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu.

Angela'nın dikkati fotoğrafta kaldı. Dudakları mühürlü kaldı. ‘Bu fotoğrafı sen mi çektin?’ Garcia farklı bir yaklaşım denedi. Hayır. Angela'nın cevabı bilinçli bir cevaptan ziyade refleksti. Garcia'nın sorusu açıkça onu sarsmıştı.

“Bu fotoğrafı kimin çektiğini biliyor musun?” diye bastırdı. 'O sırada orada mıydınız?'

‘Hayır.’ Yine bir refleks cevabı. Bu sefer ses tonunda korku vardı.

"Bu çok komik" diye ekledi Garcia, Angela'ya daha fazla ayrıntıya girmesine zaman tanımadan. ‘Çünkü her yerde parmak izlerinizi bulduk.’

Angela'nın boğazında kocaman bir düğüm düğümlendi. Bir hata yapmıştı. Korkunç bir hata yapmıştı.

Angela o korkunç kitabı Pazar sabahının erken saatlerinde Dr. Slater'ın posta kutusuna teslim etmişti. Bunu yapmadan önce kitap kapağını ve dokunduğu her sayfanın kenarlarını silmişti, bundan çok emindi ama o defterden kurtulma telaşı ve çaresizliği içinde sanki bir şekilde unutmuştu. dokunduğu fotoğraf. . . oğlan. Geriye dönüp baktığında, onu temizlediğini hatırlamıyordu ve belli ki onu bu kadar çabuk bu şekilde bulmayı başarmışlardı. Aptalca onlara kendi parmak izini vermişti. Sessizce, yaptığı hatadan dolayı kendine lanet etti.

Angela'nın bakışlarını fotoğraftan alıp tekrar Hunter'a çevirebilmesi birkaç saniyesini aldı. Hiç şüphe yok ki korku gözlerine sızmıştı. Eğer LAPD o hasta kitabın içindeki bir fotoğrafta onun parmak izlerini bulsaydı elbette onun bir şekilde bu olaya karıştığını düşünürlerdi.

Garcia ona o fotoğrafta parmak izlerinin bulunduğunu söylediğinde, o ve Hunter yüzünün renginin çekildiğini gördü.

"Yani," diye devam etti Garcia. 'Bu fotoğrafı siz çekmediyseniz ve çekildiğinde de orada değilseniz, neden fotoğrafta bulunan tek parmak izlerinin sizin parmak izleriniz olduğunu bize açıklayabilir misiniz?'

Angela'nın içgüdüsü ona Hunter ve Garcia'ya gerçeği söylemesini söylüyordu; o fotoğraftaki çocuğun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. . . o fotoğrafla ya da o kitapla hiçbir ilgisinin olmadığını ama bundan çok daha iyisini biliyordu. 'Gerçeğin' önemli olmadığını biliyordu. Önemli olan neyi kanıtlayabileceğiydi. Profesyonel bir yankesici olduğunu açıklamadan onlara gerçeği söylemesinin mümkün olmadığından bahsetmiyorum bile. LAPD karargahında iki dedektifle birlikte bir odada kilitli kaldığınızda pek de iyi bir hareket değil.

Bu sefer Angela dürtüyle değil mantıkla gitti.

“Ben burada tutuklu muyum?” diye sordu. “Çünkü eğer öyleysem, telefon görüşmesi hakkımı kullanmak isterim.” Gözlerindeki bakış meydan okurcasınaydı. "Hayır," diye yanıtladı Garcia sonunda. "Henüz değil" ifadesini eklemek istedi ama şimdilik bu ayrıntıyı dışarıda bırakmaya karar verdi.

“O halde gitmekte özgürüm, değil mi?” Bakışları Garcia'dan Hunter'a kaydı. 'Sanırım şu anda yapacağım şey bu.'

Angela ayağa kalktı.

Hunter, "Son bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Angela kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı.

Hunter, Polaroid'i işaret ederek, "Fotoğraftaki çocuk," dedi. "Sana kardeşini hatırlatıyor mu?"

On beş

Angela Wood her zaman geldikleri kadar zekiydi. İkinci sınıfın sonunda öğretmenleri notlarından o kadar etkilendiler ki, okulda bir yılı atlayacak kadar iyi olup olmadığını görmek için onu bir dizi test ve sınava sokmaya karar verdiler. Hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde hepsinde birinci oldu ve bu da Angela'nın tüm küçükleri atlayıp on beş yaşında son sınıf öğrencisi olmasıyla sonuçlandı.

Kardeşinin öldüğü yaz Angela henüz on altı yaşına girmişti. O da liseden yeni mezun olmuştu ve şimdilik hafta içi uyuyabilmekten gerçekten keyif alıyordu. Ancak o sabah istediği kadar uyuyamadı. Sabah 7:30 civarında, o kadar güçlü bir gök gürültüsüyle alelacele uyandı, yatağının sallandığını hissedebiliyordu.

Resmi olarak yazın ikinci haftası olmasına ve Pocatello'da sıcaklığın otuz bir santigrat dereceye kadar çıkabilmesine rağmen, o perşembe, korkutucu kara bulutlar, şiddetli rüzgarlar ve göz kamaştırıcı derecede parlak şimşeklerle baştan beri çirkin bir gün olmuştu. . Angela'yı uyandıran gök gürültüsü serinin ilkiydi ve ufukta ivme kazanan sağanak yağmurun habercisiydi. Ve yağmur yağdı. Saatlerce.

O öğleden sonra, evden çıkmak tamamen söz konusu olmadığı için, Angela bu zamanı en sevdiği eğlencesi olan kitaplarla geçirdi. Okumayı seviyordu ve tüm sınavlara ve ödevlere rağmen okul yılı boyunca bile ayda en az yedi ila on kitap bitiriyordu. O zamanlar sadece on bir yaşında olan kardeşi Shawn, gününü televizyon karşısında video oyunları oynayarak geçiriyordu.

Sabah saat 09.00 sıralarında yağmaya başlayan yağmur öğleden sonra saat 03.00 sıralarında dindi. Dışarıda sokaklar ve yollar akan nehirlere benziyordu; şehrin kanalizasyon sistemi, altı saatten biraz fazla bir sürede bir aylık yağmurla şehrin üzerine inen büyük su hacmiyle başa çıkmakta zorlanırken, ancak mavi bir ışık çatlağı gibi görünüyordu. sonunda yorgun, gri gökyüzünü delip geçti, sel sonunda dinmiş gibi görünüyordu.

Shawn pencereden dışarı bakarken "Durdu" demişti. 'Sonunda durduruldu.'

Angela, "Bunun için Tanrıya şükürler olsun" diye yanıtladı. ‘Biraz daha bekleseydik can yeleğine ihtiyacımız olacaktı.’

Shawn, "Belki bazı insanlar öyledir" demişti. 'Bir tepede yaşıyoruz, unuttun mu? Belki bazı evleri su basmıştır.”

‘Belki.’ Angela bunu fazla endişelenmeden kabul etmişti. Shawn bir süre pencereden dışarı bakmaya devam etti. 'Açım' demişti.

‘Neden bana söylüyorsun? Git buzdolabını kontrol et.'

‘Daha önce yaptım, hiçbir şeyimiz yok. Aç değil misin?” “Özellikle değil, hayır. Neyse, annemle babam birazdan işten dönecekler ve akşam yemeği yiyeceğiz, o yüzden sakin ol.'

Shawn oturma odalarının duvarındaki saati işaret ederek, "Saat neredeyse üç buçuk," demişti. "Annemle babam altı civarına kadar evde olmayacaklar, hatta dışarıda bu kadar yağmur varken belki daha da geç." Akşam yemeği yediye kadar olmayacak. O zamana kadar açlıktan öleceğim.'

Angela, "Aman Tanrım, çok dramatiksin" demişti. Okumasının kesintiye uğramasından rahatsız olmaya başlamıştı. 'Bir muz falan al. Bizde bunlardan çok var.'

Shawn tiksinmiş bir yüz ifadesiyle cevap vermişti. 'Muzdan nefret ediyorum. Bunu biliyorsun.'

'Tamam, o zaman git kendine fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yap. Ne istersen onu yap. Beni rahatsız etmeyi bırak.'

'Ekmeğimiz ya da jölemiz olsaydı yapardım ama ikimiz de kalmadı. Ne zamandır mutfakta değilsin Angie?'

'Peki benden ne yapmamı istiyorsun Shawn? Kendimi senin için yemeğe mi dönüştüreceğim?'

Hayır ama mağazaya yürüyüp biraz alabiliriz. Artık okumaktan sıkılmış olmalısınız. Bütün gün kitap okuyorsun.' 'Video oyunu oynamaktan sıkıldın mı?'

'HAYIR.'

'İşte cevabınız. Ve bu yağmurda dışarı çıkmayacağım. Ben bir balık değilim.” “Artık yağmur yağmıyor.” Shawn pencereye doğru yürümüştü. ‘Ve bakın, kara bulutlar uzaklaşıyor.’

Angela bakmadı.

"Haydi Angie, lütfen, açım ve mağaza da yolun aşağısında." On beş dakika sonra oradayız ve geri dönüyoruz. O halde kitabınıza geri dönebilirsiniz.”

Angela, Shawn'a sert bir sesle "Dışarı çıkmayacağım" demişti. 'Bu fikri unutabilirsin.'

‘Tamam, bana biraz para ver, gideyim.’

O sabah işe gitmek üzere ayrılırken Angela'nın annesi talimatlarını çok açık bir şekilde vermişti.

Karanlık sabah gökyüzüne kaşlarını çatarak, "Bugün çok yağmur yağacak gibi görünüyor Angie," demişti. ‘O yüzden ne yaparsanız yapın, dışarı çıkmayın.’

Angela kardeşine "Hayır" demişti. ‘Annem bana tek başına dışarı çıkmana izin vermememi söyledi.’

'Ah, hadi Angie, kaykay parkına falan gitmiyorum. Biraz ekmek ve jöle almak için markete gideceğim, hepsi bu. On dakika sonra döneceğim.”

‘Bir saniye önce on beş demiştin.’

'Eğer geleceksen öyleydi. Senden daha hızlı yürüyorum ve koşuyorum.” “Keşke.”

'Gerçekten Angie, on dakika sonra döneceğim. Sadece biraz yiyecek almak istiyorum.”

Angela kardeşini iyi tanıyordu. Eğer onunla birlikte mağazaya gitmezse ya da tek başına gitmesine izin vermezse susmayacağını biliyordu. İçinde bulunduğu bölümün sonuna asla ulaşamayacaktı ve hikayenin büyük açıklamasına ulaşıyordu.

Hadi, Angie. Lütfen, lütfen, lütfen..."

"İyi," Angela öfkeyle ağzından kaçırmıştı. 'Ama ben seninle gelmiyorum. İşte on dolar, biraz ekmek ve biraz jöle al. . . çilek . . . ve para üstümü geri getir. On dakika içinde buraya dönsen iyi olur Shawn, duydun mu? On dakika."

“Sorun değil.” Ceketini almadan önce parayı aldı. 'On dakika sonra geri döneceğim. Bana zaman ayırabilirsin.'

'Ah, yapacağım.'

Ama Shawn bir daha geri dönmedi.

Beş hafta sonra parçalanmış cesedi şehrin eteklerinde, Portneuf Nehri kıyısında bulundu.

Polisin, Şerif Departmanının ve FBI'ın tüm çabalarına rağmen katili yakalanamadı.

On altı

Hunter, "Fotoğraftaki çocuk," diye sordu. "Sana kardeşini hatırlatıyor, değil mi?"

UVC Birimi araştırma ekibi, Angela hakkında derledikleri dosyaya Shawn Wood'un cinayetiyle ilgili bir gazete kupürü eklemişti. Kupür – şuradan alınan beş yıllık bir makale *Idaho Eyalet Dergisi* - on bir yaşındaki Shawn'un portre fotoğrafıyla geldi. Her ne kadar makale Shawn'un cesedinin bulunması ve kimliğinin belirlenmesi hakkında bilgi verse de gazete, bariz sebeplerden dolayı Portneuf Nehri kıyısında çekilen hiçbir fotoğrafı yayınlamamayı seçmişti.

Masanın üzerindeki Polaroid, on altı yaşlarında görünen bir oğlanı gösteriyordu; Shawn'ın hayatta olsaydı olacağı yaştaydı. Ancak tek benzerlik yaş eşleşmesi değildi. Hem Shawn hem de Polaroid'deki çocuk benzer renkte saçlara, benzer renkte gözlere, benzer cilt tonuna ve benzer yüz şekline sahipti.

Angela'nın Hunter'ın sorusuna cevabı gözlerini başka tarafa çevirmek oldu. Çimento zeminde nötr bir nokta buldu ve bakışlarını oraya odakladı. Kolları hâlâ göğsünün üzerinde çaprazdı.

Hunter ona biraz zaman verdi.

Sonunda, "Bu bir hile değildi Angela," dedi. 'Aslında niyetimiz seni içeri almak değildi. Tek istediğimiz seninle konuşmaktı.'

Angela'nın gözleri yerden ayrılmadı.

Hunter ona "Kitap gerçek" diye bilgi verdi.

Oyunun kurallarını değiştiren şey buydu. Angela'nın korkmuş bakışı Hunter'a döndü ama bu sefer başka bir şeyi de beraberinde getirdi; sormaya gücü yetmiyormuş gibi görünen bir soru.

Hunter bunu fark etti. Evet, dedi başını sallayarak. ‘Bu sayfalarda anlatılan cinayetler. . . hepsi gerçek. Bu fotoğraflardaki insanlar . Bakışları bir anlığına masanın üzerindeki fotoğrafa kaydı ve ardından tekrar Angela'ya odaklandı. 'Hepsi gitti.'

Angela'nın gözlerinden yaşlar aktı.

Darbe zamanı gelmişti.

Ne Hunter ne de Garcia bir kişiyi konuşturmak için ucuz numaralara başvurmaktan hoşlanmazdı ama bazı numaralar, doğru şekilde uygulandığında, birçok engeli aynı anda aşma eğilimindeydi. Bu katilin zaten sahip olduğu avantaj göz önüne alındığında, her iki dedektif de gerekeni yapmaya hazırdı.

"Gerçek şu ki," diye başladı Hunter, "senin o kitapla ya da bu cinayetlerden herhangi biriyle doğrudan bağlantılı olduğuna gerçekten inanmıyoruz."

Angela'nın onun sözleri karşısında irkildiğini gördü; bu onun "doğrudan" kelimesine yaptığı hafif vurguyu anladığını gösteriyordu. Eğer Hunter bunu doğru anladıysa, onun zihninde bu şu şekilde tercüme edilebilirdi: 'ama biz yine de senin öyle olduğuna inanıyoruz. *bir şekilde bununla bağlantılı*'.

Garcia görevi devralırken, Sorun şu ki, neye inandığımızın aslında hiçbir önemi yok. Önemli olan neyin kanıtlanabileceği ve şu anda kanıtlayabildiğimiz tek şey bu fotoğrafta bulunan parmak izlerinin size ait olmasıdır.” Etki yaratmak için durakladı. 'Burada davanıza gerçekten yardımcı olmayan diğer gerçek ise kaçmış olmanızdır. Suçlu insanlar kaçma eğilimindedir.' Bir duraklama daha. Bu biraz daha uzun. 'Ama biz mantıksız insanlar değiliz. Bize bu fotoğrafı çekenin siz olmadığınızı ve o sırada orada bulunmadığınızı söylediğinizde sizi duyduk. Sana inanmak istiyoruz Angela, gerçekten inanıyoruz ama oraya ulaşmamıza yardım etmelisin. Bize bir şey vermeniz gerekiyor.'

"Eğer söylediklerin doğruysa," diye atladı Hunter, "o zaman bu yalnızca bir noktada, muhtemelen çok yakın bir zamanda, o kitabın

sahibiyle temasa geçtiğin anlamına gelebilir ve eğer öyleyse, bunu ona söylemen gerekir." biz.'

Angela'nın yaşadığı zihinsel çalkantıyı görmek için uzman olmaya gerek yoktu.

Son darbeyi indiren Garcia oldu.

'O senin erkek arkadaşın mı, yoksa öyle miydi? Onunla aranızdaki bağlantı bu mu?'

'Ne? Hayır, diye bağırdı Angela, sesi titrekti. 'Onunla bir bağlantım yok.'

“Ama onun kim olduğunu biliyorsun.” Garcia bunu bir sorudan ziyade bir ifade olarak ifade etti.

“Hayır, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Sesi dökülmemiş gözyaşları nedeniyle sertti. 'Yapmıyorum. Gerçek bu.”

Angie, Angelas'ın ikisi de kulağına fısıldadı. *İsa aşkına, konuşmayı hemen bırak. Telefon görüşmenizi isteyin, bir avukatı arayın ve onlar buraya gelene kadar başka bir kelime söylemeyin*.

Angela kendini toparlamak için biraz zaman ayırdı. 'Sanırım şimdi gerçekten bir avukat aramam gerekiyor, eğer sakıncası yoksa.'

Hunter başından beri Angela'yı gözlemliyordu. Dosyasını okuduktan sonra, ne olabileceğine dair olası bir senaryoyu birleştirmeye başladı; parmak izleri nasıl o fotoğrafa bulaştı ama diğerlerine hiç gitmedi. Şimdi, sonra
Kendisine yöneltilenlere verdiği tepkileri izleyince bu senaryo çok mantıklı gelmeye başladı. Tek ihtiyacı olan birkaç boşluğu doldurmaktı. Hunter, “Beşinciyi almak zorunda olduğun için mi?” diye sordu. Amerika Birleşik Devletleri anayasasındaki Beşinci Değişiklik, ceza hukukuyla ilgili çeşitli hükümler içeriyordu; bunlar arasında pek çok ünlünün ve Hollywood filmlerinin meşhur ettiği, kendini suçlamaktan kaçınmak için herhangi bir soruyu yanıtlamayı reddetme hakkı olan hüküm de vardı.

Angela bir kez daha Hunter'la göz göze geldi. 'Muhtemelen düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil.'

'Ne düşündüğümü sana söylememi ister misin?'

Cevap yok.

Teoriyi test etme zamanı, Hunter düşündü.

"Parmak izlerinizi bu fotoğraftan alınanlarla eşleştirebilmemizin nedeni," diye başladı, ses tonu saldırgan ve yargılamadan uzaktı, "parmak izlerinizin dosyada olması." Bunların dosyada olmasının nedeni daha önce tutuklanmış olmanızdır.” Bu görüşünü vurgulamak için elindeki dosyayı kaldırdı. 'Yankecilik. Bu üç yıl önceydi.' Durup Angela'yı sert bir bakışla yere sabitleme sırası Hunter'daydı. 'Elbette, o zamandan bu yana dümdüz gitmiş olabilirsin, ama sırt çantanda bulduğumuz bin dolar nakit, kapını çaldığımızda kaçmaya çalışman

ve şimdi de beşinciyi alma isteğin... sen, pek bariz sebeplerden ötürü değil, bana yankesiciliğin hayatında hala oldukça büyük bir rol oynadığını söylüyorsun.'

Angela Hunter'ın bakışlarından uzaklaştı.

Hunter, "Demek benim teorim bu," diye devam etti. 'O kitaba ve bu fotoğrafa rastlamanızın sebebi ne yaptığınızı bilmeden onu sahibinden çalmanız değil mi?'

Angela sessiz kaldı ama Hunter doğru yolda olduğunu biliyordu. "Şimdi o kitabı almamızın nedeni," diye devam etti. 'Çünkü bu fotoğraftaki çocuk sana Shawn'ı hatırlattı, değil mi? Bu da seni doğru olanı yapmaya ve bunu yetkililere bildirmeye yöneltti." Ona birkaç saniye verdi. 'Peki şu ana kadar nasılım?'

Angela başını kaldırmadı ama Hunter çenesinin etrafında bir kasın gerildiğini gördü. Onu kazanmaya başladığını söyleyebilirdi. Kimlik bilgilerine uzandı ve onları masanın üzerine koydu.

"Dedektif Garcia ve ben Cinayet Masası Özel ekibiyle birlikteyiz." Ultra Şiddetli Suçlar Birimi adı verilen özel bir birimin parçasıyız.' Kimlik bilgilerini gösterdi. "Burada sana anlatmaya çalıştığım şey Angela, 'çalmak' kısmı umurumuzda değil. Seni yankesicilik suçundan tutuklamak için burada değiliz. Bu konuda sana söz veriyorum.'

Angela ağırlığını yavaşça bir ayağından diğerine verdi. "Daha önce" dedi Hunter, "bu röportajı kaydetmek için ikimizden de herhangi bir hareket gelmediğinden bahsetmiştin." Çünkü gerçek şu ki, senin şüpheli olduğuna asla inanmadık." Başını salladı. 'Bu kitapta anlatılanlardan herhangi birini yapabilmek için özel türden bir insan, özel türden bir kötülük gerekir. Ve sen o değilsin Angela. Güven bana. Bu tür insanlarla daha önce de tanışmıştık.'

Angela sonunda tekrar oturdu, masadaki suya uzandı ve sağlıklı bir yudum aldı. Tıpkı evinde olduğu gibi, önündeki dedektifin sözlerinde de samimiyet hissetti.

Hunter, "Dr. Slater'ın posta kutusuna koymaya karar vermeden önce o günlüğün ne kadarını okuduğunuzdan emin değilim," diye ısrar etti. 'Fakat bu kayıtları kim yazdıysa sırf günlüğünü çaldırdı diye durmayacak. Onun beyni bu şekilde çalışmıyor."

Angela kıpırdandı. Gerginleşiyordu; bu, savunmasının ihlal edildiğinin açık bir işaretiydi. Bunun üzerine Garcia, Angela'nın ağır bir bagaj gibi yanında taşıdığından emin olduğu duygusal ve acı dolu anılara başvurma zamanının geldiğine karar verdi.

'Bu adam öldürmeye devam edecek Angela' dedi. 'İnsanları kaçırmaya devam edecek. . . Bazıları tıpkı kardeşin Shawn gibi genç oğlanlardı.'

Yanaklarından yaşlar akmaya başladığında Angela gözlerini

kapattı. ‘Onları öldürmeden ve cesetlerini ıssız bir yere atmadan önce, onlara ne isterse yapmaya devam edecek. İşte bu yüzden yardımına ihtiyacımız var Angela. . . çünkü onunla tanıştın. Onun kim olduğunu biliyorsun.”

Angela'nın gözleri yeniden açıldı.

“Hayır, yapmıyorum.” Sözcükler dudaklarından döküldü. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Döndü ve Hunter'a seslendi. 'Burada sana ne söylersem söyleyeyim, bunun beni suçlamak için kullanılmayacağına söz veriyor musun?'

“Söz veriyorum.” diye yanıtladı Hunter. 'Söz veriyorum.'

Artık gözle görülür şekilde daha gergin olan Angela derin bir nefes aldı. Hunter'a, "Teorinin büyük ölçüde paraya dayalı olduğunu" söyledi. 'Evet, birinden o kitabın bulunduğu çantayı çaldım. Ne çaldığımı bilmiyordum ve en kötüsü onu kâr için bile çalmamış olmamdı. Bunu adama bir ders vermek için yaptım.”

Hem Hunter hem de Garcia bu yorum karşısında kaşlarını çattı ama ikisi de onun sözünü kesmediler.

'Ve evet' diye devam etti, 'bu fotoğraftaki çocuk kardeşime benziyor ama buna bana Shawn'ı hatırlatmak için ihtiyacım olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.' Masanın üzerindeki fotoğrafa doğru başını salladı. ‘Her gün onu düşünüyorum.’

Gözyaşları gözlerine geri döndü.

Garcia sonunda, “Çantayı adama ders vermek için mi çaldın?” diye sordu. 'Nasıl yani?'

Angela bardak suyunu bitirmeden önce gözlerindeki yaşları sildi.

'*Artık başladığınıza göre*Angelalar onun kulağına fısıldadı. '*Onlara her şeyi anlatabilirsin.*'

On yedi

Angela, Hunter ve Garcia'ya o cumartesi akşamı meydana gelen olayların kısa bir tanımını yaptı. Vurgu elbette Rendition Room kokteyl barında yaşananlar ve o günlüğe nasıl sahip olduğu üzerineydi.

Hunter ve Garcia sözünü kesmeden dinlediler. Bitirdiğinde soruyu soran ilk kişi Hunter oldu.

"Yani onun yüzünü hiç göremedin mi?"

Angela, “Pek sayılmaz” diye yanıtladı. 'Sırtı bana dönüktü ve başına bir kapüşon çekilmişti. O bir pislik gibi davransa bile. . .' Durakladı ve seçtiği kelimelerden dolayı üzgün olduğunu belirtmek için elini kaldırdı. 'Yaşlı adama kaba davransa da başını kaldırmadı ya da telefonuyla göz temasını kesmedi. Yan yana ve omzunun üzerinden şöyle konuştu.' Angela başını hafifçe sağa çevirerek bunu gösterdi. ‘Bulunduğum yerden onun yüzünü görmemin imkânı yoktu.’

'Boy ya da vücut şekli nasıl? Yaş aralığı? Ayırt edici bir şey var mı? Angela, Hunter'ı başıyla işaret ederek, "Senin boyundaydı" dedi. 'Ve aynı zamanda da güçlü. Belki biraz daha fazlası.”

"'O kadar güçlü' derken," diye atladı Garcia, "iyi yapılı mı yoksa büyük mü demek istiyorsun?" "Eğer sorduğun buysa kesinlikle şişman değildi," dedi Angela. 'Arkadan ve kapüşonlu olmasına rağmen iyi durumda olduğunu görebiliyordum. . . kaslı, şişman değil. Yaş açısından. . Bunu düşünürken omuz silkti. “Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olduğunu söyleyebilirim, daha yaşlı değil.” “Sesi nasıl?” Hunter yine. 'Aksan gibi göze çarpan bir şey var mı?'

'Bir tanesini açmadım ama yine de müzik çalıyordu ve ben buna tam olarak dikkat etmiyordum ama ses tonu güçlüydü. . . güçlü, biliyor musun? Sanki insanlarla bu şekilde konuşmaya, onlara emir falan vermeye alışıkmış gibi."

Garcia, "Daha önce bahsettiğin bir şeye geri dönmek istiyorum" dedi. “O gece seçtiğiniz cüzdanları kontrol etmek için Teslim Odasına gittiğinizi söylediniz, değil mi?”

Angela meydan okurcasına başını salladı. ‘Artık açgözlülük yapmıyorum. Nakit para ve kredi kartı olup olmadığını kontrol etmeden önce en fazla iki, belki üç cüzdanı artırıyorum. Yeterince kazandıysam, buna bir gün derim. Aksi halde ikinci tura çıkmadan önce cüzdanları elden çıkaracağım. Cüzdanda yalnızca nakit ve kredi varsa
kartlar, onları saklıyorum ve cüzdanı çöpe atıyorum. Cüzdanda ehliyet, iş kimlik bilgileri, kimlik kartları vb. gibi kişisel belgeler varsa bunları sahiplerine geri postalarım.'

Bu her iki dedektifin de kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Onları geri postayla mı gönderiyorsun?" diye sordu Hunter.

Angela başının arkasını kaşıdı. 'Bakın, kişisel belgeleri değiştirmenin ne kadar baş ağrısı olabileceğini biliyorum. Çoğu değiştirme de paraya mal olacak. Ben zaten o kişinin parasını ve kredi kartını aldım. Yerdeyken onları tekmelememe de gerek yok, değil mi?'

Garcia, Hunter'a bakarken kıkırdadı. 'Ne biliyorsun? Ahlaklı bir hırsız.'

Hunter, "Bahsettiğiniz çantanın içinde hiçbir kişisel belge olmadığını varsayıyorum" dedi.

'Hayır, hiçbir şey, sadece o kitap.'

Garcia öne eğilip dirseklerini masaya dayayarak, Lütfen bana çantanın hâlâ sende olduğunu söyle, dedi.

Angela gözlerini kaçırdı.

'Gerçekten mi? Onunla ne yaptın?'

'Onu attım.'

“Şaka yapıyor olmalısın.” Garcia'nın eli alnına gitti. 'O çantada muhtemelen parmak izleri, DNA ve lifler bulunuyordu. . . Angela Garcia'ya dik dik baktı. 'Ne yapmamı istedin, saklamamı mı? Kanıt aramak için kapımı çalmanızı beklemiyordum. Bu fotoğrafın üzerine bilerek parmak izi bıraktığımı mı düşünüyorsunuz? O kitabı yayınlamaya karar verdiğim için bile şanslısın. Her şeyi kolaylıkla bir kenara atabilir ve bu işi bitirebilirdim.'

"Ah evet, unuttum," diye geri geldi Garcia. 'Ahlaklı bir hırsız.' 'Çantanın içinde başka bir şey var mıydı?' diye sordu Hunter, tartışmayı yarıda keserek.

‘Hayır, başka bir şey yok. Sadece kitap.”

Garcia vazgeçmek istemeyerek, "Belki hâlâ çantayı alabiliriz" dedi. 'Onu ne zaman ve nereye attın?'

"Yapamazsın" diye yanıtladı Angela. 'Gitti.'

'Neden? Onunla gerçekte ne yaptın?'

‘Onu attım ama benim sokağımda çöp toplama günü pazartesi sabahı, yani dün. Binadaki çöp bidonlarını çöp kamyonuna boşaltıp her şeyi ezmelerini izledim. Çanta gitti, güven bana.”

Garcia, Angela'nın hikayesine pek ikna olmuş görünmüyordu.

'Bir dakika bekle' dedi. “Bize cüzdanları sahiplerine geri göndereceğinizi söylemiştiniz, değil mi?” Ama günlük Dr. Slater'a postalanmadı.' Hunter'a sanki Angela'nın hikayesindeki kusuru çözmüş gibi baktı. ‘Elden teslim edildi.’

'Evet, öyle mi?'

“Peki, birinci soru; onun nerede yaşadığını ya da kim olduğunu nasıl bildin?” İki; doğrudan LAPD'ye gönderebilecekken neden adli tıp doktoruna teslim edesiniz ki?'

Angela yine sessizliğe büründü.

“Yalan söylüyorsun, değil mi?” diye meydan okudu Garcia. 'Tüm hikayen koca bir saçmalık yığınından ibaret.'

Angela ne söyleyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye devam etti Garcia, sesi sakindi. 'Sanırım o günlüğün sahibinin kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Sanırım sen onun kız arkadaşıydın, sevgilisiydin ya da buna ne demek istersen. Sanırım senden sıkıldı ve muhtemelen seni başıboş ve çaresiz bıraktı. . . belki seni başka biriyle değiştirdi ve bu seni gerçekten sinirlendirdi, bu yüzden bir intikam eylemi olarak onun günlüğünü çaldın ve bu sahte hikayeyi uydurdun.” “Ciddi olamazsın,” dedi Angela inanamayarak.

'Ah, çok ciddiyim. Ve o günlükteki cinayetlerin hepsinde olmasa bile bazılarında ona yardım edersen şaşırmam.'

“Sen deli misin?” Angela'nın korkmuş gözleri Hunter'a çevrildi.

"Deli mi o?" "Benim versiyonum seninkinden çok daha mantıklı," diye karşı çıktı Garcia. Angela, "Sizin versiyonunuz hayal ürünü" diye yalanladı. 'Biliyorsun burada olmama bile gerek yok.'

'Gerçekten mi? O halde yanıldığımı kanıtla. Dr. Susan Slater'ın nerede yaşadığını, hatta kim olduğunu nasıl bildiniz? Peki günlüğü doğrudan LAPD'ye ve hatta FBI'a gönderebilecekken neden onun posta kutusuna teslim ettiniz?'

Angela konuşmayı bırakması gerektiğini biliyordu. Bu onun için çok kötü görünüyordu.

Sonunda Garcia'nın sözlerini kullanarak, "Ahlak sahibi bir hırsız" diye yanıtladı. Hunter, "Onun çantasını çaldın" dedi; Angela'nın hikayesi sonunda ona anlamlı geldi.

“Ne?” diye tekrar sordu Garcia, bu sefer Hunter'a hitap ederek.

Hunter, “Hatırlamıyor musun?” diye sordu.

“Neyi hatırlıyor musun?” Garcia’nın kaşları kırıştı.

Hunter, "Yaklaşık bir ay önce" diye açıkladı. 'Encino'daki üçlü cinayet olay yerindeydik. Susan baş adli tıp ajanıydı.' 'Evet, hatırladım, ne olmuş yani?'

"Aslında," dedi Hunter, hafızasındaki sahneyi tekrar ziyaret ederken. 'Belki o sırada odada değildin. Neyse, Susan bana birkaç gece önce arkadaşlarıyla dışarıdayken çantasından çantasının çalındığını söyledi.'

Garcia başını salladı. 'Hayır, bunu hiç hatırlamıyorum.'

Hunter Angela'ya baktı. 'O sendin.'

Angela sanki suçlu değilmiş gibi omuz silkti. 'Çantasını fermuarı açık ve başıboş, sandalyesinin arkasından asılı halde bıraktı. Üzerine “lütfen beni alın” diye bir tabela koymuş olabilirdi.”

Hunter, "Onun çantası, sahibine iade ettiğiniz çantalardan biriydi" diye tamamladı.

Angela başını salladı. “Her şeyi çantasında tutuyordu; ehliyet, LAPD ve laboratuvar kimlik bilgileri, tıbbi kimlik, güvenlik kartı, her şey. Daha önce hiç polis seçmemiştim, bu yüzden tüm belgelerini ve kimliklerini görür görmez biraz paniğe kapıldım.'

“Yani hepsini ona geri postaladın.”

Angela "Her şey" diye onayladı. 'Kredi kartları, nakit para, belgeler, cüzdan. . . her şey. Hiçbirini saklamadım.”

“Ne olmuş yani?” diye sordu Garcia. “Bana bu şehirde cüzdanlarını veya cüzdanlarını iade ettiğiniz herkesin kaydını tuttuğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

Angela, Garcia'nın kullandığı ses tonuyla "Hayır, bilmiyorum" diye yanıtladı. 'Ama çok iyi bir hafızam var. Bazı nedenlerden dolayı bazı şeyleri çok kolay hatırlayabiliyorum. Bu durumda, söylediğim gibi, seçtiğim ilk polis oydu.” “O bir polis değil,” diye sözünü kesti Garcia.

Angela, "Evet ama Adli Tıp Bilimi ve Teknik Bölümü'nde çalışıyor" diye karşı çıktı. “Bu LAPD'nin Kriminalistik bölümünün bir parçası.” Garcia'nın şüpheci bakışları yoğunlaştı.

Angela okudu. ‘Sana her şeyi çok kolay hatırladığımı söylemiştim. Her neyse . . Hunter'la konuşmayı tercih ederek ona hitap etmek için döndü. ‘Ev adresini hatırlamakta hiç sorun yaşamadım.’

“Peki neden postayla göndermedin?” Garcia, Angela'yı hiç rahat bırakmıyordu. ‘Neden elden teslim etmeye karar verdiniz?’

Angela, "Bir anlık karar" diye cevap verirken başını hafifçe sağa doğru eğdi.

Garcia, "Ben buna inanmıyorum" dedi.

'Bu iyi çünkü satmıyorum. Gerçek bu.” Bir kez daha Hunter'a seslendi. ‘Evet, eğer Shawn bugün hayatta olsaydı muhtemelen bu adama çok benzerdi.’ Masanın üzerindeki fotoğrafı işaret etti. 'Ve . . .'

Angela bu sefer gözyaşlarına engel olamadı. Döndü ve iki dedektiften de uzaklaştı.

Garcia bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama Hunter onu ince bir el hareketiyle durdurdu.

"Ona biraz zaman ver" dedi.

On sekiz

Angela, Hunter'a kardeşini hatırlatmak için o Polaroid'e ihtiyacı olmadığını söylerken yalan söylememişti. Gerçekten onu her gün düşünüyordu ama Shawn ile fotoğraftaki adam arasındaki benzerlik, içinde beklemediği bir şekilde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Yüzündeki gözyaşlarını sildikten sonra sonunda, “Bir bardak daha su alabilir miyim lütfen?” dedi.

Hunter kalkıp odadan çıkmadan önce, Elbette, diye yanıtladı. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra elinde buz gibi soğuk metal bir sürahi suyla geri döndü. Plastik bardağını yeniden doldurdu, sürahiyi masanın üzerine koydu ve tekrar oturdu.

Angela bardağa uzandı ve yarısını üç büyük yudumda içti. Elleri titriyordu.

'Benim hatam.' Bu sözler dudaklarından boğuk bir fısıltı gibi kaçtı ama yine de her iki dedektifin de duyabileceği kadar yüksekti.

“Nedir?” diye sordu Garcia.

Hunter hemen ona tekrar işaret verdi; çok hafif bir baş sallamayla. 'O gün evden çıkmasına izin vermemeliydim' dedi. Bakışları yerdeki rastgele bir noktaya düşmüştü. Gözyaşlarıyla donmuş katatonik gözleri neredeyse yanıp sönmeyi bırakmıştı.

Angela yere bakmıyordu. Hunter bunu biliyordu. Ona göre zemin mevcut değildi. Oda mevcut değildi. Hunter ve Garcia yoktu. Hafızası onu Shawn'ın kaybolduğu güne götürmüştü. Onu sadece trans

halinden çıkarmaya ve hafızasını dağıtmaya hizmet edecek sorularla sözünü kesmek yerine, en iyi seçenek duygularının konuşmasına izin vermekti.

“Annem bana yapmamamı söyledi.” Angela burnu akmaya başlayınca bir damla gözyaşını yuttu.

Hunter hızla ceketinin cebinden bir paket mendil çıkardı ve onu önündeki masanın üzerine koydu.

"Çok tembeldim" diye devam etti Angela, o kadar duygu dolu bir sesle ki, kendi sesi gibi gelmiyordu. 'Kıçımı kaldırıp onunla gidemeyecek kadar tembelim. Yapmam gereken şey buydu. Bunun yerine, kendi başına gitmesine izin verdim. . . ve bir daha geri dönmedi.”

Bundan Hunter, altı yıldan biraz daha uzun bir süre önce o önemli günde ne olduğuna dair gerçek bir fikir edinmeye başladı.

Her iki dedektifin de Shawn Wood'un ortadan kaybolması ve öldürülmesiyle ilgili hikayeyi doğru dürüst araştırmaya vakti olmamıştı. Kaybolduğu gün neler yaşandığını, soruşturmaya ne tür çabalar sarf edildiğini gerçekten bilmiyorlardı. Davayla ilgili tüm bilgileri yalnızca, altı yıllık bir makaleden alınmıştı. *Idaho Eyalet Dergisi* araştırma ekibinin Angela'nın dosyasına eklediğini söyledi.

Angela mendil paketine uzanırken "On bir yaşındaydı" dedi. 'Onbir. . . ve o canavar. . Duygularını kelimelerle ifade edemeyerek başını salladı.

Okudukları makale aslında Shawn'ın cinayetinin koşullarını ayrıntılı olarak anlatmıyordu. Sadece cesedin vahşice parçalandığından bahsediliyordu.

Angela, suyunun geri kalanını içtikten sonra, 'O piç, küçük kardeşimin her şeyini aldı' dedi. 'Onun onuru. . . onun masumiyeti. . . onun hayatı.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

'Shawn'ı hepimizin hayatından aldı. . . bana ait . . . annemin. . . babamın. Ailemizi mahvetti.”

Hunter o anda Angela'nın acısını neredeyse hissedebiliyordu. Bir insanın hayatındaki en yalnız anın, tüm dünyasının gözlerinin önünde yıkılışına tanık olduğu an olduğunu ve tek yapabildikleri şeyin izlemek olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Her iki dedektife tekrar bakmak için başını kaldırmadan önce başka bir mendil kullandı.

“O adam Shawn’a benzese de.” Masanın üzerindeki fotoğrafı işaret etti. 'O birinin oğlu. Muhtemelen birinin de erkek kardeşidir.” Angela burnunu silmek ve ciğerlerine hava çekmek için durakladı. 'Ama hayır, bu fotoğraf bana Shawn'ı hatırlatmadı. Bana o kahrolası psikopatın asla yakalanmadığını hatırlattı. Bu bana onun hâlâ orada olduğunu, muhtemelen hâlâ küçük kardeşime yaptığını diğer

çocuklara yaptığını hatırlattı. Bu fotoğraf ve o kitap bana onun tek olmadığını hatırlattı. Bana bu berbat dünyanın tıpkı onun gibi berbat insanlarla dolu olduğunu hatırlattılar; yırtıcılar ve kötülüğün ta kendisi.' Hunter'la göz göze geldi. 'İlk düşüncem bu kitabı LAPD'ye göndermekti ama ciddiye alınacağına dair ne garantim vardı? İnsanların ceplerini karıştırabilirim ama aptal değilim. Gülünç miktarda çağrı, mektup, paket, e-posta vb. aldığınızı biliyorum. . . her türlü sahte saçmalık hakkında. Eminim ki eğer o kitabı LAPD'ye göndermiş olsaydım, birileri bunun hayır olduğuna karar verirdi.
öncelik verin ve onu bir kenara koyun. Belki birisi ona bakardı ya da bakmazdı. Belki de hiçbiri kontrol edilmeden bir aldatmaca olarak kabul edilir ve her şey çöpe atılırdı.'

Hunter'ın gözleri Angela'nın üzerindeydi ama Garcia'nın bakışlarının kendisine doğru hareket ettiğini neredeyse hissedebiliyordu. Ne olabileceğine dair değerlendirmesi bir fantezi değildi.

Angela onlara, "İşte o zaman birkaç hafta önce seçtiğim doktoru hatırladım" dedi. “LAPD Adli Tıp ve Teknik Bölümünden bir doktor.” Bardağını yeniden suyla doldurdu. 'Bürokrasiyi atlatıp o kitabın gerçek olup olmadığını kontrol edebilecek biri varsa o da oydu. LAPD'den farklı olarak Adli Tıp Bölümü'nün önemli miktarda sahte posta almadığını, hatta hiç almadığını düşündüm. Kitabı postalamak yerine elden teslim etmeyi seçmek taktiksel bir karardı.'

“Taktik mi?” diye sordu Garcia.

Angela, "Tek yaptığım kendimi onun yerine koymaktı" diye açıkladı. 'Üzerinde yalnızca adımın bulunduğu -adres, pul ve iade adresi olmayan- bir paket almış olsaydım, bu benim merakımı normal bir paketten çok daha fazla gıdıklardı, çünkü o paketin elden teslim edilmesi gerektiğini biliyordum teslim edilmiş . . . *kapıma*.' Sandalyesinde doğruldu. 'Kitabı teslim ettikten iki gün sonra burada sizlerle oturuyor olmam mantığımın çalıştığının açık bir kanıtı, değil mi?'

Hunter başını salladı. 'İşe yaradı.'

Garcia da kabul etti. “Ama bir sorum daha var.”

Angela yüzünü buruşturdu.

Garcia, Angela'nın tavrını hiçe sayarak, "Günlüğe bütün bu girişleri yapan kişi," dedi, "aptal gibi görünmüyor." Aksine. Henüz tüm girişleri kontrol edecek vaktimiz olmadı ama kontrol ettiğimiz giriş askeri hassasiyetle uygulandı. Geride hiçbir şey kalmadı; parmak izi yok, DNA yok, lif yok, hata yok.' Angela'ya söylediklerini sindirmesi için birkaç saniye verdi. 'Burada söylemek istediğim şu: böyle biri sıradan bir yankesici tarafından kolayca kandırılabilecek türden bir insana benzemiyor. Ama sen bize bunu aynen böyle söylüyorsun.”

Garcia parmaklarını şaklattı. ‘Hiç zorluk yok, bu kişiyi muhtemelen en değerli varlığından kurtarmayı başardın. Cinayet günlüğü. Onu yıkabilecek tek şey. Yıllardır süren cinayet çılgınlığına ve özgürlüğüne son verebilecek tek şey.” Garcia başını soldan sağa doğru eğdi.

Sanki alternatifleri tartıyormuş gibi birkaç kez. 'İnanması biraz zor, öyle değil mi?'

Bu sefer Angela aynı fikirde değildi. 'Elbette. Aradaki fark şu; ben o değilim.' 'Sen o değil misin?' diye sordu Garcia. "Ne?"

'Sıradan bir yankesici.' Angela'nın Garcia'ya bakışı güven doluydu. 'Böyle birinin sıradan bir yankesici tarafından kolayca kandırılabilecek türden bir insana benzemediğini söylediniz, değil mi? Ben onlardan biri değilim. Ben var olan en iyisiyim.'

Öte yandan Garcia şüpheyle dolu görünüyordu. 'Sen var olan en iyi yankesici misin?'

Angela başını salladı. 'Gerçekten.'

Garcia sandalyesine yaslandı, elini çenesine götürdü ve alt tarafını kaşımaya başladı. Birkaç saniye sonra Hunter'a baktı.

'Artık başka alternatifimiz yok' dedi. 'Bunu yapmak zorunda kalacağız.'

Angela ikisine de kaşlarını çattı. 'Ne yap?'

On dokuz

Sorgu odasında hiç pencere yoktu. Hava, pek de iyi çalışmıyormuş gibi görünen eski bir havalandırma sistemiyle sağlanıyordu. Sonuç olarak odanın içindeki hava hızla ağırlaşıyor ve bayatlıyordu. Dışarıdaki düşük sıcaklığa rağmen, üç yolcunun da alınlarında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı. Angela kendisininkini silmek için bir mendil kullandı.

“Ne yapacaksın?” diye tekrar sordu, bakışları iki dedektif arasında tenis oynuyordu.

Garcia ayağa kalktı ve soluna doğru yürüdü, duvardaki iki yönlü büyük aynanın yaklaşık bir buçuk metre uzağında durdu.

Ceketinin iç cebine uzanıp cüzdanını çıkarmadan önce nihayet, "En iyi olduğunu söylediğin şeyi yap," diye yanıtladı. “İşte cüzdanım.” Angela'ya göstermek için kaldırdı. ‘Bunu benden almanı istiyorum.’ Onu sağ iç cebine koydu.

Angela'nın kaşları neredeyse bir santim yukarı kalktı. 'Sen ciddi misin?' 'Çok ciddiyim. Az önce bize bu işte en iyisi olduğunu söyledin. Onu görmek istiyorum. Ustayı iş başında görmek istiyorum.”

Angela, "Bu işler böyle yürümüyor," dedi, ses tonu artık biraz emin değildi.

“Ne demek istiyorsun – “nasıl çalıştığını değil”? Ya bu işte iyisin ya da yalan söylüyorsun.'

Angela, "İnsanlar sokaktayken cüzdanlarının kendilerinden çalınmasını pek beklemiyorlar" diye açıkladı. 'İşte en büyük fark da burada. Dikkatleri cüzdanlarında ya da ceplerinde değil, başka yerdedir ki bu bizim en büyük kozumuzdur. Siz ise sadece cüzdanınızın alınmasını beklemiyorsunuz, aynı zamanda ne zaman ve kim tarafından alınacağını da biliyorsunuz. Ne kadar rol yapmaya çalışırsanız çalışın, ben size yaklaştığım anda bilinçaltınız tetikte olacak ve cüzdanınıza odaklanmaya başlayacaksınız, bu da sürpriz unsurunu ortadan kaldırıyor ve bu da oyunun yüzde seksenidir.'

'Peki, neden elinden gelenin en iyisini yapmıyorsun? Ne kadar yetenekli olduğunu görmek istiyorum. Bunun olmasını beklesem bile tekniğinizi takdir edebileceğimden eminim. . . eğer yeterince iyiyse, yani.” “İşe yaramayacak,” diye ısrar etti Angela.

Garcia, "Bir dene," dedi.

Angela bundan kurtuluşunun olmadığını biliyordu. Hayal kırıklığı içinde nefes verdi.

'Elbette.'

Ayağa kalktı ve iki yönlü aynaya doğru yürüdü, Garcia'nın yaklaşık iki metre önünde durdu. Sanki Eski Batı tarzı bir düello yapacakmış gibi karşı karşıya geldiler.

Hunter sandalyesinin yerini değiştirip rahatına kavuştu. Gösteride ön sırada oturuyordu.

Angela, cüzdanlarını veya çantalarını nerede sakladıklarını belirlemek için insanları ilk kez nasıl gözlemlediğini hızlı bir şekilde anlattı.

Harika, dedi Garcia, gövdesine sağ göğüs kasının hemen altına hafifçe vurarak karşılık verdi. “Diyelim ki az önce tıpkı senin yaptığın gibi cüzdanımı ceketimin iç cebine koyduğumu gördün. Onu benden nasıl alırsın?' Onu kendisine doğru itmek için ellerini kullandı. 'Hadi, göster bana.'

Angela, tekniğini görmekle çok ilgileniyormuş gibi görünen Hunter'a baktı. Bütün senaryonun anlamsız olduğuna inandığını belirtmek için başını salladı.

"Pekala" diye başladı. 'Bunu yavaşça yapalım, böylece size her şeyin nasıl çalıştığını gösterebilirim.'

Garcia, "Benim için sorun değil," dedi.

Angela, "Bunu duyduğuma sevindim," diye devam etti. “İkinizin de bildiğinden eminim, en çok kullanılan yaklaşım hedefinize doğru yürümek ve ona çarpmaktır.” Garcia'ya yaklaştı. 'Özneye her zaman hedef nesnenin karşı tarafında çarpıyoruz. Yani cüzdanının bu cebinde olduğunu bilsem.” Sol elini kullanarak dedektifin gövdesinin

sağ tarafına, tam da cüzdanının olduğu yere dokundu. ‘Seni bu taraftan çarparım.’ Ona gösterdi. "Cüzdanının bu cebinde olduğunu bilsem mesela." Sağ eliyle Garcia'nın ceketinin sol dış cebine dokundu. 'Seni bu taraftan vururdum ama eminim sen de bunu zaten biliyordun, değil mi?'

Garcia alaycı bir tavırla başını salladı.

Garcia'nın yaklaşık iki metre önünde, orijinal konumuna geri döndü. 'Pekala, o zaman sana ne yaptığımı göstereyim. Dikkatin benim dışımda herhangi bir şeyin üzerinde, tamam mı? Kalabalık bir caddede sana doğru geldiğimi fark etmeyeceksin bile.”

'TAMAM.'

Angela neredeyse Garcia'nın üzerine gelene kadar ilerledi ve sonra durdu. 'Çarpışmanın nedeni kişinin dikkatini dağıtmak ve bana Ellerimi hedefime koymak için bir bahane. Bunun gibi.'

Angela sol omzunu Garcia'nın sol omzuna, Garcia'nın kendisine dönmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde vurdu.

"Ah, çok üzgünüm" dedi Garcia'nın gözlerinin içine bakarak. Aynı anda iki eli de ona doğru ilerledi. Sağ tarafı sol kolunun üzerine, sol tarafı da gövdesinin üzerine, tam da ceketinin iç cebinin olduğu yere yerleştirilmişti.

Hunter'ın gözleri Angela'nın ellerini takip etti.

"İşte olay şu," dedi Garcia'ya. 'Yankecilik daha çok bir sihir numarasına benziyor, şu anlamda ki işe yaraması esas olarak tek bir şeye bağlı: yanlış yönlendirme.' Angela sağ eliyle Garcia'nın sol koluna iki kez vurdu. 'Ve yanlış yönlendirme söz konusu olduğunda en büyük avantajımız, insan vücudunun sinir sisteminin dikkatinin çok kolay dağılmasıdır. . . kandırmak çok kolaydır. Bununla kastettiğim, dikkat etme veya yalnızca odaklanma eğiliminde olduğudur. *bir* her seferinde bir noktaya gelin. Temasın daha güçlü olduğu nokta.”

Garcia 'burada bana yeni bir şey söylemiyorsun' ifadesini takındı. 'Bu da demek oluyor ki vücudunuzun iki farklı yerine aynı anda dokunuyorum. . Angela bir kez daha sağ elini kullanarak Garcia'nın sol koluna dokunarak bunu gösterdi, aynı anda sol eli de Garcia'nın sağ göğüs kasının hemen altına dokundu. 'İstediğim yere daha fazla güç veya baskı uygulayarak sinir sisteminizin dikkatini nereye yoğunlaştıracağını kontrol edebilirim. Bunun gibi.'

Bir kez daha sol koluna dokundu. Bu sefer biraz daha zor.

'Bunu hissettin, değil mi?'

“Elbette.” Bakışları sol koluna ve kadının eline gitti. Angela, "Bu yanlış yönlendirme olur" diye açıkladı. ‘Vücudunuzun şu veya bu tarafına diğerinden biraz daha güçlü bir şekilde dokunarak veya dokunarak, dikkatinizi o noktaya çekiyorum.’ Gözleri daha sonra yavaşça sol eline geçti.

Garcia'nın gözleri onu takip etti.

“Diğer elim numarayı yaparken.” Çok yavaş bir şekilde sol elini Garcia'nın ceketinin içine ve cüzdanını almak için iç göğüs cebine soktu. "Öyle."

Garcia bu hareketi sessizce izledi. 'Evet ama bunu hissettim. Bundan kaçamazsın. Benden yarım metre uzaklaşmadan seni durdururdum.'

Angela ellerini Garcia'nın üzerinden çekti. 'Bunu süper ağır çekimde yapıyorduk. Tabii ki hissedeceksin. Ama yankesiciliğin işe yaramasının esas olarak yanlış yönlendirmeye bağlı olduğunu söylediğimi unutmayın.' Garcia başını salladı.

'Oyuna giren bir faktör daha var. Ve bu hızdır. En fazla üç, dört saniyede her şey bitecek. Fark edemeyeceğin kadar hızlı.”

Garcia, Angela'ya hâlâ onu ikna etmesini beklediğini söylercesine baktı.

‘Tamam, hadi tekrar yapalım, bu sefer gerçek zamanlı olarak.’

Başlangıç pozisyonuna döndü; yedi adım ilerideki dedektifle yüz yüze geldi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

'Her zaman olabileceğim kadar.'

Birbirlerine doğru yürüdüler. Hızlı omuz çarpması.

"Ah, çok üzgünüm" dedi Angela, elleri Garcia'nın gövdesine doğru hareket ederken gözleri Garcia'ya bakıyordu. 'İyi misin?'

'Ben iyiyim.'

Üç saniye sonra gitti ve Garcia'nın birkaç adım gerisinde durdu.

Garcia dönüp ona bakmadı. Sol eli ceketinin iç cebine gitti ve başını salladı.

‘Cüzdanım hâlâ cebimde.’ Garcia bu sözleri söylerken Hunter'ın yüzündeki gülümsemeyi gördü. 'Neye gülüyorsun?' Hunter, 'Cüzdanınız hâlâ cebinizde' diye yanıtladı. ‘Ama cep telefonun ve rozetin gitmiş.’

Garcia ceketinin iç cebinin sol tarafını kontrol etti; telefon yoktu. Kemerini kontrol etti, rozet yoktu. Angela'ya bakmak için döndü. Sağ elinde telefonu, sol elinde ise rozeti vardı.

“Kahretsin!” dedi Garcia. ‘Bunların hiçbirini hissetmedim.’

Başını eğerek, "Ateşli silahını da alabilirdim" dedi. 'Ama düşündüm ki eğer bunu ben yapsaydım ortağınız... . Hunter'a başını salladı. ' . . . muhtemelen beni durduğum yerden vururdu.”

Hunter başını salladı.

'Ama kılıfının klipsini açtım.'

Garcia, Wilson Combat Taktik .45'lik tabancasını vücudunun sağ tarafına sabitleyen silah omuz kılıfını kontrol etti.

kolunun birkaç santim altında. Silahını yerinde tutan güvenlik klipsi

açılmıştı. Hiçbir zaman yarım bırakmadı.

Hunter, "O iyi," dedi ve Angela'ya onaylayan bir baş hareketi yaptı. Angela, Garcia'ya cep telefonunu ve rozetini geri vermeden önce, "Ben en iyisiyim," diye düzeltti.

Hunter ayağa kalktı. 'Tamam, bu benim için meseleyi hallediyor. Hadi gidelim.” “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Garcia.

‘Tujunga Köyündeki Teslim Odasına. Çantayı yükselttiğinde oradaydın, değil mi?'

Angela başını salladı.

Hunter, "Orada CCTV kameralarının olduğundan eminim" dedi. 'Barların çoğu öyle. Kim bilir belki şansımız yaver gider. Ayrıca çanta sahibinin, çantasının kaybolduğunu fark ettiğinde bara sormaya veya yönetimle görüşmeye gitme ihtimali de var. Bayan Wood onun yüzünü görmemiş olabilir ama belki başkası görmüştür.'

Garcia, "Bu iyi bir nokta," dedi ve rozetini tekrar kemerine taktı. 'Bayan diyorsunuz. Wood” ve ben de annemi aramaya başlıyorum” dedi Angela. “Bana Angela diyebilirsin.” Omuz silkti. 'Ya da Angie'. Yani gitmekte özgür müyüm?” “Maalesef hayır,” dedi Hunter. 'Bir süre daha, biz hikayenizin tamamını doğrulayana kadar bizimle kalmanızı istiyorum.'

"Şaka mı yapıyorsun?"

“Neden?” diye sordu Garcia. 'Seni işe geç mi bırakacağız? Çalmanız gereken birkaç cüzdan daha mı var?'

"Ah," dedi Angela, dudaklarında arsız bir gülümsemeyle. 'Bakın kim acı bir kaybeden. Gururunu mu incittim?'

Garcia başını salladı. 'Ben üzgün ya da zavallı değilim. Ve benim gururum da sağlam.” Angela, “Kendine bu kadar sert davranma,” diye onu teselli etmeye çalıştı. ‘Ben gerçekten en iyisiyim. Ortağının beni telefonunu ve rozetini alırken görmesinin tek nedeni bu tuzak durumuydu. Özellikle onu arıyordu. Sokak ortamında kimse beni bir şey yaparken görmüyor ya da hissetmiyor.”

Hunter, yüzleşmeyi sona erdirip herkesi bunaltıcı ve rahatsız sorgu odasından dışarı çıkararak, "Gitmemizi önerebilir miyim?" dedi.

Yirmi

Garcia bir kez daha arabayı sürdü. Bu seferki sessizlik kasıtlı değildi. Aslında kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Hunter ara sıra dikiz aynasından arka koltukta oturan Angela'yı kontrol ediyordu. Kollarını önünde çaprazlamış halde oturuyordu ve bakışları pencerenin dışına sabitlenmişti. İlk bakışta sakin ve kontrollü görünüyordu ama arada sırada alt dudağını ısırıyor ve gözleri bir iki saniyeliğine amaçsızca geziniyordu. Bunu yaptıklarında sıkıntılı ve

üzüntü dolu görünüyorlardı.

Trafik orta düzeydeydi ve PAB ile Rendition Room kokteyl salonu arasındaki on dört mili kat etmeleri otuz iki dakika sürdü. Normalde salon kapılarını halka ancak akşam 5'te açardı, ancak Noel'e iki haftadan biraz fazla süre kala ve sokaklar hevesli müşterilerle dolup taşarken, yönetim Aralık ayı boyunca birkaç tane daha eklemeye karar vermişti. kahve bazlı kokteylleri listelerine eklemeleri ve öğle yemeğinden itibaren açmaları, meyvesini veren bir karar gibi görünüyordu. Öğleden sonra üçü sadece birkaç dakika geçe, mekan oldukça meşguldü ve her masa doluydu. Geriye kalan tek şey uzun, koyu renkli ahşap bar tezgahında dağınık haldeki üç koltuktu.

Hunter, Garcia ve Angela ile birlikte atmosferik bir şekilde aydınlatılmış ve güzel bir şekilde dekore edilmiş, 1930'ların rahat tarzındaki salona adım atarken durakladı. Ragtime, mekanın her yerine stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç mini hoparlör aracılığıyla çalıyordu ve büyük odayı bulaşıcı derecede neşeli bir havayla dolduruyordu.

Hunter, Angela'ya "Bana nerede olduğunu gösterebilir misin?" diye sordu. "Tam orada," diye yanıtladı ve barın sadece birkaç metre ötesindeki küçük bir masayı işaret etti. Masayı, yavaş yavaş bira şişelerini yudumlayan iki adam işgal ediyordu.

“Ya adam?” Garcia bu sefer.

“Yandaki masadaydı.” İşaret ettiği masanın hemen önündeki masayı işaret etti.

Hunter, CCTV kameralarını kontrol etmeden önce masaların zemin alanına göre konumunu inceledi. Üçünü gördü; hepsi koyu renkli camla kaplanmış standart tavan kameralarıydı. İlki barda, kasanın tam üstünde, Angela'nın onlara gösterdiği masalarla neredeyse aynı hizadaydı. İkinci CCTV
Kamera sollarında, banyo kapılarının yakınındaydı. Sonuncusu salonun girişine yerleştirilmişti.

Hunter, "Yüzü bara mı dönüktü?" diye sordu.

'HAYIR. İkimiz de değildik. İkimiz de diğer tarafa bakıyorduk.' Hunter barın daha sessiz ucunda, en sağda, üzerinde 'Yalnızca Personel' yazan bir pankart bulunan kapının hemen yanında yaklaşmadan önce başını salladı. Üç barmenden birine işaret verirken Garcia ve Angela hemen arkasında duruyorlardı. Genç barmen, "Merhaba" dedi ve hemen barın üzerine yeni müşterilerin önüne üç adet yuvarlak içecek bardağı koydu. 'Bugün sizin için ne alabilirim arkadaşlar?'

Hunter ihtiyatlı bir şekilde genç adama kimlik bilgilerini gösterdi. "Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter. Ben Dedektif Carlos Garcia. Garcia da aynısını yaptı.

Barmen Hunter'a merakla bakmadan önce birkaç saniye onları inceledi.

Hunter, "Geçen cumartesi burada çalışıyor muydunuz?" diye sordu. "Akşam vardiyası mı?"

'Hayır, değildim. Ben tüm hafta sonu izinliydim ama müdür Ricardo izinliydi.” Başını kasaya en yakın barmeni gösterecek şekilde sağa eğdi; yanlardan ayrılmış saçları ve mükemmel şekilde kesilmiş kalem bıyıkları olan uzun ve ince bir adamdı.

Genç barmen, müdüre yaklaşmasını işaret etmeden önce, "Ricky," diye seslendi.

Ricardo gruba katıldığında “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. İlk barmenden en az on yıl daha yaşlı görünüyordu.

Hunter bir kez daha yöneticiye gizlice kimlik bilgilerini gösterip kendisini tanıtarak başladı.

Ricardo onları incelemeye zaman ayırdı. 'Bir sorun mu var?' Hunter rahatlatıcı bir ses tonuyla 'Hayır, hiç sorun değil' diye yanıtladı. 'Geçen cumartesi işletmenize geldiğini bildiğimiz bir müşteriyi tespit etmeye ve umarım bulmaya çalışıyoruz. Görünüşe göre tam oradaki masayı almış ve orası da buralardaydı. . Hunter Angela'ya baktı. "Beş buçuk," dedi kafasını karıştırarak.

‘Buradayken çantasının kendisinden çalındığını düşünüyoruz.’ Hunter tekrar görevi devraldı. 'Bu sana bir şey hatırlatıyor mu? Cumartesi akşamı size ya da barmenlerden biri çalınan çantayla ilgili şikayette bulunmak için geldi mi?'

Bar müdürü Hunter'a kaşlarını çattı. 'Yani bugün çantanın kendisinin mi, yoksa çantayı alan kişinin mi değil, çantasını çaldıran adamın mı peşindesiniz?'

Ricardo'nun sözleri herkesin ilgisini çekti.

Hunter, "Takip ettiğimden emin değilim" dedi.

Ricardo şöyle açıkladı: "Pazar günü burada bulunan polis memuru yalnızca çantayı alan kişiyi -hırsızı- bulmakla ilgileniyordu ki, itiraf etmeliyim ki, bu daha mantıklı bir yaklaşım. Ama sen kurbanı soruyorsun.” Kafası karışmış gibi başını salladı. ‘Çantasının çalındığını bildirmek için size polise gelmedi mi?’

Hunter, "Pazar günü burada çalınan çantayla ilgili soru soran bir memur mu vardı?" diye sordu.

'Evet, doğru.'

“Sivil kıyafetli bir polis miydi?” Garcia bu sefer. 'Bizim gibi bir dedektif mi, yoksa üniformalı bir dedektif mi?'

"Tam üniforma," diye onayladı Ricardo. “LAPD şapkasından ve standart güneş gözlüklerinden bahsediyorum. Bu ışıkta bile.” Sağ işaret parmağı yukarıyı, tavanı işaret ediyordu. ‘Onları her zaman açık tuttu.’

Hunter Garcia'ya baktı. ‘Pazar günü onunla kendin mi konuştun?’ ‘Evet.’

'Size bir isim, telefon numarası veya herhangi bir bilgi olması durumunda onunla iletişime geçebileceğiniz herhangi bir yol verdi mi?'

'Hayır, yapmadı.'

Garcia, “Size hangi bölgeden olduğunu söyledi mi?” diye sordu. Ricardo bir an düşündü. ‘Öyleyse hatırlamıyorum.’

Angela oldukça kaybolmuş gibi görünmeye başlamıştı.

Hunter, "Cumartesi akşamı," diye sordu, "çantanın çalındığı gece, çantanın sahibi, çantasının kaybolduğunu fark ettiğinde size veya barmenlerinizden birine yaklaştı mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Ricardo. 'Hiç de bile. O akşam hiçbir olay olmadı.” “Emin misin?” Garcia itti. “Barmenlere sormana gerek yok mu?” “Olumlu.” Ricardo neredeyse gücenmiş görünüyordu.

'Eğer herhangi bir müşterimiz Rendition Room'un içindeki bir hırsızlığı bildirmek için barmenlerimizden herhangi birine gelin, bunu görevli müdüre getirmeleri gerekir. Cumartesi akşamı nöbetçi yöneticiydim. Hiçbir olay olmadı.”

Hunter, "Pazar günü sizinle konuşan polis memuruna döneceğim," dedi. 'Bize söylediklerini anlatabilir misiniz? Ne kadar çok hatırlarsan, o kadar çok

daha iyi.'

Ricardo şaşkınlığını gizleyemedi. 'Artık takip etmeyen benim. Neler oluyor?'

Birkaç kişi daha az önce Gösterim Odasına girmiş ve bara yaklaşmıştı.

Hunter, "Belki de biraz daha özel bir yerde konuşsak daha iyi olur," diye önerdi. 'Bu mümkün mü?'

Ricardo saatine bakmadan önce bir an tereddüt etti. “Gördüğünüz gibi burası yılın bu zamanında oldukça kalabalık oluyor.”

Hunter, "Gerçekten fazla zamanınızı almayacağız" diye ısrar etti. 'Bu çok önemli.'

Ricardo diğer iki barmene bakmadan önce elini ağzına götürdü. 'Mick, George, biraz yerde durur musunuz? Hemen döneceğim.'

Her iki barmen de başını salladı.

"Tamam" dedi Ricardo, "Yalnızca Personel" kapısını işaret ederek. 'Lütfen beni takip edin.'

Yirmi Bir

Ricardo'nun Hunter, Garcia ve Angela'yı yönlendirdiği 'Yalnızca Personel' ofisi küçük ve darmadağındı; her yerde bira kasaları ve alkollü içkilerle dolu kutular vardı. Duvarlar bir zamanlar beyazdı ama zaman aşımına uğramıştı ve artık kirli bej rengine dönmüşlerdi.

Ricardo, içinde bilgisayar bulunan küçük bir masanın önünde duran iki tahta sandalyeden birkaç kutu dolusu votka şişesini temizlerken, "Lütfen dağınıklığı bağışlayın," dedi. 'Üzgünüm, burada sadece iki sandalyem var.'

Hunter, "Sandalyelere ihtiyacımız yok" dedi.

Ricardo başını salladı, masanın kenarına yaslandı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Klasik savunma duruşu.

Hunter, "Pazar günü sizinle konuşmaya gelen adamın aslında bir LAPD memuru olmaması ihtimali var," diye başladı.

Ricardo'nun gözlerindeki şaşkınlık derinleşti. 'Gerçekten mi? Peki bunu neden yapsın ki?'

Hunter, "Bu yüzden konuşma sırasında ne söylendiğini bilmemiz gerekiyor" diye yanıtladı.

Garcia, "Ve mümkün olduğunca fazla ayrıntıyla" diye ekledi.

Hunter, yöneticinin çapraz kollarını tutan ellerinin biraz daha sıkılaştığını fark etti.

Ricardo, "Burada kabalık falan etmek istemiyorum" dedi. “Ama kimliklerinize tekrar bakabilir miyim?”

Hunter zaten bu hareketi yarı yarıya bekliyordu. Kısacası, onun ve Garcia'nın yaptığı şey muhtemelen bir polis memuru olarak, üniformasıyla tamamen yasal görünen birinin itibarını zedelemeye çalışmaktı. Hunter ve Garcia'nın o anki bakışlarından daha okunaklıydı.

Hunter, "Elbette," diye yanıtladı ve Ricardo'ya dedektif kimliğini uzattı. Garcia da onu takip etti.

“Peki ya ona?” diye sordu Ricardo, Angela'yı işaret ederek.

Garcia, daha fazla açıklama yapmaktan kaçınmak için hızlı bir beyaz yalan söyleyerek, "O bir subay değil" dedi. 'O bir sivil 'birlikte gidiyor'.'

Ricardo pek ikna olmuş görünmüyordu ama söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Hunter ve Garcia'nın ona verdiği kimlik bilgileri gerçek görünüyordu, ancak sahte olduğunu tam olarak tanımlayabilecek durumda değildi. Onları iki dedektife geri vermeden önce birkaç uzun saniye inceledi.

“İyi miyiz?” diye sordu Garcia.

'Evet, elbette.'

"Peki," diye tekrar sordu Hunter, "artık bu "memur"un Pazar günü size neler söylediğini bize anlatabilir misiniz lütfen?"

Ricardo yavaşça başını sallarken omuz silkti. ‘Dürüst olmak gerekirse pek fazla konuşma olmadı.’

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Garcia.

‘Memur yanıma geldi, önceki gece olanları anlattı – çanta hırsızlığı – tıpkı sizin yaptığınız gibi masayı işaret etti ve söz konusu geceye ait CCTV kamera görüntülerine bakıp bakamayacağını sordu.’

‘Yani orada *öyle* CCTV görüntüleri mi?” diye sordu Garcia.

‘Salondaki kameralar gerçek.’

'Evet elbette.'

Hunter ve Garcia, artık hiçbir şey varsayamayacak kadar çok farklı kuruluşta çok sayıda sahte CCTV kamerası görmüşlerdi. Hunter, "Peki bu "memur" görüntüleri kontrol etti mi?" diye sordu.

'Evet. Onu buraya getirdim ve bu bilgisayarı kullandı. Bu çok uzun sürmedi. Yaklaşık olarak içeri girip çıkıyordu. . . on beş dakika."

"Onunla mı kaldın?" Garcia yine. "Yoksa onu burada tek başına mı bıraktın?"

Ricardo, "Ona CCTV uygulamasını gösterdim ve onu yalnız bıraktım" diye yanıtladı. "Pazar günü öğleden sonra ortam bir polis memuruna bakıcılık yapamayacak kadar meşguldü." Bir saniye durakladı. "En azından ben öyle olduğunu düşündüm."

Hunter, "Kayıtlara bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu. Ricardo masanın etrafında dönüp bilgisayar monitörüne dönerek "Tabii, misafirim ol" dedi. 'Bir saniye bekle. . . İlk olarak bakmak istediğiniz herhangi bir kamera var mı?' diye sordu Ricardo bir süre sonra.

Hunter, "Tavanda kasanın hemen üstündekiyle başlayalım" dedi.

Ricardo, "Hiçbir anlamı yok" dedi. 'Bu kamera doğrudan kasanın kendisine yönlendiriliyor.' Açıklamadan önce elleri 'ne yapabilirim?' işareti yaparak yukarı kalktı. 'Geçtiğimiz yıl hırsızlık nedeniyle üç kişiyi salıvermek zorunda kaldık.'

"Tamam" dedi Hunter. 'O halde banyolara en yakın olanı seçelim.' 'Elbette.' İki fare tıklaması. 'Geçen cumartesinin görüntülerine bakmak istiyorsunuz, değil mi? 5 Aralık."

'Bu doğru.'

Başka bir tıklama.

"Ve baktığınız saatin beş buçuk civarında olduğunu mu söylediniz?"

'Aslında' dedi Hunter, 'hadi öğleden sonra beşe kadar geri dönelim.'

'Elbette, sorun değil.' İki tıklama daha. Ricardo daha sonra durakladı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı. 'Tamam, bu çok tuhaf.'

Angela sordu, sesi biraz endişeliydi. Onun endişesi, kameranın çantayı yükselttiğini göstermesiydi.

Ricardo'nun neden bahsettiği hakkında zaten oldukça iyi bir fikri olan Hunter, ekranın sağ üst köşesindeki zaman dilimi saatini kontrol etti. Haklıydı.

Ricardo saati işaret ederek, "Görüntünün büyük bir bölümü eksik" diye bilgilendirdi onları. 'Cumartesi öğleden sonra saat ikiden akşam altıya kadar. Şuna bakın.' Görüntüyü 'kare kare' hızına düşürdü. Saat 14:00:00'e yaklaşırken bir anda 18:00:00'e sıçradı. 'Bütün parça gitti.'

Hunter, "Geri dönüşüm kutusu mu?" diye önerdi.

Başka bir fare tıklaması.

Ricardo, "Boşaltıldı" dedi.

Angela rahatlamış görünüyordu ama Hunter alnını kaşıdı. Ricardo, "Diğer kamerayı kontrol edeyim" dedi. 'Giriş kapısının yanındaki.'

Ne Hunter ne de Garcia bir şey söylemedi ama ikisi de bu egzersizin anlamsız olacağını biliyordu.

Birkaç tıklamanın ardından Ricardo, "O da gitti," diye duyurdu. 'Tam olarak aynı dört saat.'

Garcia, "Bunda sürpriz yok" yorumunu yaptı.

Ricardo merakla dedektiflere baktı.

Hunter, "BT adli tıp birimimizin sabit diskinizden bir şeyler alabilme şansı var" diye açıkladı. 'Bu da o sabit diske ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor.'

Ricardo çok daha savunmacı bir pozisyon aldı.

'Üzgünüm ama bunun için arama iznine ihtiyacınız olacak. Salonun bilgisayarını bu şekilde teslim edemem. Ben buranın sadece yöneticisiyim, sahibi değil.” Hunter onu hemen sakinleştirdi. ‘Evet, anlıyoruz. Size arama iznini vereceğiz. Şu anda bilgisayarı almamızı önermiyordum. Belki buna gerek bile kalmaz, emin değilim ama bu arada, sahipleriyle temasa geçmenizi ve belki o sabit diskte bulunan diğer belgelerin bir kopyasını almaya başlamanızı öneririm.'

“Tanrım!” Ricardo nefesi kesildi, başparmağını ve işaret parmağını bıyığının üzerinde gezdirdi. 'Tüm bunlar çalıntı bir çanta yüzünden mi? O çantada ne vardı?'

Angela kapıya uzanırken, Gerçekten bilmek istemezsin, dedi.

Yirmi iki

Hunter, Garcia ve Angela, Los Angeles'ın ünlü "ani sağanaklarından" biri olan Gösterim Odası'ndayken yağmur yağmıştı. Su birikintileri yağmurun şiddetini yansıtıyordu ama gökyüzü herkesin kafasını karıştırabilirdi. Görünürde tek bir kara bulut bile yoktu. Güneş çoktan geri dönmüştü, biraz sıcaklık yaratmak için elinden geleni yapıyordu ama yağmur öğleden sonra havasını soğutmuş ve içini nemle doldurmuştu.

Dışarı çıktıklarında üçü de hızla paltolarının fermuarlarını çektiler. Yağmura ve Salı öğleden sonra olmasına rağmen sokaklar alışveriş yapanlarla doluydu.

Angela, “Peki artık gitmekte özgür müyüm?” diye sordu. 'Buradan eve yürüyebilirim ya da bir otobüse atlayabilirim. Sadece kısa bir yolculuk.”

"O kadar basit değil" diye yanıtladı Garcia.

“Neden olmasın?” Gözleri yalvarıyordu. 'Sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey yok. İşte bu. Tüm bildiğim bu ve doğruyu söylediğimi doğruladın, değil mi? Yoksa o adam neden buraya polis kılığında gelip, tam olarak burada olduğumu söylediğim saatteki CCTV kayıtlarını kontrol edip, kimliğini gizlemek için olmasa bile silsin ki? Kameralar açıkça onun yüzünü yakaladı.”

Hunter, "Belki de kameraların yakaladığı tek yüz onunki değildi" dedi. Sanki birini arıyormuş gibi bakışları caddede bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. 'Ve aslında peşinde olduğu şeyin de bu olduğuna eminim.'

Angela'nın yüz hatları şüpheyle düğümlendi. "Aslında burada seninle değilim." "Onu tekrar görsen tanıyacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Hunter. 'Sokaklarda falan mı?'

Angela kıkırdadı. 'Sana olanları anlattığımda dinledin mi? Yüzünü hiç göremedim. Başında bir kapüşon vardı ve gözlerini cep telefonundan hiç kaldırmıyordu. Şu anda bana çarpabilirdi ve o olduğunu bilmiyordum. Sana söylüyorum, onu bulmana yardım etmek için yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Bırak beni. . . Lütfen.'

Hunter telefonunu kontrol etti. Dr. Slater'dan hâlâ e-posta yok.

Angela'ya "PAB'a geri dönmemiz gerekiyor" diye bilgi verdi. 'Hala yapılması gereken küçük bir evrak işi var. Ondan sonra gitmekte özgürsün.” “Daha fazla evrak işi mi? Şaka mı yapıyorsun?' Angela sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. 'Bunun için bana orada ihtiyacın yok. Bunu kendi başınıza yapamaz mısınız?'

"Sırt çantana ne dersin?" diye sordu Garcia.

Angela sırt çantasının hâlâ PAB'de olduğu gerçeğini unutmuştu ama onu asıl rahatsız eden şey Hunter'ın ne demek istediğini açıklamaktan kaçmaya çalıştığı hissiydi.

Sonunda kabul etti. “Hadi Pensilvanya'ya geri dönelim ama önce sorudan kaçmayı bırakmalısın.” Hunter'ı öfkeli bir bakışla durdurdu. ‘Belki de adamın yüzünün CCTV kameralarının yakaladığı tek yüz olmadığını söylerken ne demek istediniz?’

Hunter Angela'ya doğru yürüdü. Bakışları sokaklarda dolaşmayı bıraktı ve gözlerini ona kilitledi. Kaşları çok hafif bir şekilde yukarı kalktı. Kuruş düştü.

"Yüzüm mü?"

'Günlüğün sahibi her kimse, onu geri istemesi seni gerçekten şaşırttı mı?' diye sordu.

Adamın deri çantasını takarken peruğunu ve lenslerini çıkardığını hatırlayan Angela'nın dudakları gergin bir çizgi çizdi.

"Onun bakış açısına göre," diye devam etti Hunter, "bunu yapabilmesinin tek yolu önce seni bulmak." CCTV görüntüleri için buraya gelmesinin ana nedeni de bu.”

Angela'nın beyni her şeyi işlerken birkaç saniye geçti. Sonra bakışları Hunter'a döndü. 'Bu yüzden mi caddede bir aşağı bir yukarı bakıp duruyorsun?'

Avcı sessiz kaldı.

“Öyle değil mi?” Alışveriş yapan kalabalığı hızla tarama sırası Angela'daydı. “İşte bu yüzden bana onu bir daha görürsem onu tanıyıp tanıyamayacağımı sordun. Benim buraya dönmem ihtimaline karşı burayı gözetliyor olabileceğini mi düşünüyorsun?'

Garcia, "Eğer CCTV kayıtlarından yüzünüzün net bir görüntüsünü elde etmeyi başardıysa" diye atladı, "o zaman bu onun açısından oldukça mantıklı bir hamle olurdu, öyle değil mi?"

Angela kapüşonlusunu gidebildiği kadar başına çekerken nefesi kesildi.

Birdenbire PAB'a geri dönmek harika bir fikir gibi geldi.

Yirmiüç

Adamın aklına Teslim Odası'nı gözetleme fikri gelmişti. Hırsızların, özellikle de yankesicilerin, kazançlı olduğunu bildikleri aynı, yoğun alanlara yönelme eğiliminde olduklarını biliyordu. Eğer çantasını alan kişi gerçekten profesyonel bir yankesiciyse, ki adam da öyle olduğuna inanıyordu, o zaman o kişi muhtemelen Teslim Odası'na bu kadar çabuk dönmezdi; bu kadar kısa sürede aynı tesisi vurmak çok riskliydi. Ancak hırsızın Tujunga Köyü'ndeki diğer barlarda veya mağazalarda çalışıyor olma ihtimali oldukça yüksekti, özellikle de insanların hareketinin katlanarak arttığı Noel sezonunda. Bunu bildiğinden Tujunga Köyü'nü kazığa oturtmak o kadar da kötü bir fikir değildi ama önce adamın çantasını alan küçük gelinciği tanımlaması gerekiyordu. Bunu yapmasının tek şansı, Sunum Odasındaki CCTV kameralarının hırsızın yüzünü yakalamasıydı.

Polis gibi davranmak harika bir hareketti. İnsanlar bir kolluk kuvveti yetkilisiyle konuştuklarına inandıklarında işbirliği yapmaya çok daha yatkın oluyorlardı. Bar müdürü adamı ofisine götürüp CCTV görüntülerini kontrol etmesi için yalnız bıraktıktan sonra adam istediğini yapmakta özgürdü.

Adam, kayıtların hiçbirinde yüzünün görünmesi konusunda pek endişelenmiyordu. Bu onun her zaman son derece dikkatli olduğu bir şeydi; havacı güneş gözlüğü ve kapüşonunu başının üzerinde olmadan asla hiçbir yere gitmezdi. Doğru, o cumartesi akşamı Gösterim Odası'nda güneş gözlüğünü çıkarmıştı ama bunu üç CCTV kamerasının da konumunu belirlemeden önce yapmamıştı. Masasına vardığında kendisini üç kameranın da uzağına, doğuya bakacak şekilde konumlandırmıştı. O gece yaptığı en büyük hatanın deri çantasını yere, ayaklarının yanına koyması olduğunu biliyordu.

Adam günlüğünü yazmaya başladığından beri onu her zaman yanında tutuyor, gittiği her yere kitabı da yanında götürüyordu; paranoya ve bir şeyler yazma ihtiyacı duyma korkusu ve eğer

yazmazsa ne olacağını unutma korkusu karışımıydı. hemen. O gece, Çantasını Rendition Room'daki masanın üzerine koyarken neredeyse bardağını deviriyordu. Bu onu çantayı yere koymaya yöneltti. Çok çok büyük bir hata.

Cumartesi günü adam yüzünü üç kameradan da uzağa çevirdiği için, kim olursa olsun hırsızın da aynı şeyi yapması ihtimalinden endişe ediyordu. Kendi iş kollarında,
dikkatli olmamayı gerçekten göze alamazdı. Eğer durum böyle olsaydı adam sıkışıp kalırdı. Çantasını kimin aldığını belirlemenin başka yolu yoktu.

Adam, müdürün ofisindeyken CCTV kamera görüntülerini kontrol etmedi. Bu çok uzun zaman alırdı. Bunun yerine, kasanın üzerindeki kameranın görüntüleri de dahil olmak üzere üç kameranın tümünün kayıtlarını bir flash sürücüye kopyaladı ve sildi.

Adam evine döndüğünde flash sürücüyü bilgisayarına bağladı ve elindekileri taramaya başladı. İlk olarak salonun girişine yerleştirilen kamera vardı. Görüntüleri baştan taramak yerine, geldiği andan itibaren (öğleden sonra saat beş yirmi beş civarında) başladı çünkü ilk önce hırsızın kimliğini tespit etmesi gerekiyordu ve bu çok uzun sürmedi. Masasını paylaşmak isteyen yaşlı adama kaybolmasını söyledikten hemen sonra, hemen arkasındaki masada oturan kadının içkisini bitirdiğini ancak hemen ayrılmadığını fark etti. Bunun yerine cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı ya da en azından arıyormuş gibi yaptı. Tuhaf bir şekilde, kadın aramayı durduğu yerden yapabilirdi ama bunun yerine masanın diğer tarafına, çantasının bulunduğu yere çok daha yakına doğru ilerledi.

Telefon görüşmesi bir dakikadan az sürdü ve kamera açısı zemin seviyesinde neler olduğunu gösterecek kadar geniş olmasa da adam, çantasını yavaşça kendisinden uzaklaştırmak ve ona yaklaştırmak için ayağını kullandığından emindi.

O iyiydi, adamın ona bunu vermesi gerekiyordu. Panik yok, tuhaf bir vücut hareketi yok, şüpheli hiçbir şey yok; yalnızca birisi telefonuyla son derece normal bir konuşma yapıyor.

Sonra beklenmedik bir şey oldu çünkü birdenbire kendisi dahil herkes iyi görünüyordu.

Bilgisayarının başında görüntüyü durdurdu ve bir an düşündü.

"Ah, doğru" dedi aklına gelince. Büyük bir çarpma sesi duyulmuştu. Bir garson barın diğer ucuna bir tepsi içecek bırakmıştı. Adam çekime devam ettiğinde, kadın hırsızın bu fırsatı fark ettiğini ve çantayı almak için aşağıya uzandığını bir anda gördü. Dikkatini tekrar cep telefonuna verdiğinde kadın çoktan masanın etrafında toplanmış ve bardan ayrılmıştı.

Adam, kadının ne kadar sakin ve yumuşak davrandığını görünce gülümsemeden edemedi. Onun bir profesyonel olduğuna şüphe yoktu.

Karşılaştığı sorun, tüm çekim bölümü boyunca kadının salondan çıkarken bile başını kaldırmamasıydı, bu da onun yüzünü net bir şekilde göremediği anlamına geliyordu. Ama en azından artık kimi arayacağını biliyordu.

Adam görüntüleri öğleden sonra saat beşe geri sardı ve yeniden başladı. Kadının Sunum Odası salonuna girdiğini ancak saat beş buçuk civarında gördü. Emin olmak için görüntünün o bölümünü birkaç kez geri sarmak ve izlemek zorunda kaldı çünkü farklı görünüyordu. Bara girdiğinde sarı, yandan taranmış bob yerine kısa siyah saçları vardı. Onu ele veren şey giydiği ceketti.

"İşte buradasın" dedi adam, ekranına doğru başını sallayarak. Sesi kuru ve boğuktu, sanki ses telleri bir şekilde yaralanmış gibi. Hadi, yukarıya bak. Kameraya merhaba deyin. Tek ihtiyacım olan bir bakış."

Ama o kadar şanslı değildi. Kadın başını aşağıda tutarak salona girdi, kalabalık bar alanında zikzaklar çizerek ilerledi ve odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Girişin üzerindeki kameranın görüş açısı o kadar uzağa ulaşmadığından adam onun nereye gittiğini tam olarak göremiyordu ama sanki banyoları hedeflemiş gibi görünüyordu. Orada oldukça uzun bir süre kaldı; neredeyse on beş dakika. Tekrar yüzeye çıktığında bara gitti, bir içki sipariş etti ve hemen arkasında, adamın oturduğu masanın hemen yanında boşalan masaya oturdu.

Yüzüne dair hala net bir görüntü yok.

'Hadi bebeğim, yukarı bak. Şu güzel yüzüne bir bakayım.' Hala şansım yok. Banyo kapılarının yanında bulunan diğer kameranın

görüntülerini kontrol etme zamanı geldi.

Bu sefer her şey çok daha hızlı ilerledi, çünkü adam bakması gereken zaman dilimini tam olarak biliyordu: öğleden sonra beş buçuk.

Bu yeni kamera açısından adam, kadının kalabalığın içinde zikzak çizdiğini ve başını aşağıda tutarak kadının banyosunun kapısını iterek açtığını gördü.

Adam umudunu kaybetmeye başladı. Eğer kadın müdavim biriyse, Teslim Odası'nın içinden çanta ve cüzdan çıkarmaya alışık biriyse, o zaman tavan kameralarının yerlerini bilmesi mantıklıydı. Hiçbir zaman yukarı bakmamasının ya da hiçbirine doğrudan açıda durmamasının nedeni bu olabilir.

Adam, görüntüleri hızlı bir şekilde ileri sararken, "Barda son şans" dedi ve pek de iyimser değildi. Akşam 5.47 civarında. kadın yeniden ortaya çıktı ve işte o zaman Şans Hanım nihayet ona gülümsedi. Hırsız kapıyı açıp tuvaletten dışarı çıktığında, kafası çok kısa bir süreliğine hafifçe sola ve yukarıya doğru eğildi.

Adam görüntüyü kare kare geri sarmadan önce hemen durdurdu.

"Bingo!" dedi, onun tüm yüz hatlarını gösteren bir çerçeveye rastladığında. “İşte buradasın.” Dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. 'Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim.'

Adam, profesyonel bir görüntü düzenleyicide açmadan önce o karenin anlık fotoğrafını çekti. Görüntüyü elinden geldiğince temizleyip keskinleştirdikten sonra masaüstüne kaydetti. Artık tek yapması gereken onu bulmaktı ve nereden başlayacağına dair oldukça iyi bir fikri vardı.

Yirmidört

Hunter, Garcia ve Angela PAB'a döndüklerinde saat neredeyse beşe çeyrek vardı. Hunter, çıkış yapmadan önce holding ofisinden sırt çantasını aldı ve ona geri verdi.

Angela içeriğini kontrol etmek için fermuarını açtı. İçinde cep telefonunu ve dairesinden kaçmaya çalışırken yanına aldığı yedek kıyafetlerini buldu.

Hunter, "Hâlâ orada," dedi. “Nakit dış cebinde.” Angela cebi

kontrol etti. Hepsi oradaydı. Her dolar. Şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

Hunter, "Paranın sana ait olmadığını kanıtlayamayız" diye açıkladı. 'Paraya el koysaydık, zamanın sonuna kadar holding ofisinde kalırdı çünkü onu kime iade edeceğimizi bulmamızın hiçbir yolu olmazdı.'

Angela sırt çantasının fermuarını çekti ve sağ omzunun üzerinden salladı. Hunter saatine bakarak, "LAPD ön kapınızı tamir etmesi için birini gönderecek" dedi. “Fakat ne yazık ki muhtemelen bugün olmayacak.” “Daha iyi olursun,” dedi Angela karşılık olarak. 'Yoksa ev sahibim kıçımı ele geçirecek.'

'Kalabileceğiniz başka bir yer var mı?'

Angela, Hunter'ın sesinde gerçek bir endişe sezdi.

'İyi olacağım. Bu gece kapımı kilitlemenin bir yolunu bulacağım ama siz bunu düzeltseniz iyi olur.'

Hunter, "Yapacağız," diye güvence verdi ona. “Seninle iletişime geçmem gerekirse diye cep telefonu numaran bende var.” Ona bir kart uzattı. 'Benimle iletişime geçmeniz gerekirse diye cep numaram arka tarafta.'

Angela bir an Hunter'a baktı. Endişesi hala sesindeydi ama bu sadece kırık bir kapıdan daha derine gidiyordu. Kartı almadı. 'Bu sadece ön kapımla ilgili değil, değil mi? Bu adam için endişeleniyorsun.” Bir dakika daha önündeki dedektifi inceledi. 'O CCTV kamera görüntüleri konusunda endişeleniyorsun, değil mi? Bu her kimse, artık benim yüzümün bir görüntüsüne sahip olabileceğinden endişeleniyorsun.' Angela hemen anladı, Hunter bunu inkar edemezdi. “Öyleyim, evet.” “Ben de öyleyim,” diye kabul etti Angela. 'Ama sana bir şey sorayım; Los Angeles'ın nüfusu nedir?'

Hunter Angela'nın bununla nereye varacağını zaten biliyordu.

'Dört milyondan fazla' diye yanıtladı.

'Aynen öyle artık *O* bir sorunu var.'

Hunter, "Biliyorum," dedi. 'Artık neye benzediğini bilse bile yine de bir şekilde kim olduğunu bulması gerekiyor. Ve dört milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde, sahip olduğunuz tek şey bir fotoğraf olduğunda bunu yapmak kolay bir şey değil.'

Angela neşeli bir gülümsemeyle "Senin için henüz umut var" dedi.

'Bakın, iş beni bulmaya geldiğinde onun tek referans noktası Tujunga Köyü'dür. Bunu biliyorsun.” Parmağını Hunter'a doğrulttu. "İşte bu yüzden daha önce Sunum Odası'nın önünde dururken bu kadar endişeliydin, değil mi?" Caddenin yukarısına ve aşağısına mı bakıyorsunuz? Çünkü onun geri döneceğim umuduyla burayı gözetliyor olabileceğini düşündün.” Angela bir cevap beklemedi. “Yani cevap basit; bundan sonra Tujunga Köyünden uzak duracağım.”

Hunter, "Bu kesinlikle iyi bir hamle," diye onayladı.

Angela bir an daha Hunter'a baktı. “Ama hâlâ endişeli görünüyorsun.”

Hunter, "Tabii ki endişeleniyorum" diye açıkladı. 'Bir soruşturmayı yürüten bir dedektif olarak olası her senaryoyu dikkate almalıyım. Sunum Odasındaki CCTV kayıtlarında yüzünüzün görünüp görünmediğini bile bilmiyoruz. Eğer öyleyse ve o günlüğün sahibi artık neye benzediğinizi biliyorsa, o zaman sizi bir şekilde bulma olasılığı, ne kadar küçük olursa olsun, mevcuttur ve eğer bu olasılık varsa, o zaman her zaman tetikte olmanız gerekir. Tujunga Köyü'nden uzak durmak harika bir hamle ama tek hamle bu değil. Dikkatli olun, tetikte olun.” Hunter hâlâ Angela'ya kartını uzatıyordu. ‘Bu adam sıradan, sıradan bir suçlu değil.’

Angela hâlâ karta uzanmadı.

"Bakın" dedi Hunter. ‘Mesleki hayatımın tamamını o derginin sahibi gibi katilleri inceleyerek ve kovalayarak geçirdim.’

“Seri katilleri kastediyorsun.”

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Seri katiller. Çok az kişi cumartesi akşamı gördüğünüz adam kadar üretkendir. Bunun nedeni, çoğunun eninde sonunda kaçınılmaz olarak hata yapmasıdır.'

Angela yavaşça, "O zaman tek yapman gereken bu adamın hata yapmasını beklemek, o zaman sorun olmaz" dedi.

“Sorun da bu.” Öte yandan Hunter’ın ses tonu son derece ciddiydi. 'Kim olursa olsun bunu yıllardır yapıyor. Çaldığın kitap bunun kanıtıdır. Şu ana kadar en az on altı kurbanı olduğunu iddia etti ve iki gün önce onun varlığından bile haberimiz yoktu. Bunun anlamı, bunca yıl boyunca aktif olduğu ve asla hata yapmadığı

anlamına geliyor.' Angela'ya anlatmaya çalıştığı şeyin önemini kavrayabilmek için duraksadı.

'Peki gerçekten ne diyorsun?'

'Sizden tek istediğim, bu adam her kim olursa olsun, dikkatli, sistemli, titiz ve çok becerikli göründüğünü anlamanız. Polis kılığında, CCTV kayıtlarına onları ortadan kaldırmadan önce erişebilmek için Rendition Room'a gelmesi, bu adamın ne kadar becerikli ve kararlı olabileceğinin açık bir örneği.'

Angela sırt çantasını bir omzundan diğerine taşıdı. Hunter şöyle devam etti: "Böyle bir kişiyi hafife almak bizim açımızdan büyük bir hata olur." Bir kez daha Angela'ya kartını uzattı. 'Senden tek istediğim dikkatli olman ve ne olursa olsun herhangi bir şeyden şüphelenirsen tereddüt etme, beni ara.'

Bu sefer Angela kartı aldı. Dönüp uzaklaşırken, Hunter'ın cep telefonu ceketinin cebinde iki hızlı patlamayla titreyerek yeni bir e-posta aldığını bildirdi. Hemen kontrol etti; Dr. Slater sonunda dergideki tüm sayfaların fotoğraflarını onlara göndermişti.

Yirmi Beş

Hunter masasına döner dönmez Dr. Slater'dan aldığı e-postayı açtı. Dosya, her biri derginin bir sayfasıyla eşleşen yüz yirmi resim içeriyordu. Karışıklığı önlemek için, fotoğrafları çeken adli tıp ajanı, Dr. Slater'ın isteği üzerine tüm Polaroid fotoğraflarını ilgili sayfalarıyla yeniden eşleştirerek, onları tam olarak kitapta göründükleri sıraya göre tutmuştu. Hunter ekteki zip dosyasını indirdi.

E-postaya kopyalanan Garcia da aynısını yaptı. Hunter, 'sayfa 1' başlıklı ilk görseli açmadan önce kendisi ve partneri için iki fincan kahve doldurdu. Tüm görüntüler yüksek çözünürlükte dışa aktarıldı, bu da onların okunmasını çok kolaylaştırdı.

Hunter, ilk birkaç sayfayı FSD laboratuvarında okumuş olmasına rağmen yeniden baştan başladı. Yazının geri kalanı katilin Elizabeth Gibbs'in gömüldüğü kutuyu nasıl bir araya getirdiğini anlatıyordu. Bundan sonra, onu derme çatma kutuya yerleştirip kapatmadan önce, sıradan ezilmiş uyku haplarıyla uyuşturmanın ne kadar kolay olduğunu açıkladı.

Girişte kutunun içinde buldukları küçük kamera hakkında hiçbir şey söylenmiyordu, ancak diri diri gömüldükten sonra ne kadar zorlu bir mücadele verdiği, kapağı pençelediği, yumrukladığı, tekmelediği ve hatta bazen ısırdığı anlatılmaya devam edildi. sonunda tüm umudunu ve gücünü kaybetmeden önce.

Girişe göre Elizabeth Gibbs'in oksijeninin bitmesi ve sonunda boğulması neredeyse yirmi dört saat sürmüştü. Son birkaç saatini kavga etmek yerine ağlayarak ve dua ederek geçirdi. Ancak giriş bir sürprizle sona erdi.

Önceki tüm denekler gibi bu da onu almak için geldiğimde ağladı ve hayatı için yalvardı. Hepsi aynı soruyu soruyor: Neden? Neden ben? Bunu bana neden yapıyorsun? Ben sana şimdiye kadar ne yaptım? Bir deneğin öleceğini ve bunu durdurmak için kesinlikle yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etmesini gözlemlemek ilgi çekicidir. Bazıları bana bedenlerini teklif edecek. Daha sonra onları serbest bıraktığım sürece onlara ne istersem yapabileceğimi söyle. Bazıları bana mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde beni memnun edebileceklerini söyleyecek. Bazıları benim insani tarafıma hitap etmeye çalışacak ve bana hikayeler anlatacak. Hayatları ve ne kadar yaşadıklarıyla ilgili hikayeler

zaten hayatta acı çekmiş. Bazıları bana ailelerinden bahsedecek. . . ebeveynleri . . . erkek ve kız kardeşleri. . . ortakları. . . evcil hayvanları bile. Bu konu da farklı değildi. Bana çocukluğunu ve daha çocukluğunda kayınpederi tarafından üç yıl boyunca sistematik olarak tecavüze uğradığını anlattı. Bana fiziksel ve psikolojik olarak onu ne kadar incittiğini anlattı. Kayınpederinin onu içini parçaladığını ve bu yüzden hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağını söyledi. Bana bu bilginin onu ne kadar kırdığını anlattı. . . Hayatını birden fazla kez sona erdirmeye ne kadar yaklaştığını ve hiçbir zaman başarılı olamamasının tek sebebinin, daha sonra erkek arkadaşı olan ve artık nişanlısı olan en yakın arkadaşı olduğunu söyledi. Bana sekiz ay sonra evlenmeye hazır olduklarını söyledi. Her türden farklı türden hikayeler

duydum ve onları suçlamıyorum. İnsanlar hayatlarını kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklar. Bu insan doğasıdır. Nedense bu konunun hikayesi aklımda kaldı. Belki gözlerindeki bakıştı. . . belki sesindeki derin acıdandı, belki de bana uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlatmasındandı. Bilmiyorum ama ona bir hediye vermeye karar verdim. Sekiz ay sonra, yani evlenmesi gereken günde, ona bir gelinlik giydirmeye karar verdim..

Hunter okumayı bıraktı ve başını bilgisayar ekranından kaldırdı. Sanki bunu işaretlemiş gibi Garcia da öyle yaptı.

‘Gelinlik kısmına geldin mi?’ diye sordu. "Evet" diye yanıtladı Hunter.

“Merhametli olmak onun fikri bu mu?” diye devam etti Garcia. ‘Evleneceği gün ona gelinlik giydirmek için mi?’ ‘Bilmiyorum. . . Belki.'

'Eh, o buna hediye diyor. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?” diye alıntı yaptı. "Ama ona bir hediye vermeye karar verdim". Bu adamın açıkça dengesiz olduğunu düşünmüyor musun? Onu gömdükten sekiz ay sonra, ona bir gelinlik giydirmek için onu kazıp çıkarmak için geri döndü. . . ama ne için? Sırf kendini iyi hissedebilsin diye mi? Suçluluğunu azaltmak için mi yaptı bunu?'

Hunter cevap vermedi.

Garcia'nın işi hâlâ bitmemişti.

“Sabrını hayal edebiliyor musun?” diye devam etti. 'Azim mi? Vücut mükemmel durumda olmazdı. Bu kadarını biliyoruz. Çürüme zaten bir dereceye kadar başlamış olmalıydı ama yine de onu, yumuşak vücudunu falan çıkardı, muhtemelen onu eski elbiselerinden çıkardı.' Durakladı ve elini kaldırdı. 'Sanırım onu orijinal kıyafetlerle gömdü. Sonra ona tekrar bir gelinlik giydirdi.” Garcia senaryoyu düşünürken başını salladı. “Muhtemelen tabutun içini de temizlemiştir. Hiçbir karışıklık yoktu, hatırladın mı?'

Hunter başını salladı.

'Eğer bunlar dengesiz bir zihnin eylemleri değilse, ne olduğunu bilmiyorum.'

Hunter, "Yapabileceğimiz en iyi şey okumaya devam etmektir" dedi.

Elbette, dedi Garcia. ‘Ama önce banyo molasına ihtiyacım var.’ Kalktı ve ofisten çıktı.

Hunter, ikinci günlük girişi olan 'sayfa 7' ve 'sayfa 8' başlıklı resimlere geçti. Bir sonraki 'konu'.

Girişe karşılık gelen Polaroid fotoğraf, Dr. Slater'ın o sabah erken saatlerde onlara gönderdiği fotoğrafın aynısıydı; Angela'ya erkek kardeşini hatırlatan uzun sarı saçlı ve soluk mavi gözlü çocuk.

Hunter kahvesini yudumladı ve metne geri döndü. Bir kez daha, girişte hiçbir çizim veya eskiz, sayfa sonu veya paragraf bulunmuyordu. . . sadece kelime kelime, sağlam bir metin bloğunda satır satır şekilleniyor.

Sesler geri geldi. Dün gece geç saatlerde onları duydum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar çabuk duymayı beklemiyordum. Son konunun üzerinden sadece yirmi iki gün geçti ama bana öyle geliyor ki sesler daha da acıkıyor. . . daha açgözlü. . . ve sadizm ve aşağılama kesinlikle geri döndü. Bir kez daha sesler bana çok özel bir istekle geldi; bu sefer Erkek. Yaş: On sekiz yaşından büyük ve on beş yaşından küçük olamaz. Minimum yükseklik: 1,80 altı. Saç: doğal sarı (boyanmış değil – çok önemli), belirli bir uzunluk yok. Gözler: mavi, herhangi bir ton, ancak mavi ve yalnızca mavi – yeşil değil, kahverengi değil. . . 'MAVİ'. Ağırlık: önemli değil. Etnik köken: beyaz. İlk başta hedefi bulmanın basit bir iş olacağına inandım, sonuçta burası Los Angeles, sarışınların ağaçlarda yetiştiği bir şehir, ama ortaya çıktı ki, bunu deneyimlerime dayanarak bilmeliydim, çoğu insan aslında göründükleri gibi değiller. Görünüşe göre bu şehirde her beş sarışın kadından biri ve her üç sarışın erkekten biri

doğal sarışın. Kimsenin kaçıramayacağı kolay bir hedef için sokaklarda dolaşmak anlamsız bir çabaydı. Görünüşe göre bu şehrin hiçbir yerinde sarı saçlı, mavi gözlü evsiz beyaz oğlan yok. Yaş aralığı da işleri biraz daha zorlaştırıyordu – on beş ile on sekiz yaş arası – lise yaşı. Üç olası hedefi seçmek birkaç günümü aldı. Kazananı - Lakewood, Güneydoğu Los Angeles'tan on altı yaşındaki Cory Snyder'ı - seçmek on iki

günümü aldı (her birini arka arkaya dört gün gözlemleyerek). Onu almak için mükemmel bir fırsat nihayet kendini gösterene kadar dört gün daha sürekli gözetleme gerekti. Tarih ve saat: 25 Mart 2018 – 01:45 civarı. Yer: Centralia Caddesi, Lakewood. Denek katıldığı bir partiden eve dönüyordu. Deneğin aşırı derecede sarhoş olması ve aşırı ot kullanması, kaçırılma olayını nispeten kolaylaştırdı. Fotoğraf: Ertesi gün geç saatlerde, denek ayıldıktan sonra.

Garcia ofise geri döndü ve masasına oturdu. Hunter bunu yaparken Polaroid'e bir kez daha bakmak için durdu ve kalbi yoğun bir üzüntüyle doldu. Bir kurbanı insanileştirmenin (yüzüne isim koymak, kurbanın nereden geldiğini belirlemek vb.) psikolojik etkisi gerçekten de güçlüydü.

Hunter ekranındaki görüntüyü küçülttü ve Kayıp Kişiler veritabanını çağırdı. Sonuç beş saniyeden kısa sürede geldi. Cory Snyder, 10 Temmuz 2001'de Los Angeles'ta doğdu. Günlük kaydında belirtildiği gibi, Güneydoğu Los Angeles'ta çok çeşitliliğe sahip bir mahalle olan Lakewood'un sakiniydi. Cory tek çocuktu ve evinden bir milden daha kısa bir mesafede bir arkadaşının evinde düzenlenen partiden eve dönmeyince 25 Mart 2018'de kaybolduğunu bildiren annesi Bayan Linda Flynn ile birlikte yaşıyordu. Cory'nin ailesi boşanmıştı; Cory beş yaşından beri öyleydi. Babası Bay Martin Snyder, Palo Alto, Kaliforniya'da yaşıyordu. Kayıp Kişiler raporuna göre Cory'nin adresi 5941 Elsa Street, CA 90712 idi. Cory Snyder hâlâ kayıp olarak listeleniyordu. Soruşturma hala açık olarak işaretlendi.

Hunter hemen bilgisayarındaki harita uygulamasını açtı ve çocuğun adresini kontrol etti. Elsa Caddesi, günlükte kaçırılma olayının gerçekleştiği yer olarak bahsedilen Centralia Caddesi'nin hemen dışında kısa bir yerleşim caddesiydi. Görünüşe göre Cory Snyder kaçırıldığında evinden sadece birkaç dakika uzaktaydı.

Hunter Kayıp Kişiler raporuna geri döndü ve atanan dedektifin adını kontrol etti: Winston Bradley. Dedektif Bradley'i tanıyordu. UVC Birimi, cinayet vakasına tırmandırıldıktan sonra birkaç Kayıp Kişi soruşturmasını devralmak üzere çağrılmıştı.

Hunter resme geri döndü ve okumaya devam etti.

Söylediğim gibi sadizm ve aşağılama kesinlikle tekrar menüde çünkü seslerden gelen talimatlar basitti: 'Kırbaçlama'. Çocuk çırılçıplak soyulacak ve bağlanacak; kolları başının üzerine uzatılacak, bilekleri birbirine zincirlenecek. Ölene kadar her gün sırtına 25, önüne 25 kırbaç vurulacaktır. Kirpikler deri kamçı ile uygulanmalıdır. Ne kadar süreceğini görmek istiyorum. . . güzel beyaz bir çocuk kaç gün hayatta kalabilir? Oğlanın günde bir kez su ile beslenmesi gerekiyor, artık değil. Açlıktan ya da susuzluktan geçmemeli. Kirpiklerden yok olması gerekiyor. Yaralara müdahale edilmemelidir. Hiçbir kanın durdurulması mümkün değil.' Talimatlar aynen seslerin istediği gibi yerine getirildi - her gün sırtına 25, önüne 25 olmak üzere 50 kırbaç. Geceleri deneğe yiyecek ve su verildi. Kamçı konusundaki isabetim başlangıçta pek iyi değildi. Kullandıkça daha da iyileşti, ancak yalnızca gövdenin ön ve arka kısmını hedef almasına rağmen, kirpiklerin birçoğu yanlış bir şekilde bacakların arkasına ve önüne, kasık bölgesine, boyuna ve yüze gönderildi. Çok kanlı ve karmaşık bir olaya dönüşmesi uzun sürmedi. Kamçının ucu insan derisini ve kas dokusunu büyük bir kolaylıkla kesebilir. İlk baştaki yanılgıma rağmen, uyguladığım her kırbaç, deneğin etini şiddetli bir şekilde parçaladı ve herhangi bir doktorun kalbine korku salacak türden derin kesikler yarattı. Her kırbaçta, taze yaradan deve şişi gibi kan fışkırıyor ve havayı koyu kırmızı bir bulutla buğuluyordu. Ayrıca, benim hatam nedeniyle, ilk birkaç kırbaçtan sonra, sonraki kırbaç darbelerinin birçoğu doğrudan mevcut bir yaranın üzerine çarptı, ya onu kesiyor ya da lezyonu neredeyse kemiğe kadar derinleştiriyor. Bazen et parçaları yere düşmeden önce havaya uçuyordu. Anlaşılır bir şekilde, bu çetin sınav boyunca denek sayısız kez bayıldı; ben de bu sırada durup kaldığım yerden devam etmeden önce doğal olarak bilincinin yerine gelmesini bekledim. Seslerin sorusuna yanıt olarak - ve beni şaşırtarak -

konu toplam 241 kırbaç sürdü. Denek beşinci günde telef

oldu.

Yirmi Altı

Garcia, sanki o ve Hunter aynı anda kitap okuyormuş gibi masasından nefesi kesildi. 'İkinci girişi okudunuz mu? İkinci kurban mı?' Hunter, elini ortağına kaldırarak neredeyse orada olduğunu işaret ederek, "Şimdi bu işin sonuna geliyorum," diye yanıtladı. İşte o zaman kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu ve kalbinin dakikalar öncesinden daha hızlı attığını fark etti.

Konuyu bir tabutun içine koymanın hiçbir manasını görmedim. Vücut toprakla doğrudan temas halinde olduğunda ayrışma çok daha hızlı gerçekleşir. Bırakın toprak ondan geriye kalanları alsın. 34°11'48,1"K 118°17'38,3"B.

Hunter sayfa görüntüsünü küçülttü ve harita uygulamasını hızla geri getirdi. Arama kutusuna enlem ve boylam koordinatlarını girdikten sonra ekranındaki harita, Los Angeles şehir merkezinin on iki mil kuzeybatısında yerleşik bir şehir olan Burbank'a gitti; daha spesifik olarak, Deer Canyon'dan çok da uzak olmayan, Skyline Dağ Yolu kenarındaki başka bir izole ağaç kümesine yakınlaştırıldı.

Hunter haritayı incelerken damarlarını dolduran adrenalin ellerinin titremesine neden oldu.

Garcia sandalyesini masasından uzaklaştırıp ayağa kalktı. ‘Çocuğu ölene kadar kırbaçladı mı?’ Sesi yarı inanmaz, yarı öfkeydi. “Asıl ne oluyor?” Masasının önünde volta atmaya başladı. “Ve bunların hepsi kafasındaki bir ses ona öyle yapmasını söylediği için mi?” Tamamen tiksintiyle başını salladı. 'Bu iğrenç. . . ve tamamen delirmişsin.'

Hunter da sandalyesini masasından uzaklaştırdı ama yüzünde aynı anda düşünceli ve ciddi bir ifadeyle oturmaya devam etti. Garcia saatine baktı - 17:51.

Kendisinin de bilgisayar ekranında açtığı harita uygulamasını hızla inceleyerek, “Peki ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu. "Burbank'a bir gezi yapıp yeni bir kazı gezisine katılmak ister misin?"

Aralık ayında Los Angeles'ta ortalama gün batımı saati 16:45 civarındaydı. Hunter başını sallayarak, "Şimdi başlarsak" dedi, "saat

ondan, hatta belki gece yarısından önce işimiz bitmez."

Garcia rahatlayarak nefes verdi. Bir akşamı daha toprak kürekleyerek geçirmeye pek istekli değildi.

Hunter, "Bu aynı zamanda artık resmi bir soruşturmadır" diye ekledi.

Garcia gülümsedi. “Bu, sabah ilk iş olarak profesyonel bir kazı işleminin başlatılması için talepte bulunabileceğimiz anlamına geliyor. Bunların hiçbirini kendi başımıza yapmamıza gerek yok.'

Hunter basit bir baş hareketiyle onayladı. ‘Yarın sabah ilk iş olarak yeni bir kazı ekibi talebinde bulunacağım.’

Birkaç telefon görüşmesinden sonra Hunter kendini masasına çekti ve sayfa resimlerini bir kez daha büyüttü.

Garcia, Hunter'ın alt dudağını nasıl çimdiklediğini fark etti; bu, derin düşüncelere daldığında yaptığı bir şeydi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Garcia.

'Bu sadece. . . Tuhaf,' diye yanıtladı Hunter, bakışları bilgisayar ekranına sabitlenmişti.

Garcia, "Gariplik çok yetersiz kalıyor Robert," diye karşı çıktı. ‘Bu adam gerçekten de berbat durumda.’

Hunter, "Failden bahsetmiyorum" dedi. ‘Duyduğu seslerden bahsediyorum.’

“Ne?” diye sordu Garcia. 'Neden? Peki ya onlar?'

Hunter, "Birçok insanın inandığının aksine," diye söze başladı, "şizofreni hastaları genellikle şiddet yanlısı değildir. Bu tür hastalıklarla mücadele eden çok az sayıda insan şiddete başvurabilir ve on kişiden sekizi bu şiddeti başkalarına değil kendilerine yöneliktir. Şizofreni hastası bir kişinin, kafasının içindeki seslerin yönlendirmesiyle başka birine şiddet uyguladığı durumlar çok az ve çok nadirdir.'

Garcia, Hunter'ın sözünü kesti: "Evet." ‘Fakat bunlar var ve bu da açıkça o vakalardan biri.’

"Ah, bunu tartışmıyorum," diye onayladı Hunter. 'Anlamak istediğim şey, şizofreni hastalarının duyduğu seslerin normalde hayatlarıyla tamamen kopukluktan gelmediği. Bunların genellikle o

kişinin yaşadığı gerçek hayattaki olaylara sağlam kökleri vardır, özellikle de sesler deneğe başkalarına şiddet kullanmasını emrediyorsa.'

Çenesini kaşırken Garcia'nın gözleri biraz kısıldı. 'Bunu biraz basitleştirebilir misin? Ne demeye çalıştığınızdan tam olarak emin değilim." "Seslerden gelen emirler," diye açıklamaya çalıştı Hunter. 'Muazzam bir özgüllük - yaş, boy, saç rengi, göz rengi, etnik köken. . . her şey, cezayla ilgili emirlerden bahsetmiyorum bile - kurbanın önüne ve arkasına belirli sayıda kırbaç vb.' Hunter durakladı ve ortağına baktı. 'Şimdi sana şunu söyleyeyim - biliyormuş gibi davran

Bu katil hakkında hiçbir şey yok. . . onun günlüğüne sahip olmadığımızı. . . Bir suç mahalline gittiğimizde bulduğumuz şey şuydu: on yedi yaşında, sarı saçlı, mavi gözlü beyaz bir oğlan çocuğu. Çırılçıplak soyulmuş, kollarını başının üzerine bağlamış ve kırbaçlanarak öldürülmüştü. . . Aklınıza gelen ilk şey ne olurdu?'

Garcia adım atmayı bıraktı ve gözlerini Hunter'a kilitledi.

Hunter, "Hemen hemen," diye ısrar etti. 'Sahneyle ilgili ilk sezginiz ne olurdu?'

Garcia omuzlarını dikleştirdi. 'Failin mağdurla büyük bir kavgası vardı ve onu cezalandırmak istiyordu. Bu, işkenceyi haklı çıkarırdı. . . kırbaçlanma."

Hunter bunu kabul etti. 'O halde şimdi bunu bir adım yukarı taşıyalım. Diyelim ki az önce failin günlüğünü bulduk ve artık katil ile mağdur arasında hiçbir kişisel bağlantı olmadığını biliyoruz. Yani başlangıçtaki devasa sığır teorisi geçerliliğini yitirdi.'

'Elbette.'

"Fakat elimizde hâlâ aynı kurban ve aynı işkence dolu olay yeri var; genç bir adamın kırbaçlanması." Hunter sandalyesine yaslandı. 'Peki artık kurbanla katil arasında kişisel bir bağlantı olmadığını bildiğimize göre aklınıza hangi yeni sonuçlar gelebilir?'

Garcia, Hunter'ın sorusunu dikkate alarak masasının kenarına yaslandı. Sonunda, 'Failin sığır etinin bir kişiye özel olmadığı' diye yanıtladı. 'Ama genel. . . belirli bir gruba veya bireylere.'

Hunter sağ işaret parmağını Garcia'ya doğrultarak çiviyi kafasına

vurduğunu belirtti. 'Kesinlikle. Bu grup veya bireysel varlık türü. . . genç, beyaz, sarı saçlı ve mavi gözlü, değil mi?'

Garcia başını salladı.

'Kulağa öyle geliyor. . .?'

Garcia, Hunter'la aynı fikirde olmaya başlayarak, "Çok ırkçı bir kin" dedi.

Hunter, "Yine doğru," diye onayladı. 'Ve bu bizi daha önce söylediğim şeye geri götürecek; şizofreni hastası insanların duyduğu sesler normalde hayatlarıyla tamamen kopukluktan gelmiyor. Bunların genellikle o kişinin yaşadığı gerçek hayattaki olaylara sağlam kökleri vardır, özellikle de sesler deneğe başkalarına şiddet kullanmasını emrediyorsa.'

"Yani burada öne sürdüğünüz şey şu," diye sonuca vardı Garcia, "bu katilin hayatında bir ara, muhtemelen gençken, genç, beyaz, sarışın bir kişi tarafından ya tacize uğramış, ya da incinmiş, ya da aşağılanmış ya da her neyse... yaklaşık on yedi yaşlarında, saçlı, mavi gözlü bir oğlan çocuğu olduğunu ve bu travmanın kafasının içinde şizofrenik sesler şeklinde kendini gösterdiğini anlattı. Artık ona sadece kendisini travmatize eden çocuğa benzeyen birini bulmasını değil, aynı zamanda çocuğa işkence etmesini, sakat bırakmasını ve öldürmesini de emreden sesler var.'

Hunter, "Bu olasılıklardan biri," diye onayladı. 'Güçlü biri.'

Garcia'nın yüzü kafa karışıklığının bir resmiydi. 'Güçlü biri mi? Başka ne var?'

Hunter bu sorunun geleceğini biliyordu. 'Katilimiz ve yaklaşık on yedi yaşlarında genç, beyaz, sarı saçlı, mavi gözlü bir oğlanla ilgili çok travmatik bir deneyim konusunda haklısın, ama bahsettiğin eylemler - istismar edilmek, incinmek, aşağılanmak, ya da her neyse – doğrudan katilimizin başına gelmemiş olabilir.'

Garcia iki yumruğunu başına götürdü ve ardından ellerini hızla uzaklaştırdı, aynı zamanda parmaklarını açarak bir 'patlama' sesi çıkardı.

'Başım havaya uçtu, Robert. Sen neden bahsediyorsun?"

Travmalar çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir Carlos, diye açıkladı Hunter. ‘Evet, çoğunlukla travma yaşayan tarafın deneyimlediği

eylemlerden geliyorlar ama aynı zamanda gördükleri, okudukları veya duydukları bir şeyden de gelebilirler.' Garcia dalgınlaştı.

Hunter şöyle devam etti: "Belki de istismar, acı, aşağılanma doğrudan katilimiz tarafından yaşanmadı ama ya gördüğü, duyduğu ya da okuduğu bir şeydi." Belki yaralanan kişi bir aile üyesiydi. . . bir erkek kardeş, bir kız kardeş, ya da annesi, babası, ya da yakın bir arkadaşı ya da her neyse. Belki gerçekten tanıdığı kimse değildi ama okuduğu ya da duyduğu bir hikayeydi ve korkunç ayrıntılar bilinçaltında kalmıştı.' Hunter'ın avuçları tavana bakacak şekilde döndü. 'Bu noktada katilimizin genç, beyaz, sarı saçlı, mavi gözlü bir çocuk figürü yüzünden nasıl travma geçirdiğini tam olarak söylemek mümkün değil, ancak şu an bildiğimiz kadarıyla. . Bilgisayar ekranını işaret etti. "Sonuç olarak, en mantıklı psikolojik teşhis, katilimizin *sahip olmak* bir şekilde bu tanımlamaya uyan bir çocuğun suçlu olduğu korkunç bir travma yaşadı.'

Garcia'nın alnı düşünceden kırışırken kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

'Orada bir saniye bekle' dedi.

Yalnızca Garcia'nın yüz ifadesinden bile Hunter bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Garcia, "Günlükte adı geçen ikinci kurban için de bu doğruysa" diye sordu. 'O halde ilki için de aynı şey geçerli olmaz mı? Çünkü yanılıyorsam düzeltin ama günlüğüne göre Elizabeth Gibbs'i diri diri gömmesinin nedeni, seslerin ona bunu yapmasını söylemesiydi.'

Hunter başını salladı. 'Ve şimdi tüm bunların kulağa saçma geldiğini söylediğim noktaya geri döndük. Duyduğu sesler. . . Burada bir şeyler pek anlamlı görünmüyor."

Hunter'ın dikkati ekranına ve günlük kayıtlarına döndüğünde Garcia'nın masasının üzerindeki cep telefonu çaldı. Karısı Anna'ydı. "Merhaba bebeğim" dedi Garcia telefonu kulağına götürerek. 'Nasıl gidiyor?'

'*Neredesin?*diye sordu Anna, ses tonu pek rahatsız olmasa da yakındı. '*Beni almaya mı geliyorsun yoksa?*'

Yıkım güllesinin Garcia'ya çarpması yaklaşık yarım saniye sürdü. 'Ah kahretsin!' Gözleri kaşlarını çatarak ona bakan Hunter'a kayarken

kaşları havaya kalktı. 'Noel Balosu.'

Bu üç kelime Anna için olduğu kadar Hunter için de geçerliydi.

'*Bana unuttuğunu söyleme?*Bu sefer rahatsızlığı çok açıktı.

Hunter hemen sandalyesine yaslandı ve başını geriye attı. Saatine bakmadan önce her iki eli de kafasına gitti – 18:09. "Siktir," diye fısıldadı nefesinin altından.

Tam o anda ofislerinin kapısı itilerek açıldı ve ortaya çok şık giyimli Kaptan Blake çıktı.

“Siz ikiniz hâlâ burada ne halt ediyorsunuz?” Tavizsiz bakışları iki dedektifin arasında gidip geliyordu. ‘Siz şu anda Globe’da olmalısınız.’

'Yoldayım bebeğim. Sıkı oturun.' Garcia aramayı sonlandırdı ve ceketine uzandı. Yüzbaşı Blake'in yanından geçip dedektifin ofisine kurşun gibi ateş ederken, "Gidiyorum, gidiyorum" dedi.

Kaptan kapı çerçevesine yaslandı.

Lütfen bana lanet bir takım elbise giyeceğini söyle, Robert. Los Angeles Belediye Başkanı ve Valiyle aynı masada oturacağız Kaliforniya'dan.'

Hunter ceketini kaparak ayağa kalktı. 'Evet elbette. En iyi takımımı giyeceğim.' Kaptanının yanından hızla geçti. 'Globe'da görüşürüz.'

Hunter'ın yalnızca bir kıyafeti vardı.

Yirmi Yedi

Angela, ölmekte olan izmaritini su birikintisine atmadan önce sigarasından son bir nefes çekti. Aslında sigara içen biri değildi. Aslında sigarayı bitirdikten sonra ağzında kalan berbat tattan nefret ediyordu ama birkaç yıl önce nikotinin onu sakinleştirmenin ve sinirlerini bozmanın neredeyse sihirli bir yolu olduğunu keşfetmişti. Angela'ya göre sigara, tadı kötü bir ilaç gibiydi; sinirleri bozulunca bu duruma geri döndü. O öğleden sonra Emniyet Müdürlüğü Binasından ayrıldığından beri bu onun sekizinci sigarasıydı.

"Bu adam dikkatli," demişti Hunter, sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. 'O metodiktir, titizdir. Böyle bir insanı küçümsemek büyük bir hata olur.”

Angela bir paket sakızı çıkarıp ağzına koydu. Aklındaki şey bu değildi. Tek istediği yaşlı bir adama kaba davrandığı için o pisliğe bir ders vermekti. Bu nasıl bir seri katilin onun izini sürmesiyle sonuçlanabilirdi? Bu ne kadar çılgıncaydı? Angela sakız paketini cebine koydu ve apartmanının hemen karşısındaki içki dükkânına girdi. O öğleden sonra PAB'den ayrıldıktan sonra Angela dairesine geri dönmüştü ama oraya vardığında ne yapacağını bilmiyordu. İlk olarak, bir saatten fazla oturma odasını arşınladı, kafasında bir milyon düşünce birikti. Dört duvarı dayanılmaz hale geldiğinde ve sigara içme isteği karşı konulamayacak kadar güçlü hale geldiğinde, bir palto ve biraz para aldı, ön kapısını hızlı bir şekilde onardı ve amaçsızca sokaklara çıktı. İki sigara içti ve yaşadığı yerden birkaç blok batıda bulunan yeşil bir alana ulaşana kadar yaklaşık yirmi dakika yürüdü. Salı akşamının erken saatlerinde, etrafta pek fazla insan yoktu. Angela küçük bir göletin yanında bir bank buldu, bir sigara daha yaktı ve düşüncelerinin dağılmasına izin verdi.

Bu adamın beni bulmasının hiçbir yolu yok. Angela düşündü. Nikotinin sakinleştirici etkisi sinirlerini kontrol altına alıyordu. *Elinde sadece bir fotoğraf varken Los Angeles gibi büyük bir şehirde beni nasıl bulabilirdi? Ve bir fotoğrafı bile olmayabilir. Sunum Odası'ndayken başımı kaldırıp baktığımı hiç hatırlamıyorum. Belki de kameralar yüzümü hiç yakalamamıştı ve yakalamış olsalar bile ve bu adamda benim bir resmim vardı, bununla ne yapacaktı? Sokaklarda dolaşıp insanlara mı soruyorsunuz?*

Angela güldü. Bir yankesicinin hayatı yalnız bir hayattı; gerçek arkadaşları yoktu, romantik ilişkileri yoktu, hiçbir şey yoktu, bu yüzden onun bir fotoğrafıyla bile etrafta dolaşmak hiçbir sonuç getirmeyecekti. Bundan çok emindi. Doğru düzgün yakınlaştığı tek kişi yaklaşık dört yıl önce Los Angeles'a yeni geldiği zamandı ve o çoktan gitmişti.

Angela bir sigarasını daha bitirirken aklına yeni bir düşünce geldi, onu ürperten bir düşünce. Belki adamın onu bulmasının bir yolu vardı. Baş döndürücü K.

Dünyanın her yerindeki büyük şehirlerdeki her profesyonel yankesicinin bir 'çiti' vardır; çalınan malları hırsızların elinden alan ve

genellikle organize suç içindeki kişilere teslim eden aracı. Angela, artırdığı cüzdanlardaki parayı her zaman sakladı ama çaldığı kredi kartları ve cep telefonlarını gerçekten kullanamadı. Onları atmak yerine, otuzlu yaşlarının başlarında, Dizzy K takma adını kullanan, ağır dövmeli, karma ırktan bir adama sattı.

Dizzy K, işini Güney Los Angeles'ın zorlu ve tehlikeli bir mahallesi olan Vermont Knolls'ta yürütüyordu.

Metodiktir, titizdir ve çok ustaca görünmektedir. Hunter'ın sözleri yine kafasının içinde yankılandı.

Eğer bu adam gerçekten de dedektifin onu resmettiği kadar zeki ve usta olsaydı, o zaman çitlerden anlardı. Eğer çitler hakkında bilgisi olsaydı, matematiğini yapması uzun sürmezdi. Ya Angela'nın bir fotoğrafıyla etrafta dolaşmaya başlasaydı? Ya Dizzy K'yi bulmayı başarırsa?

Angie, bazı şeyleri fazla düşünmeyi bırak. Burası Los Angeles, sizce bu şehirde kaç tane çit var? . . . Muhtemelen binlerce. Gerçekten bu adamın, zeki olsun ya da olmasın, yaratıcı olsun ya da olmasın Los Angeles'taki her çite soru sormayı başaracağını mı sanıyorsunuz? Ve bir de Los Angeles yeraltı dünyasında dolaşan, sorular soran, fotoğraftaki birini teşhis etmeye çalışan bir adamın küçük bir sorunu var. Bunun ne kadar düşeceğini düşünüyorsunuz?

Angela içkiye ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce birkaç sigara daha içti. Aslında bir şişenin tamamına ihtiyacı vardı. Evde sahip olduğu tek şey yarısı dolu bir şişe beyaz şaraptı ve bu da işe yaramazdı. Bu gece çok daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı.

Angela içki dükkanına bir şişe Bulleit burbon ile gitmeye karar verdi. Her ihtimale karşı büyük bir şişe kola da aldı. Son bir tane daha vardı
dairesine dönmeden önce sigara içti. Giriş lobisinde posta kutusunu kontrol etti; bir blok ötedeki 'Pizza 2 Your Door' adlı yeni pizzacının menüsünden başka bir şey yoktu.

Merdivenlerden üçüncü kata çıkarken 'Aslında' diye düşündü. 'Pizzayla idare edebilirim.'

Menüyü taradı. Tüm geleneksel olanların yanı sıra birkaç çılgın seçeneğe de sahiplerdi.

‘Muz, peynir, şeker ve tarçın mı?’ Angela yüksek sesle okudu. 'Peynir, jambon, ananas ve şeftali? Bu nasıl kötü bir pizza lokantası?' Üçüncü kata çıkan son merdiveni çıkarken aniden midesinin derinliklerinde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Son basamakta durdu ve koridorun aşağısına baktı. . . Kapısında uzun siyah bir palto giyen, kapüşonunu başının üzerine çekmiş, uzun boylu ve yapılı bir figür duruyordu ve görünüşe göre kapı çerçevesi ve kilidindeki hasarı inceliyordu.

Angela'nın aklına gelen ilk düşünce, adamın LAPD'den olduğu ve kapısını tamir etmek için orada olduğuydu.

Bu düşünce bir nefesten kısa sürdü ve yerini hemen çok daha karanlık bir düşünceye bıraktı.

Angela dondu.

Ses çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordu ama her ne sebeple olursa olsun, kapısındaki adam doğru zamanda başını kaldırdı ve o ve Angela bir saniye kadar göz göze geldiler.

Adam vücudunu düzeltti.

Angela pizza menüsünü ve yere çarparken paramparça olan burbon şişesini bıraktı ve bir anda arkasını dönüp koşmaya başladı. Bir saniye sonra, onun ağır ayak seslerinin peşinden geldiğini duydu.

Yirmi Sekiz

Tıpkı Garcia'nın aynı sabah yaptığı gibi, Angela aslında merdivenlerden aşağı koşarak inmedi; dehşete düşmüş bir kurbağa gibi üzerlerinden atladı; ağzı kupkuruydu, avuçları terliydi. İkinci ve birinci katların arasındaki sahanlığa ulaştığında, adamın çizmelerinin kendisinin pek de yukarısında olmayan bir sahanlığa sert bir şekilde indiğini duydu. O da onun örneğini takip ediyordu; merdivenlerden aşağı koşmak yerine üzerinden atlıyordu.

Angela'nın önde başlaması en iyi ihtimalle üç, dört saniyeydi ama adam ondan çok daha uzundu, bu da onun daha uzun bacakları olduğu ve dolayısıyla daha uzun adımları olduğu anlamına geliyordu. Eğer hemen bir şey düşünmezse adam birkaç saniye içinde onun yanında olacaktı.

Angela sonraki üç merdiveni şampiyon bir engelli koşu yarışçısı

gibi atladı, vücudunun her bir dokusu adrenalinle pompalanıyordu. Zemin katın sahanlığına çarptı ve göz açıp kapayıncaya kadar lobi kapısına ulaştı. Bunu nasıl bu kadar çabuk aklına getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu ama binanın giriş kapısındaki kilit, dahili kilit anahtarına sahip olanlardan biriydi. Devreye sokulduğunda anahtar silindiri yerine kilitleniyor ve anahtar dönmüyordu. Binaya giren bir kişi dışarıda sıkışıp kalacaktı, ancak dışarı çıkmaya çalışan birinin yapması gereken tek şey, kapının iç tarafındaki anahtarı devre dışı bırakmaktı.

Angela kapıyı çekerken hızla anahtarı 'kilitlemeye' çevirdi. Adamı içeri kilitlemediğini biliyordu. Onun numarası ona çok değerli birkaç saniye kazandırmayı amaçlıyordu. Ve işe yaradı.

Angela lobinin kapısını çarparak kapattı ve Colfax Bulvarı'na doğru yola çıktı; kalbi şimdi göğsünün iç duvarlarına bir yıkım güllesi gibi çarpıyordu. İki saniye sonra, birinin kapıyı arkasından açmaya çalışıp başarısız olduğunu duydu. Ne kadar istese de arkasına bakmadı. Bu onun zamanına mal olurdu. Sahip olmadığı zaman. Koşarak uzaklaşırken, adamın çaresizce kapıyı çekiştirdiğini ve kapıyı kaba kuvvetle açmaya çalıştığını duydu.

Bu küçük numara adama on saniyeye mal oldu, bu da Angela'nın Colfax Bulvarı'na gidip diğer tarafa geçmesi için fazlasıyla yeterli bir zamana mal oldu, ama şimdi ne olacak? Yolda koşmaya devam mı edeceksin? Aceleyle içki dükkanına geri dönüp birinden yardım mı isteyeceksiniz? Bir yere saklanmaya mı çalışıyorsun? Ne?

Düşün, Angie, düşün.

Ancak şans henüz Angela'yı terk etmiş gibi görünmüyordu. Colfax Bulvarı'nda, onun sadece birkaç metre ilerisinde, birini bırakmak için bir taksi yanaşmıştı. Yolcu, şoföre parayı ödedi, kapıyı açtı ve kaldırıma çıktı. Yolcu arka kapıyı kapatmak üzereyken Angela taksiye bindi.

'Onu alacağım. Teşekkür ederim.' Kendini sarı-mavi Crown Vic'in arka koltuğuna atıp kapıyı çarparak kapatırken bu sözler ağzından aceleyle çıktı; bu hareket sadece direksiyondaki sürücüyü şaşırtmakla kalmadı, aynı zamanda ciddi şekilde rahatsız etti. onu memnun etti.

'Ne yapıyorsun, çılgın kadın?' dedi, dönüp ona baktı, gözleri tamamen açıktı.

Lütfen efendim, diye yalvardı Angela titrek bir sesle, o da adamı aramak için arka koltukta dönüp duruyordu. Colfax Bulvarı'nın onlara ait tarafına yeni geçmişti. 'Eski kocam beni yine dövmek istiyor. Lütfen efendim, gidin. . . Lütfen. Geçen sefer iki kolumu da kırdı."

Angela'nın ses tonundaki titreme gözyaşlarını tuttuğunun açık bir göstergesiydi.

"Ne?" diye sordu sürücü kafası karışmış halde. Gözleri Angela'dan ayrılıp dikiz aynasına yöneldi. Uzun siyah paltolu, uzun boylu ve iri yapılı bir figürün taksisine hızla yaklaştığını gördü.

Angela, yüzünü sürücüye çevirerek, "Lütfen sür." diye yalvardı. Kalbi boğazında atıyordu.

Sürücü bir anlığına gözlerini ona kilitledi. Onlarda panikten başka bir şey görmedi.

Adam taksiye bir metreden daha yakındı.

Sürücü öne doğru eğildi ve arabayı vitese taktı.

Adam arka koltuğun kapısına uzandı.

Şoför gaza bastı. Crown Vic'in lastikleri asfaltta yüksek sesle gıcırdadı ve araba sarsılarak ileri fırladı.

Adamın parmak uçları taksinin arka kapı koluna dokundu ama zamanında tutmayı başaramadı. Öfkeyle taksiye ağır bir tekme attı. Botunun çelik burunlu ucu neredeyse sağ arka lambaya bağlanıyordu, onu kıl payı kaçırıyordu.

Angela bir kez daha arkasına bakmak için arka koltukta yön değiştirdi. Adam kaldırımda durmuş taksinin kendisinden uzaklaşmasını izliyordu.

Yirmi Dokuz

Taksi şoförü dikiz aynasını kullanarak Angela'ya kısmen korku, kısmen öfke ve kısmen şaşkınlık dolu bir bakış atarak, "Onun nesi var?" diye sordu.

Angela rahatlayarak nefes verdi. Ancak o zaman tüm vücudunun ne kadar titrediğini fark etti.

"O çok şiddet yanlısı bir adam," diye yanıtladı ve arka koltuğa

çöktü. "Ve çok büyük" diye ekledi sürücü. ‘Polise gitmelisin.’

Angela artık dinlemiyordu. Düşünceleri kargaşa içindeydi. *nasıl bu mümkün mü? Beni nasıl bu kadar çabuk buldu? Nerede yaşadığımı biliyordu*.

Sürücü tekrar “Hey bayan?” diye seslendi ve bu sefer aynanın arkasından ona el salladı.

Angela onunla göz göze gelmek için başını kaldırdı. O kadar dalmıştı ki, aynı soruyu ona üç kez sorduğunu bile fark etmedi. “Pardon?” dedi başını hafifçe sallayarak. “Ne dedin?” Şoför dördüncü kez “Nereye?” diye sordu. 'Seni nereye götürmemi istersin? Polise gitmek ister misin?'

Angela son bir kez arkalarına bakmak için döndü. Artık adamı fark edemeyecek kadar uzaktaydılar. “Emin değilim.” Sesi hâlâ istikrarsızdı.

Sürücü Colfax Bulvarı'nda kalarak Ventura Otoyolu alt geçidini kullandı. “Eh, eğer etrafta dolaşmamı istemiyorsan bana bir varış noktası vermelisin bayan.” Omuz silkti ve sayacı gösterdi. 'Bu senin paran ama polise gitmek istersen Kuzey Hollywood Polis Karakolu buradan o kadar da uzakta değil.'

Angela'nın düşünceleri yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Dedektif, kartını ona uzatırken, "Cep telefonu numaram arka tarafta," demişti. “Eğer benimle iletişime geçmen gerekirse diye.” Şoföre, “Bir dakika bekle,” dedi, sağ ön kot cebine uzanarak. Bulduğu tek şey yanında getirdiği paraydı, yaklaşık elli dolar. Sol ön cep – onun sakız paketi. Arka cepler: sol bir tane – hiçbir şey yok. Sağdaki, cep telefonu. Kapşonlu cepleri; sigarası ve çakmağı. Kart yok. Hunter'ın kartını dairesindeki mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığını hatırlayınca, "Siktir," diye içinden küfretti. 'Siktir, siktir, siktir.'

Şoför hâlâ bekliyordu.

Angela ondan kendisini Los Angeles şehir merkezindeki Polis İdaresi Binasına bırakmasını isteyebilirdi ama o öğleden sonra konuştuğu iki dedektiften hiçbirinin hâlâ orada olmayacağından emindi. Resepsiyondaki bir memurla görüşmesi gerekecekti. Polis memuru, dedektifin kartını kaybettiğini açıkladıktan sonra oturmasını istiyordu. Dedektif Hunter'ın kişisel cep telefonunu ifşa edemeyeceği

için akşam o saatte onunla iletişime geçmeyi denemek zorunda kalacaktı. Angela saatlerce PAB'da oturabilirdi.

“Kahretsin!” Düşünmeye çalıştı.

Belki birkaç ay önce iki randevuya çıktığı İtalyan Matteo'yu arayabilirdi. Bulundukları yerden pek de uzakta olmayan Toluca Teras'ta yaşıyordu. Cep telefonunda hâlâ onun telefon numarası vardı.

Deli misin? kendi kendine düşündü. *Onun nasıl bir adam olduğunu unuttun mu? Bu durumda size hatırlatmama izin verin; o bir pislik ve zorbadır. Gerçekten ona bir iyilik borçlu olmaya hazır mısın?*

Ve o çok kötü bir adam. Onun evine gidiyorsun ve onunla yatmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi? O kalem aletine katlanmaya hazır mısın?

Angela bu düşünceyi aklından çıkararak başını salladı.

Taksi şoförü, "Peki ne olacak hanımefendi?" diye ısrar etti. 'Seni Kuzey Hollywood Polis Karakoluna bırakmamı ister misin?'

'Hımm. . Angela nerede olduklarını tanıyıp tanımadığını görmek için pencereden dışarı baktı. Sürücü az önce Batı Magnolia Bulvarı'ndan sağa dönmüştü. Hayır, diye yanıtladı. ‘Daha önce orada bulundum ve yapabilecekleri pek bir şey yok.’ Sayacını kontrol etti – 21,25 dolar. 'Aslında hemen köşede yaşayan bir arkadaşım var' diye yalan söyledi. ‘O yüzden eğer bir sakıncası yoksa beni burada bırakabilirsin.’

'Patron sensin.' Şoför bir Target'ın yanında durdu. 'İyi olacağınızdan emin misiniz bayan?'

Angela şoföre parayı ödedi. 'Evet, iyi olacağım, teşekkür ederim.'

Taksi hareket ederken Angela soğuk rüzgara karşı kapüşonlusunun fermuarını çekti ve etrafına baktı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu kendi kendine.

Angela düşünmeye çalışırken arka cebindeki cep telefonu çaldı. Uzanıp ekranı kontrol etti: 'bilinmeyen numara'.

Aramayı kabul etti.

'Merhaba?'

'*Angela mı?*diye sordu hırıltılı bir erkek sesi. Angela onu tanımadı. 'Evet.'

'*Sende bana ait olan bir şey var.*'

Angela'nın nefesi boğazında kaldı ve kalbinin bir saniyeden kısa sürede dinlenme hızından süpersonik hıza çıktığını hissetti.

'*Ve onu geri istiyorum.*Adamın sesi sakin ve kontrollü geliyordu, kızgın değil.

Bu nasıl olabiliyor? Angela düşündü. *Adımı nereden biliyor? Nasıl oluyor da cep numaram onda var?*

'*Ne söylediğimi duydun mu?*'

Cevap yok.

'*Orada olduğunu biliyorum Angela. Nefesini duyabiliyorum.*Bir kalp atışı kadar durakladı. '*Eğer bunu yapmaya, yani nefes almaya devam etmek istiyorsan, bana cevap vermeni öneririm. Günlüğüm nerede?*'

Angela bacaklarının zayıflamaya başladığını hissedebiliyordu.

'*Dairenizde mi?*'

Angela cevap vermek istedi ama o kadar korkmuştu ki ses telleri zayıf bir 'hayır' bile üretemiyordu.

'*Bunu senin için kolaylaştırayım Angela. Şu anda oturma odanda duruyorum, çirkin leopar desenli kanepene bakıyorum.*'

Angela'nın kalbi bir anlığına seksek oynadı. Adamın evine dönüp zorla içeri girdiğine inanamıyordu.

'*Bana günlüğümün nerede olduğunu söyle, ortalığı karıştırmayayım, hemen alırım ve benden bir daha haber alamazsın.*'

Angela'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Polisi aramayı ve bir hırsızlık olayını bildirmeyi düşündü ama adamın öylece oturup beklemesini beklemiyordu. Polislerin onun çağrısına cevap vermesi en az sekiz ila on dakika sürecekti ve adam muhtemelen ondan böyle bir hareket beklemişti. Sonunda konuşabilmek için vücudunun her köşesinden güç alıyordu.

“Benim dairemde değil.” Sesi o kadar zayıftı ki zorlukla duyulabiliyordu.

Adam bir an tamamen sustu.

'*Peki o zaman nerede? Yanında var mı?*'

'HAYIR . . .'

Adam bekledi.

'Bende yok. Artık ona sahip değilim.' Angela destek almak için bir duvara yaslandı.

Bu sefer uzun bir duraklama oldu, sanki adam Angela'nın az önce söylediklerine devam etmesini bekliyormuş gibi.

'BEN . . Sesi titredi. ‘Bunu polise gönderdim.’

'*Bana yalan söylemeni kesinlikle tavsiye etmem.*Angela'nın açıklamasından sonra bile adamın sesi sakinliğinden hiçbir şey kaybetmedi. Polisten bahsetmek onu hiç de şaşırtmış gibi görünmüyordu.

“Değilim.” Öte yandan Angela'nın sesi gözyaşları nedeniyle boğuluyordu. 'BEN . . . Ben de umursamadım ve polise gönderdim.'

'*Onu geri alabilir misin?*'

Bu soru Angela'yı şaşırttı. Adamın günlüğünün Los Angeles Polis Departmanı'nda olmasından pek de kaygılı olduğu söylenemezdi. ‘Geri almak mı?’ Los Angeles gecesinde başını salladı. 'Hayır, öyle düşünmüyorum.'

'*Öyle düşünmüyor musun yoksa biliyor musun?*'

Angela, bacakları dizlerinden bükülü bir şekilde yere oturuncaya kadar sırtının yavaşça duvara doğru kaymasına izin verdi.

'Öyle olduğunu biliyorum. Onu geri alamam. Yapamam.'

Birkaç sessiz saniye geçti.

'*Bu durumda,*dedi adam sonunda. '*Bu dünyada kalan azıcık zamanın tadını çıkarmanı önerebilir miyim Angela. Ve inanın bana, gerçekten o kadar uzun süreniz kalmadı.*'

Hat kesildi.

Otuz

9 Aralık Çarşamba

Hunter nihayet Balodan uzaklaşmayı başardığında saat neredeyse sabaha karşı 1'di. Eğer ona kalsaydı çok daha erken ayrılırdı; katilin günlüğüne ve diğer kayıtlara geri dönmek için can atıyordu ama Yüzbaşı Blake, Vali Gordon gece yarısı için planlanan konuşmasını yapmadan önce baloyu terk etmeme konusunda kararlıydı. Konuşması bittikten sonra, kaptan nihayet ona her şeyin

yolunda olduğunu söyleyene kadar Hunter'ın yirmi dakika kadar daha oturması gerekiyordu.

Gelecek yıl, arabasına binip motoru çalıştırırken şöyle düşündü: *Kesinlikle Noel Baba grubuna katılıyorum*.

Noel Baba grubu, Noel Baba gibi giyinen ve topun etrafında dolaşıp bazıları şaka amaçlı olan saçma hediyeler ve kartlar dağıtan on polis memuru ve dedektiften oluşan bir gruptu. Garcia bu yıl gruba katılmıştı ve 'Zombi Noel Baba' kıyafeti baloda konuşulanlar arasındaydı. Hunter, Garcia olmasaydı can sıkıntısından ölebileceğine gerçekten inanıyordu.

Gecenin o saatinde Los Angeles Şehir Merkezindeki Globe Theatre'dan Huntington Park'a arabayla gitmek Hunter'ın yirmi sekiz dakikasını aldı. Eve vardığında daha rahat bir şeyler giydi, kendine iki doz Kilchoman Sanaig tek maltlık viski koydu ve oturma odasındaki çalışma masası işlevi gören küçük yemek masasına oturdu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve e-posta uygulamasını çağırdı. Hunter günlük kayıtlarına geri dönmek için sabırsızlanıyordu ama dikkati bilgisayar ekranına yoğunlaştığında göz kapaklarının ağırlaştığını ve konsantrasyonunun dağıldığını hissetti.

Hunter hayatının büyük bir kısmını uykusuzlukla geçirmişti ve balodan ayrılırken yine uykusuz bir gece geçirmeyi bekliyordu. Tüm işaretler yerli yerindeydi -çözülmemiş düşünceler, hayal kırıklığı, cevabını bulamadığı sorular çığı- biraz dinlenme şansı bile olmadan beyninin en yüksek hızda çalışmasını sağlamak için ihtiyaç duyduğu her şey. Bunu bilen Hunter buna fazlasıyla hazırlıklıydı ama çok erken öğrendiği bir şey de, bu sık sık olmasa da, ara sıra, herhangi bir uyarı olmaksızın, uykusuzluğun bir ara verip onu kendi haline bırakacağıydı.

Hunter viskisine neredeyse hiç dokunmamıştı, bu yüzden ağır göz kapaklarının ve dağılan konsantrasyonunun alkol konuşması olmadığını hemen anladı. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve vücudunun rahatlamasına izin verdi. Saniyeler içinde,
onu gerçekte olduğu gibi tanımlamıştı: saf ve basit bir yorgunluk.
Vücudu ona uyuması için yalvarıyordu.

Hunter'ın uykusuzlukla geçen yaşamı ona pek çok şey öğretmişti

ve hepsinden önemlisi, böyle bir isteğe asla sırtını dönmemesiydi. Uykusuzluğun kolayca uykuya dalmasına izin verdiği nadir durumlarda Hunter, sahip olduğu her şeyle bu duruma sarılırdı. Dizüstü bilgisayarını kapattı, viski bardağını boşalttı ve yatağa gitti.

Otuz Bir

9 Aralık Çarşamba

İkinci mezar alanına bağlı enlem ve boylam koordinatları, Hunter'ı Verdugo Sıradağları'ndaki Geyik Kanyonu'na giden izole bir toprak yola götürdü.

Kazı operasyonunun tam 07:30'da başlaması planlanmıştı ancak Skyline Mountain Way'den asıl konuma ulaşmanın zorluğu nedeniyle her şey gecikiyordu. . . çok geç.

Garcia, Hunter'ın yol kenarındaki iki FSD minibüsünden birinin yanına park ettiğini gördüğünde bir adli tıp ajanıyla konuşuyordu.

Garcia, Hunter'a eski Buick LeSabre'sinden çıkarken, "Tüm ekipmanı kamyonetlerden asıl sahaya taşımaları en az bir saat sürecek" dedi.

Hunter başını salladı. "Buraya saat kaçta geldin?"

"Birkaç dakika önce" diye yanıtladı Garcia. “Ben sadece adli tıp görevlisine siz geldiğinizde başlamış olup olmadıklarını soruyordum.”

'Dün gece saat kaçta ayrıldınız?'

Garcia kıkırdadı. “Bu sabah mı demek istiyorsun?” Hunter'a başını salladı. 'Senden çok uzun zaman sonra değil. Sanırım bir buçuk civarında.” İşte o sırada olağandışı bir şey fark etti. 'Bakıyorsun. . . Dinlendim, dedi, ses tonu biraz belirsizdi.

Hunter, "Öyleyim," diye kabul etti ve konuyu bu şekilde bıraktı. Etrafına baktı ve Garcia'nın konuştuğu ajanın toprak yolun sağındaki kalın çalıların arkasında kaybolduğunu gördü. Akıllı telefonunu kontrol etti. Harita uygulamasına göre, mezar alanı yoldan yaklaşık on beş ila on yedi metre uzakta ve çalılığın içindeydi. Hunter, FSD minibüslerinden birine doğru başını salladı. ‘Haydi onlara ekipman konusunda yardım edelim.’

O ve Garcia minibüsün içine ulaştıklarında Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı. Çağrı Emniyet Müdürlüğü Binasından geliyordu.

Hunter aramayı kabul etti ve yaklaşık on saniye kadar dinledi.

"Ne?" dedi. "Orada mı?"

Garcia ortağına ilgiyle baktı. “Neler oluyor Robert?” Hunter, Garcia'ya kendisine bir dakika vermesini işaret etti. "Evet, elbette" dedi ağızlığa. ‘Ona hemen onu geri arayacağımı söyle.’ Aramayı kesti.

Garcia aynı soruyu bu sefer kelimeler yerine basit bir bakışla tekrar sordu.

Hunter, telefon rehberinde onun numarasını ararken, "Angela PAB'da" dedi.

'Şu anda?'

Hunter başını salladı.

'Neden? Ne oldu?'

'Bunu öğrenmek üzereyiz.'

Hunter numarayı buldu ve aramayı yaptı. Angela telefonu çalmaya başlamadan hemen önce cevapladı.

Angela, ben Dedektif Robert Hunter. Az önce PA'da olduğunuzu söyleyen bir telefon aldım. . Sadece bir an dinledi. 'Vay, vay. . . devam etmek. Bir nefes alın ve yeniden baştan başlayın. Ne oldu?

. . .

'Bu ne zamandı?'

. . .

‘Neden yapmadın? . Hunter "nedenlerin" ve "eğerlerin" artık bir önemi olmadığını bilerek durakladı. 'Tamam, olduğun yerde kal. Yoldayım. Hiçbir yere gitme, duydun mu beni? Yaklaşık yarım saat sonra yanınızda olacağım. Orada kalın.' Aramayı sonlandırdı.

Garcia, “Bütün bunlar neyle ilgiliydi?” diye sordu.

Hunter, Angela'nın ona söylediği azıcık şeyi hızlıca açıkladı. “Bu ucube onun dairesine mi gitti?” Garcia'nın gözleri iki çeyrek büyüklüğüne ulaştı. 'Nasıl yaptı o...'

Hunter, "Carlos," diye sözünü kesti. Tek bildiğim bana telefonda söyledikleriydi ki bu pek fazla bir şey değildi ama şimdi onu almaya gideceğim. Sen burada kazma ekibiyle kal. Bu şekilde birbirimizi güncel tutabiliriz.'

Garcia başını salladı ve Hunter'ın arabasına atlayıp

uzaklaşmasını izledi.

Otuz İki

Hunter'ın zaman değerlendirmesi çok uzakta değildi çünkü Emniyet Müdürlüğü Binasına ulaşması yirmi dokuz dakikadan az sürdü. Binanın yer altı garajında ayrılmış yerlerden birine park etti ve ana giriş lobisine giden merdivenlerden yukarı koştu. Oraya vardığında, resepsiyon bankosunun sağındaki geniş bekleme alanında oturan Angela'yı hemen gördü. Bir gün önce giydiği elbisenin aynısını giymişti. Kolları savunmacı bir tavırla çaprazlanmıştı. Gözleri yarı kapalıydı ve başı sandalyenin arkalığına yaslanmıştı. Açıkça uyanık kalmakta zorlanıyordu.

Hunter genç kadına yaklaşırken Angela diye seslendi. Her ne kadar tehdit edici olmasa da sesi onu ürküttü ve koltuğunda zıplamasına neden oldu. Başını kaldırıp ona baktı ve yorgunluğun sersemliğini ortadan kaldırmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. İşte o zaman Hunter onun ne kadar bitkin göründüğünü fark etti; gözlerinin beyazı çilek kırmızısıydı ve altlarındaki halkalar Gotik makyajın ters gittiğini gösteriyordu. "İyi misin?" diye sordu Hunter.

Karşısındaki dedektife doğru düzgün odaklanabilmesi gözlerinin bir saniyesini aldı. Ona pek ikna edici olmayan bir baş selamı verdi.

'Fiziksel olarak iyiyim' diye açıkladı. 'Sadece yorgunum. Hiç uyumadım, gecenin çoğunu ayakta geçirdim.' Kollarını başının üzerine uzattı. 'Duygusal açıdan oldukça berbat durumdayım.'

"Bütün gece burada mıydın?"

Angela gözlerindeki bazı kabukları temizlerken başını salladı. 'Daireme dönemezdim ve Denny'nin lokantası dışında bütün gece açık olacak başka bir yer düşünemiyordum, bu yüzden bu sabah saat birden beri Kuzey Hollywood'daki lokantanın içinde oturuyorum. .'

Hunter, “Neden beni aramadın?” diye sordu.

Angela kartını evinde bıraktığını açıkladı. 'Neden buraya gelip bu sabah yaptığınızı yapmadınız? Resepsiyondaki memurdan bana ulaşmasını istemediniz mi?'

Angela kayıtsızca omuz silkti. Daha fazla ayrıntıya giremeyecek

kadar yorgundu.

Hunter zorlamadı. 'Biraz kahve ister misin?'

"Hayır, teşekkür ederim" diye yanıtladı Angela. 'Denny's'de ancak bu kadar içebildim: kahve ve su. Kahvem bitti."

'Aç mısın? Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?' 'Hayır, iyiyim, teşekkür ederim. Buraya gitmeden önce bir krep siparişine yetecek kadar param vardı.'

Tamam, dedi Hunter, Angela'nın kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken. “Neden ofisime gitmiyoruz ve sen bana dün gece tam olarak ne olduğunu anlatmıyorsun?” Asansörle beşinci kata çıktılar.

"Güzel," dedi Angela, Hunter'la birlikte küçük ve sıkışık ofise girer girmez alaycı bir şekilde. ‘Bu ayakkabı kutusunda ikiniz mi çalışıyorsunuz?’ Muhtemelen çok yorgun olduğu için dikkati resim panosuna iliştirilen fotoğraflar yerine odanın ne kadar dolu olduğuna odaklanmıştı.

Hunter, Angela'nın oturabilmesi için Garcia'nın sandalyesini masasının arkasından çekmeden önce sandalyeyi hızla çevirdi.

"Burası çok kalabalık" dedi ve yaralanmaya hakaret ekledi. ‘Muhtemelen fikrini değiştirmek için dışarı çıkman gerekecek.’

'İstersen başka bir yere gidebiliriz. Dün kullandığımız odayı kullanabiliriz.”

Hayır. Angela kabul edercesine ellerini kaldırdı. 'Bu iyi. Sadece bununla ilgili bir şaka yapmam gerekiyordu.” Oturdu.

Hunter masasının kenarına yaslanarak, “Peki dün gece aslında ne oldu?” diye sordu. ‘En baştan başlayın lütfen.’

Angela, Hunter'a sigara içmek için dışarı çıkmaya karar verdiği andan itibaren olup biten her şeyi anlatmadan önce bir kez daha gözlerini ovuşturdu. Hunter onun sözünü kesmeden dinledi.

"Nasıl?" diye sordu hesabının sonunda. 'Tanrı aşkına, nasıl oldu da bu psikopat nerede yaşadığımı öğrenmeyi başardı? Peki cep telefonu numaramı nasıl ele geçirdi?'

Bu sorular aynı zamanda Hunter'ı da endişelendiriyordu çünkü bu katil her kimse, sanıldığından çok daha becerikli olduğunu kanıtlıyordu. Hunter'ın yanıt olarak sunabildiği tek şey başını

sallamaktı. 'Bilmiyorum ama bu sefer onu gördün mü?'

Angela, "Çok kısa bir süreliğine" diye yanıtladı. 'O koridorun bir ucundaydı, ben de diğer ucundaydım. . . ve sonra koşuyordum. Bir açıklama arıyorsanız bende yok. Size söyleyebileceğim tek şey hızlı olduğudur. Ve büyük."

'Telefon görüşmesine ne dersin? Ekranınızda "bilinmeyen numara"nın göründüğünü söylediniz, değil mi?'

'Bu doğru.'

'Telefonunuza bakmamın bir sakıncası var mı?'

Angela akıllı telefonunun kilidini açtı ve onu Hunter'a verdi. "Benden önce aldığın son çağrı o muydu?" diye sordu. 'Evet.'

Hunter son aramaların listesini kontrol etti. Bilinmeyen numara çağrısı saat 21.39'da gelmişti. dün gece.

'Bana bir saniye ver.' Masasındaki telefona uzandı ve UVC Birimi araştırma ekibinin lideri Shannon Hatcher'ı aradı. Pek umudu yoktu ama ona Angela'nın telefon numarasını verdi ve ondan bu aramayla ilgili bulabileceği her şeyi öğrenmesini istedi.

Hunter, Angela'ya cep telefonunu geri verirken, "Görüşme sırasında dairenizde olduğunu söylediğini mi söylediniz?" diye sordu. "Şaşırdın mı?" Angela karşılık verdi. 'Senin sayende ön kapımın kilidi yok.'

'Bunun için tekrar özür dilerim. O zamandan beri oraya geri dönmediğini varsayıyorum.'

Angela homurdanarak ve omuz silkerek cevap verdi. 'Üzgünüm ama o kadar cesur değilim.' 'Bunun cesur olmakla alakası yok Angela. Bu akıllı olmakla ilgili bir şey ve kesinlikle yapılacak en akıllıca şey de buydu."

Hunter bir kez daha masasındaki telefona uzandı. Bu kez adli tıp birimini aradı ve Angela'nın evine en kısa sürede bir ekip gönderilmesini talep etti. Eğer bu katil onun dairesinde günlüğünü arıyorsa, arkasında bir tür adli delil bırakmış olması muhtemeldir. Adli tıpın büyüsü budur. Her insan gittiği her yerde bir iz bırakır. Sadece bunu yaptıklarının farkında değiller.

UVC Biriminin diğer LAPD birimlerinin veya bölümlerinin çoğuna göre resmi olmayan önceliği olmasına rağmen adli tıp, Hunter'a o sırada ellerinde herhangi bir ajanın bulunmadığını söyledi. Görevdeki her ajan Los Angeles'ta bir yerlerdeki bir suç mahalline gidiyordu. Kullanılabilirlik, bu temsilcilerin bu sahneleri işlemesinin ne kadar süreceğine bağlı olacaktır.

Hunter bu süreci hızlandırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. ABD'de kolluk kuvvetlerine gelince, bütçe kesintileri nedeniyle personel eksikliği hemen hemen her yerde ciddi bir sorundu.

Hunter, Angela'ya "Ben gidip dairene bakacağım" dedi.
'Gelebilirsin, ya da istersen burada kalabilirsin.'

Angela ayağa kalkarak, "Beklememin imkanı yok" dedi.
‘Kesinlikle seninle geliyorum.’

Otuz Üç

Hunter arabasının yolcu kapısını onun için açık tutarken Angela, Vay canına, dedi. 'Eğer daha önce görmüş olsaydım, bu tam bir pas kovasıydı.' Hunter bu tür yorumlara alışkındı. Buick LeSabre'si yirmi yaşın epey üzerindeydi. Orijinal gümüş boyası uzun zaman önce ağartılarak bir tür psychedelic tarzda batik desenine benzeyen bir şeye dönüşmüştü. Bir zamanlar kuzguni siyah deri koltuklar sayesinde içerisi eski, güneşte dövülmüş deri kokuyordu ama Hunter burayı temiz tutuyordu; yerde veya koltuklarda yiyecek ambalajları yoktu, ön panelde eski kahve fincanları yoktu, hiçbir yerde yarısı yenmiş çörek yoktu. . Kuzeybatıya doğru ilerleyen Santa Ana Çevre Yolu'na vardıklarında Hunter, Garcia'yı aradı.

‘Carlos, orada işler nasıl gidiyor?’

'*Yavaş,*' diye yanıtladı Garcia. '*Ama sonunda tüm ekipmanlar yerli yerinde ve kazmaya başlamak üzereler. Peki ya sen? Angela nasıl?*Hunter ona hızlı bir güncelleme yaptı. 'Şu anda onun evine gidiyorum ama adli tıp, eğer bugün gerçekten halledebilirlerse, çok sonraya kadar orada olmayacaklar.'

'*Elbette. Beni haberdar et.*'

Hunter'ın Garcia ile olan bağlantısı kesildikten beş saniye sonra,

kontrol panelindeki telefonu çaldı. Bu, Los Angeles Bölgesi Adli Tıp Departmanının Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Carolyn Hove'du.

Hunter aramayı kabul etti ama bu sefer araba hoparlörü yerine Bluetooth kulaklığı kullandı. "Günaydın Doktor."

'*Robert, bu sadece dün aldığımız kadın cesedinin otopsisini yeni bitirdiğimi bildirmek için yapılan kısa bir arama. Yürüttüğünüz soruşturmayla bağlantılı olan. Vaka dosyası . . .*Doktor Hunter'a on beş haneli dosya numarasını verdi.

Elizabeth Gibbs'in cesedinden bahsediyordu. Hunter bunu biliyordu ama ülkenin her yerinde cinayet kurbanlarıyla doğrudan ilgilenen herkesin, özellikle de Dr. Hove gibi ağır iş yüküne sahip olanların isimler yerine vaka sayılarına bağlı kalması yaygın bir uygulamaydı. Ne kadar az kişiselleşirlerse, duyguları da o kadar az devreye giriyordu.

'*İki yılı aşkın süredir gömülü olmasına rağmen,*'Doktor devam etti'*Cesedin iç organlarının çoğu hâlâ en azından kısmi bir otopsi incelemesi yapabilecek kadar iyi durumdaydı.*'Tamam, peki bu sana sıra dışı bir şey kazandırdı mı?'

'*Tam olarak değil. Muhtemelen zaten beklemediğiniz bir şey yok.*Hunter çevrilen sayfaların sesini duydu.

'*Ölüm, oksijen eksikliği nedeniyle meydana geldi - boğulma nedeniyle serebral hipoksi. Vücudun iç organlarını inceleyebildiğim halde maalesef epidermis ve kas dokusunun bozulması nedeniyle fiziksel bir işkence olup olmadığını yüzde yüz tespit edemedim ama öyle görünmüyor.*'

Hunter sessiz kaldı ama Dr. Hove'un haklı olduğundan emindi; Elizabeth Gibbs işkence görmemişti. Eğer öyle olsaydı katil, tıpkı Cory Snyder'a yaptığı işkenceden bahsettiği gibi, günlüğünde bundan da bahsederdi.

Hunter, “Cinsel saldırıya ne dersiniz?” diye sordu. Gözünün ucuyla Angela'nın ona baktığını gördü.

'*Bir kutunun içinde iki yıl kaldıktan sonra bunu söylemek imkansız.*Dr. Hove yanıtladı. '*Raporunuzda da belirtildiği gibi iyi kapatılmış bir tabut olsa bile. Söylediğim gibi epidermisin bozulması nedeniyle hiçbir et morluğu doğru şekilde tespit edilememektedir.*

Dahili olarak, vücutta zorla girme belirtisi görülmez, ancak fail, iç yaralar bırakacak bir tür aşındırıcı nesne kullanma konusunda özel bir noktaya değinmediği sürece, çok nadiren görülürler.'

"Tamam," dedi Hunter, önündeki yolu işaret ederek.

Birkaç sayfa daha dönüyor.

'*Sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok Robert.*Dr. Hove sözlerini tamamladı. “Teşekkürler Doktor.” Hunter doğrudan El Camino Real'e yöneldi. 'Maalesef aynı soruşturmayla bağlantılı olarak size birkaç ceset daha göndereceğim gibi görünüyor. Biz konuşurken Carlos ve Dr. Slater'ın adli tıp ekibi bir tane daha kazıyor. Karşılaşabileceğimiz sorun, bu bedenlerin hepsinin benzersiz gibi görünmesidir.'

'*Her zaman öyleler, Robert.*'

Hunter, "Senin düşündüğün şekilde değil, Doktor," diyerek onunla aynı hizaya geldi. ‘Her ne kadar tek bir failden bahsediyor olsak da MO suçtan suça tamamen farklılık gösteriyor gibi görünüyor. Başka bir ceset çıkarıyor olabilirler. Ama az önce otopsisini yaptığınızın aksine bu, canlı canlı gömülmedi.”

'*Kuyu,*Dr. Hove cevap verdi: '*Ne alırsan al, onu bekliyor olacağım.*Hunter doktora teşekkür etti ve görüşmeyi kesti. Yirmi beş dakika sonra Angela'nın Colfax Bulvarı'ndaki apartmanına vardılar. Üçüncü katın sahanlığına vardıklarında Hunter dönüp Angela'ya seslendi.

'Burada bekle. Önce ben gireyim.' Silahını çekti.

Angela’nın kafası geriye doğru çekildi.

'Şu anda ciddi misin? Gerçekten bu psikopatın dairemde oturup beni bekleyeceğini mi sanıyorsun?'

“Hayır, bilmiyorum ama üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyi, sence de öyle değil mi?” Angela, Hunter'ın koridorda yürümesini ve kapıyı dikkatlice itmeden önce kapısının önünde durmasını izledi.

İçeride ışıklar kapalıydı ama oturma odasının her iki penceresindeki perdeler çekilerek orta büyüklükteki odaya bol miktarda ışığın girmesine izin verilmişti.

Silahı hazır olan ve olabildiğince sessiz hareket eden Hunter daireye adım attı.

Katilin körü körüne günlüğünü aradığını bilen Hunter, burayı tamamen çöpe atılmış, ters çevrilmiş mobilyalarla, parçalanmış nesnelerle ve yerleri ev eşyalarıyla dolu bulmayı bekliyordu ama ilk odada bunların hiçbirini göremedi.

Sağında eski, mavi kumaşlı, iki kişilik bir kanepe vardı. Oldukça yıpranmış, leopar desenli bir şal güzelce katlanmış ve bir ucuna yerleştirilmişti. Kanepenin arkasında, içinde birkaç renkli kavanoz ve kutunun, saksı bitkilerinin, birkaç karton kapaklı kitabın ve dört resim çerçevesinin bulunduğu uzun bir kitaplık vardı. Bunlardan herhangi birinin bozulup bozulmadığını Hunter anlayamıyordu.

Meydandaki kanepenin önündeki cam sehpada iki adet kokulu mum ve bir televizyon kumandası vardı. Televizyon odanın karşısındaki kitaplıkla eşleşen bir ünitenin üzerinde duruyordu.

Hunter sağına doğru iki adım attı ve kanepenin arkasını kontrol etmek için vücudunu eğdi - hiçbir şey yok - yerde de kırık bir nesne yok. O odada insanın saklanabileceği başka bir yer yoktu, bu yüzden Hunter gizlice televizyonun sağındaki mutfağa ilerledi. Orada da yine lavabodaki birkaç kirli tabak ve ocaktaki birkaç tava dışında hiçbir karışıklıkla karşılaşmadı. Lavabonun altındaki dolaplar, yaklaşık bir buçuk metre boyundaki birinin saklanamayacağı kadar küçüktü. Yine de saf içgüdüyle hareket eden Hunter hepsini kontrol etti.

Mutfaktan çıktıktan sonra oturma odasını diğer tarafa geçerek Angela'nın yatak odasına girdi. Dairenin geri kalanının aksine, bu oda biraz dağınık görünüyordu; dağınık bir yatak ve birkaç giysi dikkatsizce yere ve yatağa atılmıştı. Birkaçı iki kapılı ahşap gardırobun yanında duran boy aynasında asılıydı. Her iki gardırop kapılar açık bırakılmıştı ve çoğunluğu siyah olan küçük bir tişört, bluz, kapüşonlu üst ve pantolon koleksiyonu ortaya çıkıyordu. Hunter gardırobun üst rafında içinde birkaç farklı peruk bulunan şeffaf bir plastik poşet gördü. Arkalarında kimsenin saklanmadığını bilmek için gardıroptaki hiçbir eşyayı rahatsız etmesine gerek yoktu. Dört çift ayakkabı, tam boy ayna ile solundaki duvar arasındaki zemini dağınık bir şekilde kaplıyordu. Gardırobun sağında üç yönlü katlanır aynalı küçük bir tuvalet masası vardı. Çok sayıda makyaj malzemesi ve bilezik masanın her tarafına dağılmıştı.

Hunter'ın durduğu yerden (yataktan birkaç metre uzakta) altını kontrol etmek için eğildi. Orada büyük kırmızı bir çantadan başka hiçbir şey yoktu.

Angela'nın yatak odası en-suite banyoluydu ve banyo yatağın sağındaydı. Kapısı aralıktı ama Hunter'ın içerisini görebilmesi için yeterli değildi. Oraya ulaşmak için beş sessiz adım atması gerekti. Sırtını kapının solundaki duvara dayayarak, sol elini kullanarak kapıyı dikkatlice itti. Menteşeler eskiydi ama paslı değildi. Kapı gıcırdamadan açıldı.

Hunter derin bir nefes aldı ve hızlı bir hareketle vücudunu küçük banyoya doğru çevirdi; silahı bir hedef arıyordu.

Burnuna hafif bir küf ve küf kokusu hücum etti.

Hunter sola baktı; hiçbir şey yoktu.

Doğru - hiçbir şey.

İşte o anda, sol taraftaki lavabonun üzerindeki dikdörtgen aynada göz ucuyla bir hareketin yansıdığını fark etti.

Kalbi dondu.

Bir saniye sonra tam arkasından bir ses geldiğini duydu.

Otuz Dört

Her şey bir iğnenin düşmesinden daha hızlı gerçekleşti.

Hunter'ın gözü sol taraftan gelen bir hareketin gölgesini yakaladı ama hareketin banyonun içinden gelmediğini biliyordu. Hunter ile lavabo arasında birinin saklanabileceği kadar boşluk yoktu. Solundan gelen gölgeli hareketin bir yansıma olduğunu biliyordu. Bir anda Hunter'ın kalbi göğsünün içindeki ritmini üç katına çıkardı. Vücudunun her köşesine fazladan kan pompalanırken tüm duyuları arttı.

Hayatta kalma içgüdüsü devreye girdi. Gözleri hedefi buldu ve parmağı tetiği daha da sıkılaştırdı.

Angela, yüzünden kan çekilerek geriye sıçrayarak, “Tanrım!” diye bağırdı.

Hunter'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve parmağı hemen tetikten çekildi. Bir an ikisi de konuşamadı. Tek yapabildikleri yarı dehşete düşmüş gözlerle birbirlerine bakmaktı.

Hunter sonunda silahını indirerek, “Aklını mı kaçırdın?” diye sordu. 'Bir tür ölüm dileğin falan var mı?'

“Ben mi?” diye meydan okudu Angela.

'Evet, sen. Ben sana içeri girmen için izin verene kadar dışarıda beklemeni söylemedim mi?'

Angela, Hunter'ın öfkesini omuz silkerek "Eh," dedi. 'Çok uzun sürdün.'

Hunter sinirlerinin yatışmasını bekleyerek nefes verdi. “Yani dairenizde silahlı bir polisin burada herhangi bir yerde saklanıyor olabilecek bir katili aradığını biliyordunuz ve yine de bana bu şekilde gizlice yaklaşmaya karar verdiniz.”

'Aslında sana gizlice yaklaşmadım. Buraya sadece bu soygunun neyle ilgili olduğunu öğrenmek için geldim. Çok büyük bir daire değil, biliyor musun?” Hunter başını salladı. ‘Neredeyse yüzünü uçuruyordum.’

"Evet," dedi Angela, hâlâ az önce olanları hafife alarak. 'Ama yapmadın, o yüzden öyle yapalım. . Cümlenin ortasında duraksadı ve bakışlarının Hunter'ın üzerinden geçip arkasındaki duş perdesine yeniden odaklanmasına izin verdi. Vücudunu sadece bir dokunuşla sağa doğru çevirirken gözleri kısıldı ve alnı kırıştı.

Hunter, Angela'nın gözlerindeki bakışı gördü ve kasları gerildi. Anında arkasını döndü, silahı bir kez daha hazırdı, parmağı tetiğe geri döndü ama Angela davetsiz misafire bakmıyordu. Hunter'ın bunu anlaması bir saniyeden daha kısa sürdü. Perdedeki aralıktan görebildiği bir şeye bakıyordu.

Hunter vücudunu onun görüş açısına uyacak şekilde eğdi. İşte o zaman o da nihayet gördü.

Otuz Beş

Nihayet aradıkları şeye ulaşana kadar, Burbank'taki adli tıp kazı ekibinin neredeyse dört saatlik sağlam bir kazı yapması gerekti. Ceset, Hunter ve Garcia'nın iki gece önce Deukmejian Vahşi Yaşam Parkı'nda ortaya çıkardığı cesetten biraz daha derine gömülmüştü.

Kürekle çalışan dört ajandan biri olan Miguel Rodriguez, "Doktor" diye seslendi. 'Sanırım burada bir şey bulduk.'

Dr. Slater ve Garcia yaklaştılar.

Miguel küreği bıraktı ve bir fırça kaptı, ardından dizlerinin üstüne çökerek yaklaşık iki metrekarelik bir toprak parçasını dikkatlice tozladı. Birkaç saniye sonra siyah renkli, ağır hizmet tipi bir plastik parçasını ortaya çıkardı.

Ekipman çantasından tıbbi bir neşter çıkarırken, "Bir şeyin etrafına sarılmış gibi görünüyor" diye duyurdu ve plastikteki bir açıklığı dikkatlice yırttı. Çok az et veya kas dokusunun bağlı olduğu kaval kemiğinin alt ucunu ortaya çıkardı.

Miguel, plastikten biraz daha koparmak için neşteri kullanarak, "Bu bir insan, tamam," dedi. Bu kez hala kaval kemiğine bağlı olan ayak bileği kemiğini ortaya çıkardı.

Garcia, Cory Snyder'ın tüm cesedi ortaya çıkarılana ve Hertzberg-Davis Adli Bilim Merkezi'ne nakledilmeye hazır bir adli tıp minibüsüne taşınıncaya kadar kazı gezisinde kaldı. Operasyon beklenenden uzun sürdü çünkü ceset parçalanmak yerine bütünüyle gömülmüştü. Doktor Slater muayene için onu bu şekilde tutmak istedi; bu da onu yerden çıkarmadan önce tüm cesedin ortaya çıkarılması anlamına geliyordu.

Arabasına binerken Dr. Slater, Garcia'ya "Laboratuvarda bundan daha fazlasını ortaya çıkarabileceğimizden emin değilim" dedi. 'Ölüm nedenini zaten biliyoruz ve sadece buradaki kemik gelişimine bakarak kurbanın hâlâ ergenlik çağında olduğunu söyleyebilirim, bu da günlükten aldığımız bilgilerle eşleşiyor.'

Garcia da karşılık olarak, "Bize ne tür yardımda bulunursanız bulunun, çok makbule geçecek Doktor," dedi.

Garcia, Polis İdare Binasına dönerken Hunter'ı aradı ve onun hâlâ Angela Wood'un evinde olduğunu duyunca şaşırdı.
Colfax Bulvarı'ndaki daire. Garcia, olup bitenler hakkında daha fazla ayrıntı sormak yerine, dolambaçlı yoldan gitti ve o tarafa doğru yöneldi.

Otuz Altı

Öğleden sonra, iki saha ajanından oluşan bir olay yeri adli tıp ekibi nihayet Angela Wood'un dairesine gönderildi. Burası gizli bir

suç mahalli olduğundan (ceset olmadığından) bir adli tıp doktorunun olay yerine gelmesine veya LAPD'nin tam olay yeri koruma protokolünü uygulamasına gerek yoktu. Adli tıp geldikten kısa bir süre sonra Garcia oraya varmış.

Oturma odasında ajanlardan biri parmak izi almak için toz alıyordu. Garcia onu başını sallayarak selamladı ve yatak odasına geçmeden önce hızla mutfağı kontrol etti, orada Angela'nın sırtı başlığa dayalı olarak yatağında oturduğunu gördü. Başı dizlerine sarılan kollarının arasına gömülmüştü.

Garcia kapının önünde durup, sesinde endişeli bir ifadeyle, “İyi misin?” diye sordu. Angela dedektifin gözleriyle buluşmak için yavaşça başını kaldırdı ve gözlerinin ne kadar pembemsi olduğunu ortaya çıkardı. Garcia ağladığını mı yoksa uykusuzluktan mı öyle göründüklerini bilemiyordu ama onlarda başka bir şey olduğunu tespit etti. Daha önce pek çok kez gördüğü bir şey vardı; korku.

Hunter ebeveyn banyosunun içinden, Carlos, diye seslendi. Angela tek kelime etmeden başını tekrar kollarının arasına gömdü. Garcia at kuyruğunu düzeltti ve banyoya adım attı. Bunu yaparken de durakladı. 'Ne oluyor be?'

Hunter solunda, lavabonun yanında duruyordu. Tuvalet sağındaydı. Garcia'nın tam önünde perdeleri sonuna kadar çekilmiş küçük bir duş kabini vardı. Muhafazanın içinde, akrilik duş plakasının üzerinde ikinci adli tıp ajanı duruyordu. Duşun arkasındaki beyaz fayanslı duvarı dikkatle inceliyordu.

Garcia, Hunter'a endişeli gözlerle baktı.

Hunter, Garcia'nın sessiz sorusunu yanıtlayarak, "Ondan." diye başını sallayarak onayladı. 'Buraya geldiğimde' diye açıkladı, 'Burayı tamamen çöpe atılmış bulmayı bekliyordum. Günlüğünü arıyordu. . . ama hiçbir şey bozulmamış gibi görünüyor. Adamımız Angela'nın tuvalet masasındaki ruj dışında hiçbir şeye dokunmamış gibi görünüyor.'

Garcia'nın bakışları fayanslı duvara döndü.

Parmak izi bulmak için duvarın tozunu almaya başlayan adli tıp ajanı, Garcia'nın mesajın tamamını okuyabilmesi için kenara çekildi.

El yazısının günlüktekiyle aynı olduğunu görmek için grafolog

olmasına gerek yoktu.

Kız çoktan ölmüş. Onu koruyamazsın. Onu kurtaramazsın. Yaptığının bedelini ödeyecek ama kendini kurtarmak için hâlâ vaktin var. Günlüğümü bana geri ver. Durun ve vazgeçin, ben de tüm bunların olduğunu unutacağım. Yapmayın, kaderiniz onunkinden daha kötü olacak.

Garcia, Hunter'a bakmadan önce mesajı iki kez okudu. 'Bu psikopat bizi tehdit mi ediyor?'

Hunter, "Öyle görünüyor" diye yanıtladı.

Garcia her şeyi anlamaya çalışarak başını salladı. Şimdi Angela'nın neden bu kadar tedirgin göründüğünü anlıyordu.

"Sanırım Angela bunu okudu" dedi.

Hunter başını salladı. 'Buraya gelmeden önce ona her şeyin açık olduğunu söylememi beklemedi.'

Okumasına asla izin vermezdi.

“Peki şimdi sırada ne var?” diye sordu Garcia, dikkatini tekrar mesaja yönelterek. Hunter, "Angela'yı güvenli bir eve götürmeliyiz" diye yanıtladı. 'Ben zaten Kaptan Blake'i arayarak bu talebi bildirdim.'

LAPD, Los Angeles ve çevresinde, esas olarak mağdur ve tanıkların korunması için kullanılan birkaç gizli yer tutuyordu. 'Bu . . dedi Garcia mesajı işaret ederek. 'Bu biraz cesaret ister. Sadece Angela'yı değil, aynı zamanda olayı araştıran dedektifleri de mi tehdit ediyorsun?' Bir kez daha inanmayan bir baş sallama hareketi yaptı. 'Kim bu adam? Don Corleone mi?'

Hunter, "Kendini çok iyi kontrol edebilen biri" dedi.

'Oto kontrol?'

Duvarın tozunu alan adli tıp ajanı da merakla Hunter'a baktı.

"Anladığım kadarıyla," diye açıkladı Hunter, "fail Angela'yı aradığında buradaydı." Dairesinin içinde duruyordu. Görüşmede ondan günlüğü nereye sakladığını söylemesini istedi.'

Garcia, "Angela da ona burada olmadığını söyledi" dedi. 'Biliyorum, bana söylemiştin.'

'Bu doğru. Polise teslim ettiğini söyledi. Şimdi sana birkaç soru sormama izin ver.' Hunter, demek istediğini vurgulamak için sağ

işaret parmağını kaldırdı. 'Onun yerinde olsaydın ve buraya gelme riskini göze alsaydın...' . . Sırf günlüğünüzü almak için kendinizi ifşa etme riski vardı ve sonra size onun burada olmadığı söylendi. . . sen Kendinizi bu kadar riske tamamen bir hiç uğruna attığınız ve günlüğün polise teslim edildiği. İlk soru, buna gerçekten inanır mısın?'

Garcia yüzünü buruşturdu. 'Hayır, muhtemelen hayır.'

Adli tıp ajanı başını sallayarak Garcia'nın fikrine katıldı. Hunter, "Ben de yapmam," diye onayladı. 'Yani en mantıklı hamlem şu olurdu...'

“Yeri arayın.” Garcia, Hunter'ı tam anlamıyla yendi.

Hunter yine kabul etti. 'Daha önce de faillerin arandığı yerleri gördük. Oturma odasını, mutfağı ve yatak odasını kontrol ettin mi?'

Garcia başını salladı. ‘Hiçbir şey çöpe atılmadı.’

“Bu da ya bu daireyi her şeyi bulduğu gibi tutmak için büyük bir dikkatle aradığını ya da Angela'ya inandığını ve evi hiç aramamaya karar verdiğini gösteriyor.” Garcia sonunda Hunter'ın mantığını anladı.

"Fakat hepsi bu değil," diye devam etti Hunter. "Diyelim ki Angela, günlüğünün burada olmadığını ve polise teslim edildiğini söylediğinde ona inandı." Eğer sen olsaydın nasıl hissederdin?'

‘Çok sinirlendim.’ Yanıt Garcia’dan değil, adli tıp ajanından geldi.

Hunter, "Ben de öyle," diye onayladı.

Hunter'ın düşünce tarzını yakalama sırası ajandaydı. 'Saf bir hayal kırıklığı ve öfke yüzünden' dedi devamında, 'her halükarda burayı çöpe atması gerekirdi. Neler olup bittiğinin ayrıntılarını gerçekten bilmiyorum ama az önce anlattığınız senaryoya göre,' Hunter'a doğru başını salladı, 'çoğu insan sırf öfkesini dışarı atmak için burayı çöpe atardı.'Yine de,' Hunter ekledi. 'Herhangi bir karışıklık yok. . . kırık hiçbir şey yok. Katil günlüğünün artık LAPD'nin elinde olduğunu öğrendi. Bu, yıllardır sakladığı bir sırrın sonu anlamına geliyor. Bu aynen böyle olduğu anlamına geliyor.” Hunter parmaklarını şıklattı. “Bir hayaletten (kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı çok üretken ve temkinli bir seri katil) artık polis tarafından aranan birine dönüştü. İçinde kilitli hissettiği türden bir öfkeyi tutabilmek için kişinin

sahip olması gereken türden bir öz kontrol. . . Rujla yazılmış bir tehdit mesajından başka bir şey olmadan böyle bir şeyi umursamamak mı?'

Hunter adli tıp ajanına seslendi. ‘Burada ona gösterilen tek şey inanılmaz bir disiplin, öz kontrol ve

kendine güven, çünkü tıpkı senin de söylediğin gibi . . Duvardaki mesajı bir kez daha göstermeden önce Garcia'ya başını salladı. LAPD'ye ültimatom verecek kadar kendine güveniyor. Bu sık sık görmediğiniz bir şey.'

Tam o sırada Hunter'ın cep telefonu ceketinin cebinde çaldı. Yüzbaşı Blake'ti. Ona istediği güvenli evin adresini verdi ve iki LAPD özel memurundan oluşan farklı ekiplerin rotasyon halinde ve 7/24 Angela'nın yanında olacağını açıkladı. Hunter görüşmeyi kestiğinde adli tıp ajanıyla yüzleşmek için döndü.

‘Mesajın fotoğrafı zaten çekildi, değil mi?’ diye sordu.

Ajan, "Öyle oldu" diye onayladı.

'Bana bir iyilik yapar mısın? Burada işiniz bitince lütfen her şeyi duvardan siler misiniz?'

'Elbette. Sorun değil.'

Hunter, Garcia'ya "Angela'dan bir çanta hazırlamasını isteyeceğim" dedi. 'O halde onu güvenli eve götüreceğim.'

Tamam, dedi Garcia başını salladı. 'Kazma operasyonuyla ilgili tüm evrakları dosyalamak için PAB'a geri döneceğim. Geç saatlere kadar ofiste olacağım, dolayısıyla bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.'

*

Garcia binayı terk ederken, Angela'nın apartmanının karşısında duran, sigara içen uzun boylu adamı fark etmedi. Adam, Garcia'nın Honda Civic'ine binip uzaklaşmasını izledi. Plakayı aldığından emin olmak için akıllı telefonunu arabanın fotoğrafını çekmek için kullandı. Yaklaşık kırk dakika sonra adam, Hunter ve Angela'nın binadan çıkıp Hunter's Buick'e binmelerini izledi. Angela'nın omzuna bir çanta asılmıştı.

Adam kendi kendine "Bir yere mi gidiyorsun, Angela?" diye fısıldadı ve bir kez daha gizlice her şeyin fotoğrafını çekti. 'Ve günlüğümü alan kişi sen olmalısın. Dedektif. . . Hunter, dedi

Angela'nın dairesinden aldığı kartın üzerindeki ismi kontrol ederek. 'Robert Hunter. Tanıştığımıza memnun oldum.'

Otuz Yedi

Yüzbaşı Blake'in Hunter'a telefonda verdiği adres onu Malibu'nun hemen kuzeyindeki Calabasas şehrine götürdü. Şehir, Santa Monica Dağları rekreasyon alanına açılan kapı olarak biliniyordu.

Hunter, Encino Golf Sahası'nın yanından geçerken Angela sırt çantasının içine cep telefonunu ve kulaklığını çıkardı.

Angela ilk kulaklığı kulağına takarken Hunter, "İnternetten müzik yayını mı yapıyorsunuz yoksa müziği telefonunuza mı kaydettiniz?" diye sordu. 'Yayın yapıyorum' diye yanıtladı.

Hunter, Angela'nın ikinci kulak tomurcuğunu kulağına takmasını engellemek için elini onun koluna koyarak, "Özür dilerim" dedi. ‘Ama ne yazık ki bunu yapamayacaksın.’

Angela'nın yüzü mutsuz bir topa dönüştü. 'Neden olmasın?' 'Çünkü daha önce de söylediğim gibi, bu adamın gerçekten neler yapabileceğinden emin değiliz ama çok bilgili ve çok becerikli olduğu açık. Artık telefon numaranızı ele geçirdiğini hesaba katarsak, bir şekilde GPS takip cihazına veya benzeri bir şeye de erişebileceğini düşünmek çok da büyük bir adım değil.'

Angela, Hunter'ın sözleri üzerinde düşündü. ‘GPS takibi bu kadar basit olamaz. Adınıza kayıtlı olmayan bir telefonu takip etmemek. Öyle olsaydı, her kahrolası kıskanç koca. . . eş . . . ya da her ne yapıyorsa. Dünya kaos içinde olurdu.'

Haklısın. Öyle değil, diye kabul etti Hunter. 'Çok fazla teknoloji var ama işi şansa bırakmıyorum.'

'Yani bana telefonumu hiç kullanamayacağımı mı söylüyorsun? Bu şey ne kadar sürerse sürsün, öyle mi?'

Angela'nın hayal kırıklığının farkında olan Hunter, "Telefonu kullanabilirsin" diye yanıtladı. 'Ama SIM kartın değil. Aslında şu anda telefonunuzu kapatsanız daha iyi olur diye düşünüyorum.'

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Hunter'ın kafası hafifçe sağa doğru eğildi. Korkarım hayır. Ah, bu harika, dedi Angela, kulaklıklarını kulaklarından çıkarıp koltuğuna

yaslandı. Telefonunu kapatıp Hunter'a gösterdi. 'İşte, kapalı, gördün mü?'

Hunter bunu baş hareketiyle kabul etti ama ne yazık ki bu yeterli değildi. ‘SIM kartınızı da bana vermeniz gerekiyor.’

"Olmaz." Angela'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. 'Şaka yapıyor olmalısın.' 'Bu senin güvenliğin için Angela ve eğer gerçekten telefonunu biraz müzik dinlemek için kullanmak istiyorsan, yarına kadar sana bir tablet getirebilirim.' Nereye gidersek gidelim Fi bağlantısı var mı? 'Yapacaklarından oldukça eminim.'

Angela başını salladı, hâlâ açıkça sinirlenmişti. “Tüm bunlar zaten şaka gibi geliyor.” Torpido gözünü açtı ve SIM kartını çıkarmak için kullanabileceği bir şey aramaya başladı. Bir atacı eline alması sadece birkaç saniyesini aldı. Şeklini bozdu ve uçlarından birini SIM kart çıkarma deliğine soktu. "İşte" dedi, Hunter'a küçük plastik parçasını uzatarak. 'Şimdi mutlu musun?'

Hunter SIM kartını ceketinin cebine yerleştirirken onun yorumunu görmezden geldi. ‘Sana bir tablet almamı ister misin?’

'Bu gece bir tane alabilir misin?'

'Bundan şüpheliyim ama deneyebilirim. Yoksa yarına kadar sana bir tane getiririm.” Angela yüzünü buruşturdu ve yolcu koltuğuna çöktü. Dikkati penceresinin dışındaki dünyaya kaydı ve bir saat boyunca orada kaldı.

Sonunda Hunter'a gözlerinde şüpheyle bakarak, "Bir dakika bekle," dedi. 'Bu yoldan daha önce de geçmiştik. O evi tanıyorum.” Az önce yanından geçtikleri keskin hatlı, modern mimariye sahip evi işaret etti.

Hunter, "Evet, bulduk" diye itiraf etti.

'Kayıp mı olduk?'

'HAYIR. Sadece protokolü takip ediyorum.'

Takip ediliyor olmamız ihtimaline karşı mı? Angela'nın ses tonu şaşkınlıkla doluydu. Hemen arkalarındaki yola bakmak için koltuğunda döndü. "Evet," diye kabul etti Hunter. "Takip ediliyor olmamız ihtimaline karşı ama rahatlayabilirsin." Biz değiliz.'

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

“Çünkü dairenizden çıktığımızdan beri kuyruk var mı diye kontrol

ediyorum. Bir saatten fazladır araba kullanıyoruz. Eğer takip ediliyor olsaydık bunu fark ederdim.'

'Kendinden çok eminsin. Ya bir hata yaptıysan?”

“Yapmadım. Güven bana. Bu benim bunu ilk kez yapmıyorum.'

Hunter'ın sesindeki inanç Angela'yı tartışmayı bırakmaya ikna etti ama bundan sonra her dakika ya da daha fazlasını kontrol edecekti. yolcunun yan dikiz aynasına bakın veya arkasına bakmak için koltuğunda dönün. Hunter, Angela'nın Studio City'deki dairesinden ayrıldıktan neredeyse iki saat sonra nihayet arabasını, sıradan bir çıkmaz sokağın en ucundaki küçük ama çok zarif, Meksika tarzı, yeşil cepheli bir evin garaj yoluna park etti.

"İşte geldik" dedi motorunu kapatırken.

Angela eleştirel gözlerle bir an evi inceledi. Birkaç limon ağacının merkezde olduğu derli toplu ve derli toplu bir ön bahçe vardı. Parlak kırmızı ön kapı, avokado yeşili duvarlarla ve terakota çatıyla hoş bir kontrast oluşturarak tüm yapıya çok hoş ve biraz da sakinleştirici bir his veriyordu.

“Burada ne kadar kalmam gerekecek?” diye sordu.

Hunter, "Sana yalan söylemeyeceğim Angela," diye yanıtladı. 'Emin değilim. Umarım çok uzun sürmez ama şu anda size bir zaman dilimi veremem.” “Harika” dedi, tam yolcu kapısını açmak üzereyken.

“Bir saniye.” Hunter onu durdurdu ve evin karşısındaki yola park edilmiş siyah Cadillac ATS'nin içinde oturan iki adama başıyla işaret etti. Angela'nın bakışları Hunter'ın başını sallamasını takip etti ve gözleri endişeyle gölgelendi.

"Kim bunlar?" diye sordu.

Hunter, "Onlar LAPD SIS," diye yanıtladı. ‘Onlar seni korumak için buradalar ve yaptıkları işte en iyiler, ama seni içeri almadan önce evi kontrol etmemiz gerekiyor.’

LAPD Özel Soruşturma Bölümü, kılık değiştirme ve gizlilik konusunda usta olmasıyla ünlü, elit, taktiksel bir gözetleme ekibiydi. Her SIS subayı, seçkin bir nişancı olmasının yanı sıra yakın mesafe muharebesinde de uzmandı.

“Evi kontrol etmek mi istiyorsunuz?” Angela kaşlarını çattı. 'Bunun güvenli bir ev olması gerektiğini düşündüm.'

"Öyle," diye güvence verdi Hunter ona. 'Ama takip etmemiz gereken bir protokol var. Çok uzun sürmeyecek.'

Hunter arabasından inerken iki SIS memuru da indi. Kimlik bilgilerini sergilediler ve kendilerini James Martin ve Darnel Jordan olarak tanıttılar.

Martin yaklaşık 1,80 boyundaydı, kısa siyah saçları ve iki günlük kirli sakalı vardı. Ağır kapaklı gözleri ona oldukça tehditkar bir görünüm verirken, uzun yüzü, gamzeli çenesi ve ela gözleri oldukça çekiciydi.

Jordan, bir ağır siklet şampiyonunun fiziğine sahip, 1,80 boyunda bir Afrikalı-Amerikalıydı. Kolları bacaklara, bacakları ise ağaç gövdelerine benziyordu. Sesi derin ve kadifemsiydi. Eğer kolluk kuvvetlerinden ayrılmaya karar verirse, belgesel anlatıcılığı veya seslendirme yaparak geçimini kolaylıkla sağlayabilir.

Hunter ve Martin evi kontrol etmek için içeri girerken Jordan dışarıda arabanın yanında bekledi.

Oturma odası eski tavan kirişleri ve açık tuğlalarla geniş ve aydınlıktı. Yarısı boş bir kitaplık ve iki uyumlu koltuğun yanında büyük, kırmızı bir köşe kanepe duruyordu. Kanepenin karşısında duvara monte edilmiş bir televizyon seti vardı. Mutfak, dört kişilik ahşap yemek masasıyla dengelenen modern bir krom ve cam karışımından oluşuyordu. Oradaki büyük çift kapı, çok uzun ağaçların meraklı gözlerden uzak tuttuğu hoş, çimenli bir arka bahçeye erişim sağlıyordu. Evde, oturma odasının kuzey ucundaki kısa bir koridordan erişilen, her ikisi de oldukça iyi büyüklükte iki yatak odası vardı. Ebeveyn yatak odasında çift kişilik bir yatak, uzun bir gardırop ve eski bir sandalye vardı. İkinci yatak odasında iki adet tek kişilik yatak, bir gardırop vardı ve başka pek bir şey yoktu. Oldukça geniş olan ve beyaz-mavi fayanslarla kaplı banyo koridorun sonundaydı.

Hunter evin içini kontrol ederken Martin de arka bahçeyi kontrol etti.

Martin mutfakta Hunter'la karşılaştığında, "Burada her şey yolunda," dedi. Hunter dışarıda Angela'yı Martin ve Jordan'la

tanıştırdı. İki SIS ajanına zar zor baktı.

Martin ve Jordan gözetleme ekipmanlarını ATS'nin bagajından almaya giderken Hunter, Angela'yı eve aldı.

Ona ana yatak odasını göstererek, "Sen büyük odayı al," dedi. Angela evin hiçbir odasına pek dikkat etmemişti. Sırt çantasını yere attı ve yatağa çöktü. Yatak odasının kapısının yanında duran Hunter, "Evde pek yiyecek yok" dedi. 'Birkaç şey almak için mağazaya uğrayacağım. Ne alırsınız?'

"Her neyse," diye yanıtladı Angela. Parmaklarını başının arkasında birleştirmişti ve orada öylece yatıp yatağının üzerindeki beyaz tavana bakıyordu. 'Pizza ya da başka ne istersen sipariş edebiliriz.'

Angela'nın cevabı umursamaz bir omuz silkmeydi.

Hunter burnunu kaşıdı. Angela, bunun ideal bir durum olmadığını biliyorum. Burada olmak istemediğini biliyorum. Hiçbirimiz bunu yapmıyoruz ama ne yazık ki şu anda kendimizi içinde bulduğumuz çıkmaz bu. Bundan kaçamayız ve onu atlatamayız. İnan bana, daha önce de buraya gelmiştim. Bu durumda yapılacak en iyi şey, elimizden gelen en iyi şekilde bu işi sürdürmektir." Omuz silkti. 'Bu evdeki her şey devlet tarafından karşılanıyor. LAPD pahasına istediğiniz her şeyi talep edebilirsiniz: kek, pizza, tavuk, salata, shake. . . her neyse, o yüzden sana önerim şu: delir.'

"Biraz bira ve birkaç şişe şaraba ne dersin?" Angela'nın bakışları sonunda tavandan Hunter'a kaydı.

Hunter'ın dudakları ince bir çizgi çizdi. 'Muhtemelen sana bir kutu bira getirebilirim, ama hepsi bu.'

'Peki neden bu?'

'Çünkü tek bir kutu birayla sarhoş olmayacaksın.'

'Evet, bu gece yapacak daha iyi bir işim yok. Müziğimi bile dinleyemiyorum, değil mi?'

Hunter, "Oturma odasında bir televizyon var," diye karşılık verdi. 'Ve mutfakta bir radyo. İstersen radyoyu buraya getirebilirsin. Sana mağazadan birkaç kitap ve dergi de alacağım.'

Angela, "Neden bir içki içemiyorum?" diye sordu. 'Sarhoş

olmayacağım, sarhoş olmayacağım - sarhoş gibi sarhoş olmayacağım. Zaten bunu asla yapmam ama biraz içki uykuya dalmama yardımcı olabilir.'

Hunter, "Öncelikle bu protokoldür" diye yanıtladı. 'Ama bunun pratik tarafı, seni evden hızla çıkarmamız gerekebilir diye her zaman aklı başında olman gerekiyor.'

Angela'nın gözleri büyüdü. 'Sen gerçek misin? Buraya yeni geldim.' 'Olacak şeyin bu olduğunu söylemiyorum Angela, ama bizim işimiz olası her senaryoyu kapsamaya çalışmak ve bu senaryo mevcut.' Hunter durakladı ve saatini kontrol etti. 'Peki sana bir kutu bira dışında ne almamı istersin?'

'Her neyse. Zaten pek iştahım yok."

Ama yapacaksın Hunter düşündü. 'TAMAM. Sana atıştırmalıklar alacağım. Daha sonra pizza veya başka bir şey sipariş etmek istersen James'e ya da Darnel'e sor, onlar senin için sipariş verecekler. Bira dışında içecek olarak soda mı, meyve suyu mu yoksa başka bir şeyi mi tercih edersiniz?'

"Umurumda değil."

Hunter, Angela'nın bunu kolaylaştırmayacağını görebiliyordu.

Aniden Angela'nın kaşları çatıldı ve gözleri iki dar yarık halinde kısıldı. Yatar pozisyondan hızla oturma pozisyonuna geçti. "Siparişimin masraflarının LAPD'ye ait olacağını söylemiştin, değil mi?"

'Elbette öyle olacak.'

'Biraz sigara alabilir miyim? Buna izin veriliyor mu?'

Hunter bu isteği birkaç saniye düşündü. 'Neden olmasın anlamıyorum.'

‘Harika.’ Angela’nın ses tonunda bir parça heyecan yerini buldu. 'On paket alabilir miyim lütfen?'

“On mu?” Hunter açıkça bunu beklemiyordu.

Angela, "Çok sigara içiyorum" diye yalan söyledi. 'Ve daha bir dakika önce bana delirmemi söyledin. Bu beni çıldırtıyor.'

Hunter tartışmaya devam etmek istemedi. 'Tamam, on paket işte. Özellikle herhangi bir marka var mı?'

"Marlboro Pürüzsüz, lütfen."

Hunter, oturma odasında, gözetleme ekipmanlarını kurmayı yeni bitirmiş olan iki SIS ajanına Angela için hızlı bir market alışverişi yaptığını söyledi ve onlara bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Her iki ajan da reddetti.

Hunter dışarıda arabasına atlayıp garaj yolundan çıktı. Güvenli evin bulunduğu yerden çok da uzakta olmayan, aralarında büyük bir Walmart'ın da bulunduğu bir grup mağazanın yanından geçmişti. Orada çeşitli atıştırmalıklar, birkaç televizyon yemeği, büyük bir şişe soda, iki şişe meyve suyu, iki şişe su, bir kutu bira ve Angela'nın sigaralarını aldı. Yolculuk onu yaklaşık yirmi beş dakika sürdü.

Güvenli evin garaj yoluna park ederken ceketinin cebindeki cep telefonu çaldı - 'bilinmeyen numara'.

"Dedektif Hunter" dedi telefonu kulağına götürerek. ‘UVC Ünitesi.’ ‘*Merhaba Dedektif Hunter.*Hattın diğer ucundaki erkek sesi kuru, boğuk ve monotondu.

Hunter onu tanıyamadı.

'*Sende bana ait olan bir şey var.*Kısa ama çok endişeli bir duraklama oldu. '*Onu geri istiyorum.*'

Otuz Sekiz

Bu katilin kesinlikle cesareti vardı. Hunter'ın ona bunu vermesi gerekiyordu. Hunter hemen cep telefonuna yüklediği 'telefon görüşmesi kaydetme' uygulamasının simgesine dokundu.

'*Beni duydunuz mu Dedektif Hunter?*diye sordu arayan kişi. '*Günlüğümü geri istiyorum.*'

Arayan kişinin sesi Hunter'a gerçekçi geliyordu. Hiçbir analog veya dijital perde değiştirici, hiçbir distorsiyon ve arayan kişinin tonunu doğal olarak yumuşatmak veya derinleştirmek için hiçbir çaba göstermediğini tespit etti.

"Evet, seni duydum," diye yanıtladı Hunter sonunda, ses tonu sakindi. 'Tabii ki geri alabilirsin. İstediğiniz zaman Emniyet Müdürlüğü Binasına uğrayın, ben de onu size geri vereceğim, bu nasıl geliyor kulağa?'

'*Korkarım bu mümkün olmayacak Dedektif.*Kısa bir duraklama

daha. '*Mümkün olan ve "yapacağınız" şey, onu bana nasıl geri alacağınıza dair talimatlarımı takip etmektir. Bunu yaparsan sadece kız ölür. Yapmazsın. . . o zaman ben de senin için geleceğim.*'

Hunter gözlerini kırpıştırdı.

Arayan kişi gerçekten onun hayatına yönelik doğrudan bir tehditte mi bulunmuştu?

Hunter, arayan kişinin bu kadar kendinden emin ve korkusuz konuşmasına hayret etmekle kalmadı, aynı zamanda ilgisini de çekti. Adamın söyleyeceklerini duyması gerekiyordu. "Talimatlarını takip mi edeceksin?" diye sordu Hunter. Sesinde alaycılık yok. '*Bu doğru.*'

"Tamam," dedi Hunter, sürücü koltuğuna otururken. 'Peki günlüğünü sana nasıl geri vermemi istersin? Takip etmemi istediğiniz talimatlar nelerdir?'

'*Günlük elinizde olduğunda,*Arayan kişi hiç duraksamadan cevap verdi: '*Talimatlarla tekrar iletişime geçeceğim.*Hunter, "Günlüğün şu anda yanımda olmadığını sana düşündüren ne?" diye sordu.

'*Çünkü ben aptal değilim Dedektif.*Arayanın kendini açıklama isteği ya da ihtiyacı yoktu. '*Günlüğün yanınızda olması için size yarın bin yedi yüz saate kadar süre vereceğim. Telefonunuzu yanınızda tutun.*'

Hunter'ın kaşı havaya kalktı ama daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan hat kesildi.

Hunter, umuttan ziyade alışkanlıktan dolayı hemen LAPD'nin Teknik Soruşturma Bölümü'nü aradı ve onlara bir bilgileri olup olmadığını sordu.

cep telefonuna yapılan son aramanın yeri. Hunter'ın beklediği yanıtla geri dönmeleri otuz saniyeden az sürdü. '*Üzgünüm Dedektif, arayan kişi ya GPS çipi olmayan ya da devre dışı bırakılmış ön ödemeli bir telefon kullanmış.*'

Sonraki bir dakika kadar Hunter Buick'inin sürücü koltuğunda tamamen hareketsiz oturdu, beyni arayanın ona söylediği her kelimeyi tekrar gözden geçirdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Jordan evden çıkıp Hunter'ın arabasına yaklaşırken, sağ eli arkasına gizlenmişti.

Hunter, LAPD SIS'in gerçekte ne kadar iyi olduğunu biliyordu. Hiç şüphesiz evin önüne ve arkasına güvenlik kameraları yerleştirmişlerdi. Hunter garaj yoluna park etme şansı bulamadan Hunter'ın arabasının yaklaştığını görmüş ve duymuşlardı.

Hunter kapısını açtı ve arabadan dışarı çıktı; şüpheler düşüncelerini gölgelemeye başlarken endişeli bakışları çıkmaz yolda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Evet, Hunter Angela'nın dairesinden çıktıkları andan itibaren karşı takip protokolünü izlemişti. Aslında, kırk beş dakikalık yolculuğu iki saatlik bir yolculuğa uzatarak karşı kuyruk tekniklerinin bir kombinasyonunu kullanmıştı. Yolculuk boyunca her dakika aynalarını kontrol etmişti. Özellikle bu kadar uzun bir yolculuk boyunca biri onları takip ediyor olsaydı bunu fark ederdi. Her zaman yaptı.

İçgüdüleri ve deneyimleri Hunter'a korkacak hiçbir şeyin olmadığını söylüyordu ama aramanın zamanlaması ve arayanın sesinin çok sakin ve aklı başında olması Hunter'ın aklına bir şüphe tohumu ekti. *Ya bir hata yapmış olsaydı? Ya katil tüm gün boyunca Angela'nın apartmanını izleyip LAPD'nin gelmesini beklemişse, çünkü onların geleceğini biliyorsa?* Eğer durum böyle olsaydı. . . Katil, Hunter ve Angela'nın güvenli eve doğru yola çıktıklarına tanık olsaydı. . . onları takip etmekten onu alıkoyacak ne vardı?

Hunter'ın karşı kuyruk önlemleri - işte buydu.

Jordan tekrar "Dedektif" diye sordu. “Her şey yolunda mı?” LAPD dedektifi sokaklarının girişini kontrol ederken SIS ajanı içgüdüsel olarak Hunter'ın endişeli bakışlarını takip etti. 'Takip edilmiş olabileceğini mi düşünüyorsun? Bu güvenli evin ele geçirilmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?'

Bakışları hâlâ sokağın başında olan Hunter yavaşça başını salladı.

Hayır, dedi kararlı bir şekilde.

Jordan, "İçerideki kadına yönelik tehdit" diye sordu. ‘Burada tek bir kişiden mi bahsediyoruz, yoksa bir organizasyondan mı?’

Hunter bu sorunun neden sorulduğunu biliyordu. LAPD SIS'in görevlendirildiği çok sayıda koruma detayı, organize suçla ilgili tanıkları içerme eğilimindeydi.

Hunter, "Şu ana kadar topladığımız tüm kanıtlar tek bir kişiyi işaret ediyor" diye yanıtladı.

Jordan o geceye kadar Hunter'la hiç tanışmamıştı ama Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'nin başarı oranını ve itibarını kesinlikle duymuştu. Dedektif Hunter çok fazla hata yapmasıyla tanınan bir adam değildi.

Jordan uzun bir sürenin ardından, "Bu sizin kararınız Dedektif," dedi. "Karar senin, ama eğer bu yerin hâlâ güvenli olduğuna dair şüphen varsa o zaman onu aramalısın ve biz de tanığı yepyeni bir güvenli eve götürmemiz gerekecek." Bunu riske atamayacağımızı biliyorsun.'

Hunter zihinsel olarak Angela'nın dairesinden güvenli eve kadar olan yolculuğun tamamını yeniden gözden geçirmek için elinden geleni yaptı. Sadece takip edilmediğine inanmakla kalmadı, aynı zamanda tüm yolculuk boyunca bir kez bile endişe duymadı. Bir kez bile şüpheli bir aracı arkalarından takip etmedi. Aynı aracı bir kez bile iki kez görmedi. Bundan kesinlikle emindi.

Hayır, dedi eskisinden daha da emin bir tavırla. 'Güvenli ev tehlikeye atılmadı. Biz kalıyoruz.'

Otuz Dokuz

Hunter yatak odasının kapısında durduğunda Angela hâlâ yatağında uzanmış boş boş tavana bakıyordu.

Kapı çerçevesine yaslanarak, “Aç mısın?” diye sordu. “Hayır, pek değil ama bir sigara ve birayla idare edebilirim.” Sonunda dikkati tavandan Hunter'a kaydı. O öyleydi
sağ elinde on paketlik sigara, sol elinde ise bir kutu bira tutuyordu.

‘Önce bunlara gideceğinden şüpheleniyordum.’

Angela, yatağın kenarında oturma pozisyonuna gelmek için ayaklarını yatağın üzerinden salladı. 'Burada sigara içebilir miyim?'

“Korkarım hayır ama küçük bir arka bahçe var.” Hunter'ın başı sola doğru eğildi. 'Mutfak aracılığıyla. Uzun ağaçlardan oluşan bir duvarla tamamen tenha. Kimse içeriye veya dışarıya bakamaz.'

Angela, ona sigaraları ve bira kutusunu uzatan Hunter'ın yanına yürüdü. "O halde dışarı çıkabilir miyim?"

‘Elbette, tek başına yapmadığın sürece.’

“Doğru.” Angela kartonun geri kalanını yatağın üzerine atmadan önce bir sigara paketi çıkardı. “İşeme için de bebek bakıcısına ihtiyacım var mı?” “Angela.” Kadın onun yanından geçmeye çalışırken Hunter onu durdurdu. Hiçbir zaman insanlara ders veren biri olmamıştı ama Angela'nın sakin ve odaklanmış kalmasına ihtiyacı vardı. 'Sinirliliğinizi anlıyorum ve artık alışkın olmadığınız bir mahremiyet eksikliğiyle karşı karşıya olduğunuzu anlıyorum, ancak tavrınızı kontrol etmeniz gerekiyor.' Hunter'ın sözlerindeki katı üslup Angela'yı şaşırttı. Bir adım geri çekilip ona baktı.

'Daha önce de söylediğim gibi, bunun zor olduğunu anlıyorum ama sizi korumak için burada olduğumuzu hatırlamanız gerekiyor. Bu buz gibi soğuk tavrınız anlaşılabilir" diye devam etti. 'Bu, ne kadar korktuğunuzu veya öfkelendiğinizi örtbas etmeye çalışan başa çıkma mekanizmanızdır, ama ne olduğunu biliyor musunuz? Korkmak sorun değil. Kızgın olmak sorun değil. Burada kimse seni yargılamayacak. Hepimiz size yardım etmek için buradayız. Lütfen bunu anlayın.”

Angela'nın gözlerindeki parıltı ortadan kaybolarak yerini bir iç kargaşaya bıraktı.

Uzun bir aradan sonra sonunda, "Özür dilerim," dedi. Sesi biraz dengesiz ama samimiydi. “Sizin -hepinizin- beni kendi aptal hatamdan korumak için burada olduğunuzu biliyorum.” Bir keresinde Hunter'la göz göze geldi.

Tekrar. Onunkiler gözyaşlarından cam gibiydi. Haklısın. Bu tutum, ne kadar korktuğumu gizleme yöntemimdir. . . kendime ne kadar kızgınım.” Sesi boğazında tısladı. 'Kardeşimin başına gelenlerden bu yana, kendimi uçuruma düşmekten korumak için beynim korku, acı ve öfkeyle nasıl başa çıkacağını bulmanın tek yolu bu.' Tekrar başka tarafa baktı. 'Gerçek şu ki, her zaman korkuyorum. Her zaman acı çekiyorum. İçimde üzüntüden, acıdan ve yalnızlıktan başka bir şey yok.”

Angela'nın gözyaşları sonunda savunmasını kırdı ve yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Hunter onu rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi. Bazen en iyi

tesellinin, en iyi kurtuluşun, içindeki korkunun ve öfkenin dışarı akmasına izin vermek olduğunu anlamıştı. Hunter kelimeler yerine ona bir mendil uzattı.

Angela'nın bilmediği -asla bilemeyeceği- şey ise Hunter'ın da farklı sebeplerden dolayı içten içe tamamen aynı şeyleri hissettiğiydi.

Angela mendili yanaklarına sürerken, "Kahretsin," dedi. 'Şu anda o sigarayla gerçekten idare edebilirim.'

Hunter onunla birlikte yürüdü.

Dışarıda, arka bahçede, mutfak kapısından küçük bir çimenlik alana açılan ahşap döşemenin kenarına oturdular. Angela bir sigara yaktı ve sanki hayatını kurtaracakmış gibi dumanını içine çekti. Burnundan nefes verirken Hunter'a bir tane teklif etti. Reddetti. Bira kutusunu açıp sağlıklı bir yudum aldı.

Dudaklarını ayıran dürüst bir gülümsemeyle, "Votka istemeliydim" dedi. Hunter da onunla birlikte gülümsedi.

"İşte" dedi kutuyu ona uzatarak. 'Biraz al.'

Hunter, "İyiyim, teşekkür ederim" diye tekrar reddetti.

"Haydi," diye ısrar etti Angela. 'Görevde olduğunu biliyorum ama tek bir yudum seni sarhoş etmez, üstelik tek başına içmek berbat bir şey.'

Hunter, yıldızlı gökyüzüne bakarak, "Bu çok doğru," diye onayladı. Başka bir şey söylemedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Angela. 'Bir yudum bile mi yok?'

Avcı sessiz kaldı.

'İyi . . . benim için daha fazlası.”

Hunter, başa çıkma mekanizmasının açıkça yeniden devreye girmeye başladığını görebiliyordu. Bir ağız dolusu bira daha içti ve sigarasından uzun bir nefes daha çekti. Hunter bir an için dumanın gece esintisiyle dansını izledi.

"Sana sormam gereken bir şey var" dedi, katilin telefon görüşmesi hâlâ aklındaydı.

'Elbette.'

Hunter, "Günlüğü aldığın kişiyle telefonda konuşurken..." diye söze başladı.

“Yani peşimdeki katili mi kastediyorsun?” Angela onun sözünü kesti. "Evet," diye onayladı Hunter. ‘Onunla telefonda görüştüğünüzde günlüğünü sorduğunda onu polise teslim ettiğinizi söylediğinizi söylediniz.’

"Doğru" diye onayladı Angela.

"Paketin Dr. Slater'ın posta kutusuna atılmasıyla ilgili bir şey söylediğinizi hatırlıyor musunuz?" Doktorun adını hiç söyledin mi?'

Angela birasından birkaç yudum daha aldı ve sigarasından bir nefes daha içti. 'Hayır, öyle düşünmüyorum.'

Hunter bir saniye daha bekledi. “Öyle düşünmüyor musun, yoksa bunu biliyor musun?” Gözleri ona doğru kısıldı.

'Angela, bu çok önemli.'

Angela sigarasını bitirdiğinde duş duvarındaki sözleri hatırladı; katilin Hunter ve Garcia'ya yönelttiği doğrudan tehdit. Kalbinin yeniden titremeye başladığını hissedebiliyordu. "Onun peşinden gidebileceğini mi düşünüyorsun?"

Hunter'ın yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu.

'Eğer ona onun adını söylediysen' dedi, 'eminim deneyecektir. Artık doğrudan LAPD ile ilgileniyor olması onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Aslında bundan heyecanlı görünüyor. Bu yüzden ona telefonda tam olarak söylediklerinizi tekrar düşünmenize ihtiyacım var. Onun adından mı yoksa FSD Kriminalistik Laboratuvarı'ndan mı bahsettiğinizi gerçekten bilmem gerekiyor. Dr. Slater'ın günlüğünü gördüğüne dair ona ipucu verebilecek herhangi bir şey. Konuşmayı tam olarak hatırlayabiliyor musun?'

‘Sana tüm konuşmayı zaten anlattım.’

"Biliyorum, ama belki artık eskisinden biraz daha az gergin olduğuna göre," diye ısrar etti Hunter, "ilk seferinde unutmuş olabileceğin bir şeyi hatırlayabilirsin."

Angela bir sigara daha yaktı.

Kafasında, katilin çağrısını aldığı andan taksiden indiği andan, katilin telefonu kapattığı ana kadar olan tüm konuşmayı gözden geçirdi.

onun üzerine düştüm. Her kelimeyi hatırlayabiliyordu.

Avcı bekledi.

Hayır, dedi sonunda başını sert bir şekilde sallayarak. 'Doktor ya da laboratuvar hakkında hiçbir şey söylemedim. Ona günlüğü polise gönderdiğimi söyledim. İşte o zaman bana yaptıklarımın bedelini ödeyeceğimi söyledi.' Sesi yeniden titremeye başlamıştı.

“Sorun değil, Angela.” Hunter rahatlatıcı elini onun omzuna koydu. 'Harika iş çıkardın.'

Başlarının üzerindeki karanlık gökyüzünde bir uçak geçti ve Angela bir süre onun yanıp sönen ışıklarına baktı.

"Sana biraz daha kişisel bir şey sormamın sakıncası var mı?" diye sordu Hunter, kadının dikkatini tekrar kendisine çekerek.

Angela, "Sormanda bir sakınca görmüyorum" diye yanıtladı. 'Ne istersen sorabilirsin. Ben senin patronun değilim.'

Hunter, Angela'nın önerdiği şeyi anladı. "Ama cevap vermiyorsun."

Angela "Ben öyle bir şey söylemedim" dedi. 'Cevap verebilirim ya da vermeyebilirim, bu sorunuzun ne kadar kişisel olduğuna bağlı. O yüzden lütfen sorun.” Hunter, yanında oturan kadına gülümsedi. Angela'nın sürekli savunmada görünmesi ona gençliğini hatırlattı.

Hunter, "Çok zeki ve becerikli bir kadınsın," diye söze başladı. 'Kendinden eminsin, güçlü fikirlisin, kimsenin bokunu kaldırmıyor gibisin...'

Angela, "Bu kadar dalkavukluk yeter," diye sözünü kesti. 'Bilmek istediğin şey nedir?'

Hunter sonunda, "Bütün bu niteliklere sahip biri nasıl yankesicilik kadar düşük seviyeli bir işe bulaştı?" diye sordu.

Angela sanki ona cevap verip vermemeye karar veriyormuş gibi Hunter'ı inceledi.

Birkaç sessiz saniyenin ardından, "Aslında Los Angeles'taki ilk günüm," diye yanıtladı. 'Sokaklarda hem fiziksel hem de zihinsel olarak tamamen kaybolmuş bir şekilde yürüyordum. Bir köşeyi döndüm ve bir otobüs durağının önünden geçerken bu adamın çantasının içinden bir kadının cüzdanını çıkardığını gördüm. Pürüzsüzdü - çok - ama ben gördüm, bu yüzden başka kimsenin görmediğine inanamadım.' Angela sigarasından uzun bir nefes daha

çekti. ‘Çaresizdim. Ne param vardı, ne kalacak yerim, ne de açtım. Kaybedecek bir şeyim olduğunu da düşünmedim, o yüzden gittim Otobüs durağından uzaklaşırken yanına geldi ve ona bunun güzel bir asansör olduğunu, ancak çantadaki parayı benimle bölüşmezse polislere anlatacağımı söyledi. Hemen caddenin karşısında park edilmiş bir polis arabası vardı.” Hunter, “Yani parayı seninle bölüştü,” diye tahminde bulundu.

'Hayır. Önce şok oldu. Pocatello, Idaho'dan on yedi yaşında bir kız tarafından kandırıldığına inanamıyordu ama sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Paranın yarısını sana vermekten çok daha iyi bir şey yapabilirim." . . Sana bunu nasıl yapacağını öğretebilirim, böylece kaldırdığın her şey sende kalabilir.” Angela omuz silkti. 'İşte bu kadardı.' Durakladı ve sanki daha fazlasını açıklayıp açıklamaması gerektiğine karar veriyormuşçasına bir kez daha Hunter'ı inceledi. ‘Sonunda bir çift olduk.’ Angela bu sözleri söylerken gözlerini başka tarafa çevirdi.

Hunter, "Açıkçası işe yaramadı" dedi.

“Yaklaşık bir yıl boyunca öyleydi.” Angela'nın bakışları Hunter'a döndü. Devam etmesini bekliyormuş gibi görünüyordu ama Angela başka bir şey söylemedi. “Peki ne oldu?” diye itti Hunter.

'Sen meraklı bir herifsin, değil mi?'

Hunter özür dilercesine başını eğerek kabul etti. 'Üzgünüm. Haklısın. Bu beni ilgilendirmez.'

Angela sigarasını söndürürken güldü. 'Sakinleşmeyi öğrenmen lazım dostum. Sadece şaka yapıyordum. Umurumda değil. Ben de meraklı bir herifim.' Birasını yudumladı. 'Pek çok çift gibi' diye açıkladı, 'balayından sonra işler kötüye gitmeye başladı. O yükseltme yapmak istedi ama ben istemedim.'

'Yankesicilikten yükseltmeyi mi kastediyorsun?'

'Evet. İşte o zaman “benim için değil” dedim. Bu sadece geçici bir gösteri. Hayatım boyunca yankesici olmayacağım.' Angela'nın ses tonu sanki kendisini gerçekten Hunter'a açıklamak istiyormuş gibi geliyordu.

“Geçici mi?” diye sordu Hunter. 'Los Angeles'a geldiğinden beri bunu yaptığın için ne kadar süre geçici?'

“Bana bu saçmalıklarla başlama.” Parmağını Hunter'a doğrulttu. 'Evden kaçtığınızda, depresyonda olduğunuzda, canınız yandığında, içiniz parçalandığında, okul dışında hiçbir deneyiminiz olmadığında bu şehirde iş bulmanın ne kadar kolay olduğunu sanıyorsunuz? Ev adresiniz yok ve meteliksiz misiniz?'

Hunter başını salladı. 'Hala-'

Hayır, Angela yine sözünü kesti. 'Hala' diye bir şey yok. Yemek yemeye, uyumaya, giyinmeye ve diğer her şeye ihtiyacım vardı.
Bunun doğru olmadığını biliyorum. BEN
Bundan daha iyi yetiştirildiğimi biliyorum ama insanları işsiz bırakmıyorum. İnsanların hayatlarını mahvetmiyorum. Onların hayat birikimlerini ellerinden almıyorum. Sana zenginmiş gibi mi görünüyorum?' Hunter'a cevap vermesine fırsat vermedi. 'Sadece idare edecek kadar alıyorum, hepsi bu. Dediğim gibi, bundan çok daha erken vazgeçeceğim, o yüzden beni "hala" bırakma.'

Hunter tartışmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. “Peki adama ne oldu?” diye sordu. 'Çıktığın kişi. Sana insanların ceplerini karıştırmayı öğreten kişi mi? Yükseltildi mi?'

Angela kıkırdadı. ‘Evet, ayrı yollara gittik ve o da kendini geliştirdi. Bir buçuk yıl sonra yakalandı. Şu anda LAC'ta."

LAC, Los Angeles County'deki California Eyalet Hapishanesi için kullanılan kısaltmaydı.

Hunter, kendisini ziyaret edip etmediğini sormayı düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Bunun yerine, özellikle de küçük bir patlamanın ardından onu bir sonraki sorusuyla şaşırtan kişi Angela oldu.

'Lütfen kalır mısınız?'

Merakla ona baktı.

Angela, "O ikisinin beni korumak için burada olduğunu biliyorum" diye açıkladı. Yaptıkları işte en iyisi olduklarını söylediğini biliyorum ama sen yanımda olsaydın kendimi çok daha rahat hissederdim. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama sen burada olursan kendimi daha güvende hissedeceğimi biliyorum.'

Hunter bir an Angela'ya baktı. İfadesi veya vücut diliyle ilgili hiçbir şey ona şaka yaptığı izlenimini vermiyordu. Lütfen, diye sordu tekrar,

sesi yumuşaktı. 'Sadece bu gece için.' Hunter'ın gece burada kalması söz konusu değildi ama katille yaptığı telefon görüşmesinden bu yana - o telefon görüşmesinin aklına ektiği şüphe tohumundan beri - buna zaten karar vermişti. en azından bu gece için Angela'nın koruma ekibinin bir parçası olarak Martin ve Jordan'a katılacaktı.

Hunter başını salladı. 'Oturma odasında kalabilirim.'

'Teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir ediyorum.'

Kırk

10 Aralık Perşembe

O gece, öncekinin aksine, Hunter'ın uykusuzluğu iyi ve gerçek anlamda ortadan kalktı. Uyku ona yeterince uzun sürmeyen rastgele dalgalar halinde geldi, kabusların ve şüphelerin engebeli kıyısına çok hızlı çarptı. Hunter'a göre 'dur-başla' şimdiye kadar var olan en zayıflatıcı uykusuzluk türüydü, çünkü onu uyanık tutmak yerine, geçici bir derin uykuya dalmasına olanak tanıyacak, sadece beynini değil tüm vücudunu da bu uyku moduna sokacaktı. rahatlayabileceği yanılsaması. Uyku uyuşukluğuna ulaşıldığında, uykusuzluk onu vahşice sarsarak yeniden uyandırıyor, ancak birkaç dakika sonra yeniden uykuya dalmasına olanak sağlıyordu. Bu eziyetli süreç bütün gece boyunca tekrarlandı. Uykuya dalmak hiçbir zaman sorun olmadı. Uykuda kalmak mümkündü ama, ister bozuk olsun ister olmasın, Hunter yine de üç saat kadar uyumayı başardı. Çoğu insanın standartlarına göre kesinlikle ideal değil, ancak genel olarak bakıldığında, neredeyse her gün kronik uykusuzlukla karşı karşıya kalan bir kişi için üç saat kesinlikle o kadar da kötü bir süreç değildi.

Hunter, Angela'ya bir not bıraktıktan sonra sabah 5:15'te güvenli evden ayrıldı. Uykusuzluğuna rağmen, Hunter her zaman erken kalkan biriydi, ofisine mümkün olduğu kadar erken varmayı tercih ederdi, ancak Polis İdare Binasına doğru yola çıkmadan önce. , bir duş almak, tıraş olmak, kıyafetlerini değiştirmek ve güzel bir kahvaltı yapmak için evine gitmek istiyordu; bu, beyninin ve vücudunun bu kadar az saatlik uykuyla başa çıkmasını sağlamak konusunda Hunter'ın en iyi numarasıydı. Ve kendisinin ne pişireceğini tam olarak

biliyordu.

Hayatının çoğunu yalnız yaşayan biri için Hunter'ın yemek pişirme becerileri arzu edilecek çok şey bırakıyordu, ancak proteinle dolu omleti, Michelin yıldızlı her şefe parasının karşılığını verecektir. Garcia birkaç kez Hunter polis teşkilatından ayrılmaya karar verirse sadece omlet restoranı açabileceğine dair şaka yapmıştı. Menüsü basit olurdu - tek madde - 'Robert'in protein dolu muhteşem omleti'.

Garcia, Hunter'ın omletini ilk kez yedikten sonra, "İnsanlar sırf bunu yemek için dışarıda ve bloğun çevresinde sıraya girerdi" demişti. 'Ben ciddiyim Robert. Burada bazı gurme şeyler var. Orada bir cinayet işliyor olabilirsin. En azından bir LAPD dedektifi olarak kazandığından çok daha fazlasını."

Bu Hunter'ı gülümsetmişti.

Hunter, evine dönerken kahve makinesinin bozulduğunu hatırladı. Hunter'a göre, iyi kahve olmadan yapılan sağlıklı bir kahvaltı neredeyse boşa harcanmış bir yemekti.

Hunter, Santa Monica Otoyolu'ndan ayrılıp Güney Santa Fe Bulvarı'na girdiğinde, birkaç ay önce gittiği küçük bir organik kahve dükkanını hatırladı. Sanat Bölgesi'nin bir köşesinde, bulunduğu yerden sadece bir taş atımı uzaklıktaydı ve kahveleri uzun zamandır içtiği en iyi kahvelerden biriydi. Ayrıca kapılarındaki tabelaya göre hafta sonları hariç her gün sabah 5.30'da açıldıklarını da hatırladı. Ağzı sulandı. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Hunter, Güney Hewitt Caddesi'ndeki Urth Caffe'nin hemen önüne park etti.

Dükkanın içinde iki barista, pastaları ve sandviçleri büyük, camlı bir vitrine yerleştirmekle meşguldü.

Hunter genellikle kahvaltısının yanında sade bir kahve içerdi ama seçeneği olduğundan ve hem de büyük bir seçeneği olduğundan, farklı bir şey tercih edebileceğini düşündü. Gözleri menüyü taradı ve bunu yaparken dudakları birkaç kez gülümsemeyle gerildi. Bazı seçenekler kahveden çok milkshake'e benziyordu.

'Kahvenizi çok tatlı sevmiyorsanız Double Cream Vanilla Deluxe'ten uzak dururum.'

Tavsiye Hunter'ın tam arkasında duran kişiden geldi ve bu sözleri

duyunca olduğu yerde dondu. Bu sesin kime ait olduğunu bilmekle kalmayıp, aynı zamanda neredeyse bir buçuk yıl önce UCLA'daki bir kütüphane odasında ilk karşılaştıklarında ona söylediği sözlerin aynısıydı.

Yüzü hâlâ kahve masasına dönük olan Hunter sessiz, derin bir nefes aldı ama bu, kalbinin göğsünde hızlanmasını engellemedi. Bir milisaniye sonra, arkasında duran kadınla yüzleşmek için döndü.

"Merhaba Robert," dedi Tracy Adams bastırılmış bir gülümsemeyle.

“Tracy mi?” dedi Hunter, yeniden yüz yüze geldiklerinden hâlâ biraz şüpheliydi.

Her iki tarafın da yakın ve yadsınamaz bir çekime sahip olduğu UCLA'deki o ilk toplantıdan sonra Hunter ve Tracy çıkmaya başlamışlardı, ancak Tracy'ye karşı itiraf edebileceğinden çok daha fazla hisleri olmasına rağmen Hunter romantizmin tam anlamıyla gelişmesine asla izin vermedi. Düşünüldüğünde bu iyi bir hareketti.

Yaklaşık altı ay önce, felaket ve son derece trajik olayların ardından Hunter ve Tracy'nin ilişkisi aniden sona erdi. O zamandan beri birbirlerini görmemiş ya da konuşmamışlardı.

Hunter da gülümsedi. Tracy'ye söylemek istediği bir milyona yakın şey vardı ama o anda aklına gelen tek şey şuydu: 'Burada ne yapıyorsun?'

Şaşırmış ses tonu gerçek olmaktan da öte olmasına rağmen açıklama ihtiyacı hissetti. 'Demek istediğim . . . Bu kadar erken saatte şehrin bu kesiminde ne yapıyorsun? Taşındınız mı?'

Hunter, Tracy'yi en son gördüğünde Hollywood'da yaşıyordu; orası bulundukları yerin yaklaşık on bir mil batısındaydı.

"Hayır" diye yanıtladı Tracy. 'Hala Batı Hollywood'da yaşıyorum. Aynı eski daire.”

Hunter başka bir şey sormadı.

Tracy, "Geceyi Amber'de geçirdim" diye açıkladı. 'Onu hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim.'

Hunter yaptı. Amber, Tracy'nin en iyi arkadaşıydı.

Tracy, "Hemen köşede yaşıyor," diye devam etti. 'Bildiğiniz gibi,

bu Allah'ın belası saatte genellikle uyanık olmuyorum ama UCLA'da hâlâ hazırlanmam gereken erken bir dersim var. Gelirken hızlı bir kahvaltı almak için uğradım."

Hunter gülümsemenin tamamını gözlerine bıraktı. Kalp şeklindeki yüzüne mükemmel uyum sağlayan siyah çerçeveli, kedi gözü gözlükleri, yeşil gözleri, yoğun dövmeli kolları ve burnu ve dudak piercingleriyle Tracy Adams, Hunter'a her zaman 1950'lerin paradoksal modern posterini hatırlatmıştı. modeldi ama parlak kızıl saçları Hunter'ın hatırladığından biraz daha kısaydı ve rengi bir ton daha açık görünüyordu, bu da onu bir şekilde eskisinden daha çekici gösteriyordu.

Tracy, "Hâlâ Huntington Park'ta mısın?" diye sordu.

"Ben öyleyim."

Tracy kıkırdadı. 'Nasıl oldu diye sormayacağım bile' *şehrin bu kesiminde bu kadar erkensin*.'

Bu sefer Hunter gerçek bir gülümsemeyi denedi ama sanki dudaklarının kenarları buna uymayı reddediyormuş gibi hissetti.

'İyi görünüyorsun' dedi. 'Yeni saçları beğendim. Sana gerçekten çok yakışıyor." Tracy, Hunter'ın bunu fark etmesine şaşırmış görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Gururu okşanmış görünüyordu. 'Sen de. Bakıyorsun. . Denedi ama her zaman berbat bir yalancı olmuştu ve Hunter'ı atlatmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordu. ' . . . Yorgun görünüyorsun Robert." Hunter ona başını salladı. 'Son zamanlarda biraz çılgınca oldu.'

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz." Tracy saatine baktı. "İki dakikadır konuşuyoruz ve henüz telefonun çalmadı." Hunter tekrar gülümsedi. 'Bu doğru.'

Her ikisi de çok kısa bir süreliğine sessizleştiler; bu, aralarına tuhaf bir durumun girmesine izin vermek için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Kısa ilişkileri boyunca Hunter ve Tracy bir kez bile kendilerini tuhaf bir sessizlik içinde bulmamışlardı. Tam tersine, tanıştıkları ilk günden itibaren, hayatları boyunca sessizce ya da başka şekilde birlikte olan bir çift kadar rahat hissettiler birbirlerinin yanında.

Tracy kahve masasına başını sallayarak ve sağır edici sessizlikte

çok ihtiyaç duyulan bir delik açarak, “Bir öneri ister misin?” diye sordu. 'Caffe Quadra'ya ya da Rude Awakening'e gidin. Her ikisi de kahveyi tamamlamak için ekstra espresso shotları kullanır. İşe yarayabilirler.”

Hunter dönüp Tracy'nin önerdiği iki kahvenin açıklamasını kontrol etti.

"İkisi de kulağa hoş geliyor," diye onayladı. ‘Ama Kaba Uyanış kulağa daha güçlü geliyor.’

"Öyle" diye onayladı Tracy.

Hunter büyük bir tane sipariş etti. Beklerken Tracy orta boy bir İspanyol Latté ve bir Berry Bowl sipariş etti.

Barista siparişiyle meşgulken Hunter'a, "Bu arada," dedi. 'Doğu Yakası'na taşınıyorum. Aslında bugünden bir hafta sonra.' Haber onu tamamen şaşırttı.

“Ah, nereye?” diye sordu, duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyordu ama bu sözleri söylediği anda sorusunun ne kadar kişisel olduğunu fark etti. “Çok üzgünüm.” Özür dileyen elini kaldırdı. 'Ben burnumu sokmak istemedim. Buna cevap vermenize gerek yok.'

Tracy, Hunter'a sakinleştirici bir gülümseme daha uzatarak, "Sorun değil" dedi. ‘Bilmeni istemeseydim bundan bahsetmezdim.’ Sadece bir saniye durakladı. 'Yale bana yaklaştı. Bana teklif edilen pozisyonu reddetmek kesinlikle imkansızdı.'

Başlangıçta Hunter, kalbini boğucu bir üzüntünün kapladığını hissetti ama bu uzun sürmedi.

“Bu harika Tracy.” Onun adına gerçekten mutluydu. 'Tebrikler. Sen bunu sonuna kadar hak ediyorsun.”

Barista, Hunter'ın emriyle tezgaha geri döndü. Bakışları Tracy ile son kez buluşmadan önce bunu aldı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakınca ikisi de bir iki saniye daha sessiz kaldılar. Bu sefer herhangi bir tuhaflık olmadı.

Hunter, ses tonunun ona, kendisi kadar duygusal gelmemesini umarak, "Seni yeniden görmek çok güzeldi, Tracy," dedi. "Sen de Robert," dedi hiç tereddüt etmeden. Gerçekten öyleydi. Demek

istediğim bu.'

Hunter'ın derinliklerinde bir yerlerde garip bir karıncalanma ivme kazanmaya başladı ama çok geç olmadan bunu durdurmayı başardı.

Büyük fincan kahveyi kaldırırken, "Bahşiş için teşekkürler" dedi. 'Ve . . . kendine iyi bak, tamam mı?'

"Yapacağım."

Tracy, Hunter'a "sen de" demek istiyordu ama bu sözlerin kulağa ne kadar anlamsız geldiğini çoğu kişiden daha çok o anlıyordu. Onu bir bakışla durdurdu ve söylenecek tek şeyi söyledi.

'Güle güle Robert.'

Hunter, Tracy'ye 'elveda' demeye cesaret edemedi. Yine değil. Bunun yerine, arabasına doğru yürümeden önce kafenin kapısından ona son bir kez el salladı, kalbi birkaç adım arkasında sürükleniyordu.

Kırkbir

Hunter'ın pit stopu beklediğinden biraz daha uzun sürmüştü, bu yüzden nihayet arabasını PAB otoparkına park ettiğinde, geç doğan kış güneşi çoktan ufuk çizgisini aşmış ve bir örümcek gibi yavaş yavaş tırmanıyordu. Los Angeles'ın merkezindeki binaların kenarlarında.

Hunter, ofisinde Garcia'yı masasında görünce şaşırmadı. Garcia da çok erken kalkan biriydi ve çoğu zaman UVC Birimi ofisine Hunter'dan önce giderdi.

Hunter masasına gelip bilgisayarını çalıştırırken Garcia, "Ben sadece bir fincan kahve hazırlıyorum" dedi. “Birkaç dakika içinde hazır olur.” Hunter'a onaylayan bir baş işareti yaptı. 'Brezilya Supremo Fasulyesi – Koyu Kızartma. Bundan daha güzeli olamaz.”

Kahve sevgisini tam bir kahve tutkunu olan Brezilyalı babasından miras alan Garcia, kahvesini çok ciddiye alıyordu. Ofislerindeki kahve makinesi kendisine aitti; zarif ve parlak bir ekipmandı ve bu onu o zamanlar gücünün yettiğinden biraz daha fazla geriletmişti; ancak onun için bu makine her kuruşa değerdi; bu görüş açıkça paylaşıldı. Avcı. Ancak tek başına bir makinenin pek bir önemi yoktur. Hunter ya da Garcia'nın haftada bir kez Downtown Los Angeles'taki birçok özel

kahve dükkanından birine uğrayıp kendine özgü bir şeyler içeren bir çanta alması da bu yüzdendi.

Zaten ofislerini dolduran koku gerçekten de ağız sulandırıcıydı ama Hunter bunu tamamen görmezden geldi; bu pek sık olmayan bir şeydi. "Beni aradı" dedi ama Garcia'nın beklediği cevap bu değildi. “Ne?” Gözleri kısıldı. 'Seni kim aradı? Brezilya Supremo Fasulyesi - Koyu Kavrulmuş mu?'

Garcia'nın şakası duvara çarptı. Hunter, "Katil," diye açıkladı. 'Günlüğün sahibi. Dün gece beni aradı. Angela'yı güvenli eve bıraktıktan hemen sonra.” Garcia'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Hunter'ı yüksek sesle ve net bir şekilde duydu ama beyni sözlerini işlemekte zorlanıyordu.

'Beklemek . . . nasıl?' Şaşkınlıkla başını salladı. 'Demek istediğim . . . arayacağını nasıl biliyordu *Sen*? Peki cep telefonu numaranı nasıl elde etti?” Hunter, “Angela'nın dairesini ararken benim verdiğim kartı bulduğu açık” diye yanıtladı.

"Bunu unuttum" dedi Garcia. “Her neyse, ne dedi?” Hunter cep telefonuna uzandı. ‘Buradan kendiniz dinleyebilirsiniz.’ Daha iyi bir ses için telefonu bilgisayarının hoparlörlerine bağladı.
ses.

Kayıt oynatılırken Garcia'nın yüzü şaşkınlıktan şüpheye ve inanamamaya dönüştü.

Kayıt bittikten sonra Garcia, "Bunu doğru mu duydum?" diye sordu, ses tonu ikna edici değildi. “Bu bok çuvalı sana ültimatom mu verdi?” Hunter sandalyesine yaslandı. "Hemen hemen."

‘Ve son teslim tarihi bugün saat beş.’

'Ne için son tarih, kahve mi?' Soru, Garcia'nın son cümlesini duymak için tam zamanında ofislerinin kapısına varan Yüzbaşı Blake'ten geldi. Her iki dedektif de ona baktığında gözlerindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi.

‘Neler oluyor?’ Sesindeki şakacı ton tamamen kayboldu. Garcia, bir el hareketiyle içeri girmesini işaret ederek, "İçeri gelip şunu dinleseniz iyi olur, Kaptan," dedi.

Kaptan kapıyı arkasından kapattı ve Hunter'ın masasına yaklaşarak boş kupasını masanın üzerine koydu.

'Ne dinliyorum?'

Garcia, "Katilin Robert'la yaptığı telefon görüşmesi" diye açıkladı.

“Ne?” Gözleri büyüdükçe alnındaki çizgiler derinleşti. Hunter kaydı tekrar oynattı ve sonunda Kaptan Blake de Garcia'nın birkaç dakika önce olduğu kadar şaşkına dönmüştü. Sadece arayan kişinin ne kadar korkusuz göründüğüyle değil, aynı zamanda sesinin ne kadar sakin ve umursamaz olduğuyla da. Taleplerini ve bu kadar özgürce dile getirdiği tehditleri düşünürken sakin olun; Doğrudan bir LAPD Soygun Cinayet Masası Dedektifiyle konuştuğunu akılda tuttuğunda kayıtsızdı.

Hunter oynatmayı durdurduktan sonra kaptan, "O kendini beğenmiş bir orospu çocuğu, bunu ona söyleyeceğim" dedi.

Hunter, "Ayrıca sandığımızdan çok daha bilgili," diye karşı çıktı.

Yüzbaşı Blake kahve makinesine doğru yürüdü ve kupasını doldurdu. “Tam olarak ne hakkında bilgin var, Robert?”

Hunter, "Cezai soruşturma prosedürü" diye yanıtladı. ‘Bence o bunu anlıyor ve gayet iyi anlıyor.’

Yüzbaşı Blake, üzerine mükemmel oturan siyah ceketinin cebinden küçük bir tatlandırıcı kutusu çıkardı ve kahvesine küçük bir tablet attı. 'Peki bunu sana söyleten ne?'

Hunter, sandalyesinde öne doğru eğilip iki dirseğini de masasına dayayarak, "Bir kere bu telefon görüşmesi," dedi. 'Günlüğünü geri aldığımda beni arayıp onu kendisine nasıl geri vereceğime dair talimatlar vereceğini söyledi. Ona günlüğün o an yanımda olmadığını düşündüren şeyin ne olduğunu sorduğumda verdiği yanıt şu oldu:"

“Çünkü o aptal değildi,” diye araya girdi Yüzbaşı Blake. “Evet, bunu yeni duyduk, Robert. Ne demek istiyorsun?'

'Demek istediğim şu ki, bu özel yanıt çeşitli farklı şekillerde yorumlanabilse de, bununla gerçekten kastettiği şeyin, gerçek günlüğünün - fotokopileri değil, dijital taramaları değil, fotoğrafları değil - bildiğini söylediği yönünde güçlü bir his duyuyorum. ama onun gerçek fiziksel günlüğü nerede olursam olayım yanımda olmazdı. Arabamda değil. . . benim dairemde değil. . . burada, Emniyet Müdürlüğü Binasında bile.”

Kaptan, gözlerini bir anlığına Garcia'ya dikmeden önce kahvesini yudumladı. O da kendisi kadar meraklı görünüyordu. İkisi de Hunter'a beklentiyle baktılar. Memnuniyetle mecbur kaldı.

'Bu katil, eğer LAPD günlüğünü ele geçirirse ilk hamlemizden birinin onu adli tıpa vermek olacağını biliyor. Sayfalar dolusu metinler, Polaroid fotoğraflar, kan lekeleri ve elinizde ne varsa, adli tıp uzmanlarının bu kitabı incelemesinin aylar olmasa da haftalar sürebileceğini de biliyor. Bu yüzden onu geri almam için bana bugün saat beşe kadar süre verdi. Bunu yapmamın biraz zaman alacağını biliyordu."

Yüzbaşı Blake bir an Hunter'ın teorisini düşündü. Hunter, kaptanının bir sonraki sorusunu tahmin ederek şöyle devam etti: "Katil Angela'yı arayıp günlüğünün nerede olduğunu sorduğunda Angela ona günlüğü LAPD'ye gönderdiğini söyledi." *L-A-P-D*. FTD'den, FSD'den ya da bunların Dr. Slater'ın posta kutusuna atılmasından hiç söz etmedi. Bunu dün gece Angela ile teyit ettim."

Yüzbaşı Blake kahvesinden bir yudum daha aldı. "Eğer senin önerdiğin gibi, Los Angeles Polis Departmanı Adli Tıp ve Teknik Bölümü'nün günlüğünün elinde olduğunu biliyorsa, o zaman neden seni aradı?" Neden aracıyı atlayıp doğrudan onları aramıyorsunuz?'

Hunter, "Çünkü santrali geçemezdi," diye yanıtladı. 'Eğer belirli bir vaka numarası olmadan FTD'yi aramayı deneseydi, araması orada kesilirdi. Zeki olsun ya da olmasın, ona belirli bir ismin verilmesiyle sonuçlanacak hiçbir şey söyleyemezdi. İsteseler bile bunu başaramazlardı. Onunki gibi karmaşık bir kanıt parçası günlüğün parmak izleri, DNA, grafoloji, kağıt analizi gibi çok sayıda farklı testten geçirilmesi gerekecekti. Dr. Slater'a günlüğün parçalara ayrılmaması yönünde özel emirler verdim, bu da kitabın tamamının farklı laboratuvarlarda elden geçirilmesi gerektiği anlamına geliyor. Tek bir kişi değil, çok sayıda bilim adamı ve teknisyen bu konuyla ilgilenecek. FTD'yi aramak zaman kaybı olurdu ve eminim o da bunu biliyordu.'

Kaptan kahvesini bitirirken bir anlık sessizlik oldu. "Yani gerçekten günlüğümüz yok mu?" diye sordu.

"Hayır." Garcia bunu doğruladı. 'FTD'de var. Burada sahip

olduğumuz tek şey sayfalarının taranmış fotoğrafları.'

Kaptan anlayışla başını salladı. ‘Peki onun talebi karşısında ne yapacağız?’ Henüz işinin bitmediğini belirtmek için elini kaldırdı. "Ders kitaplarında yapılması gereken şeyin bir çeşit operasyon düzenlemek ve bu öğleden sonra onun aramasını beklemek olduğunu biliyorum, ama bana az önce anlattıklarınıza göre," diye Hunter'a seslendi. onu yakalamak tuzak kurmak kadar basit olurdu değil mi?'

Hunter'ın avuçları tavana dönüktü ve omuzları omuz silkerek kalktı. “Deneyebiliriz ama işe yarayacağından gerçekten şüpheliyim.” Masasının üzerindeki cep telefonunu gösterdi. "Arama boyunca sesinin ne kadar sakin ve kendinden emin çıktığını fark ettiniz, değil mi?"

Yüzbaşı Blake'ten bir selam.

Garcia, "Muhtemelen Robert'ın günlüğü kendisine, yakalanma riskine girmeden teslim etmesinin mükemmel yolunu düşündüğündendir," diye önerdi.

Hunter, "Öyle olduğundan şüphem yok," diye onayladı. 'Fakat onun kendine olan güveni bundan çok daha derinlere gidiyor. Bu çağrının çok ötesine geçiyor.'

“Ne şekilde?” Garcia soruyu Kaptan Blake'in dudaklarından aldı. Hunter, "Bu kaydı kaç kez dinlediğimi unuttum" diye açıkladı. ‘Ve onun sözlerinden edindiğim duygu. . . ses tonundan. . . sırf bu özel telefon görüşmesi için kendinden emin görünmeye çalışmamasıydı. . . sırf LAPD ile doğrudan konuştuğu için. Ben onu korkutmadığımız için sesinin kendinden emin çıktığı hissine kapıldım. Sadece LAPD'yi kastetmiyorum, herhangi bir emniyet teşkilatını kastediyorum. FBI'la, NSA'yla, ATF'yle, her kimseyle konuşuyor olabilirdi ve sesi hâlâ aynı çıkıyordu. Yine de korkmazdı. Yine de onlara ültimatom verirdi.”

Kaptan Blake, Hunter'ın gözlerini kalp atışından daha uzun süre tuttu. Onlarda tuhaf bir ışıltı gördü, pek de yabancı olmadığı bir ışıltı. Koca beyninin içinde bir yerlerde, Hunter'ın bu adamın bir tür profilini oluşturmaya başladığını biliyordu. İtti.

'Peki neden öyle olduğunu düşünüyorsun?'

Hunter sonunda ağız sulandıran kahve kokusundan bunalıp

makineye yaklaştı ve kendine büyük bir fincan doldurdu. 'Bunu söylemek imkansız Kaptan. Onunla röportaj yapmadan olmaz.' 'Tamam ama tahminde bulunabilirsin.' Bir elini kaldırdı ve kabul etti: 'Bunu yapmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama lütfen beni burada rahat bırak, Robert. Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu biraz kavramaya çalışıyorum. Bu delinin neden bu kadar kendinden emin olduğunu düşünüyorsunuz? . . bu kadar mı korkusuzsun?'

Hunter kahvesinden bir yudum aldı. ‘Pekala, ama bu saf spekülasyondan başka bir şey değil.’

Kaptan Blake, "Bu benim için sorun değil," diye onayladı.

"Tamam," diye başladı Hunter. 'Bildiğimiz bir şey var ki kafasında sesler duyuyor, bu da onun şizofrenik bir psikopat olduğunu gösteriyor. Eğer sesler ona günlüğünü geri almasını emrediyorsa, kendi güvenliğini göz ardı etmek anlamına gelse bile onları memnun etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Korku, acı, yorgunluk, tehlike, güç, hatta psikopat, narsist kendine duyduğu sevgi. . . bunların hepsi ikincil hale geliyor çünkü sesler ve onların istekleri her şeyin önüne geçiyor. Ona göre en önemli şey sesleri rahatsız etmemekti.”

Hunter'ın açıklaması herkese anlamlı gelse de Kaptan Blake bir şeyleri gizlediği hissine kapılmıştı.

"Pekala" dedi. “Ama senin teorinin tamamı bu değil, değil mi?” Başka bir şeyin mi var? Seni rahatsız eden bir şey.”

Avcı sessiz kaldı.

“Ne var Robert?” diye ısrar etti.

Hunter sandalyesine dönerek, "Bu bir teoriden çok bir önsezi, Kaptan," dedi. “Ve bu önseziyi güçlendirebilmemin tek yolu, Dr. Slater’ın bize gönderdiği her şeyi ince dişli bir tarakla incelemektir. Bu yüzden bana biraz zaman verirseniz, bir süre sonra size haber verebilirim.'

"Hayır," dedi kaptan sert bir şekilde başını sallayarak. “Senin bu kahrolası önsezilerini göz ardı etmemen gerektiğini çok daha iyi biliyorum, Robert. Ne zaman bunlardan birine sahip olsan her türlü kıyamet kopuyor. Şimdi bize anlat.”

Garcia, bilgisayarına dönüp Dr. Slater'ın gönderdiği zip dosyasındaki ilk birkaç resmi yüklerken, "Kaptan haklı" dedi. 'Bu önsezi nedir?'

Tam o sırada Hunter, ailesine arka bahçelerinde bir tek boynuzlu at gördüğünü söyleyecek bir çocuk gibi hissetti.

Hunter, "Belki de yaptığı her şeyin ardındaki güç, LAPD'den çok daha korkutucu rakiplerle yüzleşmeye alışkın olmasından kaynaklanıyor" dedi. Bence onun cezai soruşturma prosedürünü bu kadar iyi anlaması onun bir parçası olmasından kaynaklanıyor.'

Kaptan Blake, Hunter'ı duraklattı: "Burada bir dakika bekleyin." "Onun polis olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Hunter hafifçe başını sallayarak. 'Sıradan bir polis değil. Bizden biri değil. Çok daha fazla eğitim almış biri."

Kırk iki

Los Angeles'ın merkezi yakınında, San Fernando Vadisi ile Beverly Hills arasında yer alan Franklin Canyon Park, 605 dönümlük çalılıklar, çayırlar, meşe ormanları, üç dönümlük bir göl, bir ördek göleti, geniş piknik alanları ve beşten fazla araziden oluşuyordu. kilometrelerce yürüyüş parkuru. Göl ve gölet, Alaska'dan Patagonya'ya kadar uzanan, Amerika'daki göçmen kuşların başlıca kuzey-güney uçuş yolu olan Pasifik geçiş yolunda kuşlar için bir sığınak görevi görüyordu. Adam orada, gölün kuzeybatı ucunda izole edilmiş bir ağaç kümesinin yanında oturmayı seviyordu. Ve saatlerce herkesten uzakta, suya ve kuşlara bakarak kendi düşüncelerine dalıp oturdu.

Parkın on iki milyonluk bir şehirde merkezi konumuna rağmen, arazisi neredeyse büyülü bir etkiye sahipti. Kapılardan içeri girdiğinizde Los Angeles tüm koşuşturmacasıyla tamamen geride kalmıştı. Sanki farklı bir dünyaya taşınıyormuş gibiydi. . . Hatta farklı bir gezegendi ve bu yüzden Los Angeles'taki pek çok park arasında adamın favorisi Franklin Kanyonu'ydu. Ortalama olarak haftada iki veya üç kez burayı ziyaret etme eğilimindeydi. Gölün saf güzelliği, bitki örtüsü ve çeşitli kuş türleri ile birleşen çevrenin huzuru, kendisini kendisiyle barışık olmaya olabildiğince yakın hissetmesini sağlıyordu.

Resmi olarak park, kapılarını halka yalnızca sabah 7.00'de açtı ama adamın uzmanlığına sahip biri için çevredeki çitleri aşmak nefes almak kadar kolaydı. Aslında mümkün olduğunda güneş doğmadan oraya varmayı seviyordu.

Güneşin ilk ışınları ağaçları aydınlatıp suyla buluştuğunda, sanki güneş gölün dibindeki gizli elmasları ortaya çıkarmaya gelmiş gibi hipnotize edici, ışıltılı bir dalgalanma yarattı.

Adam pastırmalı sandviçini bitirip kahvesinden bir yudum daha aldı. Güneş, zayıf da olsa tenini ısıtıyordu. Uzaklardan bir ağaçkakanın iş gününe başladığını duyabiliyordu. Ormanlık alanda bir yerlerde saklanan birçok farklı kuş türü de sesini duyurarak yepyeni sabahı selamlıyordu.

Sırtını bir ağaca dayayarak oturan adam dizlerini göğsüne doğru çekip onlara sarıldı. Gözleri gökyüzüne doğru hareket ettiğinde, başının üzerinde kemerli bir yalıçapkını gördü ve gözlerini göl kıyısındaki sığ sularda bulunan bazı zavallı küçük balıklara kilitledi. Onunla

Hedefi yakalayan yalıçapkını hızlı ve son derece hassas bir şekilde ona daldı. Güdümlü bir füze gibi suya sıçradı, ışıltılı yüzeyini bozdu, ancak bir saniye sonra balık gagasının arasına güvenli bir şekilde sıkıştırılmış halde yeniden ortaya çıktı. Hayat mücadelesi veren balık, çaresizlik içinde kıpırdandı, yalıçapkını'nın sıkı tutuşundan kurtulmak için elinden geleni yaptı ama balığın mücadelesi boşunaydı. Sonuçta kuşa 'yalıçapkını' denmesinin bir nedeni vardı. Kurbanını gagasına aldıktan sonra avın yapabileceği başka bir şey yoktu.

Adam, yalıçapkını oturduğu yerden pek de uzakta olmayan bir ağaç dalına doğru uçarken izlerken, usta balıkçı kuşuyla arasındaki benzerlikleri düşünerek esprili bir şekilde kıkırdadı.

Tıpkı yalıçapkını gibi, adam da bir konuyu ele geçirdiğinde, o deneğin kaçma şansı sıfırdı ama benzerlikler bununla bitmiyordu. Yalıçapkını, uzun ve sivri gagaları, büyük başları, iri gözleri, rengarenk vücutları, küçük bacakları ve kısa kuyruklarıyla ne kadar güzel görünse de ornitoloji dünyasında vahşi bir yırtıcı olarak görülüyordu.

Onlara bu kadar zalim katiller olma ününü kazandıran şey, yalıçapkınıların avlarını öldürmelerindeki acımasız ve işkenceci tavırdı. Bir ağaç dalına geri döndüğünde, balığın doğal yollarla ölmesini beklemek yerine, yalıçapkını gagasındaki balığı tüm gücüyle vahşice ağaca vururdu. . . Tekrar . . . ve tekrar. . . ve tekrar. . . ölene kadar. İnsani açıdan bu, bir kişinin kafasını, kafatası birçok kez kırılıncaya ve içindeki gri madde lapa haline gelinceye kadar durmadan beton bir duvara çarpmaya eşdeğerdi.

Hayat aslında şiirseldir adam düşündü.

Adam, yanında bulunan termostan kendine bir fincan kahve daha doldurdu ve saatine baktı; Dedektif Hunter'ı tekrar aramasına on saatten az kalmıştı.

Adam ona bir şans verse de LAPD dedektifinin buna uymasını beklemiyordu. En azından ilk başta değil. Bu yüzden çoktan bir plan düşünmüştü.

Günlüğünü geri alacaktı, adamın bundan kesinlikle hiç şüphesi yoktu. Ve eğer bu süreçte dedektifi öldürmek zorunda kalsaydı, öyle olacaktı; ve bu sefer onu yönlendirecek seslere ihtiyacı olmayacaktı.

Kırk üç

Yüzbaşı Blake, Hunter'a, "Bir LAPD polisinden çok daha fazla eğitim almış biri mi?" diye sordu. “Kim gibi?” Dedektifine dönüp baktığında gözlerinin etrafındaki minik kırışıklıklar daha da belirginleşti. ‘Bana bu katilin FBI ile bağlantılı olabileceğini düşündüğünüzü söylemeyin.’

Hunter başını salladı. ‘Hayır, FBI da değil. . . Yüzbaşı Blake'in solunda duran Garcia da en az kendisi kadar şaşırmış görünüyordu.

'Neden ordu?'

Hunter iki elini de kaldırdı. ‘Dediğim gibi, bu sadece bir önsezi ama bu katilin ya orduda olması ya da orduda çalışmış olması ihtimalinin büyük olduğunu düşünüyorum.’

Kaptan, “Neye dayanan bir önsezi, Robert?” diye sordu. "Saat beşe kadar olan süreyi belirtmek için askeri zamanı kullandığı gerçeği üzerine mi?" "Bu da faktörlerden biri, evet," diye itiraf etti Hunter.

Yüzbaşı Blake, "Programlarımızın çoğunda askeri saat gösterimi kullanılıyor" diye karşı çıktı. 'Bunu bazı personel rotasyonlarında, zaman çizelgelerinde, gündemlerde ve programlarda da bulacaksınız. . . liste uzun."

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Yazılı olarak askeri zaman her yerde kullanılır, ancak ortalama olarak yalnızca ordudaki veya orduyla bağlantısı olan kişiler askeri zamanı kullanır. *konuşuyorum*.'

Yüzbaşı Blake bir an tereddüt etti.

Hunter, "Neredeyse her yerde yazılı olduğunu görebiliriz," diye ısrar etti. "Ama çoğumuz bunu hiçbir zaman askeri zaman gösterimi olarak okumayacağız." "Bunu bilerek yapmadığı sürece." Tartışmaya Garcia da katıldı. "Sizi bu yola sokmak için özel bir niyetle - onun askeri geçmişi olduğunu düşünmenizi sağlamak için." Kesinlikle bunun için yeterince akıllı görünüyor." "Fakat askeriyeyle ilgili kullandığı tek terim askeri zaman değil. Bunu da yazılı olarak yaptı."

Yenisini çağırmadan önce ekranındaki görüntüyü küçülttü. Garcia ve Yüzbaşı Blake masasının arkasında yeniden konumlandılar.

Hunter Garcia'ya seslendi. 'Bu, hatırlarsınız, şu konuyla ilgilidir: günlüğündeki ikinci kayıt – Cory Snyder.' Ekranında işaret etti. *İlk baştaki yanılgıma rağmen, uyguladığım her kırbaç, deneğin etini şiddetli bir şekilde parçaladı ve herhangi bir doktorun kalbine korku salacak türden derin kesikler yarattı.*.

Hunter, "Savaş filmleri ve video oyunları dışında," diye sordu, "hiç kimsenin doktordan " *doktor*, sohbet yoluyla mı yoksa yazılı olarak mı?'

Garcia ve Yüzbaşı Blake sessiz kaldılar.

Hunter, "Doktor sözcüğü çoğunlukla askeri personel tarafından kullanılıyor" diye ısrar etti. 'Günlükte bu katilin orduda olduğuna ya da hâlâ orduda olduğuna işaret eden başka terimler de olabilir, emin değilim. On altı yazıdan yalnızca ikisini okuma şansımız oldu."

Garcia bunu başını sallayarak onayladı.

Hunter, "İşte bu yüzden yeniden baştan başlamak istiyorum" diye devam etti. 'Ve her şeyi - her sayfayı, her kelimeyi - analitik bir gözle inceleyin. Umarım günlüğünün bir yerinde bir şeyler onu ele verir.'

Henüz günlük kayıtlarından hiçbirini okumamış olan Yüzbaşı

Blake, dikkatini Hunter'ın bilgisayar ekranında tutmuştu.

Tamam, dedi kabul ederek ve sonunda bakışlarını önündeki tüyler ürpertici metinden uzaklaştırdı. Siz ikiniz bu işe devam edin. Bu arada, bir SIS ve bir SWAT ekibinin son teslim tarihi olan saat beşe kadar hazır olmasını talep edeceğim.'

Hunter saatine baktı. “Dr. Slater'ı arayıp günlüğü geri almamız gerektiğini söyleyeceğim.”

Kaptan Blake başka bir kez daha baktıktan sonra Hunter'ı bakışlarıyla yere sabitledi. 'Bugün bu ucube gösterisinden ne tür talimatlar alırsanız alın. . . Gerçek günlüğün yanında olmasını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?'

Hunter, "İhtiyacım olabilir, evet," diye yanıtladı ve çoktan ekranına yeni görüntüler yüklemişti. 'Ama bugün saat beşte ne olursa olsun, o günlüğün burada yanımda olmasına ihtiyacım var.'

Yüzbaşı Blake, Hunter'a birkaç saniye daha verdi ama daha fazlasını vermedi.

"Peki neden bu, Robert?"

Hunter sağ dirseğini masasına dayayıp gözlerini kaptanına kilitlemeden önce nefes verdi.

‘İki ana nedenden dolayı. Onun elimde olduğuna dair bir tür kanıt isteyecek.'

Başını sallarken Kaptan Blake'in ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. 'Peki, peki ikinci sebep nedir?'

Hunter sandalyesini Garcia ve Yüzbaşı Blake'e bakacak şekilde birkaç derece döndürdü. 'Günlüğünü geri alma konusundaki neredeyse çaresiz arzusu.' Sadece yüz ifadelerine bakıldığında Hunter'ın cevabı hedefi tamamen kaçırıyordu.

Hunter yüzlerini inceleyerek, “Bu ikinize de biraz tuhaf gelmiyor mu?” diye sordu.

Boşluk.

Açıklığa kavuşturdu.

'Bu katil, şimdiye kadar o günlükteki her sayfayı, her taslağı, her Polaroid'i kopyaladığımızı, taradığımızı, fotoğrafladığımızı biliyor. Günlüğünü geri almak bizi o sayfalardaki bilgilerden

alıkoymayacaktır. Kurbanlarının her birini kazmamıza engel olmayacak. Ve eğer bu kitabın herhangi bir yerinde onun kimliğinden bahsediliyorsa, onu geri almak bizi onu yakalamaktan alıkoyamaz.'

'Yani onun geri almak istediği sayfalardaki bilgiler değil, günlüğün kendisi.'

Hunter başını salladı. 'Olması gerekiyor. Soru neden? Varabildiğim tek sonuç o kitapta başka bir şeyin olması gerektiğiydi. Kelimelerin ötesinde bir şey. Gözlerden gizlenmiş bir şey. Bir taramanın veya fotoğrafın algılayamayacağı bir şey. Adli tıp uzmanlarının bile gözden kaçırabileceği bir şey. Yoksa o kitabı neden bu kadar umutsuzca geri istesin ki?'

Yüzbaşı Blake ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Kapıya doğru giderken Hunter'a, "Telefonu Susan'a çevirin," diye emretti. 'Günlüğü en kısa zamanda buraya getir ve beni haberdar et. SIS ve SWAT'a geçeceğim. Hadi gidip şu orospu çocuğunu yakalayalım.'

Kırk dört

Hunter telefonu bıraktı, masasının önünde duran memur Memur Makalsky'ye son talimatlarını verdi ve hemen bilgisayar ekranındaki görüntüye geri döndü. O ve Garcia bir kez daha Elizabeth Gibbs'in yazısının en başından - 1. sayfadan - başladılar.

Hunter son derece hızlı bir okuyucuydu, kolaylıkla hızlı okuyabiliyordu, ancak kasıtlı olarak ritmini önemli ölçüde yavaşlattı. Hunter, askeri teorisine daha fazla güvenilirlik kazandırabilecek başka bir şey aramanın yanı sıra, o kitapta bir yerde saklanmış olabilecek bir şeyi de arıyordu. Sorunu aslında ne aradığına dair hiçbir fikrinin olmamasıydı. Gizli bir anlam bulmak için satır aralarını mı okumayı denemeliydi yoksa daha somut bir şey mi arıyordu? Katil bilgiyi saklamak için bir çeşit kod mu kullanmıştı? Eğer öyle olsaydı Hunter onu nasıl bulabilirdi?

Cevabın hiç de kolay gelmeyeceğini biliyordu.

Hunter metnin her satırını iki kez okudu; ilk seferinde cümlenin olası gizli anlamını arıyordu; kelimeler üzerinde bir oyun veya buna

benzer bir şey. İkinci seferde dikkati kelimeden kelimeye ve harften harfe kaydı. Bu sefer sıra dışı bir şey arıyordu. Belki bir kelime, hatta bir şekilde vurgulanmış tek bir harf; altında veya üstünde küçük işaretler. . . daha ağır mürekkep . . tuhaf bir şeye işaret edebilecek herhangi bir şey.

Hunter, Elizabeth Gibbs'in yazdıklarını okumayı bitirdiğinde dikkatini çeken hiçbir şey bulamamıştı; katilin askeri geçmişi olduğunu düşündürecek başka hiçbir ipucu ve halihazırda sahip olduklarından daha açıklayıcı görünen hiçbir şey yoktu. Herhangi bir kod belirtisi de yok. Aynı şey ikinci katılımcı Cory Snyder için de geçerliydi.

Üçüncü girişe ve yepyeni bir kurbana geçmeden önce Hunter ayağa kalktı ve kendine taze bir fincan kahve doldurdu.

Bu cinayetler zaten işlenmiş olmasına ve Hunter'ın bunları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, ilerleme düşüncesiyle kendini biraz endişeli hissediyordu. Her birinin yeni bir kötülüğü ortaya çıkaracağını biliyordu. . . yeni bir korku. Her yeni kayıt ona yeni bir kurbanın adını ve yüzünü verecekti; kafasında sesler duyan sadist bir manyak tarafından hayatları çalınan zavallı ruhlar. Bu çaresizlik hissi Hunter'ın midesini düğümledi ve kendisini hasta hissetmesine neden oldu.

ama o sayfalarda adı geçen on altı kurbanın hiçbirine yardım edemese de ailelerini kapatacak ve bu katilin daha fazla cana mal olmasını engellemek için elinden geleni yapacaktı.

Hunter elinde taze kahveyle masasına geri döndü.

Yeni giriş şöyle:

Sesler bir süredir uykudaydı -tam olarak yetmiş sekiz gün oldu- ama kış uykusundan uyandılar, yüksek sesle, net ve her zamanki gibi aç bir şekilde bana geri döndüler. Bir kez daha çok özel bir istekleri daha vardı: Cinsiyet: kadın. Yaş: yirmi beş ila yirmi yedi arası. Daha genç değil. . . daha yaşlı değil. Yükseklik: beş fit dört ila beş fit altı. Saç: siyah, düz, uzun; en azından omuzları geçiyor. Gözler: siyah (çok koyu kahverengi). Vücut tipi: minyon – ince. Ağırlık: 130 poundun üzerinde bir ons değil. Etnik köken: Japon Amerikalı. Kişilik:

Utangaç, içe dönük. Bu, seslerin belirli bir kişiliğe yönelik bir tercihten bahsettiği ilk seferdi. Aslında sorun değil ama bu tercih şüphesiz konu seçimini geciktirecektir. Gereksinimlerin her zaman yalnızca fiziksel olduğu önceki tüm konularda, seçim yalnızca keşif yoluyla kolaylıkla yapılabiliyordu. . .

Hunter okumayı bıraktı, şakaklarındaki damarlar heyecandan kasılmıştı. 'Keşif' kelimesinin yalnızca olmasa da sıklıkla askeri personel tarafından kullanıldığını biliyordu.

Sözcüğü not etti ve metne dönmeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

. . . ancak belirli bir kişilik tipinin de eklenmesiyle keşif tek başına yeterli olmayacaktır. Kişiliğini herhangi bir güvenle ayırt edebilmek için, konuya yaklaşmam ve muhtemelen birden fazla kez sohbete katılmam gerekecek, ki bunu yapmamayı tercih ederim. Seslerin bir sonraki isteği "Geleneksel bir Japon kimonosu giymesi gerekiyor" oldu. 'Ayrıca beyaz çoraplar ve geleneksel ahşap geta giymeli. Makyaja gerek yok. Kimononun rengi konu dışıdır.' Deneğin kıyafetiyle ilgili olağandışı düzeyde ayrıntıya rağmen, bir hedef bulmak, elbette, dürüst olmak gerekirse, aşılabilecek kişilik sorunu dışında herhangi bir gerçek sorun teşkil etmez. çünkü seslerin onun kişiliğini ayırt etmesinin gerçek bir yolu yok.

Hunter tekrar durakladı, gözleri kısılırken alnı kırıştı. Bu sefer onun endişesi girişte kullanılan kelimelerin hiçbiriyle değildi. 'Atlatılmış', her ne kadar en yaygın sözcük olmasa da, aslında askeri bir terim olarak kabul edilemez. Hayır, Hunter'ın durup kaşlarını çatmasına neden olan şey metindeki tek bir kelime değildi; metnin kendisiydi. Arkasındaki anlam.

Hunter sandalyesine yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde bilgisayar ekranına baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Garcia, monitörün ötesine bakmak için boynunu biraz sola doğru uzatarak.

Hunter'ın yanıtı tek bir baş sallamayla birlikte "Hımm" oldu.

Garcia ikna olmamıştı. 'Bu yüzü tanıyorum Robert. N'aber?' 'Gerçekten emin değilim.' Hunter tekrar denedi. Kapalı göz

kapaklarına nazikçe masaj yapmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. 'Belki de bazı şeyleri fazla düşünüyorum; burada aslında hiçbir şey yokken bu adama ulaşmanın bir yolunu bulmak için çok çabalıyorum.'

Hunter deneyiminden çok fazla çabalamanın beyni sabote etme eğiliminde olduğunu biliyordu. Bir kişi ne kadar uzun süre başarısız olursa olsun, o kişi o kadar hayal kırıklığına uğrar. Hayal kırıklığı sadece düşünce sürecinin ömrünü kısaltmakla kalmadı, aynı zamanda beyni kandırıp görüntüleri, kelimeleri ve sesleri çarpıtarak gerçekte orada olmayanı ve söylenmemiş olanı görmenizi ve duymanızı sağladı.

Tamam, dedi Garcia. 'Peki neyi fazla düşündüğünü düşünüyorsun? Belki yardımcı olabilirim."

"Belki," diye kabul etti Hunter. 'Ama girişin sonuna kadar devam etmeme izin verin. Belki her şey netleşir."

"Elbette" diye yanıtladı Garcia.

Hunter ekranındaki kelimelere geri döndü.

Ancak sesler öldürme yöntemine geçtiğinde gerçek bir sorun ortaya çıktı. 'Geleneksel Geyşa kıyafeti giymiş haldeyken' diyordu sesler, 'burnundan ve dudaklarından kan akana kadar yüzüne birkaç kez açık ellerle tokat atılacak. Sıkı yumruklar yok. Yalnızca eli açık tokatlar. Bilinçsiz hale getirilmemeli. Yüzündeki kanla kimonosu vahşice parçalanacak ve kişiye tecavüz edilecek. . İşte o zaman sesleri durdurdum. HAYIR. tecavüz etmeyeceğim herhangi biri. Eğer istekleri bu olsaydı, tekrar gitmeleri ve başka bir şeyle geri gelmeleri gerekirdi. KİMSEYE TECAVÜZ ETMEYECEĞİM. Hunter bir kez daha okumayı bıraktı.

"Bu yanlış hissettiriyor" dedi alçak sesle. 'Bu tamamen yanlış geliyor.'

Kırkbeş

Hunter'ın sesini bir fısıltıdan daha yüksek tutmamasına rağmen sözleri kendi masası ile Garcia'nınki arasındaki kısa mesafeyi kolaylıkla kat ederek ortağının kulaklarına yüksek ve net bir şekilde

ulaştı.

“Sorun nedir?” diye sordu Garcia, ses tonu endişe doluydu.

Hunter cevap vermedi. Bunun yerine ağzı yarı açık, gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmiş halde hareketsiz oturdu ve metnin son birkaç satırını tekrar tekrar okudu.

Garcia bu sefer biraz daha yüksek sesle, "Robert," diye seslendi. 'Yanlış hissettiren ne? Ne buldun?”

Hunter sanki kötü bir rüyadan kurtulmaya çalışıyormuş gibi bir an için başını salladı.

'Metnin neresindesin?' diye sordu.

"Üçüncü girişin yaklaşık yarısına gelindiğinde," diye yanıtladı Garcia.

Hunter, Garcia'ya yaklaşmasını işaret ederek, "Yani neredeyse eşit durumdayız" dedi. 'Şuna bir bakın.'

Garcia masasında Hunter'a katıldı. 'Neye bakıyorum?'

“İşte.” Hunter ekranında okuduğu son metni gösterdi. 'Bu kısım, tam burada.'

Garcia, Hunter'a sorgulayan gözlerle bakmadan önce bölümü iki kez okudu.

Hunter, "Bunda sana yanlış gelen bir şey yok mu?" diye sordu.

Garcia, "Katilin tecavüze devam etmeyi reddetmesi şaşırtıcı" diye itiraf etti. ‘Ama buna kesinlikle yanlış diyemem.’

Hunter, "Evet ama olay şu," diye açıklamaya çalıştı. ‘Sadece tecavüz talebini reddetmekle kalmadı. Seslere gitmelerini ve başka bir şeyle geri gelmelerini söyledi.”

Garcia omuz silkti. 'Bir bakıma bu iyi bir şey olarak görülebilir, sence de öyle değil mi?'

"Evet, elbette," diye onayladı Hunter. “Ama ben bundan bahsetmiyorum Carlos. Tecavüzden bahsetmiyorum. Katilin sesleri durdurmasından ve onlara sadece kendisine söyleneni yapmayacağını söylemesinden değil, aynı zamanda gidişatı tersine çevirmesinden bahsediyorum. . . seslere gidip farklı bir istekle geri gelmelerini emrediyorum. Psikolojik açıdan bakıldığında şizofreniyi ele aldığımızda bu gerçekleşemez.'

"Pekala," dedi Garcia hızla başını yana çevirerek, "şizofreni konusundaki bilgilerim oldukça temel olduğundan, sana sormam gerekecek - neden olmasın?"

Hunter, "Şizofreni, kişinin kafasında sesler duymasına neden olan şeydir" diye açıkladı. 'Ama bildiğiniz gibi bu sesler gerçekte yok. Bunlar kişinin kendi bilinçaltı tarafından yaratılır ve tezahür ettirilir. Sorun şu ki, bu sesler kafalarında o kadar gerçek ve kendi seslerinden o kadar farklı geliyor ki, birisinin ya da bir şeyin gerçekten onlarla konuştuğuna gerçekten inanıyorlar. Şizofrenide esas olarak iki farklı işitsel sanrı türü vardır.' Hunter bunları saymak için sağ elinin parmaklarını kullandı. 'Bir: Halüsinasyonlarla gelen sesler, yani kişinin aslında birisinin ya da bir şeyin onunla konuştuğunu hayal etmesi anlamına geliyor. Meşhur hayali arkadaş. Ve onlar da onlara, senin şu anda bana göründüğün kadar gerçek görünecekler. Bu durumlarda şizofren kaçınılmaz olarak hayali kişiye veya şeye bir isim verecektir: John, Paul, Jenny, Ejderha, Cthulhu. . . Fikri anladın, değil mi?'

Garcia başını salladı.

Hunter bir kez daha bilgisayar ekranını işaret ederek, Tamam, diye devam etti. 'Dolayısıyla, katilin girişlerinde duyduğu seslerden belirli isimlerle değil, yalnızca 'sesler' olarak bahsetmesi beni, katilimizin işitsel sanrıların ikinci kategorisine - yalnızca seslerin - görsel halüsinasyonlara dahil olmadığına inandırdı. onlara eşlik ediyor. Bu vakalar biraz daha aşırı olma eğilimindedir.'

“Daha aşırı mı?” diye sordu Garcia. 'Neden?'

'Çünkü eğer bir kişi gerçek olarak algıladığı sesleri duyuyor ancak kesinlikle kimseyi görmüyorsa, çoğu zaman bu sesleri güçlü kişilere atfetme eğiliminde olacaktır. *insan olmayan* varlıklar – Tanrı, Şeytan, hayaletler, azizler, ölü bir akraba. . . Hunter açıklamasını gereğinden fazla uzattığının bilincinde olarak iki elini de teslim olurcasına kaldırdı. "Her neyse, her iki durumda da birinin kafasının içindeki sesler -görsel halüsinasyon olsun ya da olmasın- her zaman çok güçlü, çok acı verici, çok akıldan çıkmayan ve kesinlikle bir şizofren için onları herhangi bir şekilde kontrol edemeyecek kadar baskıcıdır, boş verin. onlara gitmelerini söyleyebilmek . . . İşte bu yüzden

şizofren oldukları düşünülüyor.” Hunter, Garcia'ya biraz zaman vermek için durakladı. 'Eğer bu katil, kafasının içindeki sesleri istediği zaman susturabiliyorsa, o zaman
kendini şizofreniden kurtardı. Eğer sesleri kontrol edebilirseniz, akıl hastalığını da kontrol edebilirsiniz.'

Garcia sonunda Hunter'ın mantığındaki mantığı gördü.

"Ve eğer bu katil istediği zaman kafasındaki sesleri susturabiliyorsa," diye ekledi Hunter, "neden bunu sadece şimdi birine tecavüz etmesi istendiğinde yapıyor?" Öldürmesini emreden sesler ona ilk geldiğinde, neden onları en başında durdurmadı? Mantık bunun neresinde?'

Sanki kötü bir rüyanın anısını aklından çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını sallama sırası Garcia'daydı.

Hunter, "Başka bir şey daha var," diye devam etti ve istenen konuma gelene kadar ekranındaki görüntüyü geriye doğru kaydırdı. “Tam burada.” Garcia'nın gözleri Hunter'ın ekranına ve metnin işaret ettiği bölümüne kaydı.

> *Deneğin kıyafetiyle ilgili olağandışı ayrıntı düzeyine rağmen, bir hedef bulmak, elbette kişilik meselesi dışında herhangi bir gerçek sorun teşkil etmez; dürüst olmak gerekirse, bunun üstesinden gelinebilir, çünkü hedefin gerçek bir yolu yoktur. sesler onun kişiliğini ayırt edebiliyordu*.

""Kişilik meselesini aşmak mı?" dedi Hunter.

'Sanırım burada demek istediği, bu durumda seslerin yanıltılabileceğidir.'

"Bingo," diye onayladı Hunter, başını sallarken gözleri genişleyerek. "Seslerin onun kişiliğini ayırt etmesinin gerçek bir yolu yok' diyerek, seslerin bir şekilde mağdurun içe dönük olup olmadığını bilemeyeceği, dolayısıyla aldatılabilecekleri gerçeğini ima ediyor Hunter bir el hareketiyle Garcia'yı durdurdu. ‘Şimdi, kendi düşüncelerinizin ürünü, tezahürü olan bir şeyi nasıl aldatırsınız? . . kendi bilinçaltın mı?”

Yeni bir kuruş düştü.

"Yapamazsın" diye yanıtladı Garcia.

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Bu senin kendi beynin.

Bildiğiniz her şeyi biliyor.”

Garcia, Hunter'ın masasından bir adım geriye çekildi ve başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını sıkıştırdı. 'Peki bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç nedir? Varsa."

Hunter sanki bir ağır siklet şampiyonuyla on raunt oynamış gibi sandalyesine çöktü.

Sonunda, "Yüzde yüz emin değilim" diye yanıtladı. “Ama on altı girişten yalnızca üçüncüsündeyiz. Henüz herhangi bir sonuca varmaya başlamak için çok erken. Ancak tamamen psikolojik açıdan bakıldığında bu durum, şizofreni hastası olan bu katil hakkında pek çok şüphe uyandırıyor.'

Garcia tam olarak bundan korkuyordu.

“Peki nasıl oluyor da sesleri duyuyor?” diye sordu.

Hunter nefesini verdi. 'Ya bu seslerin akıl hastalığıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoksa?'

'Anlamıyorum.'

“Ya bunlar ona ne yapması gerektiğini söyleyen gerçek sesler, gerçek insanlarsa?” Garcia'nın başı geriye doğru çekildi. 'Ne . . .? Bu çılgınlık. Nasıl . . .? Bu insanlar kim olabilir?'

Hunter omuz silkti. 'Bilmiyorum . . . Bakın, belki de bazı şeyleri fazla düşünüyorum çünkü bu şu anda pek mantıklı gelmiyor.' Ekranını işaret etti. 'Sanırım yapılacak en iyi şey devam etmek. . Garcia kabul etti ve masasına geri döndü.

Hunter'ın hâlâ ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ve hatta ne kadar çok okursa, o kadar çok sorusu oluyordu.

Eğer istekleri bu olsaydı, tekrar gitmeleri ve başka bir şeyle geri gelmeleri gerekirdi. KİMSEYE TECAVÜZ ETMEYECEĞİM. Seslerin mutlu olmadığını söylemeye gerek yok ama ben bu değilim. Hiç kimseye tecavüz etmedim. Tüm gördüklerime rağmen. Tüm yaşadıklarıma rağmen. Hiç kimseye - BFOA olsun ya da olmasın - tecavüz etmedim. Ve şimdi başlarsam kahrolurum.

Hunter tekrar duraksadı, gözleri katilin kullandığı kısaltma olan BFOA'ya odaklanmak için ekranındaki birkaç kelimeye doğru kaydı. Gözlerinde sıkıntılı bir bakışla, uzaktan bile olsa ona anlam

katabilecek herhangi bir şey bulmak için hafızasını aradı.

Hiç bir şey.

Hunter içgüdüsel olarak tarayıcısını açtı ve internette hızlı bir arama yaptı. Çoğu isabet Bakteriyel Toplayıcılık Optimizasyon Algoritmaları için geri geldi.

Hunter kendi kendine başını sallayarak, "Sorun bu değil," diye fısıldadı. Döndürülen sonuçlar sayfasında aldığı bağlantılardan biri bir kısaltma bulucuydu.

O sayfada 'tanımlanacak kısaltma' kutusuna 'BFOA' harflerini girip 'Bul' butonuna tıkladı. Bir göz açıp kapayıncaya kadar sonra,
Yeni sonuçlar sayfasında listelenen beş yeni tanım:

Beller Freibad Açık Hava (Almanya).

Asitte Boğa Dövüşleri (grup).

Broward Futbol Yetkilileri Birliği (Broward County, Florida).

Birmingham Futbol Yetkilileri Birliği (Birmingham, Alabama).

Asya Boao Forumu (Hainan, Çin).

Günlük girişi bağlamında hiçbiri gerçek bir anlam ifade etmiyordu. Kısaltmalar sonuç sayfasının üst kısmındaki farklı sekmeler, belirli bir kısaltmanın belirli kategorilere göre kaç sonuç verdiğini gösteriyordu. Sonuçlar sayfası varsayılan olarak Hunter'ın okuduğu beş sonucu gösteren 'Tüm Tanımlar' olarak ayarlanmıştı. Diğer 'kategori sekmeleri' şunlardı: Bilgi Teknolojisi - sıfır sonuç.

Bilim ve Tıp – sıfır sonuç.

Kuruluşlar, Okullar vb. – dört sonuç.

Argo, Sohbet ve Popüler Kültür – tek sonuç.

Ordu ve Hükümet – sıfır sonuç.

Hunter nefes aldı.

Garcia masasından “BFOA ne anlama geliyor biliyor musun?” diye sordu.

Hunter, "Ben de bunu bulmaya çalışıyorum" diye yanıtladı. 'Şu ana kadar bulduğum hiçbir şey girdinin bağlamında anlamlı değil.'

Garcia, "Ben de hiçbir şey ortaya çıkaramıyorum" dedi.

Hunter ekranındaki cümleyi bir kez daha okurken burnunu kaşıdı. 'Birazdan bu konuya geri dönelim. Önce bu yeni girişin sonuna

ulaşmak istiyorum.”

"Kabul ediyorum" dedi Garcia.

Seslerin gidip başka bir gün geri gelmesini bekliyordum. Belki yarın. Belki ertesi gün ama yanılmışım. Hayal kırıklıklarına rağmen, sanki istedikleri konuların bir listesi zaten ellerinde varmış ve ilk isteklerine olumsuz tepki vermemi bekliyorlarmış gibi, neredeyse anında yepyeni bir istek dile getirdiler. Yeni talep sadece öncekinden değil hepsinden çok farklıydı. Genellikle oldukça spesifik olan fiziksel ayrıntı düzeyi nispeten belirsizdi ve çoğunu seçmem bana bırakılmıştı, ancak bununla arasındaki temel fark
istek ve öncekilerin tümü, seslerin tek bir konuyu talep etmemesiydi. İki tane istediler.

Kırk Altı

Hunter bu kez hiçlik yok diye omuz silkmek için okumayı tekrar bıraktı. Psikolojik açıdan okuduklarının çok az bir kısmı gerçek anlam taşıyordu. Okumaya kaldığı yerden devam etmeden önce gözlerini ovuşturdu.

İki tane istediler – Cinsiyet: Erkek ve Kadın. Diğer her şeyin (saç rengi, göz rengi, yaş, boy vb.) hiçbir önemi yoktu. Alakasız olmayan şey ilişkilerinin durumuydu. Çiftin evli olması gerekiyordu ve beş yıldan fazla süredir evli olmaları gerekiyordu. Beş yılın ne kadar süreceği de önemli değildi. Çocuklar: ayrıca alakasız. Sesler bunu benim takdirime bıraktığından, çocuksuz bir çift seçmeye karar verdim. LA gibi geleneksel aile değerlerinin başarılı bir kariyere sahip olmakla sürekli kafa kafaya çarpıştığı, çocuk sahibi olmayı seçen profesyonel çiftlerin giderek azaldığı bir şehirde, böyle bir çift bulmak bana zor bir görev gibi gelmedi. . Ve ben haklıydım. Tek yapmam gereken birkaç bar ve restoranı ziyaret etmekti ve arayışımın ilk gecesi Santa Monica'daki bir restoranda genç bir çiftin pencere masasında oturduğunu fark ettim. İkisi de otuz yaşından büyük görünmüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, omuz hizasında kumral saçları ve kaplumbağa kabuğu

gözlüklerin arkasında oturan büyütülmüş kahverengi gözleri vardı. Onu ne çekici ne de çirkin buldum, sadece dikkat çekici değildi. Yanında oturan adam partnerinden en az on santim daha uzundu, kalın sakalı ve arkaya doğru taranmış saç kesimi vardı. İkisi de gündelik giyimliydi ve parmaklarındaki alyanslar bana bilmem gerekenleri söylüyordu ama ilk başta dikkatimi çeken şey, aynı masada oturmalarına rağmen yanlarında olmalarının daha iyi olacağıydı. kendileri. Dikkatleri, yani her ikisinin de cep telefonlarına odaklanmıştı. Onları neredeyse on dakika gözlemledim ve tek bir kelime bile konuşmadılar. Aslında tek bir bakış bile atmadılar. Tamam gülümsediler ama birbirlerine değil. Ekranlarına gülümsediler. Onları gözlemlemeye devam edebilmek için restorana girdim ve barda oturdum. Yiyecekleri geldiğinde telefonlarını bıraktılar ama uzaklaştırmadılar. İkisinin de telefonları plakalarının yanında masanın üzerine yerleştirilmişti. Yemeklerini yerken gözleri yiyecekleri ile cep telefonları arasında dans ediyordu ve o zaman bile telefonlar kapalıydı.

üstte çıkıyor. Ancak çeki sipariş ettiklerinde gerçekten birbirlerine baktılar ve birkaç kelime konuştular. Adam faturayı halletti. Dudaklarını öperek teşekkür etti. Onları dışarıda takip ettim ve birkaç arkadaşlarıyla buluşuyor gibi göründükleri köşedeki bir kokteyl salonuna girdim. Birkaç saat konuşup gülüyorlardı ama sadece arkadaşlarıyla, kendi aralarında değil. Daha sonra onları Wilshire Montana'daki bir daireye kadar takip ettim. Birkaç gün sonra Doug ve Sharon Hogan, mahallelerinde ev güvenliği konusunda rutin bir araştırma yürüten bir polis memuru tarafından ziyaret edildi. İnsanlar bu kadar saf olabiliyorlar. Los Angeles gibi bir şehirde bile kapıyı her zaman polis memuruna açarlar. Tarih ve saat: 10 Haziran 2018 –19.30. Yer: daire 39, numara 92, 10. Cadde, Wilshire Montana, Santa Monica. Fotoğraf: ikisi de aynı gecenin ilerleyen saatlerinde.

Hunter, Kayıp Kişiler veritabanı arama uygulamasını açmak için kısa bir ara daha verdi. 'Arama' satırına katilin az önce bahsettiği

isimleri girdi. Sonuç bir saniyeden kısa sürede geldi.

Otuz bir yaşındaki iş analisti Doug Hogan ve yirmi dokuz yaşındaki anaokulu öğretmeni Sharon Hogan'ın, 19 Haziran 2018'de Sharon'un annesi Bayan Sandra Carson tarafından kayıp olduğu bildirildi. Bayan Carson'a göre alışılmadık bir durum olan kızından birkaç gün boyunca haber alamayınca, damadı Doug'ı aramayı denedi ama yine de yanıt alamadı. Daha sonra her iki işyerini de denedi ancak ikisinin de bir haftadır işe gitmediği söylendi. İşte o zaman Bayan Carson kapılarını çalmaya karar verdi. Cevap alamayınca önce binanın amiriyle temasa geçti ve o da kızının dairesine girmesine izin verdi. Bayan Carson, orada hiçbir boğuşma belirtisi olmamasına rağmen polisle temasa geçti ve bir şeylerin ters gittiğini 'sadece bildiğini' söyledi. 19 Haziran'da LAPD'ye resmi bir Kayıp Kişiler şikayetinde bulundu. Ne Doug ne de Sharon bulunamadı. Soruşturma hala açık görünüyordu. Dosyada birkaç fotoğraf vardı; birkaçı tek tek, birkaçı da bir arada.

Hunter Kayıp Kişiler veri tabanını kapattı ve günlük kaydına geri döndü.

Doğum yöntemine gelince, sesler bir kez daha çok netti; çiftin çırılçıplak soyulması ve arka arkaya birbirine zincirlenmesi gerekiyordu. 'Daha sonra büyük bir alana yerleştirilecekler.

Her ikisini de sorunsuz bir şekilde barındırabilecek kadar büyük bir konteyner. Daha sonra oyun başlıyor. Onlara içlerinden birinin öleceği söylenecek, ama işin püf noktası şu: Hangisini seçmek zorundalar.' İki kişiyi rahatça sığdırabilecek herhangi bir konteynerim olmadığı için doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Neyse ki burası Los Angeles; arka bahçenizde bir yüzme havuzunun bulunmasının neredeyse zorunlu olduğu, ancak daha da iyisi, orman yangınlarının çoğu insanın sahip olmayı hayal edebileceği evleri ve malikaneleri tamamen yok ettiği bir şehir. Artık kömürleşmiş, harap olmuş ve terk edilmiş yerler. Artık kimsenin istemediği yerler. Malibu'daki yangından etkilenen bölgeye kırk dakikalık bir yolculukla seçimimi yapabilirdim. Son orman yangınında

tamamen yok olduğu için seçtiğim evin geçmişte nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca evin kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunların ne önemi vardı, değil mi? Neyse, kömürleşmiş molozlarla kaplı harabelerin arasında teslimat yönteminin amacına uygun mükemmel bir şey buldum. Yüzme havuzundan çok daha iyi bir şey. İki, hatta üç kişiye yetecek kadar büyük bir jakuzi buldum.

Metinde, katilin, gözyaşı damlası şeklindeki bir jakuzinin belirli ölçüleri içeren ayrıntılı bir el taslağını eklediği bir kopukluk vardı. *Küvet is ve yangın kalıntılarıyla doluydu ama şans eseri yapısal bir hasar yoktu. İhtiyacı olan tek şey iyi bir temizlikti ve ardından elimdeki iş için mükemmel bir konteynere sahip oldum. 11 Haziran 2018 Pazartesi günü seslerin talimatlarını takip ettim. Denekler arka arkaya zincirlenerek jakuziye atıldı. O gece hangisinin öleceğini seçmelerini istediğimde, yaşananlar pek de beklediğim gibi olmadı.*. Hunter hızla bir sonraki görüntüyü yükledi.

Her deneğin beklenen ağlama ve yalvarmalarından sonra, onlara sorduğum soruyla ilgili nihayet konuşan ilk kişi erkek denek oldu. Belki gönül meseleleri söz konusu olduğunda safım ama bir şekilde karısının canı yerine kendi canını almam için bana yalvarmasını bekliyordum. Onu çok sevdiğini ve onsuz kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemesini bekliyordum. Ama karşılaştığım durum tam tersi oldu. Yüzünden küçük bir kız çocuğu gibi gözyaşları akarak, karısından çok daha yaşayacak çok şeyi olduğunu söyleyerek başladı. Katkıda bulunacak daha çok şey var topluma karısının yaptığından daha fazla. Bu sözleri duyan kadın denek o kadar şok oldu ki ağlamayı bıraktı; kan çanağı gözleri iki kumarhane fişi büyüklüğüne kadar genişledi. Tamamen öfkelenen kadın denek, 'seni orospu çocuğu' sözlerini söyledi ve kocasına arkadan vurdu. Eğer onları birbirine bakacak şekilde zincirleseydim, onun burnunu veya dudaklarını hemen ısıracağından oldukça eminim. Belki de bu yüzden sesler benden onları arka arkaya zincirlememi istiyordu. Zaten böyle bir tepkiye güveniyorlardı. Kişisel

görüşüme göre, eğer kadın denek önce konuşsaydı benden kocasının değil kendisinin canını almamı isterdi. Yapacağından oldukça eminim ama erkek deneğin patlamasından sonra o da ona şöyle karşılık verdi: 'Seni şımarık ananın oğlu, hiçbir işe yaramaz, hile yapan pislik. Kendi saçmalıkların yüzünden o kadar kör olmuşsun ki, sözde arkadaşın olarak anılan üç kişiyle yattığımın işaretlerinden bile habersizsin.' O andan itibaren olay, taciz ve aşırı agresif sırt tekmeleriyle katliama dönüştü. , karnaval sırasındaki konfeti gibi ileri geri atılan dirsek hareketleri ve kafanın arkası izmaritleri. Birkaç dakika boyunca iki deneğin birbirleriyle kötü konuştuğunu ve kavga ettiğini gözlemledim. İnsanların kendi duygularından ve başkalarının duygularından beslenmesini izlemek etkileyici ama bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı. Sesler bana artık bıktıklarını söyleyince iki deneğe de kötü haberi verdim. Seslerin talimatlarına uyarak onlara yalan söylemiştim. O gece sadece biri değil ikisi de ölecekti. Tartışmaları boşuna bir çabaydı ama ikisi hakkında pek çok şeyi ortaya çıkarmış ve sesleri eğlendirmişti. Her ikisinin de öleceğinin ortaya çıkması, çığlıklar ve yalvarmalar yeniden başlamadan önce en azından birkaç saniyeliğine her iki kişiyi de susturdu, ancak nasıl öleceklerini anladıklarında, saf ve uzlaşmaz bir korku her ikisini de ele geçirdi. Onları sırf eğlence olsun diye jakuziye koymamıştım. Bunun bir nedeni vardı. 'İki nesneyi tutan kap' diyordu sesler, 'ya H2SO4 (sülfürik asit) ya da NaOH (kostik soda) ile doldurulacak.' Asit/baz ölçeğinin her iki ucu da. Seçim bana bırakıldı. Kararımı, baz kimyasalların asidik olanlara göre daha az acıya ama daha fazla hasara neden olma eğiliminde olduğu gerçeğine dayanarak vermedim. Bir konuyu her iki maddeden birinin içine batırabilecek kadar yeterli miktarda kaplıyorsanız,

ne kullanılırsa kullanılsın acı ve hasar dayanılmaz ve ölümcül olacaktır. Hayır, kararımı, bunlardan herhangi birini almanın benim için ne kadar kolay ve şüphe uyandırıcı olmayacağına dayanarak verdim. Bir küveti doldurmaya yetecek kadar kostik

sodayı ellerime almanın, aynı miktarda sülfürik asit elde etmekten çok daha kolay olduğu ortaya çıktı. Küvete ilk galon kostik sodayı dökerken, bunu kasıtlı olarak daha çok erkeğe yönelttim, ancak birbirlerine zincirlenmiş oldukları için kadın denek de ona olduğu kadar ona da saldırdı. Çığlıklar insanlık dışıydı. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor ve çok şey duydum. Örümcek ağına yakalanmış böcekler gibi çaresizce savaşıyorlardı ama çığlıklar ve kavgalar kısa sürede azaldı. Seyreltilmemiş kostik soda, insan derisinin katmanlarını büyük bir kolaylıkla ortadan kaldıracaktır. Deri gittiğinde, işte o zaman cehennem başlıyor. Sonunda jakuzi bir cadı kazanına benziyordu. Söylemeye gerek yok ki, sonunda yok olmadan önce her iki denek de İncil'de bile bahsedilmeyen türde acı ve ıstıraplara katlanmak zorunda kaldı. Cesetlerin durumu veya onlardan geriye kalanlar nedeniyle küvetten kürekle çıkarmak zorunda kaldığım kalıntıların en iyi dinlenme yerinin toprak değil okyanus olduğuna karar verdim. Kalıntıları Santa Monica plajının yaklaşık 3,5 mil güneybatısından Pasifik'e atıldı..

Bu, girişin sonuydu.

Hunter geçmiş bir vakanın anıları aklını bulandırırken sandalyesinde arkasına yaslandı. Kostik sodanın insan vücuduna neler yapabileceğini tam olarak biliyordu. Birkaç yıl önce o ve Garcia'ya canlı bir internet yayını aracılığıyla çok benzer bir ölüm izletildi. Katil, kurbanını büyük, derme çatma bir cam kabın içine koymuş, ardından içini su ve kostik soda karışımıyla doldurmuştu. Seyreltilmiş bir bileşimde bile, meydana gelen hasar ve acı tarif edilemezdi.

"Hiçbir şeyim yok" dedi Garcia, hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. Garcia'nın sözlerini algılamak Hunter'ın beyninin birkaç saniyesini aldı. Boş bir bakışla ortağına baktı.

"B-F-O-A," diye açıkladı Garcia. ‘Kısaltma için karşılaştığım her tanım, içinde bulunduğumuz bağlamda hiçbir anlam ifade etmiyor – “Hiç kimseye, BFOA ya da başka bir şeye tecavüz etmedim”.'

Hunter okuduklarından o kadar etkilenmişti ki, kısaltma bilmecesi bir anlığına aklından çıkmıştı.

"Bir dakika bekle" dedi ve cep telefonuna uzandı. Kişi listesinde arama yaptıktan sonra 'ara' düğmesine bastı.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu Garcia.

Telefon bir kez çaldığında Hunter, "Eski bir dost," diye yanıtladı. . . iki kere . . . üç kez.

'*Merhaba,*Hattın diğer ucunda huysuz bir erkek sesi cevap verdi. 'Bay. Wilson mu?” diye sordu Hunter.

'*Evet, bu o. Kiminle konuşuyorum?*'

Wilson, kendisini ayda en az bir kez arayan Hunter'ın sesini tanımasına rağmen, seksen dört yaşındaki eski ABD Ordusu başçavuş, telefona her zaman aynı şekilde cevap veriyordu. Bundan sonrası bir ritüeldi.

'Bay. Wilson, ben Robert. Robert Hunter.'

'*Gücünüzü kaybederseniz başarısız olursunuz.*'

Hunter, "Başarısız olamam" diye yanıtladı. “Çünkü güç içimde yaşıyor.” “Ne yapıyorsun?” Garcia kaşlarını çatarak ortağına baktı. 'İçinde ne yaşıyor?' Hunter başını sallayarak ortağına az önce duyduklarını görmezden gelmesini işaret etti.

Hattın diğer ucunda Hunter'ın cevabı yüksek sesli bir kahkahayla karşılandı. '*Umarım öyle olur Robert. Gerçekten öyle olmasını umuyorum.*'

Başçavuş Adrian Wilson, Hunter'ın LAPD Soygun Cinayet Bölümü'ne katıldığında ilk ortağı olan Scott Wilson'ın babasıydı. On yıldan fazla bir süre önce Scott, Hunter'a kendisine bir şey olursa Hunter'ın zaman zaman babasını kontrol edeceğine dair söz vermesini sağlamıştı. Bu sözden bir buçuk yıl sonra Scott, kaza süsü verilen bir suikast olan bir tekne patlamasında hayatını kaybetti.

Hunter verdiği sözü hiç unutmamıştı ve o trajik günden bu yana ayda en az bir kez Bay Wilson'ın evini ya arıyor ya da ona uğruyordu. Bay Wilson'ın bakıma ihtiyacı olduğundan değil. Vietnam, Lübnan ve Nikaragua'da ABD Ordusu için savaşmış, yüksek rütbeli bir gazi olan Bay Wilson, seksen dört yaşında olmasına rağmen etkileyici bir şahsiyetti; aklı başında, komik, güçlü ve hayat doluydu.

Hunter, “Nasılsınız efendim?” diye sordu.

Hunter hiç orduda bulunmamış olmasına rağmen ABD Ordusu CSM'sine hak ettiği saygıyı gösterdi.

'*Ah pekala, beni tanıyorsun. . . kan tükürüyor, kan işiyor, kan öksürüyor, evin her yeri kanıyor.*Şakaya rağmen Bay Wilson'ın söylediği her kelimede yadsınamaz derecede otoriter bir ton vardı.

Hunter, "Özür dilerim efendim," diye yanıtladı, ses tonu endişeliydi. 'Gerçekten kan işemiyorsun, değil mi?'

Garcia masasından sindi. 'Ne oluyor be? Kan işemek ne? Kiminle konuşuyorsun?' Bu soruyu sorduktan bir saniye sonra sağ eli dur işareti yaparak havaya kalktı. 'Aslında bilmek istemiyorum. Siz devam edin ve işinizi yapın, Bay İçinizdeki Güç.'

Telefonda Bay Wilson'dan yine gırtlaktan gelen bir kahkaha geldi. '*Hayır Robert, elbette hayır. Sadece seninle dalga geçiyorum. Biraz gülmeyi öğrenmelisin evlat.*'

“Size bir şey sormam gerekiyor efendim.”

Hunter'ın sesindeki aciliyet Bay Wilson'un hattın diğer ucunda tereddüt etmesine neden oldu.

'*Kulağa ciddi geliyor.*'

'Sadece bir konuda yardımına ihtiyacım var.'

'*Elbette oğlum, ateş et. Ne sormak istersiniz?*'

Hunter, "Askeri bağlamda" diye başladı, "B-F-O-A kısaltmasının aklınıza gelebilecek bir anlamı var mı?"

Bunu takip eden sessizlikte Hunter, yaşlı adamın beyninin içindeki çarkların ivme kazandığını neredeyse duyabiliyordu.

'*Aklıma bariz bir şey gelmiyor*' Bay Wilson birkaç düşünceli saniyenin ardından cevap verdi. '*Ama bildiğiniz gibi bu eski bir zihin ve hafızam bugünlerde pek çok kez yanlış çalışıyor.*Kısa bir duraklama. '*Belki bana biraz daha verirsen oğlum. Bunu nereden duydun? Yani hangi bağlamda?*'

Hunter, "Bu, yazılı bir ifadedeki bir satır," diye yanıtladı.

'*Peki bu satır ne diyor?*'

Hunter, "Hiç kimseye tecavüz etmedim" dedi. “BFOA ya da başka bir şey. Şimdi başlarsam kahrolurum”.

Bay Wilson'ın hattın ucundaki yeni duraklama Hunter'a sanki yaşlı

adamın nefesini tutmuş gibi geldi.

'Sayın?'

'*Evet oğlum.*Bay Wilson'un sesi üzüntüden ağır geliyordu. '*BFOA'nın ne anlama geldiğini biliyorum.*'

Kırk Yedi

Adam, Franklin Canyon Park'ın kapılarını resmi olarak halka açmasından yaklaşık on beş dakika sonra ayrıldı. En sevdiği yer ne kadar tenha olsa da, yağmur ya da güneş ışığı geldiğinde iz sürücülerin, koşucuların, bisikletçilerin ve köpeklerini gezdirenlerin, iğrenç ve sinir bozucu renkli kıyafetleriyle, gürültü bir yana, yerin doğal güzelliğini tamamen bozacaklarını biliyordu. yanlarında getirildi ve yaban hayatının çoğunun saklanmasına neden oldu. Artık açık bir zihinle adam gelmek üzere olan şeye hazırdı.

Parktan adamın yer altındaki derin bir bodrum katını korku odasına dönüştürdüğü Santa Clarita'ya olan yolculuk bir saatten az sürdü.

İzole bir ormanlık alanın kenarında bulunan kullanılmayan binanın içinde, bir dizi yıpranmış beton basamaktan birer birer indi. Merdiven boşluğunun tepesindeki tek bir floresan tüplü lambanın tuğla ve çimento duvarlara düşürdüğü gölgesi, attığı her adımda önünde uğursuz bir şekilde dans ediyordu. Merdiven boşluğundaki koku, küf, ekşi süt ve dezenfektanın tuhaf bir karışımıydı, çünkü adam bu basamakları her hafta dini kurallara göre temizliyordu.

Merdivenler sağa doğru L şeklinde kıvrılıyordu, tepedeki floresan lambadan gelen zaten zayıf olan ışık gücünün çoğunu kaybetmişti. Adam aşağıda bir metre genişliğinde, iki metre yüksekliğinde metal bir kapıya geldi. Gelişmiş kilitleme mekanizması, anahtar yerine altı haneli bir kombinasyon veya parmak izi gerektiriyordu. Adam sağ başparmağını dijital okuma tablasına bastırdı ve kapı yüksek bir vızıltı ile açıldı ve uzaktaki duvara itilmiş düz bir çalışma masası dışında kare ve boş bir odaya adım atmasına olanak tanıdı. Bazıları kalın, bazıları ince çok sayıda çelik boru tavandan farklı yönlere doğru uzanıyordu. Duvarlar katı cüruf bloklarından yapılmıştır. Adam ışık düğmesini sağ tarafına çevirdi ve bu sefer uzun olan ve başının

üzerindeki iki borunun arasına yerleştirilmiş yeni bir tüp lamba canlanmaya çabaladı, birkaç saniye yanıp söndükten sonra nihayet devreye girip odayı donuk bir şekilde yıkadı. turuncu parıltı.

Adamın durduğu odanın tam karşısında yeni bir metal kapı vardı, bu ilkinden daha ağırdı. Bir kez daha kilitleme mekanizması ya altı haneli bir kombinasyona ya da parmak izine ihtiyaç duyuyordu. Bu sefer adam sol başparmağını dijital okuma pedine bastırdı ve kapı tıklatılarak açıldı. Arkadaki oda diğerine göre biraz daha küçüktü.
önce. İçinde bir kontrol masası, birkaç sandalye ve masanın hemen üzerindeki duvara monte edilmiş büyük bir bilgisayar monitörü vardı. Masanın sağında elektronik ve bilgisayar ekipmanlarıyla dolu uzun metal bir ünite vardı. Masanın solunda başka bir metal kapı daha vardı. Kapı çerçevesine o kadar mükemmel oturmuştu ki menteşeleri görünmüyordu.

Adam ışıkları yaktı ve tavandaki sekiz halojen ampul anında canlanarak odayı parlak ışıkla aydınlattı. Sekiz adım onu kontrol masasına götürdü ve burada bilgisayar monitörünü açmak için bir düğmeye bastı. Bunu yaparken, önündeki ekran dört farklı görüntüyle doldu; her biri ekranın tam dörtte birini kaplıyordu; ikisi üstte, ikisi altta.

Kontrol masasının solundaki kapı çok uzun ve karanlık L şeklinde bir koridora açılıyordu. Bu koridorda beş oda vardı. Bunlardan dördü kendi inşa ettiği ayrı muhafaza hücreleriydi; hepsi kaçmaya dayanıklıydı. Bu hücrelerin her birinde, tavanın ortasındaki metal bir kafes kutunun içinde duran ve gerektiğinde hızlı bir şekilde kızılötesi moduna geçebilen bir CCTV kamerası vardı, tıpkı o zamanlar olduğu gibi. Kontrol masasının üzerindeki bilgisayar ekranındaki görüntüler bu kameralar tarafından canlı olarak yayınlanıyordu. Dört muhafaza hücresinden yalnızca biri boştu.

Adam monitörün karşısındaki ofis koltuğuna oturdu ve konuşmadan önce bir süre ekranı inceledi.

Gözleri bir görüntüden diğerine atlarken, "Bu sabah nasılsınız?" diye mırıldanarak sordu. 'Daha yakından bakalım, olur mu?'

Adam kontrol masasındaki klavyeye bir komut yazdı ve ekrandaki dörde bölünmüş görüntü tek bir görüntüye dönüştü. Yeni görüntünün

üst kısmında küçük beyaz harflerle 'hücre 1' yazıyor. Yeni bir komut yazdı: 'hücre 2'. Ve yine “hücre 3”. Birkaç dakika boyunca bir kameradan diğerine gidip gelerek üç konuyu izledi. Birinci hücredeki kişi sırtını hücrenin kuzeybatı köşesine dayamış oturuyordu, kalçalarını göğsüne bastırırken onlara sarılıyordu, başı dizlerine çökmüştü. Adamın onun ağladığını anlaması için hücredeki mikrofonu açmasına gerek yoktu. Başının ve omuzlarının hafifçe sallandığını görebiliyordu.

Adam ikinci hücredeki kameraya geçti. İkinci denek çimento yatakta oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve elleri dua pozisyonunda birbirine kenetlenmişti.
adam gerçekten dua edip etmediğini anlayamıyordu ama umurunda da değildi. Dualar önemli değildi. Asla yapmadılar.

Üçüncü hücredeki kişi uyuyor gibi görünüyordu. Cenin pozisyonunda yüzü duvara dönük yatıyordu.

Adam bir kez daha üç kamera arasında geçiş yaptı. O gün bu üç kişiden kimin öleceği konusunda bir karar vermesi gerekiyordu.
Adam kendi kendine eğlenerek kıkırdadı.

Sanki aynı anda üç kişiyle konuşuyormuş gibi, 'Hayat gerçekten de tahmin edilemez, değil mi?' diye sordu. ‘İddiaya girerim hiçbiriniz kaderinizin bir tekerlemeyle belirleneceğini düşünmediniz.’

Adam şarkı söylemeye başlarken sandalyesine yaslandı. 'Eeny, meeny, miny, moe. . .'

Kırk sekiz

Bay Wilson'ın konuşma tarzında Hunter'ın nefesini bekleyerek tutmasına neden olan bir şeyler vardı. Bekledi ama Bay Wilson yine sustu.

Hunter, “Efendim?” diye seslendi. 'Siz hala orada mısınız?'

'*Evet buradayım.*Bay Wilson boğazını temizlemek için öksürdü. '*Oğlum, anlamanı istediğim tek şey, savaş zamanlarında, emirlere veya aptal politikacılar tarafından hiçbir işe yaramayan şekilde imzalanmış saçma sapan angajman kuralları ve anlaşmalara bakılmaksızın bazı şeylerin olabileceğidir. uluslararası organizasyon. Askerler makine değildir oğlum. Onlar insandır. Onlar da tıpkı sizin ve*

benim gibi insanlar ve tıpkı sizin ve benim gibi, bazen emirler ve hatta mantık yerine duygular tarafından yönlendiriliyorlar. Bazen askerlerimiz, özellikle belirli düşmanlara karşı savaşırken, karşı konulamaz bir intikam duygusunun getirdiği saf öfkeyle hareket ederler.'

"Belirli düşmanlar mı?" diye sordu Hunter.

'*Sen çok zeki bir insansın oğlum, bu yüzden bunun doğru olduğunu bileceğini biliyorum; hiçbir ülke savaştayken, özgürlüğünü ve vatandaşlarının hayatlarını savunurken bu kurallara yüzde yüz bağlı kalmayacaktır. İmkansız ve ben ABD gibi demokratik ülkelerden bahsediyorum. Şimdi, bu gezegende kendi vatandaşlarına yönelik baskının, işkencenin ve cinayetin yönetim sistemlerinin ayrılmaz bir parçası olduğu bazı ülkeler var. Bunu biliyorsun, değil mi?*Yaşlı adam bir cevap beklemedi. '*Bu ülkeler, savaşlarını nasıl yürütmeleri gerektiğini dikte etmeye çalışan hiçbir kağıt parçasını umursamıyorlar. Onlara göre uluslararası yasalar tükürük anlamına gelmiyor, bu yüzden savaştıkları gibi savaşıyorlar ve sana söyleyeyim oğlum, pis pis savaşıyorlar ve askerlerle siviller arasında hiçbir ayrım yapmıyorlar. Bazen, her ne sebeple olursa olsun, bu düşmanlara karşı savaşan demokratik ordular, pisliklerinin bir kısmını onlara geri vermeyi geçerli bulabilirler.*Bay Wilson devam etmeden önce durakladı ve bir kez daha boğazını temizledi. '*Tecavüz ya da cinsel şiddet, bu düşmanların psikolojik savaş aracı olarak sıklıkla kullandığı bir silahtır. Rakiplerini küçük düşürmek için Psy-Ops'u kullanıyorlar. Bunun ne kadar etkili olacağını herkesten çok sen anlayabilirsin, değil mi evlat?*'

Hunter, Bay Wilson'un sesindeki acıyı hissedebiliyordu.

'*Bazen,*' Yaşlı adam devam etti, '*Askerlerimiz sırf öfkeden dolayı aynı psikolojik savaş silahlarını kendilerine karşı kullanmayı uygun görebilirler.*
bize veya müttefiklerimize karşı kullandılar. Lütfen bana bunu anladığını söyle, oğlum?'

"Öyle yapıyorum" diye yanıtladı Hunter. Yaşlı adamın açıklamasını anlamış olabilirdi ama bu, onunla aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyordu.

'*Şimdi sorunuza geri dönelim.*Bay Wilson bu sefer nefes almak için tekrar durakladı. '*Bahsettiğiniz bağlamda oğlum, B-F-O-A "Silah Zoruyla" anlamına gelecektir.*'

Hunter gözlerini kapattı ve acı çeken bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

'*Bunun esas anlamı şudur:*'

'Zorla ve/veya silah kullanarak bir şeyi başarmak için.' Hunter, Bay Wilson'ın sözünü yarıda kesti. 'Bu durumda silah zoruyla tecavüz. Bunu çözmem gerekirdi."

'*Hayır oğlum, hepsi bu. Bunu bilmemeliydin. Bu özel kısaltma veya kısa ad hiçbir zaman kullanılmaz. Terim her zaman tam anlamıyla kullanılır ve genellikle savaşlar ve çatışmalarla ilgili olarak kullanılır. Bahsettiğiniz cümlede olduğu gibi kişisel anlamda. . . tecavüzle ilgili olarak. . . bu, söz konusu kişinin emir verildiği halde tecavüz yapmadığı anlamına gelir.*'

Hunter, yaşlı adamın nihayet tanıma geçmeden önce neden her şeyi açıklamak zorunda kaldığını artık açıkça anlıyordu.

Hunter'ın Bay Wilson'ın gerçekte neyi kastettiği konusunda çok az şüphesi olsa da, çevrilmemiş taş bırakmak istemiyordu.

Hunter nazikçe, "Burada çok açık konuşayım efendim," dedi. 'Bu cümleyi yazan kişi. . . onun orduda olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirsiniz."

'*Bunda kesinlikle hiçbir şüphe olmadığını söyleyebilirim oğlum. Ve bu kişi, her kimse, çatışmayı görmüş; yani ön saflarda çarpışmayı kastediyorum.*'

kırk dokuz

Hunter aramayı kesti ve yalnızca yüz ifadesinden Garcia yeni bir şeyle karşılaştığını anlayabiliyordu. Bekledi ama Hunter sessiz kaldı; beyni bilgiyi mümkün olduğu kadar hızlı hareket ettiriyor, bilgiyi doğru yere yerleştirmeye çalışıyordu.

"Peki telefondaki kimdi?" diye sordu Garcia. 'Peki elimizde ne var?'

Hiç bir şey.

"Robert?" Garcia tekrar seslendi.

Hunter düşüncelerini uzaklaştırdı. 'Üzgünüm.'

"Telefondaki kimdi?"

‘Sadece eskiden orduda olan eski bir arkadaşım.’

'Eskiden öyle miydi?'

‘Evet, artık emekli oldu.’

‘Peki, sana ne söyledi? BFOA'nın ne anlama geldiğini biliyor muyuz?' Hunter konuyu basit tuttu ve Garcia'ya sadece kısaltmanın tanımını ve kullanılan bağlamda gerçekte ne anlama geldiğini verdi.

“Demek haklıydın,” dedi Garcia, ses tonu sıkıntılıydı. ‘Bu katil *öyle* orduyla. Bu, işleri kolayca karmaşık hale getirebilir.'

'*Oldu* Hunter, ortağını düzeltti. 'Olumsuz *öyle*.' 'Bunu nasıl bilebilirsin?'

'Çünkü bu sadece günlükte kullandığı terimlerin dışında birkaç şeyi de açıklayabilir.'

Hunter tam olarak kelimeleri hatırlayamadığı için 'sayfa 1' başlıklı resmi hızla bilgisayar ekranına yeniden yükledi.

"İşte" dedi metni işaret ederek. 'Günlüğün ilk sayfasında - Elizabeth Gibbs'in girişi - katil hafızasının eskisi gibi olmadığından bahsediyor. Onun kesin sözleri şunlardı: *Hafızam artık pek iyi değil. Bazı şeyleri unutuyorum. Pek çok şeyi unutuyorum ve durum daha da kötüleşiyor. Bu günlüğü tutmaya karar vermemin nedenlerinden biri de bu.*'

"Evet, hatırlıyorum" diye yanıtlayan Garcia, Hunter'ı daha iyi görebilmek için sandalyesini masasından uzaklaştırdı.

Hunter, "Belki de hâlâ okuyacağımız sayfalarda hafıza kaybından biraz daha bahseder," diye açıkladı. "Ama bu birkaç satıra bakılırsa, özellikle de unuttuğunu söylediğinde *pek çok şey var ve bu sadece kötüleşiyor*, bilişsel gerilemesinin en azından orta ila şiddetli olduğu anlaşılıyor, sizce de öyle mi?'

Garcia başını salladı. "Kulağa doğru gibi geliyor."

"Tamam," diye devam etti Hunter. 'Dolayısıyla bilişsel gerileme veya demansla ilgilenen çoğu klinisyen, hastanın hafızasındaki bozulmayı ölçmek için iki ölçekten birini kullanıyor: Yedi Aşamalı Demans Modeli ve yine yedi aşamaya bölünmüş Küresel Kötüleşme Ölçeği. Seni uzun klinik açıklamalarla sıkmayacağım ama her iki

ölçekte de orta şiddette bilişsel gerileme beşinci aşamaya giriyor.' Hunter, söylemek istediği noktayı vurgulamak için sağ elinin parmaklarını kullandı. 'Bu, demans ve hafıza kaybının ilerlemesinde oldukça ileri bir aşamadır.'

Garcia bir kez daha başını sallayarak onayladı. 'TAMAM.'

Ama Angela bize, günlüğünü çaldığı kişinin, dairesinde peşinden gelen kişinin otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu ya da daha da ileri giderek kırklı yaşlarının başında olduğunu, daha yaşlı olmadığını söyledi. Hunter, bu herhangi birinin beşinci evre demans belirtileri göstermesi için çok genç, diye açıkladı. 'Bu, hastalığın başlangıcının yirmili yaşlarının sonlarında veya otuzlu yaşlarının çok başında meydana gelmiş olması gerektiği anlamına gelir. Tamam, mümkün," Hunter bunu kabul etti. 'Ama burada milyonda bir olasılıktan bahsediyoruz.'

Garcia masasına doğru eğildi ve çenesini parmak eklemlerine dayadı. "Peki ya hafıza kaybı bunamadan kaynaklanmıyorsa?"
"Kesinlikle." Hunter sağ işaret parmağını ortağına doğru salladı. 'Muhtemelen değil. Tahminimce hafıza sorunu travmadan kaynaklanıyor; künt, psikolojik ya da her ikisinin birleşiminden ve eğer bu katil gerçekten ön cephede savaş gördüyse, silah zoruyla tecavüzü psikolojik bir yöntem olarak kullanmasının emredildiği türden bir dövüş gördüyse. silah . .'

Garcia, "Muhtemelen son derece üzücü bir eyleme yalnızca tanık olmakla kalmayıp aynı zamanda bu eylemde yer aldığı anlamına da geliyor" diye tamamladı.

Hunter, "Öyle olduğuna eminim," diye onayladı. 'Ve künt veya psikolojik travma kolaylıkla savaşın ve bunun getirdiği baskıların bir sonucu olabilirdi; diğer birçok problemin yanı sıra hafıza kaybına yol açması pratikte garanti olan travma sonrası stres bozukluğundan bahsetmeye bile gerek yok. Her iki durumda da, görev gezisinin ardından ülkeye dönen her askerin bir dizi fiziksel ve psikolojik testten geçmesi gerekiyor. Hafıza kaybı, ona ne sebep olursa olsun, kolayca saklanabilecek bir şey değildir. Bu teşhis konulduktan sonra. . Hunter'ın sağ eli boynunun önünde hareket etti boğazını kesen bir hareketle. ' . . .Bu onun askeri kariyerinin sonu

olurdu. Bu katil her kimse, artık aktif bir asker değil.” “Mantıklı,” diye onayladı Garcia, sandalyesini bir kez daha bilgisayarına yaklaştırarak.

Hunter ellerini birleştirdi ve yavaşça burnunun ve ağzının üzerinde gezdirdi. 'Bunu düşünmeliydim.'

'Neyi düşündün?'

Hunter, "PTSD" diye yanıtladı. 'Savaş travması. Eğer bu konuda haklıysak, bu aynı zamanda sesleri de açıklayabilir. Ayrıca onları nasıl durdurabildiğini ve emirlerine nasıl itiraz edebildiğini de açıklayabilir. Peki ya bu sesleri tetikleyen başka bir şey varsa? . . şizofreniyi mi tetikliyor?'

“Başka bir şey mi var?” Garcia'nın kaşları havaya kalkarken bir kırışıklık oluştu. 'Şimdi beni yine kaybediyorsun.'

Hunter ayağa kalktı. Şöyle açıkladı: "PTSD'den mustarip gaziler, bir dizi farklı faktör (bir ses, bir koku, bir görüntü, bir nesne) tarafından başlatılan bir epizod veya nöbet geçirebilir. . . Onlara birini hatırlatan bir yüz bile bunu tetikleyebilir. Eğer katilimizin kafasındaki sesleri tetikleyen böyle bir şeyse, bu onların nasıl olup da onları durdurabildiğini ve onlara "hayır" diyebildiğini açıklayabilir.'

Garcia elini kaldırdı. 'Devam etmek. Tamam, yüksek bir patlamanın (helikopter sesi, havai fişek kokusu veya benzeri bir şey) bir bölümü nasıl tetikleyebileceğini anlıyorum. Bu durumda katilimizin kafasındaki sesler; ama bu, sizin söylediğiniz gibi onları durdurabilmesini nasıl açıklıyor?'

Hunter şöyle açıkladı: 'Çünkü dış faktörler tarafından tetiklenen TSSB epizodları her zaman kişinin yaşadığı travmatik bir anı ile doğrudan ilişkilidir. Şimdi, bu travmatik anıların bir amirin veya hatta o sırada görevde olan birinin, adamımıza yapmaya ya da taviz vermeye hazır olmadığı bir şeyi yapmasını emretmesini içerdiğini hayal edin; örneğin "zorla" bile olsa birine tecavüz etmek gibi. silahlar”.'

Garcia için sis dağılmaya başladı. 'Peki, bakalım doğru mu anladım? Diyorsunuz ki, eğer katilimizin kafasındaki sesler, ki bu dış etkenler tarafından tetiklenmiş olabilir, eğer savaşırken kendisine verilen bir emri, o sırada karşı koyabilecek kadar cesur olduğu bir

emri tekrarlıyorsa, o zaman, o zaman, diyorsunuz. bu sefer aynısını tekrar yapması anlaşılır bir şey.'

'Kesinlikle. Bir kez yaptı. Tekrar yapabilir.'

Garcia hızla bilgisayarına geri döndü ve Dr. Slater'ın onlara gönderdiği dosyadaki ilk görüntüyü yeniden yükledi.

'Bu yüzden . . . Eğer bu günlükte bahsedilen ilk kurban 3 Şubat 2018'de çekilmişse ve Elizabeth Gibbs'ten önce başka kurbanların da olduğundan eminsek, bu eski asker olan ve bir geziden dönen birini aradığımız anlamına gelir. neyle ilgili görev. . . 2017 mi? 2016 mı?'

Hunter, "Belki daha da erken," diye önerdi. 'Bayan Gibbs'ten önce kaç kurban olduğunu ve kurbanlar arasındaki zaman dilimini bilmeden. . İmkansız görevi düşünürken sadece başını salladı.

Garcia sanki etraflarındaki havadaki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi bir anlığına bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Bu konuda yardım alamayacağımızı biliyorsun, değil mi?” diye sordu. “Senin de söylediğin gibi askerler görevden döndüklerinde bir dizi teste tabi tutulurlar. Travma sonrası stres bozukluğu ya da başka bir psikolojik sorun teşhis edilirse ordu onlarla ilgileniyor. Kendi doktorları, kendi psikiyatristleri, kendi psikologları var. . . bunu biliyorsun. Herhangi bir eski savaşçı hakkında bilgi toplamamızın tek yolu ordunun kendisine ulaşmaktır.” Garcia kıkırdadı. 'Bunu yapıyoruz ve bu adamın seri katil olup olmaması umurlarında olmayacak. O da onlardan biri olduğu için tüm kapıları yüzümüze kapatacağız.'

Hunter, "Evet, bunu biliyorum" diye yanıtladı. “Fakat orduya yaklaşmamıza gerek kalmayabilir. Bilmiyoruz. Henüz günlüğünün sonuna gelmedik.' Tam o sırada ofislerinin kapısı çalındı.

Hunter, "İçeri gelin," diye seslendi ve yüzünü kapıya çevirdi.

Memur Makalsky kapıyı iterek açtı, Hunter'ın masasına doğru yürüdü ve Dr. Slater'dan topladığı günlüğün bulunduğu kanıt çantasını ona verdi.

Hunter, çekmecelerinin birinden bir çift lateks eldiven alıp paketi yırtmadan önce memurun odadan çıkmasını bekledi. Garcia daha iyi bir görüş açısı elde etmek için ayağa kalktı.

Hunter kalın, siyah deri kitabı masasının üzerine koydu ama çevirmedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve kapağa baktı.

“Sanırım asıl eğlence şimdi başlıyor, öyle değil mi?” dedi Garcia, çok nazikçe başını sallayarak.

Hunter dönüp ona baktı.

'Eğlencenin ne olduğu konusunda sen ve ben çok farklı kavramlara sahibiz.'

Elli

Hunter, elinde katilin günlüğüyle bir kez daha en baştan başladı ama bu sefer kelimelere odaklanmak yerine dikkatini fiziksel sayfalara çevirdi. Hala ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu.

Hunter, bir büyüteç kullanarak ve ilk sayfadan başlayarak dış kenarlarını ve köşelerini herhangi bir işaret, baskı, ezik, bükülme ve yırtılma açısından dikkatlice kontrol etti. . . tuhaf ya da yersiz görünebilecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadı.

Daha sonra sayfanın iç kenarını kitabın sırtına doğru kıvrılarak denedi. Bulduğu tek şey parmak izi toz alma tozunun kalıntılarıydı. FSD laboratuarındaki teknisyenlerin çok titiz olduğu belliydi.

Katilin her sayfanın sadece ön yüzünü kullanıp arkasını tamamen boş bırakmasına rağmen Hunter, ilk sayfayı kontrol ettiği kararlılıkla onu da kontrol etti. Kitabın sırtına daha yakın olan alt iç kenarında, kağıt üzerinde birkaç küçük ezik buldu, ama bunlar sadece kağıt üzerindeki eziklerdi, başka bir şey değildi.

Hunter, Elizabeth Gibbs'in Polaroid'inin zımbalandığı bir sonraki sayfaya geçmeden önce yeni bir düşünceyi düşünürken durakladı.

“Şimdiden ara mı veriyorsun?” diye sordu Garcia.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Hunter, sayfayı başladığı yere geri çevirerek.

Garcia, ortağının parmak uçlarını sayfaya yerleştirip sanki Braille okuyormuş gibi metin satırı boyunca yavaşça soldan sağa hareket ettirmeye başlamasını dikkatle izledi. Hunter sayfanın sonuna gelene kadar satır satır ilerledi.

“Bir şey var mı?” diye sordu Garcia.

'Henüz değil.'

‘Bu şuna benzemeye başladı *Ulusal Hazine*Garcia şaka yaptı. ‘Belki de biraz limon deneyip ısıtmalıyız.’

Hunter parmaklarını ilk sayfanın arka yüzünde gezdirmeye başlamıştı. '*Ulusal Hazine*?'

"Ah, özür dilerim," diye özür diledi Garcia yüzünü buruşturarak. “Senin neredeyse hiç film izlemediğini unutmuşum. Evet, *Ulusal Hazine* Nicolas'ın başrol oynadığı eski bir film
Cage,” diye açıkladı. 'Gizli bir hazine arıyorlar ve ipuçlarından biri Bağımsızlık Bildirgesi'nin arka yüzünde saklı. Filmde limon suyu ve biraz ısı kullanıyorlar...'

"Görünmez mürekkebi ortaya çıkarmak mı?" Oraya ilk Hunter ulaştı.

Garcia gerçekten etkilenmişti. 'Mümkün değil. O filmi gördün mü?" 'Evet, o filmi gördüm' diye itiraf etti Hunter. 'Fakat bu bilgi yanlış. Limon suyu *kullanılmış* görünmez mürekkep olarak. Bunu ortaya çıkarmak için değil. Çocukken görünmez mürekkep kullanarak gizli kodlar yazarken hiç eğlenmedin mi?” Garcia'nın dudakları komik bir gülümsemeyle gerildi. 'Eğlencenin ne olduğu konusunda sen ve ben gerçekten çok farklı kavramlara sahibiz.'

Hunter, "Sanırım öyle," diye kabul etti. ‘Neyse, limon suyuna ve ısıya ihtiyacımız olmayacak. Bu katil bunda görünmez mürekkep kullanmadı.”

'Nereden biliyorsunuz?'

‘Çünkü çocukken sadece limon suyu ve ısı kullanırsın ve doğru donanıma sahip değilsin.’

Garcia'nın ifadesi boş kaldı.

Hunter, "Görünmez mürekkebi ortaya çıkarmanın en iyi desteği UV ışığıdır Carlos," diye açıkladı. 'Adli tıp ajanlarının parmak izi ararken kullandığı ışığın aynısı. Dr. Slater'a göre bu günlüğün her sayfası zaten baskı açısından test edilmiş. Eğer bu katil görünmez mürekkep kullanmış olsaydı FSD laboratuarından birisi onu bulurdu.'

Garcia, bilgisayar ekranındaki metne dönmeden önce, "Anlaşılan nokta" diye onayladı.

Hunter bir sonraki sayfaya geçti; ilk Polaroid fotoğrafının

zımbalandığı sayfaya. Fotoğrafla başladı ama bir kez daha olağandışı hiçbir şey bulamadı; fotoğrafta herhangi bir işaret, izlenim, ezik veya herhangi bir yerde bir tür gizli kod veya bilgi önerebilecek hiçbir şey yoktu.

Hunter sayfanın sonuna ulaştı ve dakikalar sonra girişin sonuna ulaştı; kesinlikle hiçbir şey olmadı.

Hunter günlükteki bir sonraki yazıya geçmeden önce saatini kontrol etti. Saniyeler saat beşe doğru hızla ilerlerken, onlar giderek daha hızlı akıyormuş gibi görünürken, o da giderek daha yavaş çalışıyormuş gibi görünüyordu. Garcia'ya "Günlüğün neresindesin?" diye sordu.

'Dördüncü girişle başlamak üzeresiniz, öyle mi?'

‘İkincisine yeniden başlamak üzereyim.’

Merak ettiğin bir şey var mı? Uzaktan bile mi?'

'Henüz değil ama oyunun henüz başındayız. Daha gidilecek çok sayfa var. Beni endişelendiren şey zaman çerçevemiz ve burada ne aradığımıza, hatta aradığımıza dair hiçbir fikrimin olmaması. . Hunter durakladı ve günlüğü farklı açılardan incelerken başını hafifçe sağa, sonra sola eğdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Garcia.

"Evet" diye yanıtladı Hunter. 'Ama az önce bir şey yaşadım. . .

Çılgın bir fikir."

Garcia kıkırdadı. 'Sanki bu bir ilkmiş gibi. Bu hangi yeni çılgın fikir olabilir ki?'

'Belki de bu günlükte neyin bu kadar önemli olduğunu bulamasak bile ona ulaşmanın bir yolu vardır.'

Artık Garcia'nın ilgisini çekmişti. 'Peki bu yol neresi?'

Hunter konuya açıklık getirmeden önce, "Günlüğün ta kendisi," dedi. ‘Belki de bu kitapta bir tür izleyiciyi saklamanın bir yolu vardır. Belki zarar vermeden kapağın içine girebilirsek. En azından hemen fark etmeyeceği bir şey.”

Garcia'nın tüm yüzü heyecanla aydınlandı. “Yani buradaki fikir şu; saat beşte onun talimatlarını takip edip günlüğü ona geri veriyorsunuz, ancak bir SWAT ya da SIS ekibinin sizi çok yakından takip etmesine, hatta belki de hiç gerek yok. Sonra, evde güvende

olduğunu düşündüğünde. . . BOM. . . Bu manyağın partisine katılacağız.'

Hunter, "Öyle bir şey, evet," diye onayladı.

Garcia, "Bir kitaba belli etmeden sığdırabileceğimiz herhangi bir takip cihazımız var mı?" diye sordu.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi Hunter, masasındaki telefona uzanırken.

Elli Bir

Los Angeles Polis Departmanı Elektronik Birimi, LAPD Teknik Araştırma Bölümü'nü (TID) oluşturan dört uzman birimden biriydi. Birimin işlevi, elektronik gözetim cihazları aracılığıyla Polis Departmanına teknik soruşturma desteği sağlamaktı. Bu cihazların büyük çoğunluğu, destekledikleri soruşturmanın doğasına uyacak şekilde şirket içinde tasarlandı, üretildi ve değiştirildi; bu da demek oluyor ki, katilin günlüğüne sığacak kadar küçük ve gizli bir takip cihazı olmasa bile, muhtemelen bir tane yaratabilirler. Hunter, karşılaşacakları tek sorunun saatin tik takları olacağını düşündü.

Vince Keller'ın telefonu masasında çaldığında saat henüz sabahın onu onu geçiyordu.

LAPD Elektronik Birimi'nin 1.80 boyunda, otuz iki yaşındaki baş mühendisi kısa olduğu kadar da zekiydi. UCLA'dan Bilgisayar Mühendisliği diplomasına ve MIT'den Elektrik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimleri alanında doktora derecesine sahip olan Keller, Elektronik Birimi'ndeki pozisyon kendisine teklif edildiğinde elektronik yaratımlarıyla zaten birçok ödül kazanmıştı. O zamanlar yirmi altı yaşındaydı ve bu onu bu rolü üstlenen en genç kişi yapıyordu.

"Keller" dedi telefonuna cevap verirken. ‘LAPD Elektronik Birimi.’*Vince, ben UVC Biriminden Dedektif Robert Hunter.*'

Hunter ve Keller yaklaşık bir buçuk yıl önce yalnızca bir vaka üzerinde birlikte çalışmışlardı ama Garcia'nın "inek faktörü" dediği bir nedenden dolayı iyi arkadaş olmuşlardı.

"Hey, Robert," dedi Keller, sanki en az yirmi yaş büyük birine aitmiş gibi görünen gümüşi bir sesle. 'Naber? Görüşmeyeli nasılsın?'

'*Ben iyiyim,*Hunter yanıtladı. '*Ama bir konuda yardımına ihtiyacım*

*var.*Hunter'ın ses tonu sertti ve bu Keller'ı rahatsız etmedi çünkü bunun dedektifin tarzı olduğunu biliyordu. Keller'ın kahvesini bırakmasına neden olan da Hunter'ın sesindeki aciliyetti.

'Neler oluyor? Sizin için ne yapabilirim?'

Hunter açıklamasını kısaca anlattı.

Hunter açıklamayı bitirdikten sonra Keller, "Yani deri ciltli bir kitabın içinde bir yere saklanabilecek bir takip cihazına mı ihtiyacınız var?" diye sordu. 'Ne kadar kalın
kitap kapağının öyle olduğunu söyleyebilir misin?'

'*İki, belki üç milimetre, artık yok.*'

Keller bir kez daha kahvesine uzanırken "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum Robert" dedi. 'Bu kadar ince ve kaygan bir şeye sahip olmasak bile bir tane yaratabiliriz. Ne kadar vaktimiz var?'

'*Son teslim tarihim bu öğleden sonra saat beş.*'

Keller omuz silkerek, Çocuk oyuncağı dedi. 'Basit bir izleyici, yani sadece bir konum işaretçisi gönderen, yapımı çok da karmaşık bir alet değil, özellikle de günümüzde GPS'in ne kadar gelişmiş olduğu göz önüne alındığında. Kitabı şimdi bana getirirsen." İçgüdüsel olarak saatine baktı. 'Bu izleyiciyi öğle yemeğine kadar takıp test ettirebileceğimize eminim.'

'*Yoldayım.*'

Elli iki

Bazı saha hizmetleri Van Nuys Toplum Polis Karakolu'nun dışında yürütülse de, Elektronik Birimi de dahil olmak üzere LAPD Teknik Soruşturma Bölümü'nü oluşturan birimlerin çoğu, yalnızca dört kilometre uzaklıktaki C. Erwin Piper Teknik Merkezi'nde (Piper Tech) faaliyet gösteriyordu. Polis İdare Binası'na arabayla birkaç dakika uzaklıktadır. Hunter ve Garcia, Hunter'ın görüşmeyle bağlantısını kestikten beş buçuk dakika sonra oraya vardılar.

Mimari açıdan konuşursak, C. Erwin Piper Teknik Merkezi'nin ana binası bakılacak özel bir şey değildi; devasa, kırmızı tuğlalı, penceresiz, üç katlı dikdörtgen bir yapıydı ve çoğu kişi tarafından esrarengiz benzerliği nedeniyle bir canavar olarak görülüyordu. kendi kendine depolama tesisi. Düz çatısı, LAPD Hava Destek Bölümü'nün

faaliyet gösterdiği on sekiz helikopter alanı ve iki helikopter pistini barındırıyordu. Hala ana Piper Tech binasının çatısında bulunan ve kuzey tarafındaki bir rampayla erişilebilen büyük helikopter pistinin hemen ötesinde, ziyaretçiler ve çalışanlar için daha da büyük bir park yeri vardı. Garcia arabasını oraya park etti.

Ana binanın resepsiyon lobisinde, yaka kartlarını göstermelerine rağmen Hunter ve Garcia bekletilirken, resepsiyonistlerden biri Elektronik Birimi'ni dahili olarak aradı. Keller'ın kendisinden her şeyin yolunda olduğunu aldıktan sonra bile iki dedektif hâlâ baş mühendisin gelip onları almasını beklemek zorundaydı.

TID Elektronik Biriminin ofisleri ve laboratuvarları, yarım daire resepsiyon masasının sağındaki kare şeklindeki fuayedeki beş asansörden biriyle ulaşılan ikinci katta bulunuyordu. Her zamanki selamlamalar ve kısa asansör yolculuğunun ardından Keller, iki dedektifi geniş bir koridordan aşağıya, Hunter ve Garcia'nın ofisinin yaklaşık yarısı büyüklüğünde, içinde bir masa, bir su sebili ve duvar genişliğinde bir zemin bulunan bir odaya yönlendirdi. - tavandaki kitaplığa ve başka pek bir şeye değil. Birbirine bağlı üç büyük monitör, masaüstündeki alanın neredeyse tamamını kaplıyordu. Kitaplık, pek çok eşyanın ağırlığı altında ezilecekmiş gibi görünüyordu; yarısı kitaplardan, diğer yarısı ise içindekiler beyaz etiketlerde açıkça belirtilen kahverengi karton kutulardan alınmıştı.

Keller ofis kapısını arkasından kapatıp masayı işaret ederek, "Hadi bana bahsettiğin şu kitaba bir bakalım" dedi. O hızla yanına yürüdü ve biraz daha yer açmak için bilgisayar klavyesini kenara çekti.

Hunter günlüğü opak delil torbasından çıkardı ve klavyenin bulunduğu masanın üzerine koydu.

Keller masanın üst çekmecesinden bir çift lateks eldiven aldı, giydi ve günlüğün kapağını açtı. Siyah çerçeveli gözlüğünü çilli burnunun üstüne itti ve ilgiyle yuvarlaklaşmış, büyütülmüş gözleriyle onu inceledi.

Birkaç saniye düşündükten sonra Hunter'a, "Haklıydın" dedi. “Kapak yaklaşık üç milimetre kalınlığında görünüyor, artık yok.” “Yapılabilir mi?” diye sordu Garcia. 'Bu kadar ince bir takip cihazınız

var mı?' Keller, kağıt yerine ince bir deri tabakayla kaplı kapağın içini incelerken, 'Burada sorun takip cihazı değil' diye yanıtladı. Onun profesyonelliği rakipsizdi. Kapağın içini incelerken gözleri günlüğün ilk sayfasına bir kez bile bakmadı. Kitabın kapağının içine bir takip cihazı saklayıp gizleyemeyeceğini kontrol etmesi istendi. Geri kalan sayfalar ve içerikleri onu ya da Elektronik Birimi ilgilendirmiyordu. 'Sorun bu deri tabakayı kapaktan çıkarmak ve ardından takip cihazının sığabileceği kadar yer açmak. Bunların hepsi kapağın görünüşünü ve hissini değiştirmeyecek şekilde."

"Kahretsin," dedi Garcia. 'Ne kadar ince bir takip cihazınız var?'

Keller, "Duruma göre değişir" diye yanıtladı. 'İzleyicinin konum işaretini iletmesi için ne kadar süreye ihtiyacınız var? Yirmi dört saatten fazla mı oldu?" "Hayır, hiç de değil." Garcia kararlı bir şekilde başını salladı. "Kitap tekrar eline geçer geçmez harekete geçmeye hazır bir SWAT ekibimiz olacak." "O zaman her şey biraz daha kolaylaşır," diye açıkladı Keller. 'İzleyicinin bir aktivasyon düğmesine veya büyük bir pile ihtiyacı yoksa, neredeyse kağıt kadar ince bir tane bulabiliriz. Bunu daha önce de yapmıştık ama şu anda benim için yapabileceğim en iyi şey bu deri tabakayı çıkarıp ön kapağın diğer tarafına bakmak. Bazı deri ciltli kitapların zaten içi boş bir kapağı vardır. Eğer burada da durum böyleyse ve her şey planlandığı gibi giderse, o zaman muhtemelen her şeyi iki saat içinde, belki daha kısa sürede halledebileceğim." "Diğer her şey planlandığı gibi mi gidiyor?" Garcia yine. 'Diğer her şey ne?'

"Son teslim tarihinizin bu öğleden sonra saat beş olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" "Bu doğru."

Kapağın içini bir kez daha incelemeden önce saatin hızlı bir şekilde kontrol edilmesi. Bu sefer parmaklarını deri çarşafın tamamı üzerinde gezdirdi. Keller konuşurken, "İç deri kaplama kapağa dikilmedi, yapıştırıldı." dedi. 'Ve görünüşe göre yapıştırıcı çarşafın tamamına değil sadece kenarlarına uygulanmış. Eğer haklıysam, izleyici eklemek işleri çok daha az karmaşık hale getirecek. Belki ince ama sabit bir buhar jeti, gerçek kapakta veya deri tabakanın kendisinde herhangi bir iz bırakmadan tutkalı eritebilir. Bu işe yararsa, kağıdı tekrar kapağa yapıştırmak gerçekten bir sorun teşkil

etmeyecektir. Hemen başlayacağım.'

Hunter, "Pekala," diye onayladı ve Garcia'ya başını salladı. 'Hala okumamız gereken çok şey var, bu yüzden PAB'a geri döneceğiz. Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız veya işiniz bittiğinde beni arayın.'

'Kesinlikle yapacağım.'

Elli Üç

Hunter ve Garcia kendilerini Piper Tech ana binasının dışında görürken, Vince Keller günlüğü başka bir koridora ve iki numaralı Elektronik Laboratuvarına götürdü. Orada kitabı büyük bir ahşap tezgahın üzerine koydu ve bir kez daha ön kapağını açtı. Lateks eldivenleri hâlâ üzerindeydi.

Duvardaki bir dağıtıcıdan, günlüğün ilk sayfasını kaplayacak kadar büyük, özel tipte koruyucu streç filmden bir tabaka kopardı. Streç filmi dikkatlice sayfanın ve kitabın geri kalanının üzerine yerleştirdi ve yalnızca ön kapağın arkasını açıkta bıraktı.

Keller, metal bir dolabın üçüncü rafından, küçük bir su ısıtıcısına benzeyen, uzun huni uçlu ve başparmak tetiğine sahip kablosuz, elde taşınan bir buhar tabancası çıkardı.

Keller geldiği koridorun yarısındaki banyoda buhar tabancasını suyla doldurup laboratuvara döndü. Orada silahı tekrar yuvasına yerleştirdi ve çalıştırdıktan sonra dikkatini tekrar tezgahtaki günlüğe verdi. Gözlüğünü bir saatçi büyüteci ile değiştirdi ve ön kapağın arka tarafındaki deri tabakanın kenarlarına uzun uzun baktı. Kullanılan yapıştırıcı bir tür özel, sert, buhara dayanıklı süper yapıştırıcı olmadığı sürece Keller, deri tabakayı zarar vermeden çıkarmanın gerçekten bir sorun olacağını düşünmüyordu ama işini şansa bırakmak da istemiyordu. Başka bir özel streç film parçasını yırtıp kitabın ön kapağının arkasına yerleştirdi, bu kez deri tabakanın yalnızca üst kenarı açıkta kalacaktı.

Keller metal dolaba döndü ve tıbbi bir neşter aldı. Arkasındaki buhar tabancası, cihazın hazır olduğunu belirten bir bip sesi çıkardı. Keller silahı aldı, tezgahın etrafında yeniden konumlandı ve tabanca başlığının ucunu açıkta kalan deri levhanın en sol köşesine getirdi. Silahı yaklaşık yarım santim uzakta tuttu ve yavaşça silahın tetiğine

bastı. Memeden çıkan sabit bir buhar jeti, deri tabakanın kenarını ve dolayısıyla altındaki yapıştırıcıyı ısıtıyordu. Tutkal çözülmeye başladığında Keller çok dikkatli bir şekilde neşterin ucunu sayfa ile kitap kapağı arasına itmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde neşterin içeri girmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Keller tetiği bıraktı, buhar tabancasını bıraktı, yoğunlaşan suyu bir kağıt mendille sildi ve deri tabakayı kontrol etti; hasar yok. Kitabın kapağını kontrol etti; hasar yok.

Belki bu iş beklediğinden çok daha sorunsuz bir şekilde ilerleyecekti. Keller buhar tabancasına ve neştere geri döndü ve işine geri döndü. Yavaşça ve çok hassas bir şekilde buhar jeti/neşter işlemini yeniden başlattı. Tutkal erimeye devam ettikçe ve neşter sayfa ile kitap kapağı arasına girdiğinde, acele etmeden milimetre milimetre sola doğru ilerledi. Üç buçuk dakika sonra Keller kitabın omurgasına ulaşmıştı. Deri tabakanın üst kenarının tamamı artık gevşekti. Haklıydı; günlük üreticileri yapıştırıcıyı yalnızca sayfanın kenarlarında kullanmıştı.

Keller buhar tabancasını ve neşteri bıraktı ve streç filmi çıkarıp yeniden yerleştirmeden önce deri tabakadaki yoğunlaşan suyu sildi ve yalnızca dış kenarı açıkta bıraktı. Buhar tabancası ve neşter tekrar elindeyken, kitap kapağının üstünden altına doğru ilerleyerek işlemi bir kez daha yeniden başlattı. Bazı yerlerde yapıştırıcı biraz daha fazla direnç gösterdi, bu yüzden Keller'ın alt kenara ulaşması biraz daha uzun sürdü; tam olarak altı dakika on iki saniye.

Artık Keller'ın deri tabakanın alt kenarı ile işlemi bir kez daha tekrarlaması yeterliydi ve deri tabakayı sanki günlüğün bir sayfasıymış gibi çevirerek açabilecekti. Kitabın dış alt kenarından içeriye, sırt kısmına doğru ilerleyerek süreci bir kez daha başlattı. Üç dakika sonra işi bitmişti.

Keller neşteri ve buhar tabancasını bıraktı, yoğunlaşmayı sildi ve saatçisinin büyütücülerini normal mercekleriyle değiştirdi.

Ön kapağın arka tarafındaki özel streç filmi çıkarırken kendi kendine, "Şimdi buraya bir takip cihazı yerleştirebilecek miyiz bir bakalım," diye fısıldadı.

Deri çarşafı ters çevirirken durakladı ve kaşlarını çattı. Bakışları

birkaç saniye boyunca kitabın ön kapağının artık çıplak olan diğer tarafında kaldı.

'Bu da ne... bu ne??'

Elli Dört

Hunter ve Garcia ofislerine yeni dönmüşlerdi ki Kaptan Blake kapılarında belirdi.

Hunter'a hitaben, "Her şey halledildi," dedi. 'Bu ucube gösterisinden çağrı aldığınızda, bir SIS ekibiyle birlikte bir SWAT ekibi her hareketinizi takip edecek. Hava desteğinden bahsetmiyorum bile. Burada hiçbir işi şansa bırakmıyorum. Günlüğü FSD laboratuvarından geri aldın mı?'

"Evet" diye yanıtladı Hunter.

“Nerede?” Kaptan ofise adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Garcia'dan "TID Elektronik Birimi ile" yanıtı geldi. “Elektronik Birimi mi?” Yüzbaşı Blake'in kafası şaşkınlıkla geriye doğru çekildi. 'Neden?'

Garcia ona hızlı bir açıklama yaptı.

“Bir kitabın kapağına sığacak kadar ince bir takip cihazı mı var?” “Kulağa çılgınca geliyor değil mi?” Garcia bunu kabul etti. 'Çok uzun zaman önce böyle bir şeyi görebileceğiniz tek yer filmlerde, Bond filmlerinde olurdu.'

Tam o sırada Hunter'ın telefonu ceketinin cebinde çaldı.

"Dedektif Hunter" dedi telefonu sağ kulağına götürürken. ‘Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi.’

'*Robert, ben Vince. PAB'a geri mi döndünüz?*'

Endişelenme anında Hunter'ın yüzünü renklendirdi. Piper Tech'in Teknik Soruşturma Bölümü'nden ayrılmalarının üzerinden yalnızca yirmi dakika geçmişti. Takip cihazının zaten yerleştirilmiş olması için yirmi dakika kesinlikle yeterli bir süre değildi.

'Buraya yeni geldim, Vince. Neden? Bir sorunumuz mu var?'

Garcia yaptığı işi durdurdu ve Hunter'a doğru döndü.

'Ne oldu?' sözlerini ağzından çıkardı. “Neler oluyor?”

Hunter ona bir saniye vermesini işaret etti.

'*Emin değilim,*diye yanıtladı Keller. '*Ama buraya geri*

dönmeniz gerekiyor.' 'Neden?'

'*Çünkü ikinizin gelip bunu görmesi gerekiyor.*'

Elli Beş

Bu kez Kaptan Blake, Piper Tech binasına doğru koşan Hunter ve Garcia'ya katıldı. Kısa yolculuk sırasında Garcia ona katilin günlüğünde okuduklarını, BFOA'nın anlamını anlattı ve Hunter'ın Bay Wilson'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra artık bu katilin gerçekten eski bir asker olduğundan oldukça emin olduklarını anlattı.

“Tanrım!” diye nefesi kesildi kaptan. “Bu, işleri çok daha karmaşık hale getirecek.” “Kesinlikle benim sözlerim,” diye yanıtladı Garcia.

Piper Tech binasında daha önce olduğu gibi aynı güvenlik kontrolünden geçmeleri gerekiyordu.

Garcia, "Yarım saatten az bir süre önce buradaydık," diye tartıştı, ses tonu rahatsızlığını ortaya koyuyordu. 'Bizi hatırlıyorsun, değil mi?'

Resepsiyonist, masa telefonunu yerine koyarken, "Evet," diye onayladı. İriyarı bir kadındı, kolları Garcia'nın boynu kadar kalındı. Tehditkar gözleri yuvarlak çerçeveli gözlüklerin arkasındaydı. 'Ama bunlar benim emirlerim. İstisna yok.” Sesi sakin ve kontrollüydü. “Eminim dedektifler olarak protokolün önemini anlıyorsunuzdur, değil mi?” Eğer buna uymazsam işimi kaybedebilirim.'

Yüzbaşı Blake rütbeyi çekip tartışmaya son vermek üzereyken Vince Keller resepsiyonda onlarla buluşmak için asansör girişinden dışarı fırladı. Hunter, Keller'ın ziyaretçi geçiş kartlarını geçirmesinden önce onu hemen Kaptan Blake'le tanıştırdı.

Grup bu sefer asansör yerine merdivenleri kullandı.

İkinci kata çıkan ilk merdiveni temizlerken Garcia, “Peki elinde ne var?” diye sordu.

Keller adımları ikişer ikişer atarak, "Size göstermek açıklamaktan çok daha kolay" diye yanıtladı.

İkinci kata vardıklarında Keller herkesi daha önce geçtikleri koridordan geçirerek, toplantı yaptıkları küçük odayı geçerek iki numaralı Elektronik Laboratuvarına yönlendirdi.

Kapıyı arkalarından kapatırlarken Hunter ve Garcia günlüğün

odanın sonuna doğru bir çalışma tezgahının üstünde durduğunu gördüler. Kapağı açıldı ve günlüğün ilk sayfasıyla birlikte içi de ortaya çıktı. Kapağın iç kısmındaki deri tabaka hâlâ yerindeydi.

Herkes tezgahın etrafında dönerken Keller şöyle başladı: "Daha önce de açıkladığım gibi, yapmak istediğim şey buhar tabancası kullanarak yapıştırıcıyı eritmekti."

Deri tabakayı yerinde tuttum, böylece kapağa bir izleyici yerleştirmenin ne kadar zor olacağını kontrol edebildim. O kısım sorunsuz geçti. Yirmi dakika içinde iş tamamlandı."

'Tamam ve... . Garcia sordu.

Keller durakladı ve başı hafifçe sağa doğru eğildi. 'Ve sanırım deri çarşafı çıkardığımda gerçekten bir şey bulmayı beklemiyordum. Ama durum tam olarak böyle değildi." Deri çarşafı çevirerek ön kapağın çıplak diğer tarafını ortaya çıkardı.

Hunter ve Garcia ona şaşkın gözlerle baktılar.

"Ne oluyor?" Garcia daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Daha önce deri tabakayla gizlenmiş olan ön kapağın iç kısmına el yazısıyla yazılmış dört satırlık bir metin vardı ve hepsinde tuhaf bir harf ve sayı kombinasyonu görülüyordu. El yazısı günlük sayfalarındakiyle aynıydı.

3g2uptkl78pq6kufa9m
DOPS1207102375
122001FOBRhino
15052004MNF-I

"Bunlar da ne?" diye sordu Garcia.

Keller omuzlarını duvara yaslayarak "Milyon dolarlık soru bu" diye yanıtladı.

"Bunlar yine koordinatlar değil, değil mi?" diye sordu Kaptan Blake, kararlı bir şekilde başını sallayan Hunter'a.

"Koordinatlar mı?" diye sordu Keller şüpheyle.

Çok fazla ayrıntı paylaşmak istemeyen Hunter, "Bu soruşturmanın bir parçası olarak ortaya çıkan bir şey" diye yanıtladı.

"Peki bunların ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Yüzbaşı Blake, soru artık herkese yöneltilmişti.

Başını sallayıp omuz silken ilk kişi Garcia oldu.

Kaptan Hunter'a lazer bakışlarından birini yöneltti.

"Bir tahminde bulunmam gerekseydi," dedi, yüzündeki ifade güvensizdi, "bunların bir şeyin şifresi olduğunu söylerdim, ama asıl mesele bu değil." Bunlar her neyse, işte bu.' İşaret parmağını tezgaha sapladı. 'Bu katilin günlüğünü bu kadar geri istemesinin nedeni bu. Bunlara ihtiyacı var. Her ne iseler (kod sözcükleri, parolalar, koordinatlar ya da her neyse) onları geri istiyor.'

Herkesin dikkati dört gizemli metin satırına dönerken Hunter akıllı telefonunu çıkardı ve fotoğraflarını çekti. Keller sağ işaret parmağını kaldırarak, "Durun bir saniye" dedi. 'Bir şey denememin sakıncası var mı?'

"Neyi deneyeceksin?" diye sordu Kaptan Blake.

Keller şöyle açıkladı: 'İlk satır diğer üçünden belirgin şekilde farklı.'

Herkes bir kez daha şifreli metni yeniden değerlendirdi.

Keller, "Yalnızca küçük harfler kullanılıyor" diye açıkladı. 'Ayrıca dört satırlık metin içinde rakamların harf dizisini böldüğü tek satır bu.' Hızla bir kağıt parçası aldı ve ilk satırı kopyaladı.

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı Kaptan Blake. 'Peki denemek istediğin şey nedir?'

"Eh," diye yanıtlayan Keller herkesi onu takip etmeye çağırdı. 'Bu uzak bir ihtimal. . .'

Herkesi kendisinin, Hunter ve Garcia'nın daha önce bulunduğu küçük odaya yönlendirmeden önce grubu koridora çıkardı.

Keller, masanın arkasına geçip üç monitörü de uyandırmak için klavyedeki boşluk tuşuna basarak, "Daha önce benzer metin satırlarını gördüm ve kullandım" dedi.

'Nerede?' Bu sefer soru Hunter'dan geldi.

Keller, bir uygulamanın ekranlara yüklenmesini beklerken "İnternette" diye cevap verdi. 'Bu çizgi tam burada. . Not defterini masanın üzerine koydu. ' . . . bir web adresi olabilir. Eksik olan tek şey bir sonek.'

"Bir web adresi mi?" Garcia'nın şaşkın gözleri Keller'dan Hunter'a, Kaptan Blake'e ve sonra tekrar Keller'a atladı. 'Orada bir yerlerde birkaç nokta olması gerekmiyor mu?'

"Hayır," diye karşı çıktı Keller. ‘Bu sizin normal web adresiniz olmayacak. Normal internetiniz değil.'

Hunter, Keller'ın bilgisayar ekranında Tor tarayıcısı belirdiğinde "Karanlık Web" dedi.

"Bu kesinlikle doğru," diye onayladı Keller.

Kaptana hitap etmek için döndü. 'Ben de denemek istiyorum. Tek yapmam gereken o metin satırını adres çubuğuna kopyalamak ve sonuna bir "nokta soğan" eklemek. Darknet tarafından kullanılan sonektir. Nokta com, nokta org ya da her neyse onun yerine nokta soğanı kullanıyorlar.'

Keller'ın günlüğün kapağından kopyaladığı metnin ilk satırını adres çubuğuna girmesini hepsi izledi. Daha sonra buna bilinen Dark Web ekini ekledi ve ‘enter’ tuşuna bastı.

Tor tarayıcısının Keller'in masasındaki birbirine bağlı üç monitöre bir web sayfası yüklemesi normal bir tarayıcıdan çok daha uzun sürdü, ama başardı.

"Bingo," dedi Keller gülümseyerek. ‘Bu bir Dark Web sayfası.’ Site yüklenir yüklenmez üzerinde oturum açma şifresi isteyen bir açılır pencere belirdi.

Herkes endişeli bakışlar attı.

Keller, Hunter'a, "Çektiğin şu fotoğrafı göreyim," dedi. Hunter telefonunu çıkardı ve Keller'a fotoğrafı gösterdi. Keller, "Belki de şifre bunlardan biridir" diye önerdi.

"Belki," diye kabul etti Hunter. 'Ama neye?'

Keller hızlı bir omuz silkmeyle "Her şey olabilir" diye cevap verdi. 'Bir veritabanı. . . özel bir forum. . . kim bilir?'

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," diye katıldı Kaptan Blake.

Keller, Hunter'a "Denesem mi?" diye sordu.

Hunter bir anlığına bunun üzerinde düşündü. 'Elbette.'

Keller dört satırlık metnin ikincisini şifre metin alanına yazdı.

'DOPS1207102375'

'Giriş' düğmesine bastığı anda açılır pencerede bir yumurta zamanlayıcı simgesi belirdi. Bir saniye sonra bir mesaj görüntülendi:

'giriş başarılı'. Keller yarı şaşırmış bir sesle, "Biz de varız" dedi.

Açılır pencere ekrandan kaybolarak arkasındaki Dark Web sitesini ortaya çıkardı.

Dördü de gerçekte neye baktıklarını anlamaya çalışarak durakladılar.

‘Bu da ne böyle?’ Yüzbaşı Blake herkesin düşündüğü soruyu sordu.

Hunter, "Gerçekten emin değilim" diye yanıtladı.

Gerçekten neye baktığını anlaması birkaç saniyesini daha aldı.

İşte o zaman ekranın sol tarafında yeni bir şey belirdi. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Sözcükler Hunter'ın dudaklarından döküldü. 'Bu gerçek olamaz.'

Sonra ekranın sol tarafında başka bir şey belirdi. Garcia'nın kolları iki yanına düştü ve kalbinin midesine kadar battığını hissetti.

'Ah . . . Kahretsin!'

Elli Altı

Adamın planının işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu. Daha fazla hazırlığa gerek yoktu ve bu yüzden sabahı Santa Clarita'daki eski binanın bodrum katındaki kontrol odasındaki büyük duvar monitörünün önünde oturarak geçirebildi. Son bir buçuk saattir, oturduğu yerden koridorun hemen aşağısındaki hücrelere kilitlediği üç kişiyi gözlemlemekten başka bir şey yapmamıştı. Bağımlılık yaratan gerçek hayattaki bir TV dizisini izliyormuşçasına, bu hücrelerde kim varsa onu inceleyerek kolayca günler geçirebilirdi.

Adam önündeki kontrol masasının klavyesine bir komut yazdı ve ekrandaki görüntü 1. hücreden 2. hücreye geçti. 2. hücredeki erkek deneğin sinirlenmeye başladığını görmek için uzman olmaya gerek yoktu. tekrar telaşlandı. Neredeyse kırk dakikadır tuttuğu dua pozisyonundan çıkmış ve hücresinde volta atmaya başlamıştı.

Hücrelerin hızını ayarlamak her deneğin eninde sonunda yaptığı bir şeydi. Bunu bazen egzersiz yapmak için, bazen korkudan, bazen de öfke ve hayal kırıklığından yaptılar. Adam için üç ilerleme hızı stili arasındaki farkı anlamak kolaydı.

Egzersiz için adım atan bir denek istikrarlı ve kararlı bir adımla

yürüyordu. Dikkat dağıtan hiçbir şey yoktu. . . kesinti yok. Denek doyuncaya kadar sürekli bir döngü halinde ya hücre kapısından yatağa ya da duvardan duvara hareket ediyordu. Bazıları bunu saatlerce yapabilir. Şınav, mekik ve ağız kavgası da yaygındı.

Korkudan hücreyi adımlayan bir denek çok dengesiz bir ritimle yürüyordu. Adımlar geçiciydi ve yürüme döngüsü çoğu zaman gözyaşlarıyla sürekli olarak kesintiye uğruyordu.

Son olarak, öfke ve hayal kırıklığı içinde adım atan bir denek daha belirgin bir yol izledi, adımlar çok daha ağırdı. Döngü aynı zamanda tutarsızdı ve kesintilerle doluydu. Bazı denekler ara sıra duvarlara ya da yatağa yumruk atıp tekme atıyordu. Bazıları da ciğerlerinin sonuna kadar çığlık atıyordu ama bunu yalnızca bir kez yapıyorlardı ve bir daha asla yapmıyorlardı. Hücreler bir gürültü ölçerle donatıldı. Herhangi bir hücrenin içindeki gürültü altmış desibelin üzerine çıkarsa (yaklaşık iki kişinin konuşması kadar yüksek), iki tavan fıskiyesi hücreyi ve dolayısıyla kişiyi buz gibi suya batıracaktı.

İki numaralı hücredeki kişi, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken, ağır, öfkeli adımlarla odada yürüyordu.

Şahıs yalnızca iki gündür oradaydı ama sesler adama bunu emrettiği için kaçırılmamıştı. Hayır, adamın planı için ona ihtiyacı olduğu için kaçırılmıştı.

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı, ayaklarını kontrol masasına uzattı ve parmaklarını başının arkasında kenetledi. Deneklerinin tepkilerini izlemekten keyif alıyordu.

Denek yataktaki yastığa birkaç kez yumruk atarken, "İnsanlar ne kadar tahmin edilebilir" dedi yüksek sesle.

Aniden kontrol masasının sağındaki metal dolaptan bir bip sesi geldi.

Adamın gözleri ona kaydı ve kaşlarını çattı. Bir saniye sonra ayakları tekrar yere bastı ve sandalyesini üniteye yaklaştırdı. Bip sesi devam etti.

Adam, ünitenin ikinci rafındaki dizüstü bilgisayarı uyandırmak için boşluk tuşuna bastı.

Bip sesi devam etti.

Dizüstü bilgisayar ekranı canlandı ve adam, dudaklarında canlı bir gülümseme belirene kadar birkaç uzun saniye ona baktı.

"Pekala, merhaba," dedi canlı bir sesle. “Bir daha ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.” Adam bilgisayar ekranını kontrol ederek bilginin yüklenmesini bekledi. Bunu yaparken gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

Elli Yedi

Vince Keller'ın ofisinde dört çift göz tamamen masasındaki üç ekrana kilitlenmişti.

Hunter ve Garcia'nın yüzlerindeki ifade şaşkınlık ve belki de biraz korkunun birleşimiydi.

“Hepiniz bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Keller, bakışları odanın içinde yüz yüze dolaşırken. Cevap alamadı. 'Bu bir sohbet odası. Şu eski tarzlardan biri. ICQ'yu hatırladın mı? AOL'mu? Bu hemen hemen aynı, buradaki tek gerçek fark buranın özel bir sohbet odası olması.'

Keller haklıydı. Bilgisayar ekranlarında beliren şey, iki panelin bulunduğu eski tarz bir sohbet odasına benziyordu. Sağdaki büyük olan, sohbet odası katılımcıları arasındaki konuşmanın içeriğini gösterecektir. Soldaki, söz konusu katılımcıların adlarını veya bu durumda takma adlarını gösteriyordu. Sohbet odası Keller'in ekranlarına yüklenirken, soldaki panelin üst kısmında onları temsil eden yalnızca bir takma ad belirdi: Miles Sitrom; ancak sohbete hemen hemen iki yeni katılımcı katıldı. Bunların takma adları 'Ses 1' ve 'Ses 2' idi.

Hunter'ın midesi düğümlendi. Sesler konusunda haklıydı. Onlar gerçek insanlardı ve şizofren bir zihnin çarpık yaratımı değillerdi. Onun ve Garcia'nın gözleri ekranda kaldı.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Keller. 'Birkaç hayalet görmüş gibi görünüyorsun.'

Aniden sağ panelin üst kısmında bir satır metin belirdi. *Ses 1 – Bu bir sürpriz, Miles Sitrom. Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum. En azından birkaç günlüğüne değil. Talep ettiğimiz*

konuyu zaten edindiniz mi?

'Siktir, siktir, siktir.' O anda Garcia'nın aklına gelen tek şey buydu. Gözleri, bakışları hâlâ ekranlarda olan Hunter'a kaydı. Sağdaki panelde yeni bir metin satırı belirdi.

Ses 2 – Miles Sitrom mu? Orada mısın

"Kahretsin," dedi Garcia, eliyle burnunu ve ağzını kapatarak. Hunter'a "Ne yapacağız?" diye sordu.

Hunter, eğer cevap vermezlerse 'Ses 1' ve 'Ses 2' kim olursa olsun, gerçek Miles'la konuşmadıklarını hemen anlayacağını biliyordu.

Sitrom. Bunun sonuçları onun için bilinmiyordu ama bunların iyi olmayacağını tahmin etmek için bir kahin olmaya gerek yoktu.

Hunter'ın düşünce süreci yarım saniyede sıfırdan altmışa çıktı. Elleri masanın üzerindeki klavyeye doğru gitti.

“Cevap verecek misin?” diye sordu Garcia, gözleri iki dev misket büyüklüğündeydi.

Hunter parmakları yazmaya başlamadan önce bir saniye durakladı. Kalbinin göğsünün iç kısmına çarptığını hissedebiliyordu.

Evet buradayım, diye yazdı. *Ve hayır, henüz konuyu öğrenmedim*. Herkes Hunter'ın cevabını ekrandan okuduktan sonra tüm dikkatleri ona yöneldi.

Hunter'ın hızlı düşünmesi gerekiyordu. Onu orada bırakamayacağını biliyordu. Bir sonraki soru gelmeden önce kendini açıklaması gerekiyordu.

Ona kaşlarını çatarak bakan Keller'a "Bu bilgisayar takip edilebilir mi?" diye sordu. Hunter, "Bu bilgisayarın IP adresi" diye açıkladı. ‘Onlardan takip edilebilir mi?’

"Hayır" diye yanıtladı Keller. 'Güvenlik duvarlarımız IP adresini karıştırıyor. Ayrıca Dark Web'i de kullanıyoruz. Takip etme şansım yok.”

Hunter'ın duymaya ihtiyacı olan şey tam olarak buydu. Tekrar yazmaya başladı. *Orijinal bilgisayarım hasar gördü. Yeni bir makinem var ve Tor tarayıcı gibi bir yazılımı yeniden yüklüyorum. Bu sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yapılan bir deneme*

çalışmasıydı.

Garcia başını sallarken hafifçe sağa eğildi. “İyi düşünce.”

“Ama satın alacaklar mı?” dedi Hunter, ses tonu gergindi.

Başka bir şey yazmak üzereydi ve ekranda yeni bir metin satırı belirdiğinde bağlantıyı kesti.

Ses 1 – Bilgisayarınıza ne oldu?

Bütün gözler Hunter'a döndü.

Su hasarı, daktilo etti. *Bundan geri dönüş yok*.

Hunter'ın parmakları tekrar klavyede hareket etmeye başlayana kadar iki saniyelik bir boşluk vardı.

Yakında tekrar iletişime geçeceğim.

Hunter Keller'a baktı. 'Sohbet odasından nasıl çıkış yaparım?' Keller'ın elleri klavyeye doğru gitti ve Tor tarayıcısını kapattı.

"İşte bu" dedi. 'Bağlantıyı kestik.'

Yüzbaşı Blake, gözlerinde bir soruyla Keller'a baktı.

Keller, "Tor tarayıcısı tarama geçmişini saklamaz" diye açıkladı. 'Ayrıca oturum boyunca bilgisayara yerleştirilmiş olabilecek her çerezi otomatik olarak siler; bu da tarayıcıyı kapattığımız anda sonlandırılır.'

Hunter'ın kolları sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi ağır bir şekilde yanlarına düştü.

Garcia bir adım geri çekilerek, "Bu tamamen delilik," dedi.

Yüzbaşı Blake parmağını kaldırarak, "Durun," dedi. "Bu şu anlama mı geliyor?" "Bu, yanıldığımız anlamına geliyor, Kaptan," diye sözünü kesti Hunter. 'Ne konusunda yanlış?'

Hunter, "Neredeyse her şeyi" diye yanıtladı. 'Katilimiz kesinlikle bir psikopat ama ilk başta inandığımız gibi şizofren değil.' Sohbet odası artık ekranlarda olmamasına rağmen Hunter onları işaret etti. 'Kafasındaki sesleri duymuyor. Onlarla Dark Web sohbet odası aracılığıyla konuşuyor. Günlüğünde bahsettiği sesler aslında başka insanlar.' Kendini ve düşüncelerini yeniden toparlamak için zamana ihtiyacı varmış gibi durakladı. ‘Cinayet talep eden diğer insanlar. . . spesifik cinayetler Katilimiz deli ya da hayalperest değil. O bir paralı asker. . . bir ölüm satıcısı. Ve sesler onun bilinçaltının bir tezahürü değil. Onlar alıcıdır. Onlar onun çevrimiçi müşterileri.'

“Tam olarak ne satın alacaksın?” diye sordu Kaptan Blake. 'Bu katil kurbanları bu alıcılara teslim etmiyor, o halde ne teslim ediyor?' İşte o zaman Hunter için yeni yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. 'Görüntüler.'

Herkes onunla yüzleşmek için döndü.

Çoğunlukla Garcia ve kaptana hitap ederek, "Deukmejian Vahşi Yaşam Parkı'ndaki tabutun içinde bulduğumuz kamera" dedi. Katil bunu kendisi için çekmiyordu. Kaç kişi olursa olsun, seslerin arkasındaki insanların izleyebilmesi için canlı yayınlıyordu. Yaptığı şey bu. Sattığı şey bu. Onun sunduğu şey bu; işkence ve ölümün canlı yayınları. Seslerin arkasındaki kişiler, kendilerine özgü hastalıklı zevklerini internetten sipariş ediyorlar. Ona kurbanın nasıl görünmesi gerektiğini, kurbanın nasıl giyinmesi gerektiğini ve neyiniz olduğunu anlatıyorlar. Onlara ne yapmasını istediklerini, onlara nasıl işkence edeceğini ve en sonunda onları nasıl öldüreceğini anlatırlar. Ve bu insanlara işkence dolu, sadist fantezilerini sunmaktan daha iyi kim olabilir? . Hunter tekrar durakladı. ‘Orospu çocuğu!’ Başını salladı ve mizahsız bir kıkırdama çıkardı. 'Ama elbette' dedi
farkına vardım. "Takma ad." Keller'la yüzleşmek için döndü. 'Bir parça kağıdınız ve kaleminiz var mı?'

"Elbette." Keller hemen ikisini de Hunter'a uzattı.

Hunter açıklamadan önce takma adı not etti. ‘Miles Sitrom – ilk kelime Miles olarak telaffuz edilmiyor, “me-les” olarak telaffuz ediliyor. Hunter'ın telaffuzu tamamen değişti. "Ve ikinci kelime - Sitrom - "mortis"in tersten yazılışı. Latince. Miles Mortis "Ölümün Askeri" anlamına geliyor.'

Elli sekiz

Vince Keller'ın zaten klostrofobik olan ofisindeki hava daha da ağırlaşmış ve nefes alması zorlaşmış gibiydi. Garcia ve Yüzbaşı Blake'in gözleri onun sözleri üzerinde düşünürken Hunter'ın üzerindeydi.

Yüzbaşı Blake gözlerini kocaman açarak, “Gerçekten ciddi olamazsın?” diye sordu. Keller hafifçe başını sallayarak "Haklı" diye onayladı. ‘Miles Mortis Latince “Ölümün Askeri” anlamına geliyor.'

'Orospu çocuğu!' Garcia bu kelimeyi ağzından kaçırdı. ‘Sanırım bu eski askeri soruyu kesin olarak doğruluyor.’

Keller ona kaşlarını çattı ama soruyu dilinin ucunda kendine sakladı.

Yüzbaşı Blake, "Günlüğün kapağındaki diğer iki satırlık metne ne dersiniz?" diye sordu. 'Bunlar aynı zamanda Dark Web siteleri mi?'

Keller, "Öyle olduklarına inanmıyorum" diye yanıtladı. ‘Harflerin ve sayıların konfigürasyonu yanlış görünüyor.’

"Peki," diye bastırdı kaptan. “Emin olmak için biraz deneyebilir miyiz?” “Elbette.” Keller onayladı. Hunter'a seslendi. ‘Kapakta çektiğiniz fotoğrafı tekrar görebilir miyim?’

Hunter telefonunu Keller'a verdi. Keller Tor tarayıcısını yeniden açtı ve günlüğün kapağındaki metnin üçüncü satırını hızla tarayıcının adres çubuğuna yazdı. Sonuna ‘.onion’ ekini ekledi ve ‘enter’ tuşuna bastı.

Bu sefer yeni sayfa göz açıp kapayıncaya kadar yüklendi. Bu bir hata sayfasıydı.

'Bağlantı kurulamıyor'.

"Hayır," dedi Keller, şimdi günlüğün kapağındaki metnin dördüncü ve son satırını kullanarak az önce yaptığını tekrarlamadan önce.

Aynı hata sayfası ekranına yeniden yüklendi.

'Bağlantı kurulamıyor'.

"Düşündüğüm gibi" dedi Keller. ‘Bunlar web adresleri değil.’ ‘Peki bunlar ne?’ diye sordu Yüzbaşı Blake. Sesindeki öfke inkar edilemezdi.

Hunter, birdenbire yapbozun yeni bir parçası yerine otururken Keller'a döndü.

'Dark Web'de' dedi, 'kullanılan para birimi Bitcoin'dir, değil mi?' 'Evet, bu doğru,' diye onayladı Keller.

Hunter'ın gözleri hâlâ Keller'ın masasında duran cep telefonuna kaydı. Keller'ın bakışları Hunter'ınkileri takip etti ve yüzü aydınlandı. Hunter'ın ne önermek üzere olduğunu tam olarak biliyordu.

'Bu iki satırlık metin' diye sordu. ‘Bunlar Bitcoin hesapları olabilir mi? Yoksa hesapların şifreleri mi?'

Keller, "Kesinlikle yapabilirler," diye doğruladı, dudaklarında bir gülümseme hayaleti dans ediyordu. 'Ve eğer bu adamın Dark Web'de cinayet sattığı hakkındaki teoriniz doğruysa, bu çok mantıklı geliyor.'

“Onları takip edebilir miyiz?” diye sordu Yüzbaşı Blake. ‘Bu Bitcoin hesapları mı?’ Keller, “Hiç de değil” diye yanıtladı. 'Bunlar bir hesaba veya hesaplara erişim için kullanılan şifrelerse, bu hesapları takip etmemizin hiçbir yolu yok. Bunlar hesap numaraları olsa bile yine de bir şey yapamayız. Dark Web'in tüm nedeni anonimliktir. Hesabını ve şifresini alabiliriz, giriş yapabiliriz ama yine de bir isim alamayacağız. Bitcoin hesapları normal banka hesapları değildir.'

Yüzbaşı Blake başka bir şey sormak üzereydi ki Hunter onu bir el hareketiyle durdurdu.

"Kaptan" dedi, sesi ısrarcıydı ama saldırgan değildi. "PAB'a döndüğümüzde tüm bunları ve dilediğiniz diğer şeyleri gözden geçirebiliriz ama şu anda günlük konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor." Evet, bu katilin günlüğünü neden bu kadar geri istediğini öğrendik ama bu onun bugün saat beşte beni arayıp kitabı kendisine nasıl geri vereceğine dair talimatlar vereceği gerçeğini değiştirmiyor.'

Keller herkesin gözlerini ona çevirerek, "İzleyici hala iyi bir fikir" dedi. “Özür dilerim.” Elleri teslim olduğunu işaret ediyordu. 'Soruşturmanın bir parçası olmadığımı biliyorum ama öyle söyleyebilirim. . . Eğer onun günlüğüne bir iz sürücü yerleştirebilirsek ki ben de bunu yapabilirim, bu adamı yakalama şansınızın büyük olduğuna inanıyorum. . . o her kimse. Orijinal planda pek değişen bir şey yok, ancak ön kapağın içine bir takip cihazı yerleştirmek yerine bunu arka kapağa yapacağım.'

O odadaki hiç kimsenin gerçekten ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Kaptan Blake, "Bu benim için sorun değil" dedi.

"Katılıyorum," diye katıldı Hunter. "Planımızı değiştirmemiz için hiçbir neden yok, tabii..."

Hunter'ın ne söyleyeceğini tahmin eden Garcia, "Arka kapakta saklı başka bir şey bulamazsak," dedi.

Keller kapıyı işaret ederek, “Hadi gidip öğrenelim, olur mu?” dedi.

Elli Dokuz

Dördü de aceleyle iki numaralı Elektronik Laboratuarına geri döndü. Burada Keller, ön kapağın iç deri tabakasını yeniden yapıştırıcı sürmeden dikkatlice orijinal yerine yerleştirdi. Bunu daha sonra yapacaktı. O anda asıl kaygısı arka kapağa bakmaktı. Günlüğü kaplayan streç film kağıdını çıkardı ve kitabın son sayfasını çevirerek arka kapağın iç kısmını ve az önce ele aldığının aynısı deri sayfayı açığa çıkardı. Buhar tabancasını tekrar çalıştırdı ve ısınmasını beklerken günlüğün gövdesini başka bir koruyucu streç filmle kapladı.

Gruba "Bu yaklaşık yirmi dakika sürebilir" diye duyurdu. 'Belki daha fazlası.'

Hunter, “Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu.

‘Maalesef hayır, aslında değil.’

Garcia tezgahın diğer tarafına dönerek, "Eh, ben kalıyorum" dedi. 'Burası ile PAB arasındaki bu ileri geri yaygara çok sıkıcı ve günlükteki tüm girişleri gözden geçirmek istesem de, bu katilin günlüğünü neden bu kadar çok geri istediğini bulma telaşı sona erdi.'

Hunter başıyla onayladı.

Kaptan Blake, “Buralarda bir yerde kahve makinesi var mı?” diye sordu.

Keller, "Evet, elbette" diye yanıtladı ve gözlüklerini bir kez daha saatçinin büyütücü gözlükleriyle değiştirdi. 'Koridorun sonuna gidin ve sağa dönün. Göreceksin.”

Yüzbaşı Blake kapıya yaklaşırken Garcia, "Yardım edeceğim" dedi. "Bir şey ister misin?" diye sordu Hunter, başını iki yana sallayarak. ‘Vince mi?’ ‘İyiyim, teşekkürler.’

Garcia ve Yüzbaşı Blake odadan çıkarken Keller'ın arkasında buhar tabancası öttü. Uzandı, neşteri aldı ve deri çarşafın sağ üst köşesinden, yani dış köşesinden başladı.

Keller, Hunter'a "Sizce satın aldılar mı?" diye sordu. "Yani, suyun verdiği hasar ve yazılımın yeniden yüklenmesiyle ilgili hikayeyi?"

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Hunter. “Ama aklıma başka bir şey

gelmiyordu.” “İyi bir yanıttı,” diye onayladı Keller. 'Ama benim endişem şu...' . . ve bir kez daha, muhtemelen yapmamam gereken bir şeye burnumu soktuğum için özür dilerim.
ama ya "sesler" kim olursa olsun, sadece onay için Miles Sitrom'la (her kim olursa olsun) iletişime geçmeye çalışırlarsa ne olur?'

Hunter, "Bu bir risk" diye itiraf etti. ‘Ama bunu yapacaklarını sanmıyorum.’ ‘Nasıl oldu?’

Hunter, "Bu sohbet odasının birbirleriyle iletişim kurmalarının tek yolu olduğuna bahse girerim" diye açıkladı. 'Çünkü tamamen anonim kalmak her iki tarafın da çıkarınadır.'

"Bu doğru," diye onayladı Keller.

Hunter, "Giriş yaptığımızda" diye devam etti. 'Sesler henüz katilimizden haber beklemediklerini söylüyordu, muhtemelen isteklerinin, her ne ise, katilin bunu elde etmesinin birkaç gün süreceğini anlamışlardı.'

'Ne tür bir istek?'

Hunter nefesini verdi. 'Belirli bir profile uyan kurbanlar.' Keller durakladı ve Hunter'a aşırı büyütülmüş gözlerle baktı. 'Gerçek katil sadece bu yeni konuyu aramakla meşgul değil, ama aynı zamanda halletmesi gereken kayıp günlük sorunu da var, bu yüzden birkaç gün boyunca seslerle iletişime geçmeyeceğinden oldukça eminim.'

"Ve eğer bu takip numarası işe yararsa" dedi Keller. ‘Birkaç güne ihtiyacınız olmayacak.’

Hunter, "Umut budur," diye onayladı.

Garcia ve Yüzbaşı Blake laboratuvara geri döndüler. O zamana kadar Keller yaklaşık bir buçuk santimlik yapıştırıcıyı eritmeyi başarmıştı.

“Peki işler nasıl gidiyor?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Keller başını kaldırmadan, "Arka kapakta saklı herhangi bir sır bulacağımızı sanmıyorum" diye yanıtladı.

“Neden?” diye sordu Garcia tezgaha yaklaşarak.

Keller, "Ön kapaktaki yapıştırıcı" diye onayladı. 'Bundan çok daha hızlı çözüldü, bu da beni daha önce meraklandırdı. Bana söylediği şu

ki, artık bildiğimiz gibi, ön kapaktaki yapıştırıcıya daha önce müdahale edilmiş, ancak arka kapaktaki tabaka çok daha fazla direnç gösteriyor, bu da bunun hala fabrika standardı olduğunu gösteriyor. Hiç bozulmadı."

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

'Muhtemelen. Bekleyelim ve görelim.'

Deri tabakayı arka kapağa sabitleyen yapıştırıcıyı nihayet çözmek Keller'ın yirmi dokuz dakikasını aldı. Sonunda çarşafı ters çevirdiğinde,
herkes rahat bir nefes aldı. Tıpkı Keller'ın tahmin ettiği gibi arka kapakta hiçbir şey yoktu.

Keller sessizce kapağı bir dakika boyunca inceledi.

Herkes bekledi.

Keller sonunda "Bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum" dedi. 'Kapaktan bir parça kesmem gerekiyor ve buraya sorunsuz bir şekilde yirmi dört saat çalışan aktif bir izleyici yerleştirebileceğimden çok eminim. Elinizi arka kapağın iç kısmında gezdirirseniz hiçbir şeyin farkına varmazsınız.'

‘Ne kadar zamana ihtiyacınız var?’ diye sordu Yüzbaşı Blake.

Keller, "İzleyiciyi oluşturmak yaklaşık yarım saat sürdü" diye yanıtladı. 'Sonra belki yarım saat daha her iki kapak sayfasını tekrar yerine yapıştırmak için, ama... . Parmağını kaldırıp herkesi durdurdu. “Bu takip cihazının kağıt kadar ince olması için, bir aktivasyon düğmesinin ya da yirmi dört saatten fazla güç tutması gereken bir pilin olmaması gerekiyor.” Keller, Hunter ve Garcia'yı işaret ederek başını salladı.

"Evet, elbette," diye onayladı Garcia.

"Ayrıca," diye devam etti Keller. ‘Bu takip cihazının çok ince olması nedeniyle gücü sınırlı olacak. Takip ettiğiniz kişi metroya binerse ya da bir binaya girip birden fazla alt kata inerse sinyal kesilecektir.'

"Anladım" dedi Hunter.

"Yani," diye devam etti Keller. "Günlüğe şu anda başka acil bir ihtiyaç yoksa ve bu katil sana onu yalnızca bu öğleden sonra saat beşte kendisine nasıl geri vereceğine dair talimatlar verecekse, şifreyi

etkinleştirmeden önce belki üç ya da dörde kadar beklememizi önerebilir miyim?" Takipçisi." Saatini kontrol etti. Saat 13.00'e geliyordu. 'Eğer onu bir saat içinde etkinleştirirsek, izleyiciyi oluşturmayı bitirdiğimde birkaç değerli saati çöpe atmış olacağız.'

"İyi bir nokta," diye onayladı Kaptan Blake.

Keller, "Zaman kazanmak için artık sayfayı ön kapağa yeniden yapıştırabilirim" dedi. "İzleyiciyi çalıştırmaya başlasam iyi olur ama belki de onu etkinleştirmek için öğleden sonra dörde kadar beklemeliyim, yerine koyup kapağını kapatmalıyım."

Yüzbaşı Blake, "Bu senin kararın Robert" dedi. "Onun çağrısına cevap verecek ve bu pisliğin talimatlarıyla ilgilenecek olan sensin."
"İzleyiciyi bu öğleden sonra saat dört civarında çalıştırırsan, onu yerine kilitlemek için yeterli zamanın olacağından emin misin?"
Sorunsuz bir şekilde mi?' diye sordu Hunter Keller'a.

'Ben eminim.'

'Elbette. Yapman gerekeni yap.'

Altmış

Hepsi Polis İdare Binasına döndüklerinde Yüzbaşı Blake ofisine döndü ve Hunter ile Garcia masalarına ve günlük kayıtlarına geri döndüler.

Her ne kadar bu katilin günlüğünü bu kadar çok geri istemesinin nedenini aramaya artık gerek yokmuş gibi görünse de, Hunter günlükteki her şeyi yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde okumaya devam etti, hâlâ satır aralarını okumaya çalışıyordu. Belki artık günlüğün onun için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorlardı ama metin girdileri hâlâ katilin kimliğine, konumuna ve hatta belki de "seslerin" kim olduğuna ilişkin değerli bilgileri ortaya çıkarabilirdi.

Saniyeler hızla ilerliyordu ve okudukça daha da şok oluyorlardı. Bütün bu cinayetler; barbarlık, sadizm, her şeyin tuhaflığı. . . bunların hepsi seri cinayet saldırısına uğrayan psikopat bir manyakla ilgili değildi. Bu barbarlıktı, akıl almaz acıydı, sadizmdi ve isteğe bağlı grotesklikti. Bu kurbanlar sırf bazı insanlar bunun gerçekleşmesini görmek istediği için öldürülüyordu. . . çünkü hastalıklı fantezilerinin gerçeğe dönüşmesini istiyorlardı.

Garcia masasından, "Biliyor musun?" dedi ve Hunter'ın öfkeli düşüncelerini böldü. 'Şu anda en çok kimi ele geçirmek istediğimi bile bilmiyorum. Bu cinayetlerin gerçekleşmesini isteyen ve bunun için para ödeyen bu bok çuvalı paralı asker katili mi, yoksa yer israfı, omurgasız pislikler mi bilmiyorum. Yani bu tuhaf pisliklerin kafalarında bu hastalıklı fanteziler var ama bunları kendileri yaşayacak cesarete bile sahip değiller. Kirli işlerini kendileri adına yapması için başka birine para ödüyorlar ve sonra evde bilgisayar ekranının önünde oturup sonuçları izliyorlar ve muhtemelen kendileriyle oynuyorlar.'

"Belki de haklısındır," diye onayladı Hunter. ‘Belki de bu yüzden bunu yapıyorlar ya da belki sadece akıllı davranıp izlerini gizliyorlar. Burada herhangi bir risk almıyorlar. Eğer biri yakalanacaksa bu katilin kendisi olacaktır, onlar değil. Onlar siberuzaydaki hayaletler Carlos. Tanımlanamayan. Muhtemelen katil bile onun kim olduğunu bilmiyordur.'

Garcia öfkeyle nefes verdi.

'Ya da belki fetişleri' diye devam etti Hunter, '. . . onların fantezisi aslında sadece izlemek, katılmak değil. İster inanın ister inanmayın, bu da bir mesele.” “Yine de,” dedi Garcia, sinirli bir şekilde başını sallayarak. ‘Onlar da katil kadar suçlu.’

"Buna hiç şüphe yok," diye onayladı Hunter.

Garcia tekrar koltuğuna çöktü, duruşu bozuldu. ‘Bu dünya aklını yitirdi. Anlamını kaybetmiştir. . . onun haysiyeti.” Başını umursamaz bir tavırla salladı. 'Bu bir video oyunu değil, biliyorsun değil mi? Bu gerçek hayat. . . gerçek insanlar.”

Hunter sessiz kaldı ama ortağıyla aynı fikirde olamazdı. Tek fark, insanlığın uzun zaman önce anlamını yitirdiği sonucuna varmış olmasıydı.

Kısa bir aradan sonra her iki dedektif de günlüğe geri döndü. Hunter'a göre okuduğu her yeni yazıyla birlikte şiddet ve sadizm düzeyi bir adım daha artıyormuş. Bu katilin kurbanları akla gelebilecek en korkunç işkence yöntemlerine ve ölümlere maruz kalmıştı. Katilin ahşap ve metalden kendisinin yapması gereken sakatlamalar, kafa kesmeler, eski işkence teknikleri ve aletleri,

parçalanmalar, diri diri yakılmalar, aç fareler tarafından yenmeler ve daha fazlası vardı. Tıpkı ilk iki kayıtta olduğu gibi, yeni kayıtların çoğu kurbanın kalıntılarının gömüldüğü yere ilişkin belirli boylam ve enlem koordinatlarıyla bitiyordu. İki tanesiyle birlikte kalıntıları okyanusa atılmıştı ve şüphesiz sonsuza kadar kaybolacaktı. Yirmi iki yaşında bir UCLA öğrencisi olan üçüncü kurbanın cesedi yakıldı ve külleri tuvalete atıldı. Hunter ve Garcia'nın ailesini bu konuda bilgilendirmesi gerekecekti.

Garcia başka bir yazıyı okumayı bitirirken, "Kendimi hasta hissediyorum" dedi. ‘Gerçekten midem bulanıyor.’ Ayağa kalktı ve yüzünü buruştururken elini göğsünün üstüne koydu. 'Hangi girişteseniz?'

'On numarayı yeni bitirdim' diye yanıtladı. 'Altı tane daha kaldı. Sen mi?” “Senden bir eksik. Bir şey buldun mu?' diye sordu Garcia, Hunter'ın 'satır aralarını okuma' işini yaptığını bilerek. "Bize herhangi bir yöne işaret edebilecek bir ipucu var mı?"

Hunter'ın başını sallaması yavaş ve düşünceliydi. 'Hiç bir şey. Eğer o sohbet odasındaki seslerin ardındaki kişiler tamamen isimsiz kalarak izlerini sildilerse, katil de yazdıklarına son derece dikkat ederek izlerini silmiştir.'

Garcia şimdi göğsüne masaj yaparak, "Günlükteki iz sürücüyle ilgili bir şey," dedi. 'İşe yaraması lazım. Bu adamı durdurmalıyız.'

Hunter sessizce başını salladı çünkü kendisi de aynı şeyden korkuyordu. Hunter, günlükteki iz sürücüyle yaptıkları plan işe yaramazsa bu katilden bir daha haber alamayacaklarından emindi. O ve sesler kesinlikle dağılırdı

Daha önce gördükleri Dark Web sohbet odasını kullanarak farklı bir web adresiyle başka bir tane oluşturdular ve sorun çözüldü. Katil aynı zamanda şehir değiştirebilirdi; Chicago, New York, Dallas gibi başka bir metropole gidebilirdi, çünkü faaliyet gösterdiği şehrin, yaptığı işin nihai sonucu üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Kurbanlarını her yerde bulabilirdi.

"Gidip içinde şeker olan bir şeyler almam lazım" dedi Garcia, hâlâ boğazından yukarı tırmanan mide bulandırıcı hisle mücadele ediyordu. 'Dr. Pepper falan. Bir şey ister misin?'

Hunter, "Ben iyiyim" diye yanıtladı. 'Teşekkür ederim.'

Sanki tam Garcia ofisten dışarı adım atmış gibi, Hunter'ın cep telefonu ceketinin cebinde çaldı.

"Dedektif Hunter" dedi telefonu kulağına götürerek. ‘UVC Ünitesi.’ ‘*Selam,*dedi genç bir kadın sesi. '*Nasıl gidiyor?*'

Hunter'ın beyninin sonunda sesi bir yüzle eşleştirmesi birkaç saniye sürdü. Bunu yaparken kaygı bir kefen gibi üzerine çöktü. “Angela?” diye sordu, sesi endişe doluydu.

'*Evet, kim olduğunu sanıyordun?*Öte yandan Angela'nın sesi sıkılmış gibiydi. '*Bana söz verdiğin tableti alıp ne zaman geleceğini kontrol etmek istedim.*'

'Bir dakika bekle. Beni nasıl çağırıyorsun?' diye sordu Hunter. ‘Kimin telefonunu kullanıyorsunuz?

'*Kuyu . . . benim elbette.*'

'Bana SIM kartını verdiğinde telefonunu nasıl kullanıyordun?' Hunter'ın eli refleks olarak ceketinin sağ cebine gitti. Hiçbir şey bulunamadı. '*Kuyu . . . Onu sana verdim. . . ama geri aldım.*'

'Ne? Ne zaman?' Parmakları hâlâ SIM kartı bulmak için cebini karıştırıyordu.

'*Arka bahçede dışarıda oturduğumuzda. Sigara içiyordum, hatırladın mı?*'

Hunter duyduklarına güçlükle inanabildi.

'Bunu neden yaptın? Senden SIM kartını neden istediğimi duymadın mı ya da anlamadın mı? Bu katil şu anda seni izliyor olabilir. Bu aramayı sonlandırmalısın ve bunu hemen yapmalısın. Hunter bir saniyeliğine duraksadı. SIM kartı yerine telefonu alması gerektiğini biliyordu. Nefesinin altında kendine lanet etti.

'*Evet, elbette bunu neden yaptığınızı anladım ama hadi bunu konuşmuştuk. Bu adam 007 değil. Bir yabancının telefonunu takip etmek o kadar kolay değil. Artı,*

"En iyinin en iyisi" tarafından korunuyorum - senin sözlerin, benim değil - ve bu adamın ölüm arzusu ya da hapishanede çürüme arzusu olduğunu düşünmüyorum. LAPD'nin güvenli evine öylece gelmeyecek, değil mi? Neyse, bir soğuk algınlığı hapı al; Uzun

zamandır telefonla ilgilenmiyorum. Güne başlamama yardımcı olacak birkaç şarkıya ihtiyacım vardı. Motivasyon müziğime ihtiyacım var yoksa yataktan bile çıkmıyorum.'

“Müzik mi?” Hunter ayağa fırladı. 'Angela, SIM kartını telefonuna ne zaman tekrar taktın?'

'*Bu sabah erken saatlerde. Bir kez uyandım. Ve sadece iki şarkıyı dinlemekti. On dakikalık yayın bile yok.*'

'Tanrım, Angela.'

'Elbette. Elbette. SIM kartı tekrar çıkaracağım. Tableti unutma, olur mu?'

Tam o sırada, Angela'nın bağlantısı kesilmeden hemen önce, Hunter'ın kulaklığından, omurgasından aşağı dehşet saçan uzak bir ses geldi. Kapı ziline benziyordu.

“O da neydi?” diye sordu Hunter, her kelimeyi endişe kaplıyordu ama artık çok geçti. Bir sonraki duyduğu şey hattın kapanma sesiydi.

Altmış Bir

Garcia, Angela'nın Hunter'la olan bağlantısını kesmeden sadece birkaç saniye önce UVC Birimi ofisinin kapısını açtı. Odaya girerken Dr. Pepper kutusunu dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum daha içti.

'Hayır, telefonu kapatma. . Hunter neredeyse bağırarak telefonunu kapatacaktı. Angela. . .? Angela. . .?” Tekrar ekrana baktı. Görüşme sona ermişti.

Garcia masasına giderken kıkırdayarak, "Angela'yı mı arıyordun?" diye sordu. 'Sana hâlâ tavırlar takınıyor, değil mi? Bu kızın biraz terbiye öğrenmesi gerekiyor.'

Garcia'nın sözleri Hunter'ı duvara çarptı. Son arama listesine girip geri arama tuşuna basmakla fazlasıyla meşguldü. Telefonu tekrar kulağına götürdü ve bekledi.

'*Aradığınız kişiye geçici olarak ulaşılamıyor*Angela'nın telefonunu kapattığını belirten kayıtlı bir ses dedi. Hunter hızla iki SIS ajanının telefon numaralarını aradı. Önce Martin'i aradı. Telefon bir kez çaldı. . . iki kere . . . Martin'in sesli mesajı onu almadan önce beş kez. Hunter acil bir 'beni geri ara' mesajı bıraktı ve bağlantıyı kesti. Daha

sonra Jordan'ın numarasını çevirdi ve tamamen aynı sonucu aldı.

Bir kez daha acil bir 'beni geri ara' mesajı bırakmadan önce, 'Benimle dalga geçiyor olmalısın' dedi.

Garcia, “Neler oluyor Robert?” diye sordu.

Hunter Angela'yla az önce yaptığı konuşmayı hızlıca anlattı.

“Duyduğunuz şeyin kapı zili olduğundan emin misiniz?” diye sordu Garcia. 'Kulağa öyle geliyordu.'

“Ama başka bir şey de olabilir miydi?” diye ısrar etti Garcia.

"Evet" diye yanıtladı Hunter. 'Olabilirdi ama neden kimse telefonlarına cevap vermiyor?'

Garcia'nın verecek cevabı yoktu.

Hunter, Angela'nın telefonunu bir kez daha denedi ve daha önce olduğu gibi aynı kayıtlı mesajı aldı.

Martin'in telefonu – sesli mesaj

Jordan'ın telefonu – sesli mesaj.

Yine üçü de aynı sonuç.

Saatine bakarken "Bu olamaz" dedi; saat neredeyse öğleden sonra bir buçuktu. Ceketine uzandı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Garcia.

"Güvenli eve."

Garcia saatine baktı. 'Güvenli ev nerede yine? Calabasas mı?'

'Evet.'

Garcia, "Trafik konusunda şanslıysak, gidiş-dönüş yaklaşık bir saatlik yolculuk demektir" dedi. "Bu, buraya ancak saat dört civarında dönebileceğimiz anlamına geliyor." Bunun biraz fazla ince kestiğini düşünmüyor musun? Malibu'daki Şerif Departmanını arayıp eve bir ekip göndermelerini isteyebiliriz. On, on beş dakika içinde orada olabilirler.'

"Biliyorum," diye yanıtladı Hunter, kapıya doğru ilerleyerek Shannon Hatcher'ı aradı. 'Biz de bunu yapıyoruz.'

Altmış İki

Hunter, Garcia'nın haklı olduğunu biliyordu. Birleşik Calabasas şehrinin yetki alanına giren Malibu'daki Şerif Departmanına yapılan basit bir çağrı, siyah-beyaz bir birimin derhal güvenli eve

gönderilmesini sağlayacaktır. Los Angeles ile karşılaştırıldığında Calabasas'taki trafik hiçbir şey olmadığı için, birimin yolculuğu on dakikadan fazla sürmeyecekti. Bu, Hunter'ın en fazla on beş dakika içinde yanıt alabileceği anlamına geliyordu ama o mümkün olduğu kadar pratik olmaya çalışıyordu. Bu on beş dakikayı ya ofiste oturarak, acı dolu bir beklenti içinde bekleyerek ya da en büyük korkularının doğrulanması ihtimaline karşı güvenli eve doğru ilerleyerek zaman kazanarak geçirebilirdi.

Her iki SIS ajanının da son beş dakika içinde telefonlarına cevap vermemesi Hunter'ın vücudunun her atomuna korku saldı. SIS Tanık Koruma Protokolü Kuralları açıktı; bir tanığı koruyan ajan veya ajanların 7/24 ulaşılabilir olması gerekiyordu. Günün veya gecenin herhangi bir saatinde bir çağrıya cevap vermezlerse her yerde alarm zilleri çalmaya başlayacaktı. İki kişilik bir ekipteki her iki ajanın da cep telefonlarını birden fazla kez açmaması durumunda, bu alarm zilleri bombalı saldırı sireninden daha yüksek sesle çalacaktır.

Hunter ofisinden ayrılırken merkezi aradı ve kendisini Malibu'daki Şerif Departmanına bağlamalarını istedi. Doğrudan Şerif Yardımcısıyla konuşarak, Kod 3 ve olası bir Kod 6 - Acil Durum Çağrısı ile birlikte olası bir Araç Dışı Soruşturma için güvenli evin adresine bir devriye arabası göndermesini rica etti.

Hunter, Garcia'nın arabasının yolcu koltuğuna otururken bir kez daha SIS ajanlarını aramayı denedi.

“Hâlâ bir şey yok mu?” diye sordu Garcia.

Hunter başını tek bir kez salladı.

Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler çok yanlıştı.

Altmış Üç

Çavuş David Brooks ve Onbaşı Sergio Rivera, telsizlerinden LAPD Asistanı çağrısı geldiğinde, büyük bir Toscana Baharatlı pizzasını yemeyi yeni bitirmişlerdi. Talep, mevcut konumlarından altı dakikadan daha kısa bir mesafede bulunan bir adrese son derece dikkatli bir Kod 6 uygulanması yönündeydi.

Çavuş Brooks telsizin ahizesine "Gönder" dedi. 'Burası birim iki-üç-sekiz. Yaklaşık beş dakika uzaklıktayız. Biz onu alırız.' Brooks

ve Rivera, Ford Escape'e geri döndüklerinde, görevliler çavuşa gerekli tüm bilgileri verdi. Direksiyona geçen Onbaşı Rivera, siren sesleri eşliğinde sağa doğru Paul Revere Drive'a doğru direksiyonu kırdı ve gaza basarak siyah-beyaz SUV'u 35 mil/saatlik bir yerleşim bölgesinde 65 mil/saat hıza getirdi. Bu hızla ve sirenlerin yolu açmasıyla, pizzacı ile güvenli evin adresi arasındaki kısa mesafeyi dört dakikadan kısa bir sürede katettiler. Yolun tepesine ulaştıklarında Onbaşı Rivera arabasını yavaşlattı ve sireni kapattı. Kendilerini buldukları çıkmaz yol çok uzun değildi; üçü solda, biri sağda olmak üzere toplam dört ev. Aradıkları ev soldaki son evdi. Yolun tepesinden evin tam önüne park edilmiş siyah bir Cadillac ATS'yi görebiliyorlardı.

Çavuş Brooks sol eliyle işaret ederek, "Bu SIS ajanlarının arabası" dedi. 'Bu onların da içeride olması gerektiği anlamına geliyor.'

Onbaşı Rivera, "Bu da onların telefonlarına cevap vermeleri gerektiği anlamına geliyor" diye yanıtladı.

Çavuş başıyla onayladı.

Onbaşı, aracını ajanların arabasının hemen arkasına park etti, ancak bunu öyle bir şekilde yaptı ki, gerekirse Cadillac'ın kaçış yolunu kısmen kapattı.

"Tamam" dedi Çavuş Brooks. 'Hadi gidip evi kontrol edelim.'

Her iki memur da arabadan indi ve çok dikkatli bir şekilde eve yaklaştı. Ajanların arabasının yanından geçerlerken, onbaşı elini sürücünün camına dayadı ve içeriye baktı. Her şey yolunda görünüyordu.

Garaj yolundan Çavuş Brooks evin ön cephesini inceledi. Tek ön pencere uzun bitki örtüsü nedeniyle neredeyse tamamen kapatılmıştı.
ön bahçeden geliyordu ama yine de perdelerin kapalı olduğunu görebiliyordu. O sırada ön kapıyı fark etti. Aralıktı. Silah kılıfındaki emniyet kemerini hemen çözerek, "Kapı açık" dedi.

Bu asla iyiye işaret değil Onbaşı Rivera da aynı şekilde düşündü. Her iki memur da silahlarını çekti ve ön kapıya yaklaştı. Çavuş Brooks solunda, Onbaşı Rivera ise sağında yer aldı.

Çavuş dışarıdan bağırmadan önce kapı zilini çaldı. ‘Evde kimse var mı? Burası Şerif Departmanı.' Cevap yok.

Kapı zilini bir kez daha çaldı ve tekrar aradı. 'Merhaba . . . bu evde kimse var mı? Burası Şerif Departmanı.”

Cevap yok.

Çavuş kapıyı yavaşça iterek açtı. Dispatch ona her iki SIS ajanının da isimlerini vermişti.

Yüksek ve kararlı bir sesle, "SIS Ajanları James Martin ve Darnel Jordan," diye seslendi. Burası Malibu Şerif Departmanı. Eve giriyoruz. Lütfen içeride olup olmadığınızı bildirin.'

Ölüm sessizliği.

Çavuş Brooks, çok iyi prova edilmiş bir hareketle vücudunu 180 derece sağa hızla döndüren ve onu açık kapıya yerleştiren Onbaşı Rivera'ya başıyla selam verdi. Kolları önünde uzatılmıştı ve Smith & Wesson M&P9 tabancası çift elle sıkı bir şekilde tutuluyordu. Hedefine yön veren gözleri hemen sağa kaydı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra Çavuş Brooks aynı 180 derecelik dönüşü tekrarladı ve vücudu sola döndü. Yine çift kabzalı Glock 21 Gen 3 silahı gözlerini takip etti ve sola doğru nişan aldı; her iki polis memuru da herhangi bir tehlike işareti arıyordu.

Tehlikeyi bulamadılar.

Çok daha kötü bir şey buldular.

Altmış Dört

Hunter ve Garcia, ofislerinden ayrıldıktan kırk dokuz dakika sonra Calabasas'taki yeşil cepheli eve vardıklarında, sokak çoktan Şerif Departmanı personeliyle kaynıyordu. Dört yeni kruvazör gelmişti ve yolun üst kısmında bir çevre hattı oluşturulmuştu.

Genç bir onbaşı, Garcia'nın sokağa girip sağa park etmesine izin vermek için siyah ve sarı olay yeri bantlarını kaldırdı. Garcia park ettikten sadece birkaç saniye sonra yolun tepesinde iki kruvazör daha belirdi.

Hunter ve Garcia, Garcia'nın Honda Civic'inden indiler ve içgüdüsel olarak bakışları yolda bir aşağı bir yukarı hareket etti. Etrafta o kadar çok polis memuru dolaşıyordu ki, sanki bir yerlerde

Şerif Departmanı konferansı yapılıyormuş gibi görünüyordu.

Her iki dedektif de bir saniye daha kaybetmeden soldaki son eve doğru koştu. Hunter'ın yüz ifadesi içinde hissettiği öfkeyi gösteriyordu.

Evin verandasında oluşturulan iç çembere vardıklarında, kalın biberli bıyıklı ve geriye doğru uzanan saç çizgisi olan tıknaz bir polis memuru tarafından karşılandılar.

Çavuş Brooks, "Siz UVC dedektifleri olmalısınız" dedi. “Bu doğru,” diye onayladı Garcia. O ve Hunter hızla kimlik bilgilerini sergilediler. 'Olay yerine ilk gelen siz miydiniz?'

Çavuş dedektiflere başını salladı. “Evet, ben ve Onbaşı Rivera oradayız.” Siyah Cadillac ATS’nin hemen arkasına park etmiş kruvazörün yanında duran başka bir subayı işaret etti. “Öğleden sonra saat bir buçuktan hemen sonra sevkıyattan bir telefon aldık. Bundan beş dakikadan kısa bir süre sonra buraya geldik.”

Ön kapıya doğru yürümeye başladılar.

Çavuş, "Eve yaklaştığımızda ön kapının aralık olduğunu fark ettik" diye devam etti. Standart protokolü izledik. Yanıt alamadıktan sonra . . Üçü de kapıya vardıklarında Çavuş Brooks onları bir saniyeliğine duraklattı. ' . . .Binaya girdik ve bunu bulduk.' İki dedektife eve girmelerini işaret etti.

Kapıdan içeri ilk giren Hunter oldu. İçinde hissettiği öfke, üzüntüyle kafa kafaya çarpıştıkça on kat daha da şiddetlendi.

Garcia, Hunter'dan birkaç saniye sonra oturma odasına adım attı. Bunu yaparken sağ eliyle ağzını kapattı ve nefesinin altında her şeye ve herkese lanet etti.

SIS Ajanı Darnel Jordan, kapıdan dört adım kadar uzakta, kendi kanından oluşan bir göletin içinde sırtüstü yatıyordu. İki kez göğsünden, bir kez de başından vurulmuştu. 9 mm'lik tabancası sağ elinden yaklaşık üç buçuk metre uzaktaydı.

Ajan James Martin, ön kapının sağındaki kırmızı köşe kanepede kanepenin arkalığına yayılmıştı. O da iki kez göğsünden, bir kez de başından vurulmuştu. Tabancası sağ elinin hemen yanında duruyordu.

Hunter bir an durakladı, sağ eli vücudunun yan tarafında yumruk haline geldi. İki cesedin yanından geçip yatak odalarına doğru ilerleyerek Çavuş Brooks'a, "Peki ya kız?" diye sordu.

Çavuş, ağzı garip bir şekilde yana kıvrılırken, "Ondan hiçbir iz yok" diye yanıtladı. 'Ama bir mesaj var.'

Bu sözler Hunter ve Garcia'yı oldukları yerde durdurdu.

“Bir mesaj mı var?” diye sordu Garcia.

Çavuş Brooks sağ işaret parmağıyla banyoyu işaret ederken başını salladı. Kapı zaten açıktı. 'Orada. Bunu kaçıramazsınız.' İki dedektif banyoya girdiler ve dikkatleri hemen lavabonun üzerindeki büyük duvar aynasına yöneldi. Büyük harflerle, yine kırmızı rujla yazılmış tek bir cümle vardı. *Onu koruyamayacağını sana söylemiştim.*.

Garcia gözlerini kapatarak başının öne düşmesine izin verdi, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu.

Hunter ise gözlerini sonuna kadar açık tuttu ve mesaja odaklandı. Tam o sırada iki yıkıcı duygu bedenini ele geçirdi ve onu ürpertti; suçluluk ve başarısızlık. Kendini toparlamaya çalışarak nefes verdi. İşe yaramadı. Tek kelime etmeden döndü ve banyodan çıkıp Angela'nın kaldığı odaya girdi. Hiçbir yerde kan yoktu. Bir mücadele belirtisi de yoktu.

Garcia dağınık yatağın yanında durarak, "Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu. "Hayır, henüz değil," diye yanıtladı Hunter, sesi sakin ama hırçındı. 'Günlüğünü hâlâ geri alamadı, bu yüzden onu koz olarak kullanacak. Üstelik eşyaları da gitmiş,” dedi gardırobunu kontrol ederken. 'Niyeti onu hemen öldürmek olsaydı, onu yanına almadan önce eşyalarını almanın ne anlamı olurdu?'

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Garcia, oturma odasına döndüklerinde sesi öfkeden titriyordu. ‘Bu adamlar SIS ajanlarıydı. Son derece eğitimlidirler ve yaptıkları işte en iyilerin en iyisidirler. Buradaki adam, Darnel Jordan'ın yerdeki cesedini işaret etti, 'açıkça kapıyı açan kişiydi. Cesedin ve kan birikintisinin üzerinden atladı ve ajanın 9 mm'lik tabancasına (bir HK VP9 taktik yarı-) yaklaştı. otomatik. Garcia ceketinin cebinden bir kalem çıkardı, silahı tetik koruyucusundan geçirdi ve Hunter'a doğru başını sallamadan önce

burnuna götürdü. ‘Barut kokusu yok. Tek atış bile yapamadı.' Kanepeye doğru yürüdü ve aynısını James Martin'in silahına da yaptı. 'Burada da aynı şey var. Peki, iyi eğitimli iki LAPD Özel Soruşturma Bölümü ajanı nasıl bu şekilde idam ediliyor?'

Çavuş Brooks'un verecek bir cevabı yoktu ama bir cevap duymakla çok ilgilenecekmiş gibi görünüyordu.

Garcia, "Açıkçası gafil avlanmadılar" diye devam etti. 'Çünkü bu adam. . .' Bir kez daha Darnel Jordan'ın yerdeki cesedini işaret etti. ' . . . kapıyı açmak için kapıya geldi. Ancak her iki ajan da saldırgana tek bir el bile ateş etmeyi başaramadı. Nasıl?'

Hunter ön kapıya doğru yürürken, "Çünkü katilimiz aynı zamanda oldukça yetenekli ve muhtemelen yakın mesafe taktiksel savaşta da uzman," diye yanıtladı. “Demek katil kapıyı çalıyor.” Sahneyi zihninde canlandırmaya izin verdi. 'Eminim çok inandırıcı bir hikâye uydurmuştur. Şöyle bir şey: “Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama kızımı ya da kızımın köpeğini arıyorum. Acaba onu gördün mü?”

Çavuş Brooks başının yan tarafını kaşıdı.

Hunter, "Hikâyesini güçlendirmek için yanında bir fotoğraf da bulundurabilirdi" dedi. Kapıyı açan ajan Darnel Jordan muhtemelen protokolü takip etti, soruyu geçiştirdi ve yabancıdan mümkün olduğu kadar çabuk kurtulmaya çalıştı ama yabancı onu itti. Gözlerinde yaş falan var, menajerin fotoğrafa bakması için ısrar ediyor, ona onun sadece beş yaşında falan olduğunu söylüyor. Temsilci pes ediyor ve bir saniyeliğine de olsa ona bakıyor. Katilin ihtiyacı olan tüm zaman bu. Silahı muhtemelen hazırdı, fotoğrafın arkasında saklıydı.” Hunter konumu göstermek için ellerini kullandı. 'Patlama. Bang. Doğrudan göğsüne iki kez hafifçe vurun. Ajan geriye doğru tökezliyor ve katil eve doğru tek bir adım atıyor.'

Hunter sahneyi yeniden canlandırırken Garcia ve Çavuş Brooks dönüp kanepeye baktı.

Hunter, "Evin içinde duruyorsanız ön kapı sola açılır" diye açıkladı. 'Ve eğer dışarıda duruyorsan sağda. Yani katil kapıdan oturma odasının solundaki kısmını görebiliyordu. Orada kimsenin olmadığını biliyordu, bu yüzden eve adım attığında vücudu sağa dönerek bir hedef arıyordu. İki numaralı ajan James Martin'i

kanepede otururken bulur. Ajan ortağının geriye doğru tökezlediğini görür ve silahına uzanır ama artık çok geçtir. Katil zaten içeride, silahı ateşlenmeye hazır. Bang. Bang. Göğsüne bir çift vuruş daha. Kurşun yaralarını kontrol ettin mi?'

Garcia başını salladı. 'İkisi de kalbe isabet ediyor ve birbirinden çok az fark var.'

Hunter, "Bu bize onun aynı zamanda uzman bir nişancı olduğunu da gösteriyor," diye bitirdi. "Yani katil her iki ajanın da öldüğünü biliyor ama bu onun için önemli değil çünkü işi şansa bırakmamak üzere eğitilmiş; ikisi göğsünden, biri de kafasından vurulmuş. Bu, "Mozambik Tatbikatı" veya "Başarısızlık Tatbikatı" olarak bilinen yakın mesafe taktiksel öldürme yöntemidir.'

"Savaş tekniği mi?" diye sordu Garcia.

Hunter, "Ve suikastçılar," diye onayladı. "Böylece, katilimiz kalplerine iki el ateş ettikten sonra bir numaralı ajana doğru yürüyor." Hunter, Darnel Jordan'ın yerdeki cesedine doğru yürüdü. 'Ve bang, takip atışını doğrudan beyne gönderiyor. O da iki numaralı ajanın yanına gidiyor ve aynısını yapıyor."

"Susturucu mu?" Garcia yine.

"Hiç şüphem yok," diye onayladı Hunter.

Garcia, "Yani Angela kapı zili dışında hiçbir şeyi duymadı mı?" diye düşündü.

Hunter, "Muhtemelen hayır," diye onayladı. 'Geri kalanı kolaydır. Yatak odasına gider, kapıyı çalar ve onu sakinleştirir. Bizim için oyun bitti."

Altmış Beş

Avcı haklıydı. Angela'nın asla dövüşme şansı olmadı.

Hunter'a telefonda "Gitmem lazım" dedi ve ona herhangi bir cevap vermesine fırsat vermeden görüşmeyi kesti. Bunu yapmadan bir saniye önce ön kapı zilinin çaldığını duydu.

Angela, Hunter'ın muhtemelen onu hemen geri aramaya çalışacağını biliyordu, bu yüzden hemen telefonunun güç düğmesini basılı tutarak telefonu kapattı. Bunu yaptıktan sonra, daha önce kullandığı ataşı kullanarak SIM kartını çıkardı ve bir kenara koydu.

DING, DONG.

Yine kapı zili.

Angela saati kontrol etti. Saat neredeyse öğleden sonra bir buçuktu. Tenis ayakkabılarını almak için yatağın altına uzanırken yüksek sesle, "Bu ikisi bana yemek isteyip istemediğimi sormadan yemek mi sipariş ettiler?" dedi. Evde yalınayak dolaşmayı sevmiyordu. 'Orospu çocukları. Şu anda gerçekten biraz pizza yiyebilirim. . . ya da belki biraz kızarmış tavuk."

Angela ayakkabı bağlarını bağladı ve Martin ile Jordan'a siparişini sormadıkları için kulak misafiri olmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı ama odadan çıkma fırsatı bile bulamadı. Yatak odasının kapısına yaklaştığında üç kez vurulduğunu duydu.

"Ah, şimdi gelip bana biraz isteyip istemediğimi sor," diye fısıldadı kendi kendine, kapıyı açarken.

Angela'nın beyninin orada duran uzun boylu adamın iki SIS ajanından ikisi de olmadığını anlaması tam bir saniye sürdü.

Bu tam bir saniye kadar geç oldu.

Adamla gözlerini kilitlediğinde sağ elindeki şırınga çoktan boynunun yarısına gelmişti. İğne derisini deldi, ucunu kasın içine soktu ve iki miligram hızlı etkili sakinleştirici Flunitrazepam'ı dağıttı.

Angela'nın tepki verecek zamanı bile olmadı.

Adam, sol elini kullanarak başının arkasını tutarken, "Şimdi sakin ol" dedi. 'Yakında her şey bitecek. . . çok yakında."

Altmış Altı

PAB'a geri dönerken ne Hunter ne de Garcia tek kelime etmedi. İfadeleri ciddiydi, gözleri perişandı.

LAPD Genel Merkezine döndüklerinde Hunter'ın midesi bulanıyordu, bu yüzden Garcia doğrudan UVC Biriminin ofisine giderken, Hunter da banyoya doğru dolambaçlı yoldan gitti. Aynadaki yansımasına bakmadan önce yüzüne biraz soğuk su çarptı. Gözleri yorgun, ışıktan yoksun görünüyordu. Aynada kendisine bakan adama bir şey söylemek üzereyken cebindeki cep telefonu çaldı. Ekranı kontrol etmeden cevapladı.

'Dedektif Hunter, UVC Birimi.'

'*Robert, ben Vince. Her şey ayarlandı ve gitmeye hazır. Takip cihazı hazır ve yerinde. Tek yapmam gereken onu açıp kilitlemek; bu da yirmi dakikadan fazla sürmez. Ön kapak eski haline getirildi ve deyim yerindeyse oldukça kusursuz görünüyor.*'

"Harika" diye yanıtladı Hunter. "İzleyicinin yirmi dört saat boyunca iletim yapabileceğini söylediniz, değil mi?"

'*Bu doğru.*'

"Tamam," Hunter saatine baktı. Saat öğleden sonra dördü geçiyordu. 'Haydi şunu yapalım.'

'*Ben bu işin üzerindeyim*Keller yanıtladı. Hunter onu durdurduğunda tam görüşmeyi kesmek üzereydi. Az önce aklına yeni bir fikir gelmişti. Cesur bir fikirdi ama ona tuhaf bir sigorta türü sağlayabilirdi.

Hunter, Vince, bekle bir saniye, dedi. 'Başka bir şeye ihtiyacım var.' '*Elbette.*'

'Bir acil durum planı.'

'*TAMAM? Aklında ne var?*'

Hunter ona fikrini anlattı.

Sonraki birkaç saniye boyunca Keller tamamen sessizleşti.

Sonunda konuştu. '*Bundan emin misin Robert?*'

Hunter, "Yüzde yüz değil" diye itiraf etti. 'Ama yine de buna devam etmek istiyorum. Bir hayat kurtarabilir. Angela'yı almak onun sigortasıydı. Bu benim."

'*Kimi alıyorsun?*'

"Boş ver." Hunter soruyu reddetti. 'Yapabilir misin? Yeterli zamanımız var mı?'

'*Elbette. Sorun değil. Hemen konuya gireceğim.*'

"Günlüğü almak için saat beşe yirmi kala orada olacağım."

'*Tamam, o zaman görüşürüz. Ah, cep telefonunuzu da yanınıza almayı unutmayın. Sana takip uygulamasının olduğu bir tablet vereceğim ama telefonuna da yükleyebilirim.*'

'Merak etme. Onu yanımda taşıyacağım.'

Altmış Yedi

Tam beşe yirmi kala Hunter ve Garcia bir kez daha Piper Tech

binasının içindeki resepsiyon masasındaydılar. Bu sefer beklemesine gerek yoktu, çünkü Keller tüm resepsiyon görevlilerine, oraya varır varmaz her iki dedektifi de haberdar etmeleri için özel talimatlar bırakmıştı.

Keller ikinci katta işini henüz bitirmişti ki Hunter ve Garcia iki numaralı Elektronik Laboratuvarı'nın kapısında belirdiler. "Vay be" dedi Keller. 'Mükemmel zamanlamadan bahsedin. Arka kapağı kapatmayı bir dakikadan daha kısa bir süre önce bitirdim." El hareketiyle onları laboratuvara yönlendirdi. 'İşte, bir bak.'

Her iki dedektif de Keller'ın çalışma tezgahına yaklaştı. Günlüğü arka kapağı açık şekilde Hunter'a verdi.

'Parmağını deri çarşafın üzerinde gezdir ve herhangi bir şey fark edersen bana haber ver.'

Hunter parmağını derinin üzerinde gezdirdi. Hiçbir darbe ya da topaklanma yoktu, kurcalandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Keller'in yeniden yapıştırıcı sürdüğü deri tabakanın kenarlarını kontrol etti. Mükemmel. Hunter, Garcia'nın da günlüğü ön kapağa koymadan önce parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirmesini izledi. Mükemmel bir iş daha.

Hunter günlüğü kapatırken, "Bu mükemmel," dedi.

"Teşekkür ederim." Keller yaptığı iyi işten çok gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Tezgahına doğru döndü ve günlüğün olduğu yerin sağında bulunan iki tableti aldı. 'Kaptanınızın sizi bir SWAT ve SIS ekibinin izleyeceğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden izleme uygulamasını bu iki tablete yükledim.'

Keller her iki tableti de açtı. Takip uygulaması zaten ekranlara yüklenmiş ve açılmıştı. Haritada yanıp sönen kırmızı bir noktayı gösteriyordu. "Daha önce de söylediğim gibi izleyicinin yaydığı sinyal çok güçlü değil ve baz istasyonları kullanılarak çalışıyor. Bu, bunun bir cep telefonu kadar etkili olduğu anlamına gelir. Yani bir telefonun sinyalini kaybedeceği yerlerde bu da kaybolacaktır.'

"Anlıyoruz" dedi Hunter.

Keller, "Cep telefonlarınız yanınızda mı?" diye sordu. 'Uygulamayı yüklemek bir dakikadan az sürer.'

'Elbette.'

Hunter ve Garcia bunları Keller'a verdi. Her iki dedektifi de küçük ve sıkışık ofisine yönlendirdi, telefonları masasındaki bilgisayara bağladı ve takip uygulamasını onlara yükledi.

"İşte bu kadar" dedi ve telefonları sahiplerine geri verdi. ‘Her şey tamamlandı ve gitmeye hazır.’

'Teşekkürler, Vince.'

Hunter ve Garcia ofisten çıkarken Keller, Robert, diye seslendi. Hunter tekrar onunla yüzleşmek için döndü. 'İyi şanlar. Umarım plan işe yarar.” “Ben de öyle,” dedi Hunter kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Altmış Sekiz

Hunter ve Garcia saat 16.53'te Polis İdare Binasına geri döndüler. - Katilin Hunter'ı tekrar aramasına yedi dakika kala. Yüzbaşı Blake onları ofisinde bekliyordu ama bu sefer yalnız değildi.

Her iki dedektif de odaya girdiğinde "Dedektif Hunter, Dedektif Garcia" dedi. 'Ben Ajan Terrance Shaffer, SWAT ekip lideri. . .' Solunda duran, üç günlük sakallı, çok uzun boylu ve zayıf bir adamı işaret etti. ' . . . Ve bu da Ajan Trevor Silva, SIS takım lideri.' Sağındaki kişiyi işaret etti; 1.80 boyunda, koyu saçlı, geniş omuzlu, kaslı, profesyonel bir defans oyuncusuyla kolayca karıştırılabilecek bir adam. 'Her biri, bu öldürücü pislik aradığında ortaya ne çıkarsa çıksın, sizi takip edecek altı kişilik güçlü bir ekibe liderlik ediyor.'

Ajan Silva, Ajan Shaffer ile Hunter'ın elini sıkarken, "Her iki ekibimiz de kilitli, dolu ve siz gelir gelmez yola çıkmaya hazır, Dedektif," dedi.

Gözlerinde yanan öfke kollarından aşağıya ve elciklere doğru ilerledi; sadece birkaç kilo daha fazla basınçla muhtemelen kemikleri kırabilirdi.

Günün erken saatlerinde iki LAPD SIS memurunun öldürüldüğü haberi tüm Los Angeles Polis Departmanında orman yangını gibi yayıldı. Evet, departman içindeki bazı birimlerin pek anlaşamadığı doğruydu. Hatta bazı bölümler arasındaki rekabet normal kabul ediliyordu. Ancak LAPD'deki her bir bölüm, her bir birim, bir emniyet görevlisi görev başında hayatını kaybettiğinde her türlü etten

vazgeçer ve tek vücut olarak bir araya gelirdi. Rekabet vardı ama saygı da vardı.

Hunter, takım liderlerine Keller'in birkaç dakika önce vermiş olduğu tabletlerden birini vermeden önce, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı. Bunu yaparken izleyicinin sınırlamalarını da açıkladı.

Ajan Silva, Hunter'ın açıklamasını kabul ederek, "Her iki takım da işaretsiz arabalar kullanacak" dedi. ‘Her arabada ya da yaya iki ajan, durum ne olursa olsun, konumunuza göre olası rotalara dağılmış durumda.’ İşaret parmağıyla tablet ekranına hafifçe vurdu. 'Hepsi yeterince güvenli bir mesafeden. Ancak planının bir metroya ya da bir binanın alt katlarına çarpmak olması durumunda, size garanti edebilirim ki

İki kişilik ekibin bulunduğu araçlar, söz konusu konuma otuz saniye veya daha kısa sürede ulaşabiliyor. Diğerleri hemen arkalarında olacak. Hava desteği de yakınlarda gökyüzünde, gerektiğinde devreye girmeye hazır şekilde havada asılı kalacak.'

Ajan Shaffer, Hunter'a böbrek şeklinde küçük bir kulaklık uzatırken, "Bu da var" dedi. 'Kulağınızın içine rahatça oturmalıdır. Bizim sizi duymamızı, sizin de bizi duymanızı sağlayacak.”

Hunter kulaklığı sol kulağına yerleştirdi.

Ajan Shaffer, “Nasıl bir duygu?” diye sordu.

'Rahat.'

"Her zaman olduğu gibi," Kaptan Blake görevi devraldı, "her iki cep telefonunuzdan (kişisel ve iş) alabileceğiniz tüm aramalara karşı anında bir takip sistemi çalıştırılacak. Onun bize yer gösterecek kadar aptal olmasını beklemiyoruz ama... . Hunter'a 'Asla bilemezsin' der gibi omuz silkti.

Ajan Silva, "Gerçekten öyle olmasını umuyorum" dedi.

Hunter uzun bir süre gözlerini ona kilitledi. Oradaki öfke yoğunlaşıyor gibi görünüyordu.

“İnan bana, kimse bu katili benim kadar ele geçirmek istemez ama şunu da belirtmeliyim ki ne olursa olsun öldürücü güç kullanılmamalı. Bir rehinesi var: Angela Woods, yirmi bir yaşında. Onun güvende olduğundan emin olana kadar, her kim olursa olsun, tüm kartlar bu katilin elinde ve biz de onun kurallarına göre oynamak

zorundayız.'

Ajan Silva, Hunter'ın bakışlarından çekinmedi.

"James ve Darnel sadece SIS ajanları değillerdi" dedi, sesi acı doluydu ama yine de kararlıydı. Ağır göz kapaklı gözleri ona aptal bir bakış veriyordu ki bu aldatıcıydı çünkü Trevor Silva, LAPD'nin Özel Soruşturma Bölümü'ndeki en parlak beyinlerden biriydi. 'Arkadaşlardı. . . yakın arkadaşlar. . . yakın arkadaşlarım. Her ikisinin de aileleri vardı: . . babalarını bir daha asla göremeyecek çocuklar. . . . Bir daha asla kocalarının yanında uyuyamayacak eşler." Durdu ve öfkesini kontrol altına almak için elinden geleni yaptı. "Senin bir ailen var mı Dedektif Hunter?" Bir eş mi? Çocuklar mı?'

'Hayır, bilmiyorum.'

Ajan Silva yavaşça başını salladı. 'Yani muhtemelen anlamaya başlayamazsınız—'

"Bakın" diye müdahale etti Yüzbaşı Blake, Ajan Silva'ya hitap ederek. "Onların SIS ajanı olduklarını anlıyorum ve belki biz onları sizin kadar iyi tanımıyorduk ama yine de LAPD memurlarıydı, bu da konuyu herkes için kişisel kılıyor."

biz. Hepimiz “korumaya ve hizmet etmeye” dair bir yemin ettik. Dedektif Hunter haklı. Her şeyden önce görevimiz masum bir sivilin hayatını korumaktır ve bu da, rehinenin güvende ve iyi durumda olduğu doğrulanana kadar hiçbir ölümcül güç kullanılmayacağı anlamına gelir. Anlaşıldı mı?”

Kaptanın gözleri büyüdü ve kaşları derince çatıldı. Bakışları SIS ekip liderinin kafasını kesmekle tehdit ediyordu.

Bakışlarını ona dikti ama tereddüt etti.

“Anlaşıldı mı Ajan Silva?” Sesi gürledi. 'Evet.'

Yüzbaşı Blake'in gözleri Ajan Shaffer'a kaydı.

'Evet hanımefendi.'

'Güvende ve iyi olduğuna dair onay aldığımızda. . Kaptan umursamaz bir tavırla omuz silkti. ‘O zaman tüm eldivenler çıkar.’

Garcia saatine bakarak, "Bu anlamsız konuşmayı hemen bitirsek iyi olur" dedi. 'Saat dört elli dokuz. Bir dakikamız var.' Tam o anda Hunter ve Garcia'nın ofis kapısı çalındı. Hunter, "İçeri gelin," diye seslendi.

Kapıyı, elinde küçük bir FedEx zarfı taşıyan genç, üniformalı bir polis memuru iterek açtı.

“Dedektif Hunter?” diye sordu kapıdan.

"Evet" diye yanıtladı Hunter.

“Bu sizin için geldi efendim.” Memur içeri girdi ve zarfı Hunter'a uzattı. ‘’Acil’ diyor.’

Avcı kaşlarını çattı. Herhangi bir teslimat beklemiyordu.

'Benim için? Ne yani, şimdi mi?'

'Bu doğru efendim.'

Hunter'ın bakışları odayı taradı.

Herkesin gözlerindeki aynı alaycı bakışa rağmen hepsi bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu.

Hunter zarfı aldı, yırtıp açtı ve içindekileri sağ eline boşalttı.

Bir akıllı telefon.

Saat beş.

Telefon Hunter'ın elinde çaldı.

Altmış Dokuz

Kimsenin sormasına gerek yoktu. Hunter ve Garcia'nın ofisindeki herkes, Hunter aramayı kabul etmeden önce bile hattın diğer ucunda arayanın kim olduğunu biliyordu. Ekranda 'bilinmeyen numara' yazıyordu.

Hunter, "Onları öldürmene gerek yoktu" dedi ve aramayı kabul edip hemen hoparlöre geçirdi. Ses tonundaki tüm öfkeyi uzak tutmayı başardı.

Herkes etrafına toplandı.

Hunter telefonu ağzından sadece birkaç santim uzakta, yüzünün önünde tuttu.

'*Dedektif Avcı,*dedi erkek sesi. Bu, Hunter'ın önceki gün telefonda duyduğu boğuk, tonsuz sesin aynısıydı. '*Sana onu koruyamayacağını söylemiştim, değil mi?*'

“Onları öldürmek zorunda değildin.” Hunter tekrar söyledi.

'*Gerçekten mi?*diye cevap verdi ses. '*Peki ne yapmalıydım? Kızı bana teslim etmelerini mi istedin? Her nasılsa bunun işe yarayacağını düşünmüyorum.*Hunter göz ucuyla Ajan Silva'nın yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Ajanın bir şey söylemesini engellemek için anında elini kaldırdı.

Ajan Shaffer, Ajan Silva'nın omzuna uyarı elini koydu. '*Artık pazarlığın ne olduğunu bildiğinize göre,*arayan kişi şöyle devam etti:*asıl önemli olan hakkında konuşalım. Elinde var mı?*'

Hunter'ın başı göğsüne düştü ve ciğerlerini yeniden havayla doldurdu. "Evet," diye yanıtladı.

'*TAMAM.*'

Hat kesildi.

Hunter şaşkınlıkla ekrana baktı. Arayanın bağlantısı kesilmişti.

Hunter başını hızlıca sallayarak, “Ne oluyor?” dedi.

“Ne oldu?” Garcia bu soruda herkesi geride bıraktı.

Hunter, "Bağlantıyı kesti," diye yanıtladı.

“O ne?” Yüzbaşı Blake dehşete düşmüş görünüyordu. 'Neden?'

'Yapmıyorum. . Hunter yanıt vermeye başladı ama yeni bir telefon çalmasıyla sözünü kesti. Bu yüzüğün melodisi ilkinden önemli ölçüde farklıydı.

Hunter ekranı tekrar kontrol etti.

Görüntülü görüşme.

Hunter'ın bakışları bir kez daha odayı çevreledi.

Sanki provası yapılmış gibi, herkes aramayı kabul etmesi için başını salladı.

Hunter kabul etmek için başparmağını ekranda kaydırdı. Ekran anında canlı kamera yayınına dönüştü. Ekranın en üstünde, Hunter'ın karşısındaki telefon kamerasının etkinleştirildiğini gösteren küçük bir yeşil ışık yandı.

Ekranın diğer ucundaki ışıklandırma pek iyi değildi, bu da görüntüyü karanlık ve kırılgan hale getiriyordu. Hunter'ın tek görebildiği kaba, beyaz bir duvardı. Bodruma benziyordu.

Herkes küçük ekrana bakmak için hızla Hunter'ın arkasına geçti ama Hunter hızla herkesten uzaklaştı. Başını onlara doğru sallarken telefonu bir anlığına yüzünden uzaklaştırdı.

Garcia ve Ajan Silva anlayışlarını göstermek için ellerini kaldırdılar.

Hunter telefonu ona doğrulttu.

'*Bana göster,*dedi arayan kişi.

Hunter hâlâ duvara bakıyordu.

“Sana göstereyim mi?” diye sordu.

'*Evet. Az önce bana onun sende olduğunu söyledin. O halde bana günlüğümü göster. Şimdi yap.*Hunter bir kez daha telefonu yüzünden uzaklaştırdı. Sağına doğru bir adım attı ve masasının üzerindeki günlüğü aldı. Onu göğüs hizasında tuttu ve kamerayı kitaba doğrulttu.

Tuhaf açıya rağmen Hunter küçük ekranda hareketi görebiliyordu. Daha sonra plastik kurt adam maskesi takan biri görüş alanına girdi.
'*Çevirerek açın,*dedi Kurtadam.

"Belirli bir sayfa var mı?" diye sordu Hunter.

'*Beni şaşırt.*'

Hunter günlüğün yarısında rastgele bir sayfayı açtı. Kurtadam onu beş saniye boyunca inceledi.

'*Tekrar çevir,*' diye emretti.

Hunter yaptı. Daha ileri.

Beş saniye daha onu inceliyordum.

'*Pazarlık aracı olarak kullanılacak bir şeye veya birine sahip olmanın, işlerin çok daha hızlı gerçekleşmesini sağlaması komik, değil mi?*'

Hunter, "Günlüğüm zaten elimdeydi," diye karşılık verdi. 'Onları öldürmene gerek yoktu. Angela'yı almak zorunda değildin.'

'*Ama artık hiçbir şeyi denememeniz gerektiğini de biliyorsunuz.*' diye yanıtladı Kurtadam. '*Bu da bizi bu çağrının gerçek nedenine getiriyor. Öncelikle kurallarla başlayalım. Bir – diyorum ki, takip et. Soru yok. Ama yok. Eğer söylediğim herhangi bir şeyi sorgulayacak olursan, hırsız kaltak ölür.*Kısa bir duraklama. '*İki – Size bir dizi görev vereceğim. Her birinin bir zaman sınırı olacak. Bunlardan herhangi birini gerçekleştirmekte bir saniye bile geç kalırsanız hırsız kaltak ölür.*'

Odadaki herkes endişeli bir bakış attı.

'*Üç,*Kurtadam devam etti. '*Seni takip edenlerin olacağını biliyorum. Bunu yapamayacağına inansaydım aptal olurdum. Bunu umursamıyorum ama sana verdiğim görevlerden herhangi birine biri müdahale ederse o hırsız kaltak ölür.*Kısa bir duraklama daha. '*İşte bu. Üç basit kural. Bu kurallar anlaşıldı mı Dedektif Hunter?*'

'Evet.'

Ajan Silva başının arkasındaki kaşıntıyı kaşıdı.

'*İşte ilk göreviniz geliyor. Hazır mısın?*Kurtadam, Hunter'a cevap vermesine fırsat vermedi. '*Downtown Independent Tiyatrosu'nun nerede olduğunu biliyor musun?*'

Hunter'ın gözleri telefon ekranına doğru hafifçe kısıldı. 'Evet elbette. Hemen köşede."

'*Bu doğru, öyle*Kurtadam kabul etti. '*Günlüğü alın, yürüyerek oraya gidin, on dakika sonra başlayacak film için bir bilet alın ve son sıradaki K16 koltuğunu alın.*'

Hunter, "Ya halihazırda K16 koltuğunda oturan biri varsa?" diye sordu. '*Sonra birinden hareket etmesini istersiniz,*' diye yanıtladı Kurtadam. '*Ve Dedektif, salaklık yapıp bilet gişesinde rozetinizi göstermeyin. Sıradan bir insan gibi bilet alın.*'

Hunter ekranına doğru başını salladı. 'TAMAM.'

'*Bunu yapmak için beş dakikanız var. O beş dakika başlıyor. . . Şimdi.*'

Hat kesildi.

Yetmiş

Kurtadamın Hunter ile olan bağlantısı kesilir kesilmez, her iki ajan da, Shaffer ve Silva, telsizlerini çalıştırdılar ve ekiplerine hemen Downtown Independent Tiyatrosu yakınında pozisyon almaları talimatını verdiler.

"Robert," dedi Yüzbaşı Blake. 'Beş dakikan var. Gitmek. Hunter ayak parmaklarının üzerinde döndü ve masasının üzerindeki günlüğe uzandı. Bunu yaparken elindeki telefon tekrar çaldı ve herkesin ölmesini engelledi. “Ne oluyor?” dedi Garcia.

Hunter ekranı kontrol etti; başka bir video görüşmesi isteği daha vardı.

Çağrıyı kabul etti.

Ekran yeniden canlandığında Kurtadam'ın görüntüsü bir kez daha canlandı.

'*Son bir şey daha var Dedektif Hunter. Sana göstermek istediğim bir şey daha var.*'

“Peki o nedir?” diye sordu Hunter.

'*Sadece gözlerinizi ekranda tutun.*'

Hunter bunu yaptı ve bir saniye sonra görüntü yavaşça sağa doğru kaymaya başladı, kaba beyaz duvar boyunca yaklaşık üç ila beş saniye sürüklendikten sonra sonunda tekrar durakladı. Hunter ekrana öyle bir baktı ki odadaki herkes kaşlarını çattı.

“Neler oluyor?” Garcia bu sözleri ağzından çıkardı.

Hunter işaret parmağıyla herkesi tekrar yaklaşmaya yönlendirdi. Hepsi Hunter'ın arkasında toplandılar ve kaşlarını çatmaları bir anda dehşete dönüştü.

Ajan Shaffer alçak sesle, “Ne oluyor?” dedi.

Hepsinin baktığı şey yirmi bir yaşlarında, hatta yirmi iki yaşında gibi görünen genç bir adamdı. İçinde bulunduğu durum olmasaydı yüz hatları çekici olurdu. Uzun siyah saçları kirli ve darmadağınıktı. Terden ıslanmış saçağı alnına yapışmıştı ve bir kısmı sol gözünün

üzerine düşüyordu. Oldukça koyu renkli olan gözleri artık çirkin bir pembe tonundaydı ve altlarındaki koyu halkalar, ne kadar şişmiş göründükleri ile birlikte günlerdir uyumadığını ya da günlerdir ağladığını ya da her ikisinin birleşimini gösteriyordu. . Yüzündeki sakallar en az üç gün tıraşsız kalmanın sonucuydu. Dudakları ciddi şekilde kurumuştu ve kenarlarında birkaç çatlak vardı.

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın kulağına "Bu da kim?" diye fısıldadı.

Hunter'ın omuz silkmesini hafif bir baş sallama takip etti. Kamera, genç adamın ağır metal bir sandalyede oturduğunu ortaya çıkaracak kadar genişledi. Kolları vücudunun arkasında birbirine bağlanarak onu sandalyenin arkalığına sabitledi. Çıplak ayakları ayak bileklerinden sandalyenin bacağına bağlıydı. Giydiği beyaz tişört de tıpkı saçları gibi kirliydi ve terden ıslanmıştı.

'*Bakmak.*Hepsi Kurtadamın genç adama emir verdiğini duydu. '*Kameraya bak.*'

Adam yavaşça söyleneni yaptı.

Kurtadam yalnızca yüzüne odaklanmak için yakınlaştırdı. Adamın gözleri mutlak bir korkuyla doluydu.

'*Utanma,*dedi Kurtadam. '*Kendinizi dedektife tanıtın.*Aynen böyle, genç adamın gözleri tamamen gözyaşlarına boğulmuştu ama Hunter "dedektif" kelimesini duyunca gözlerde başka bir şeyin daha belirdiğini gördü: umut.

'*Bana yardım edin lütfen,*' dedi adam, gözyaşlarından boğulmuş, zorlukla duyulabilen bir sesle.

Hunter karşılık olarak "Sakin ol," dedi, sesi sakindi. 'Sana ulaşacağız. Güven bana.'

"'*Lütfen bana yardım et" adın değil mi?*dedi Kurtadam. Adamın dehşete düşmüş gözleri yeniden kameraya odaklanmadan önce biraz titredi.

'*Ona adını söyle,*Kurtadam bu sefer öfkeyle tekrar emretti.

'*Benim adım Clay. . .*dedi adam daha fazla gözyaşı arasında.

'*Kil Heath.*Garcia hemen bu ismi not etti.

'*Onlara adresini söyle,*Kurtadam emretti. '*Nerede yaşıyorsun*"*BEN . . . adresinde ailemle birlikte yaşıyorum. . .*Clay

sanki kendi adresini unutmuş gibi bir an duraksadı. '*Daire 15, 2098 Butler Bulvarı, Batı Los Angeles.*'

Garcia adresi not etti.

'*Şimdi onlara ne yaptığını söyle.*'

'*Ne yaparım?*Clay'in kafası karışmış görünüyordu.

'*Evet,*Kurtadam onayladı. '*İş için ne yaparsınız?*Clay onu esir alan kişiye başını salladı. '*Bir işim yok. Ben bir . . . UCLA'da tam zamanlı öğrenci.*'

'*Kameraya söyle, bana değil.*'

Clay kameraya baktı ve söylediklerini tekrarladı.

"Clay," dedi Hunter. 'Sakin kalmaya çalışın...'

'*Kapa çeneni, Dedektif.*Kurtadam, Hunter'ın sözünü kesti. '*Bu bir diyalog değil. Bu bir konuşma değil. Bu bir derstir.*'

"Ders mi?" diye sordu Hunter.

Herkesin yüzündeki çatık kaşlar yoğunlaştı.

'*Evet, bir ders, o yüzden dikkat edin.*Kurtadam tekrar Clay'e seslendi. '*Onlara UCLA'da ne okuduğunuzu anlatın.*'

'*Hımm. . .*Clay yine kaybolmuş görünüyordu. '*Benim branşım . . .*Hatırlaması birkaç saniyesini aldı. '*Kimya.*Gözyaşları geri döndü ve sesi boğulmuş gibiydi. '*Bana yardım et . . . Lütfen . . . bana yardım et.*'

Tam o sırada görüntü bir anlığına sarsıldı, ardından bir tıklama sesi duyuldu ve ardından görüntü yeniden sabitlendi.

Kurtadam telefonu tutucuya koymuştu.

Hunter'ın küçük ekranında, hepsi Clay'in başının yavaşça sola doğru hareket etmeden önce gözlerinin yukarıya baktığını gördü. Hunter, Clay'in telefonun arkasından hareket eden Kurtadam'ı takip eden bakışlarını anında okudu.

Hunter bir anda ofisteki herkesten uzaklaştı ve bir kez daha odadaki diğer kişilerin Kurtadam tarafından fark edilmesini engellemeye çalıştı.

Avcı haklıydı. Aniden Kurtadam Clay'in sandalyesinin arkasında belirdi. Telefon kamerası Clay'in yüzüne odaklandığından Hunter'ın Kurtadam'ın tek görebildiği gövdesinin bir kısmıydı. Gerçekte her

kimse, şüphesiz çok formda ve güçlü bir insandı.

'*Elbette,*dedi Kurtadam. '*Dersimize dönelim, olur mu?*Üç sessiz saniye geçti. '*Size koyduğum kuralları anladığınıza eminim. Ayrıca bunlardan herhangi birini ihlal etmeniz veya zamanında yerine getirememeniz durumunda ortaya çıkabilecek sonuçları anladığınızdan da eminim.*'

Hunter saatine bakarken, "Evet, öyle" diye yanıtladı. Artık Downtown Independent Tiyatrosu'na ulaşmak için dört dakikadan az zamanı vardı. '*İşte buradaki ders şu. . . benimle dalga geçme Dedektif Hunter. Eğer bunu yaparsan hırsız kaltağın başına bu gelecek.*'

Kurtadamın eldivenli sol eli Clay'in saçını yakaladı, kafasını geriye çekti ve çıplak boynunu ortaya çıkardı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra resimde Kurtadamın sağ eli belirdi. Parıldayan, paslanmaz çelikten bir avcı bıçağı sıkı bir şekilde kavradı. Jilet gibi keskin bıçağı Clay'in boğazındaki ete o kadar hızlı temas etti ki Hunter neredeyse onu kaçırıyordu.

"Hayır" diye bağırdı ama artık çok geçti. Bıçak göz açıp kapayıncaya kadar Clay'in boğazını sanki havadan başka hiçbir şeyin içinden geçmiyormuşçasına soldan sağa doğru kesti. Açık yaradan bir kan nehri fışkırdı ve genç adamın vücudundan aşağı doğru akmaya başladı.

Hunter, Clay'in gözlerinin şaşkınlık ve dehşet içinde döndüğünü, tüm umutlarının bir anda yok olduğunu gördü.

Kimse ona yardıma gelmiyordu.

Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu.

Clay bunu artık biliyordu.

Vücudu içgüdüsel olarak hayatta kalmak için savaşmaya başladığında ağzı açık kaldı. Nefes almak için nefes aldı, herkesin tüylerini diken diken eden guruldayan bir çığlık attı ama onun mücadelesi -çaresizliği- hiçbir şeyi değiştirmedi. Parlak bıçak nefes borusunu kestiği için oksijen artık ciğerlerine ulaşamıyordu.

Kurtadam, Clay'in kafasını geride tutarak genç adamın boğazındaki büyük açık yarayı gösterdi. Kan, yavaş akan, kırmızı ve yapışkan bir şelale gibi gövdesinden aşağı akmaya devam ediyordu.

Clay'in gözleri bir kez yavaşça kırpıldı. . . iki kere . . . üç kez. . . ve sonra artık yok.

Vücudu savaşmaktan vazgeçti.

Boğazının nefes alması durdu.

Hayat genç adamı sonsuza dek terk etti.

Ajan Silva, "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı. O anda Kurtadamın onun orada olduğunu bilip bilmemesi umrunda değildi. Ama Kurtadam aynı zamanda başkalarının da dinlemesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

'*Ders bitti,*dedi Kurtadam, Clay'in kafasını bırakarak, keskin sesiyle.

Clay'in cansız bedeni sandalyenin üzerine doğru çöktü. Kan hâlâ canlı kırmızı bir kefen gibi gövdesinden aşağıya akıyordu.

'*Var . . . İlk görevi tamamlamak için iki dakika kırk sekiz saniye.*Kurtadam ekledi, '*Senin yerinde olsaydım giderdim.*Katil bağlantıyı kesti.

Yetmiş Bir

Hunter'ın az önce tanık olduğu olay karşısında duyduğu öfkeye ve dehşete düşmesine rağmen, Bağımsız Tiyatro'ya zamanında ulaşabilmek için koşması gerektiğini biliyordu. Kızacak ya da tiksinecek zaman yoktu.

Hunter günlüğü aldı, Kurtadam'ın ona gönderdiği akıllı telefonu cebine koydu ve ofisinden dışarı fırladı.

Dedektiflerin bulunduğu katı geçip altı kat merdivenden PAB'ın zemin katına uçması otuz dokuz saniyesini aldı.

İki dakika dokuz saniye kaldı.

Hunter, kendisini West First Caddesi'ne düşürecek olan ana giriş kapısından kaçmak yerine, büyük resepsiyon masasının yanından geçip binanın doğu tarafındaki yeni merdivenlerden yukarı koştu. Bu merdivenler onu Güney Ana Caddeye bakan bir dış bahçeye götürdü.

Bir dakika kırk dört saniye kaldı.

Hunter, "lütfen çimlerden uzak durun" tabelasını hiçe sayarak bahçeden hızla geçti ve kendisini aşağıdaki sokağa götürecek dış

merdivene doğru ilerledi. On yedi saniye sonra, Señor Fish adlı bir Meksika restoranının hemen önünde, Güney Ana Caddesi'ne inmişti.

Bir dakika yirmi yedi saniye kaldı.

Hunter'ın indiği yerden 170 metre ileride Downtown Independent Tiyatrosu'na giden düz bir çizgi vardı. Nefesini bile tutmadan Olimpiyat koşucusu gibi havalandı. Hunter, Batı İkinci Cadde'yi kırmızı yaya ışıklarında geçerken, bir motosikleti sert bir şekilde sola dönmeye zorladı ve neredeyse bir kazaya neden oluyordu.

Diğer taraftaki kaldırıma çıkarken bisiklet sürücüsünün 'Senin sorunun ne?' diye bağırdığını duydu.

Yüz metre kaldı.

Bir dakika on altı saniye kaldı.

Kaldırım hiç de kalabalık değildi, bu da işleri kolaylaştırıyordu. Hunter kalan 100 metreyi on altı saniyede kat etti ve ona bir bilet satın alması, sinema salonuna girmesi ve K16 numaralı koltuğu bulması için tam olarak bir dakika bıraktı.

Hunter şanslıydı. Bilet gişesine vardığında önünde sadece iki kişi vardı; yirmili yaşlarının başında görünen genç bir çift. Gösterilen film şuydu: *Beni Bulutlara Gönder*.

Genç çift biletlerini alıp içeri girdi.

Bilet gişesine gittiğinde Hunter acil bir sesle, "Bir lütfen," dedi. ‘Gösteri için ayrılmış koltuklar var mı?’

Altmışlı yaşlarının ortalarında zayıf bir beyefendi olan kasiyer, Hunter'a yorgun gözlerle baktı.

"Gerçekten de var" diye yanıtladı ve Hunter'ın oturma planını görebilmesi için bilgisayar monitörünü çevirdi. Yaşlı adam, "Mavi renkli koltuklar boş" dedi. Sesi sanki hayatının büyük bölümünde sigara içiyor ve blues söylüyormuş gibi geliyordu. ‘Kırmızılılar alındı.’

Hunter oturma planına göz kırparak, “K16 numaralı koltuk dolu mu?” diye sordu. Yaşlı adam, “Kırmızı mı?” diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Hunter.

'Demek alındı.'

K sırasındaki bir sonraki boş koltuk on dört numaralı koltuktu.

"Tamam, o zaman K14'ü alacağım" dedi Hunter saatine bakarak; otuz sekiz saniye kaldı.

"On altı otuz beş lütfen."

Hunter yaşlı adama yirmi dolarlık bir banknot verdi.

'Üstünü sakla.' Yirmi dokuz saniye kaldı.

Hunter yanından geçen görevliye neredeyse biletini fırlattı. Genç çocuk, "Efendim," diye seslendi, "Koltuk için koçana ihtiyacınız var." Ama Hunter artık dinlemiyordu. Zaten köşeyi dönmüştü kısa bir koridora. İki saniye sonra tiyatronun kapısını iterek açtı. *Beni Bulutlara Gönder* gösteriyordu.

Yirmi dört saniye kaldı.

Film henüz başlamamıştı.

Hunter merdivenlerden koşarak son koltuk sırasına (K sırası) doğru koştu. Kapıdan kendisine tahsis edilen koltuğa (K14) ulaşması dört saniyesini aldı. Koltuğa oturmadı. Bunun yerine K16'da oturan bayana hitap etti.

Kimlik bilgilerini göstererek, "Özür dilerim" dedi. 'LAPD, o koltuğa ihtiyacım var.' "Affedersiniz?" dedi K15 numaralı koltukta oturan adam Hunter'a kaşlarını çatarak.

Hunter, "Çok üzgünüm ama K16 koltuğuna ihtiyacım var" diye açıkladı. 'Bu resmi bir iş.'

On yedi saniye kaldı.

Adam ayağa kalkarak, "Resmi bir iş için kız arkadaşımın koltuğuna mı ihtiyacınız var?" dedi. Sesinde tuhaf bir tuhaflık vardı. On dört saniye kaldı.

Hunter, "Bu doğru," diye yanıtladı.

"Ah, tamam," diye devam etti adam. 'Peki bu hangi resmi iş olabilir?'

On bir saniye kaldı.

Hunter'ın bunların hiçbirine vakti yoktu. Adama cevap vermek yerine ceketinin sol tarafını açarak silah kılıfını gösterdi.

"O koltuğa gerçekten ihtiyacım var efendim."

Sekiz saniye kaldı.

Adam teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Öte yandan kız arkadaşı

oturduğu yerden fırlarken yüksek sesle ciyakladı.

Salondaki herkes son sıradaki koltuklarda yaşanan kargaşaya bakmak için döndü.

Hunter onlara "Sorun değil" diye güvence verdi.

İki saniye kaldı.

Kadın, Hunter'ın yanından geçerken erkek arkadaşına, "Ben burada kalmıyorum," diye şişirdi.

Erkek arkadaşı Hunter'ın gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

"Adına ihtiyacım var" dedi. 'Ben bir şey yapacağım. . .'

Zaman doldu.

Birdenbire hepsi bir cep telefonunun çaldığını duydu, bu da herkesin durup etrafa bakmasına ve sesin nereden geldiğini belirlemeye çalışmasına neden oldu.

Tekrar çaldı.

Hepsi aşağıya baktı.

Hunter erkek arkadaşının yanından geçip K16 numaralı koltuğa bakmak için eğildi.

Tekrar çaldı.

Hunter koltuğun altına uzandı. Alt kısmına yeni bir cep telefonu bantlanmıştı. Hunter telefonu kasetten çıkardı ve ekranına baktı; görüntülü arama isteği.

Hunter bunu kabul etti ve Kurtadamın görüntüsü bir kez daha küçük ekranda belirdi.

'*Merhaba Dedektif,*dedi Kurtadam. '*Sinemaya zamanında varabildiğine sevindim.*'

Erkek arkadaşı Hunter'a yüzünü buruşturarak, "Ne oluyor?" dedi.

Hunter tek parmağıyla ona sessiz olmasını işaret etti. Bu hareket o kadar kesin ve otoriterdi ki adam hemen sustu.

'*Eğer birkaç dakika önce sana teslim ettiğim cep telefonu hâlâ sendeyse,*Kurtadam devam etti, '*artık ondan kurtulabilirsin.*Hunter telefonu ceketinin cebinden çıkarıp koltuğa bıraktı.

"Pekala" dedi. 'Şimdi ne olacak?'

'*Günlük hala sende mi?*'

"Elbette," diye yanıtladı Hunter, deri kaplı kitabı Kurtadam'ın

görebilmesi için kaldırarak.

'*Harika.*Çok hızlı bir duraklama. '*İkinci göreve hazır mısınız Dedektif?*Cevap vermeye gerek yoktu. '*Tiyatrodan çıkmak için odanın ön tarafındaki acil çıkış kapısını kullanmanızı istiyorum.*'

Hunter içgüdüsel olarak acil çıkışın tam olarak nerede olduğunu kontrol etmek için ekranın soluna baktı.

'Tamam, peki nereye gideceğim?'

'*Grand Central Market'in nerede olduğunu biliyor musun?*'

'Evet. Güney Broadway Caddesi. Buradan iki blok ötede."

'*Bu doğru,*Kurtadam onayladı. '*Pazarın en ucundaki erkekler tuvaleti. Soldaki son kabin. Oraya varmak için iki buçuk dakikanız var.*Kurtadam kol saatindeki bir düğmeye bastı. '*Gitmek.*'

Hat kesildi.

Yetmiş iki

Hunter acil çıkışa doğru koşarken Ajan Shaffer'ın sesinin yüksek ve net bir şekilde sol kulağına geldiğini duydu. '*Talimatları anlayın Dedektif Hunter. Ekipler zaten yolda.*'

Hunter, "Onlara mesafelerini korumalarını söyleyin," diye yanıtladı. 'Ve pazarın en ucundaki banyoya yaklaşmamak.'

'*Elbette.*'

Hunter, salondaki herkesin dikkatli gözleri altında merdivenlerden roket gibi uçtu. K sırasından ekranın yanındaki acil çıkışa ulaşması dokuz saniye sürdü.

İki dakika yirmi bir saniye kaldı.

Tiyatronun acil çıkışı, binanın otoparkına giden arka sokağa açılıyordu. Hunter batı ucuna ulaşmak için birkaç araba arasında zikzak yapmak zorunda kaldı ve burada ilk sorunuyla karşılaştı: otoparkı South Spring Caddesi'ne bağlayan demir ağlı kapı zincirle kilitlenmişti.

"Kahretsin!" Hunter nefesi kesilerek zinciri elinden geldiğince sert bir şekilde çekiştirmeye başladı. '*Ne?*Ajan Shaffer'ın sesi Hunter'ın sol kulağında bir kez daha patladı. '*Ne bok? Neler oluyor dedektif?*'

'Otoparkın arka tarafındaki kapı zincirlenmiş. Bu yüzden acil çıkışı kullanmamı istedi. Oradan Büyük Merkez Pazara ulaşmanın en hızlı

yolunun bu olacağını biliyordu.'

İki dakika yedi saniye kaldı.

'*Tırmanabilir misin?*Ajan Shaffer sordu.

"Yapabilirim," diye yanıtladı Hunter. ‘Fakat bu daha kolay ve daha hızlı.’

Mark 23 tabancasını almak için ceketinin içine uzandı, kapıdan bir adım geri çekildi, asma kilide nişan aldı ve tetiği çekti. Atış, sanki bir bomba patlamış gibi ara sokaklarda ve komşu sokaklarda gürledi, ancak Hunter'ın yarı otomatik silahının namlusundan çıkan .45 kalibrelik mermi, asma kilidi neredeyse parçaladı. Çarpma o kadar yıkıcıydı ki zincirdeki birkaç ilmiği de parçaladı ve her şeyin bir takırtıyla yere düşmesine neden oldu. Hunter kapıyı açmak için sağ botunun topuğunu kullandı.

'*Bu da neydi öyle?*Ajan Shaffer, Hunter'ın kulağına sordu. '*Az önce kapıyı mı açtın?*'

"Evet," diye yanıtlayan Hunter, South Spring Caddesi'nden Batı Üçüncü Cadde yönüne doğru hızla koşmaya başladı. "Hemen hemen."

Hunter, Ajan Shaffer'ın SWAT ekiplerine "geri çekilme" emri verdiğini duydu.

Bir dakika elli saniye kaldı.

Hunter, South Spring Caddesi ile West Third'ün köşesine ulaştı ve sağa dönerek batıya doğru koşmaya devam etti. Grand Central Market'ten bir buçuk blok uzaktaydı.

Bir dakika otuz dokuz saniye kaldı.

Hunter sonraki elli metreyi rahatlıkla kat etti ama kalbi göğsünün içinde güm güm atmaya başlamıştı. Burun deliklerinin ciğerlerini beslemeye yetecek kadar oksijeni emmeye çabaladığını hissedebiliyordu. Boynundan ve sırtından aşağı ter aktığını, kaslarında laktik asit birikimini hissedebiliyordu.

Kesinlikle bu tür şeyler için çok yaşlandım Trafik durumunu kontrol etmek için omzunun üzerinden bakarken düşündü. O sırada - mesai saatlerinin sonunda - trafik kaotikti.

Hunter'ın Batı Üçüncü Cadde'yi hızla geçmesi gerekiyordu. Kaldırımın kenarında durdu ve bir saniye bekledi. . . iki . . . üç . . .

Çok uzun diye düşündü.

Dört saniye. . . beş. . .

Bir dakika yirmi bir saniye kaldı.

Hunter yüksek sesle, "Siktir et," dedi ve devam etti.

Sağ ayağı yola değiyordu ve eğer ona doğru gelen mavi Mazda 6'nın sürücüsü dikkatli olmasaydı ve elinden geldiğince frene basmasaydı Hunter'ın muhtemelen iki bacağı kırılacaktı.

Lastiklerin asfaltta çıkardığı yüksek ses, yoldan geçenlerin Hunter'a doğru bakmasına neden oluyordu. Korku, Hunter'ın kalbinin birkaç atış yapmasına ve midesinin Olimpiyat taklası atmasına neden oldu. Eli sezgisel olarak vücudunu darbeden korumak için yukarı kalktı ve neredeyse günlüğü düşürüyordu. Mazda 6, Hunter'ın beş santim uzağında tamamen durmayı başardı.

Sürücü, "Aklını mı kaçırdın, seni intihara meyilli pislik?" diye bağırdı sürücü camından dışarı.

Mazda'nın solundaki araba -beyaz bir Kia Optima- da sert fren yaptı ama Mazda'nın yaklaşık bir buçuk metre kadar ötesine geçerek Hunter'ın yolunu kapatmıştı. Cevabı, üzerine atlamak ve tüm yol boyunca kaymaktı.

Kia'nın kaputu – *Hazzard Dükleri* Kia sürücüsünün ağzı açık kalan tarzı.

Kaputun kaydırılması bittiğinde Hunter tek arabalık şanslı bir boşluğa indi. İleriye doğru iki adım attı ve trafiğin son şeridindeki minibüsün geçmesini bekledi ve sonunda diğer taraftaki kaldırıma ulaştı. Artık Grand Central Market'ten sadece elli metre uzaktaydı.

Bir dakika iki saniye kaldı.

Ancak Hunter'ın artık başka bir sorunu vardı. Grand Central Market'e ulaşmak için, az önce geçtiği yoldan çok daha kalabalık bir yol olan Güney Broadway'in diğer tarafına da gitmesi gerekiyordu.

Hunter yaya geçidini görmek için ekranı kontrol etti; yeşil "yürüyen" adama yirmi iki saniye kalmıştı.

'Hayır' dedi kendi kendine, bir kez daha kaldırımdan inmeden önce - ama bu sefer bir boşluk bekledi. İki saniye sonra kırmızı bir Jeep Cherokee ile siyah bir Ford Fusion'ın arasına geldi. Sağ elini uzatarak Ford Fusion sürücüsüne yavaşlamasını işaret etti.

Sürücü bunu yaptı ama aynı zamanda direksiyonun arkasından küfrederek öfkeyle kornaya da bastı.

Elli altı saniye kaldı.

Hunter trafiğin ikinci şeridine doğru ilerledi ve o andan itibaren her şey çılgın bir tavuğun kalabalık bir yoldan karşıya geçmeye çalıştığı eski bir video oyununa benziyordu. Hunter, hareket edeceği doğru boşluğu ararken neredeyse komik bir şekilde vücudunu sola, sağa, sola salladı. İkinci şeridi geçebilmek için iki aracın geçmesine izin vermek zorunda kaldı.

Kırk dokuz saniye kaldı.

Hunter üçüncü şeride geçti ve beyaz bir minibüs ile motosikletin arasına sıkışmayı başarmadan önce bir kez daha küçük vücudunu hareket ettirdi. Dördüncü şerit, ters yönde akan trafiğin tek şeritli olması nedeniyle temizlenmesi en kolay olandı. Los Angeles'ın merkezinde trafiğin yoğun olduğu saatlerde tek şeritli trafik, araçların çarpıştığı anlamına geliyordu. Hunter, sonunda Güney Broadway'in diğer tarafına geçmeden önce yeşil bir Chrysler 200'ü hızla turladı.

Kırk üç saniye kaldı.

Hunter bulunduğu yerden Büyük Merkez Pazar girişine kadar olan mesafeyi yedi saniyede kat etti.

Yeni sorun: Noel'e iki hafta kalmıştı ve pazar insanlarla doluydu. Banyo pazarın en arka tarafındaydı.

Hunter, "Zamanım nasıl?" diye sordu.

'*Otuz altı saniyen kaldı*Ajan Shaffer yanıtladı.

Hunter'ın durup düşünecek vakti yoktu. Nefes almak için duracak vakti de yoktu.

Neredeyse tüm hızıyla pazarın girişine ulaştığında, "Bu çok çirkin olacak" dedi.

Hunter, pazardan çıkan iki küçük çocukla birlikte çiftin etrafından dolaşmayı başardı, ancak o andan itibaren etkinlik bir itme-itme festivaline dönüştü. Pazar yerinin tam arka tarafındaki erkekler tuvaletindeki son bölmeye ulaşmak için otuz üç saniyesi vardı ve Noel alışverişi yapan kalabalığın Hunter'ın oraya zamanında varmasını engellemeye niyeti yoktu.

"Özür dilerim" diye bağırmaya başladı, sesi acil ve kesindi.

‘LAPD, geliyor. . . LAPD geliyor.'

Hunter bu sözleri hiç bitmeyen bir döngü halinde bağırırken zikzak çizdi, döndü, dans etti ve mümkün olduğu kadar çok sayıda müşteriyle çarpışmaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı. Kaçınmayı başaramadığı kişiler, mümkün olan her şekilde yolunun dışına itildi. Bazıları ise yere düştü. Bazıları diğerlerinin üzerine itildi, onlar da daha sonra yere düştü.

Hunter kalabalığın arasından geçerken, halkın ona küfürler yağdırdığını ve öfke dolu sözler söylediğini duyabiliyordu. Bazıları en ünlü Amerikan deyimini haykırdı: 'Bu saçmalıktan dolayı kıçını dava edeceğim.'

İtme, itme, sallanma, dönüşler. . . hepsi onun zamanında yemişti. Marketin arka tarafındaki erkekler tuvaletine ulaşması yirmi bir saniyesini aldı.

“Zaman mı?” diye sordu. 'Ne kadar zamanım var?'

'*On iki saniye,*Ajan Shaffer onu bilgilendirdi.

Hunter bir yıkım güllesi gibi banyoya hücum etti. Pisuarların yanından geçtiğinde, biri solda, diğeri sağda olmak üzere iki sıra halinde dört kabin buldu. Soldaki son iki kabinin kapıları kapalıydı. Hunter sonuncuya koştu ve kapıyı denedi; kilitliydi.

Kapının arkasından tiz bir erkek sesi 'Meşgul' diye seslendi. *Ama elbette öyle olurdu* Hunter düşündü.

Dokuz saniye kaldı.

'Efendim, LAPD, bu resmi bir iş. Oraya girmem gerekiyor.” “Resmi bir iş mi?” diye yanıtladı adam inanamayarak. 'Resmi bir çöplüğe gitmen gerekiyor, öyle mi?'

Üç saniye kaldı.

‘Efendim, bu bir şaka değil.’

Zaman doldu.

Hunter aniden bölmenin içinden bir çeşit boğuk cep telefonu zil sesi geldiğini duydu.

Ayrıca adamın içeriden bağırdığını da duydu. Artık kimseye kendini açıklamak yok.

Hunter bir adım geri attı ve tıpkı dakikalar önce tiyatronun otoparkındaki kapıya yaptığı gibi, sağ botunun topuğunu var gücüyle

kabin kapısına doğru gönderdi. Çürük kilit anında patladı. Kapı sanki bir patlamanın şok dalgasına çarpmış gibi geriye doğru savruldu ve kabinde oturan kişinin dizlerine çarptı.

“Ne oluyor?” diye ayağa fırladı.

Hunter içeri adım attığında yarı korkmuş, yarı şaşırmış, kilolu bir adamın pantolonu ayak bileklerine kadar inerek tuvalette oturduğunu gördü. Sağ elinde bir demet buruşuk tuvalet kağıdı vardı. Adam “Senin sorunun ne?” diye bağırdı.

Telefon tekrar çaldı.

Hunter etrafına bakınarak yüzüğün nereden geldiğini aradı.

Tuvaletteki adam Hunter'a küfürler yağdırmaya devam etti.

Hunter parmağını adama doğrultarak, "Sessiz ol," diye emretti. Adam sustu.

Telefon tekrar çaldı.

Hunter adama baktı.

Zil sesi arkadan geliyormuş gibi görünüyordu.

Hunter iri adamın ötesine bakmak için vücudunu sola doğru çevirdi.

Boğuk zil sesi tekrar geldi.

Tuvaletin su deposunun içinden geliyordu.

"Affedersiniz," diye emretti Hunter, tuvaletin soluna adım atarak adamı vücudunu diğer yöne çevirmeye zorladı. Hunter su deposunun kapağını kaldırdı ve altına bantlanmış yeni bir akıllı telefon buldu. Bandı açıp ekranı kontrol etti.

Görüntülü arama isteği.

Hunter telefonu kendisine doğrultarak bunu kabul etti.

'*Kapatmak üzereydim.*dedi Kurtadam, yüzü küçük ekranda belirirken.

"İşte buradayım," diye yanıtladı Hunter biraz nefes nefese.

Tuvaletteki adam “Neler oluyor?” diye sordu. 'Oyun mu oynuyorsun?'

'*Ah,*Kurtadam şaşırmış görünüyordu. '*Orada yanınızda biri var mı?*'

Adam yüksek sesle, "İlk ben geldim," dedi.

'*Haydi Dedektif Hunter, telefonu çevirin. Yeni arkadaşımızla*

tanışayım.'

Hunter, istenileni yapmadan önce adama, "Üzgünüm," dedi. Adam hemen kızardı ama Kurtadam yüzünü kapatmak için sağ elini kaldırdığında yüzünü göremedi.

"Ne oluyor dostum" dedi, sesi öfkeliydi. 'Buradayım, lanet olası John'dayım. Senin garip tuvalet oyununa katılmak istemiyorum." Kurtadam heyecanla güldü.

Hunter telefonu ona doğrulttu. 'Şimdi ne olacak?'

'*Günlük hala sende mi?*'

Hunter ekrana kaşlarını çatarak baktı. 'Günlüğüm elbette var, yoksa son iki buçuk dakika içinde onu düşürdüğümü mü düşündün?'

'*Bana göster.*'

Hunter yaptı.

Tuvaletteki adam, "Bu konuşmayı burada mı yapmak zorundasın?" diye sordu. 'Gerçekten gitmem gerekiyor ve şu anda elimden geldiğince direniyorum ama savaşı kaybetmek üzereyim.'

"Özür dilerim" dedi Hunter, ses tonu samimiydi. 'Sana bu şekilde daldığım için tekrar özür dilerim.'

'Dostum, git lütfen.'

Hunter bölmeden çıktı ve artık kırılmış olan kapıyı arkasından kapattı. '*Eğlenceliydi, değil mi?*'

"Evet, çok komik," diye yanıtladı Hunter, sesinde hiç mizah yoktu. 'Peki şimdi ne yapmamı istiyorsun?'

'*Eski telefonu atın.*'

Hunter cebinden telefona uzandı, onu Kurtadam'a gösterdi ve sonra onu banyonun çöp sepetine attı.

'Tamam ve?'

'*Westin Bonaventure Oteli'ni biliyor musun?*'

"Güney Figueroa Caddesi'ndeki mi?"

'*Tam olarak bu. Bulunduğun yerden beş buçuk blok ötede. Otuz dördüncü kata çıkın ve 3452 numaralı süiti bulun. Yürüyerek gidin. Oraya vardığında*
*Otelde asansörü değil merdivenleri kullanın. On iki dakikanız var. Gitmek.*Kurtadamın çağrıyla bağlantısı kesildi.

Yetmiş Üç

Westin Bonaventure Hotel and Suites, 35 kat yüksekliğinde, 1.358 oda ve 135 süitle Los Angeles şehrinin en büyük oteliydi. Otel ayrıca konuklarına kaliteli restoranlar, lüks spa hizmetleri, yüzme havuzları ve en üst katta Melekler Şehri'nin muhteşem manzarasını sunan döner bir restoran ve bar da sunuyordu.

'*Beş buçuk bloğu yürüyerek kat etmek on iki dakika sürüyor.*Bu sefer Hunter'ın kulağına Garcia'nın sesi geldi. Belli ki SWAT Ajanı Shaffer'la birlikte gidiyordu. '*Sonra merdivenlerden otuz dört kat yukarıya mı çıkıyoruz? Bu sadece çılgınlık.*'

Hunter banyodan hızla çıkarken, "Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok," diye yanıtladı.

'*Marketten arka kapılardan çıkarsanız,*Garcia dedi ki:*seni South Hill Caddesi'ne bırakacak. Sağa gidin, sola değil. West Third Street'i kullanın, ardından South Flower Street'e ulaşana kadar dört blok boyunca düz bir koşu yapın. Başka bir blok için sola gittiğinizde, Güney Figueroa Caddesi'ndeki ana lobinin iki kat altında olan ancak daha hızlı olan otelin arka girişine ulaşacaksınız.*'

Hunter, marketin arka tarafındaki acil çıkış kapısından hızla içeri girerken, "İyi düşünmüşsün," dedi. Bu onu bir kez daha kalabalığın arasından geçmek zorunda kalmaktan kurtardı.

On bir dakika kırk bir saniye kaldı.

Garcia'nın önerdiği gibi, Hunter South Hill Caddesi'nden sağa, Üçüncü Batı Caddesi yönüne saptı. Yarım blok mesafesini on yedi saniyede kat etti.

On bir dakika yirmi dört saniye kaldı.

Hunter, Garcia'nın ona bildirdiği gibi, Batı Üçüncü Cadde'ye ulaştığında, South Flower Caddesi'ne kadar düz, dört blokluk bir koşu vardı. Yolları geçmek biraz sorun teşkil ediyordu ama Hunter'ın beklediği kadar değil. Toplamda, geçişler ona fazladan yirmi üç saniyeye mal oldu. Hunter'ın yeni sorunu kovboy tarzı, suni deri ama bir buçuk inç topuklu çizmeleriydi. Kesinlikle koşmak için yapılmadı.

Büyük Merkez Pazara vardığında ayakları çoktan ağrımaya başlamıştı. Batı Üçüncü Cadde'deki iki bloğu kat ettiğinde, merhamet

için yalvarıyorlardı ve adımları yavaşlamaya başlıyordu.

"Ayrılmadan önce ayakkabılarımı değiştirmeyi düşünmeliydim" dedi nefes nefese. Sonunda dört blok öteye geçip West Third ve South Flower Caddesi'nin köşesine vardığında, botlarının derisinin ve büyük bir kısmının kaplandığını hissedebiliyordu. Hızı da ciddi şekilde kötüleşmişti. Hunter, yol geçişlerindeki ekstra yirmi üç saniye de dahil olmak üzere, piyasadan mevcut konumuna kadar, on iki dakikadan geriye kalanın altı dakika yirmi dokuz saniyesini kullanmıştı. Dört dakika otuz iki saniye kaldı. Otuz beş kata tırmanmak. Hunter'ın durduğu sokak köşesinden Westin Bonaventure Oteli'ne varmasına hâlâ bir buçuk blok vardı ama tam o sırada ayakları ona bağırıyordu: 'Lütfen, artık boşver şunu.' dedi kendi kendine.

'*Neyi sikeyim?*Endişeli Ajan Shaffer kulağına sordu.

Hunter, "Çizmelerim," diye yanıtladı ve hızla bir binanın yan tarafına yaslanıp ikisini de çıkarıp kaldırıma bıraktı. Bu ona yedi saniyeye daha mal oldu. 'Birinden bunları almasını isteyin lütfen. West Third ve South Flower'ın tam köşesindeler.'

'*"Onları topla" derken ne demek istiyorsun?*Ajan Shaffer sordu. '*Botlarını geride mi bıraktın?*'

"Evet," diye cevapladı Hunter, ayağında sadece çoraplarla yola çıkarken. 'Beni öldürüyorlardı.'

Hızı biraz arttı ama hâlâ elinden gelenin en iyisi değildi. Çizmeleri zaten herkesi bırakın koşmayı, yürürken topallamaya bile zorlayacak türden bir hasara neden olmuştu.

Hunter acıyı elinden geldiğince görmezden geldi ve beceriksiz, yarı topallayan bir hızla son bir buçuk bloğu otuz bir saniyede kat etti. Hunter, "Oteldeyim" dedi, sesi sıkıntılıydı. 'Zaman?'

'*Üç dakika elli dört saniyeniz kaldı.*Ajan Shaffer yanıtladı.

"Harika," dedi Hunter, arka lobiye girmeden önce otel uşağı ve kapıcının yanından geçerken.

Otel kapıcısının, topallayarak koşan bir adamın, o zamana kadar çoktan parçalanmış çoraplarıyla otele girdiğini fark etmemesine kesinlikle imkân yoktu.

Kapıcı yüksek sesle, "Efendim," diye seslendi ve Hunter'ın peşinden gitti. Hunter omuzlarının üzerinden bakmadan, Polis işi, diye bağırdı.

Kapıcı kapıdan içeri giremeden ince, koyu renk saçlı bir kadın ona yaklaştı ve güçlü elini omzuna koyarak onu durdurdu. Çok gizlice ona sol elinde tuttuğu rozeti gösterdi ve sol kulağına birkaç kelime fısıldadı.

Kapıcı rozete baktı ve gözleri şaşkınlıkla irileşmeden önce kadının sözlerine ilk olarak kaşlarını çattı.

Bir saniye sonra kadın otelin içinde kayboldu.

Kadın arka lobiye girdiğinde Hunter çoktan dört kat merdiven çıkmıştı ve bu da onu Güney Figueroa Caddesi'ndeki iki kat yukarıdaki ana otel lobisine ulaştırmıştı.

Her katta zikzak çizen iki merdiven vardı. Hunter adımları iki, bazen üçer birer atıyordu. Bu hızda, yaklaşık dört ila beş saniye içinde tüm merdiven katını - on dört basamağı - katedebilirdi.

Hunter ana lobinin yanından geçen merdivenleri çıkarken, "Zaman," diye tekrar sordu.

'*Üç dakika yirmi yedi saniye kaldı*Garcia bu sefer. Hunter birinci kata çıkarken, Harika değil dedi. “Hiç de iyi değil.” Her seferinde iki, üç basamak tırmanmaya devam etti ama otuz dördüncü kata zamanında varamayacağını zaten biliyordu. Hunter altıncı kata ulaştığında bacakları ağrımaya başlamıştı. Laktik asit birikmesinden kaynaklanan kas yanması da onu zayıflatıyordu. İki dakika kırk iki saniye kaldı.

Hunter, dokuzuncu kattan itibaren ağrıyan bacaklarına yardım etmek için tırabzanları kullanmak zorunda kaldı.

Hunter onuncu kata çıktığında derin bir nefes alarak, “Zaman mı?” diye sordu. '*Tam olarak iki dakikan var Robert.*Garcia ona söyledi. '*Hangi kattasınız?*'

'On birinciye geçiyoruz'

“Kahretsin!” diye bağırdı Garcia.

Hunter, "Bu faydalı oldu," diye geri geldi. 'Teşekkür ederim.'

Hunter on kata bir dakikada çıkabilse bile otuz dördüncü kata

zamanında varamayacağını biliyordu. Bu bilgiye rağmen elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Sonraki on kat bir maraton gibiydi. Hunter her nasılsa içinde derin bir yerden gelen enerjiyi buldu ve onları bir dakika on bir saniyede ele geçirmeyi başardı.

Kırk dokuz saniye kaldı.

On üç kat kaldı.

Bacaklarına pes etmemesi için yalvaran Hunter, artık yaklaşık on bir saniye içinde zemini katediyordu.

Yirmi ikinci kat, otuz sekiz saniye kaldı.

Yirmi üçüncü kat – yirmi yedi saniye kaldı.

Yirmi dördüncü kat – on altı saniye kaldı.

Yirmi beşinci kat – beş saniye kaldı.

Hunter'ın bacakları titremeye başlamıştı. Kalbi bir çılgınlık gibiydi. Dört. . . üç . . . iki . . . bir . . .

Hunter cebindeki telefon çaldığında yirmi beşinci ve yirmi altıncı katların ortasındaydı. Bu, Grand Central Market'teki banyonun içindeki tuvalet su deposundan aldığı telefondu.

Titreyen eliyle telefona uzandı ama Kurt Adam'ın ona ne söyleyeceğini şimdiden hayal edebiliyordu.

Hunter yeni bir görüntülü görüşme talebini kabul etti.

'*çay kaşığı, çay kaşığı,*' dedi Kurtadam, yüzü telefonun ekranında belirdiğinde başını sallayarak. '*Lütfen bana öyle olmadığını söyleyin Dedektif. Bana öyle geliyor ki otuz dördüncü kata zamanında varamadın.*'

Hunter tırmanmayı asla bırakmadı. Her seferinde iki üç adım atmaya devam ederken sağ elindeki telefon soldan sağa sallanıyordu. 'Bu bir...' . dedi Hunter tamamen nefes nefese. Yirmi altıncı kata ulaşmıştı ve yirmi yedinci kata geçmekle meşguldü. 'İmkansız görev. . . ve sen bunu biliyorsun.'

'*Hala bunun için mi gidiyorsun?*'

Hunter buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Yirmi yedinci kata ulaşıldı, yirmi sekizinci kata gelindi.

'*Vay be, itiraf etmeliyim ki bağlılığınıza hayran kaldım.*'

Yirmi sekizinci kat.

'Yapıyor musun . . . hâlâ istiyorum. . . Günlüğün mü?” Hunter yarı sordu, yarı sözcükleri öksürdü.

Yirmi dokuzuncu kat.

'*Ha-ha-ha-ha.*Kurtadam mizahsız bir kahkaha attı. '*Lütfen dedektif, benimle pazarlık yapmaya çalıştığınızı söylemeyin.*Otuz kat.

'Kuyu . . . eğer hala . . . onu istiyorum. . . BEN . . . Hala . . .

anladım.'

Otuz birinci kat.

'*Senden hoşlanıyorum Dedektif Hunter. Ne kadar kavga çoktan kaybedilmiş gibi görünürse görünsün, kavgadan vazgeçecek tiplerden değilsiniz.*'

Otuz ikinci kat.

'*İnsanlarda buna saygı duyuyorum. Şu anda hangi kattasınız?*'Otuz üç. . Hunter'ın sesi bir fısıltı gibiydi.

'*Gerçekten ne?*'

Hunter ciğerlerine biraz daha oksijen çekmeye çalışarak öksürdü. Bacaklarının altında jöleye dönüştüğünü hissedebiliyordu ve dengesini sağlamak için duvara tutundu.

Hayır, diye yanıtladı. 'Otuz üç değil. . . Yerdeyim. . . otuz dört.” Hunter elindeki telefonu kapının yanındaki duvardaki numaraya doğrulttu: 34.

Yetmiş Dört

Hunter merdivenleri otuz dördüncü kata bağlayan kapının yanında durdu. Göğsü o kadar ağır bir şekilde inip kalkıyordu ki, aslında kalp krizinin yaklaştığını düşünüyordu. Tekrar öksürdü. Bu sefer ağzına safra tadı geldi.

'*İyi misiniz, Dedektif?*diye sordu Kurtadam. '*Sesin pek iyi gelmiyor.*'

Hunter ağzından tükürükler saçarak, "Hiç bu kadar iyi olamaz," diye yanıtladı. Sonunda kapıyı itip açacak ve otuz dördüncü katın sahanlığına adım atacak gücü buldu. 'Bu yüzden . . . Buradayım . . .'

'*Gerçekten mi?*'

'Evet . . . otuz dördüncü kat. . .'

'*Ama zamanında yetişemediniz, Dedektif.*'

"Haydi." . Hunter yalvardı, oksijen sonunda burun deliklerine biraz daha özgürce girdi. 'Buradayım.'

'*Burada nerede?*'

'Otuz dördüncü katta.'

'*Tamam ama 3452 numaralı odanın yakınında mısın?*'

Hunter otelin otuz dördüncü katına çıkmakla o kadar ilgilenmişti ki, belirli bir odaya da gitmesi gerektiğini unutmuştu. Durduğu yerden sağa sola uzanan uzun ve parlak koridora bakmak için başını kaldırdı. Her iki taraf da köşeyi dönmeden önce sonsuza kadar yol almış gibi görünüyordu. Gözleri duvardaki hangi odaların hangi tarafta olduğunu gösteren tabelaya kaydı. 3452 numaralı oda solundaydı. Havayla dolu bir ciğer daha aldı ve ağrıyan bacaklarının hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağı doğru koşmaya başladı.

Koridorun her iki yanında misafir odaları sıralanıyordu. Hunter'ın sağında geçtiği ilk odanın numarası 3426'ydı. 3452 numaralı oda o kadar ileride değildi. '*Yine mi kaçıyorsun, Dedektif?*'

Hunter'ın 3452 numaralı odaya ulaşması yalnızca birkaç saniye sürdü.

'Buradayım. Bak, dedi Hunter, telefonu kapıdaki numaraya doğrultarak. 'Otuz dört elli iki numaralı oda. Buradayım.'

'*Evet, bunu görebiliyorum.*dedi Kurtadam. '*Ama dediğim gibi zamanında yetişemedin. İkinci kuralı hatırlıyorsunuz değil mi Dedektif Hunter? “Size verilen görevlerden herhangi birini yerine getirmekte bir saniye bile gecikirseniz, hırsız kaltak ölür.” Ve benim saatime göre geç kalmışsın.*'

"Haydi," diye tekrar yalvardı Hunter. 'Kimse buradaki pazardan çıkıp altmış sekiz kat merdiveni on iki dakikada çıkamazdı. Bu imkansız bir görevdi.”

'*Yanılıyorsun Dedektif. Bu hiçbir şekilde imkansız bir görev değildi. Boş zamanları olsa oraya ulaşabilecek bir avuç adam aklıma geliyor.*Hunter ciğerlerini havayla doldurdu.

'Tahmin edeyim. . dedi ve neredeyse kendini durdurdu ama o anda kaybedecek pek bir şeyi olmadığını anladı. ‘Ordudaki bazı arkadaşlarından bahsediyorsun.’

Kurtadam durakladı ve Hunter elindeki akıllı telefonun küçük ekranından bile katilin gözlerindeki odağın yoğunlaştığını görebiliyordu.

Hunter ölümcül bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

'*etkilendim*' dedi Kurtadam birkaç uzun sessiz saniyenin ardından. '*Ve evet, ordudaki bazı arkadaşlarım bu görevi on dakika veya daha kısa sürede tamamlayabilirdi. Yani başarısız oldun Dedektif Hunter. Orospu ölmeli.*'

'Eğer onu öldürürsen bu günlüğü bir daha göremezsin. Beni anlıyor musun?'

'*Beni tehdit mi ediyorsunuz, Dedektif?*'

'Bu bir tehdit değil. Bu gerçektir. Günlüğü istiyorsun. Kızı istiyoruz. Bu basit bir takas. Şimdi buradayım, otuz dört elli iki numaralı odanın hemen dışındayım. O halde haydi saçmalamayı bırakalım ve şunu yapalım.'

Tam o anda Hunter, göz ucuyla iki kişilik ilk ekibin, birkaç dakika önce geldiği merdiven boşluğu kapısından çıktığını gördü. Bir dakika sonra bu sefer asansörden çıkan ikinci bir ekip belirdi. Hunter, günlüğü tutan eliyle her iki takıma da çekilmeleri gerektiğini işaret etmek için sağ işaret parmağını kullandı. Kurtadam aptal değildi. Kendisini bir otelin otuz dördüncü katındaki bir odaya kapatmazdı. Hunter muhtemelen bir sonraki görevini o kapının arkasında bulacaktı.

'*Haklısın Dedektif.*Kurtadam sonunda cevapladı. '*Günlüğümü geri istiyorum. Ve sen de süre dolduğunda merdivenlerden vazgeçmediğin için, her şeye rağmen kendini işi bitirmek için zorladığın için, ben de bu saçmalığı keseceğim. Hadi bunu yapalım.*Yeni bir duraklama, bu sefer biraz daha uzun. '*3452 numaralı odanın sağında numarasız bir kapı bulunmaktadır. Görüyor musun?*'

'Evet.'

'*Kilidi açık. Açmanı istiyorum. Kamerayı eylemlerinize yöneltin.*'

Hunter telefonu numarasız kapıya doğrulttu, elini uzattı ve kapı tokmağını çevirdi. Kapı içeriye doğru açıldı.

'*İyi,*' dedi Kurtadam ona. '*Işık anahtarı kapının sağındadır.*'

Hunter uzanıp cihazı açtı. Kendini, üç büyük çamaşır arabasının içerideki alanın çoğunu kapladığı orta büyüklükte bir odaya bakarken buldu. Üç araba da boştu.

'*Burası katın çamaşır odası.*Kurtadam Hunter'a bilgi verdi. '*Uzak duvarda büyük bir kapak göreceksiniz. Bu çamaşır kanalı. Açın ve günlüğü aşağıya bırakın. Şimdi yap.*'

'*Bok!*Hunter kulağında Ajan Shaffer'ın sesini duydu. '*O lanet çamaşır odasında. Tüm ekipler ŞİMDİ çamaşır odasına gitsin.*'

Akıllıca yanlış yönlendirme, Hunter düşündü.

'*Şimdi Dedektif,*Kurtadam tekrar emretti.

Hunter, "Angela'ya ne dersin?" diye sordu. ‘Anlaşma Angela’nın günlüğüydü.’

'*Anlaşma aynı zamanda her görevi verilen sürede tamamlamanız içindi. Tartışmıyoruz Dedektif. Oluktaki günlük ve kızı alacaksın. Sözüm var. Aksi takdirde, sana söz veriyorum, önümüzdeki iki ay boyunca her gün o küçük orospudan yeni bir parça kapına teslim edilecek, duydun mu beni? Üç saniyen var. Bir . . . iki . . .*'

Hunter'ın artık oyalanmasının imkânı yoktu. Günlük için Angela'nın hayatını riske atamazdı, ayrıca bir acil durum planı da vardı. Duvardaki ambar kapısına koştu, kapıyı açtı ve günlüğü oluğa bıraktı.

'*Sizinle iş yapmak güzeldi Dedektif Hunter*Kurtadam aramayı bitirmeden önce dedi.

Yetmiş Beş

'*Bok!*'

İki kişilik SWAT ekiplerinin üçü de telsizleri aracılığıyla, liderleri Ajan Terrance Shaffer'ın küfür bağırdığını duydu.

'*O lanet çamaşır odasında. Tüm ekipler HEMEN çamaşır odasına gitsin.*'

Üç SIS ekibi de liderleri Ajan Trevor Silva'dan aynı emri aldı. Sorun, altı takımdan ikisinin otuz dördüncü kattaki asansör ve merdivenlerin yanında konumlanmış olmalarıydı. Kurtadamın aklında çılgın bir kaçış planı olması ihtimaline karşı, diğer bir takım kendisini

bir kat aşağıda ve diğeri bir kat yukarıda konumlandırmıştı. Son iki takım alt kattaydı ve otelin ön ve arka çıkışlarını koruyordu.

Westin Bonaventure Oteli'nin çamaşır odası birinci kattaydı. Otuz üçüncü, otuz dört ve otuz beşinci katlardaki dört ekibin bodruma inmesi çok uzun zaman alacaktı. Zemin kattaki iki ekip en iyi şansa sahipti ve liderlerinden emir alırken, dört ajanın tamamı büyük ve lüks bir şekilde dekore edilmiş lobiden merdiven boşluğuna doğru koştular, ancak yalnızca toplam beş kişi seyahat etmeyi başardılar. Bir yangın alarmının çığlık sesiyle kesintiye uğramadan önce birkaç adım attılar.

Resepsiyon lobisi günün o saatinde oldukça meşguldü. Gelen ve giriş yapan misafirler, çıkış yapan misafirler, yol tarifi veya bilgi istemeye çalışan misafirler ve sadece oturup sohbet eden insanlar vardı.

Kalabalık lobide, yangın alarmı hemen her yerde bir kakofoni hareketine neden oldu. Konukların hepsi merakla etrafa bakmaya başladı, gerçekte neler olup bittiğini bilmediklerini belirtmek için ellerini havaya kaldırdılar. İlk başta personel konukların hareketlerini taklit etti - meraklı bakışlar ve şaşkın bakışlar - ancak birkaç saniye içinde hepsi olup bitenin bir tatbikat olmadığını anlayınca eğitim başladı. güvenlik görevlileri, otel müdürü. . . hepsi konukların binadan düzenli bir şekilde çıkmaları için koordine olmaya çalışarak etrafta koşturmaya başladı. Otelin kapılarında bir darboğaz oluşmasını önlemek için, hamallar kapıları ardına kadar açık tutarken, bazıları valizlerini yanlarında sürükleyen konuklar içeri akın etti.

Bu ilk operasyon (zaten lobide bulunan konuklar) oldukça sorunsuz bir şekilde yürütüldü, ancak yine de daha önce lobide olan konuklar gelecekti.
odalarının içinde. Westin Bonaventure Oteli'ndeki 1.358 odadan 1.202'si kullanıldı. 135 süitten 101'i alındı. O sırada tüm misafirler odalarında değildi ama olanların sayısı orta büyüklükteki bir konser salonunu doldurmaya yetiyordu.

Alarmın çalmasından sonraki on beş saniye içinde, her kattaki uzun koridorlar, her türden kıyafet giymiş misafirlerin yoğun bir

otoyoluna dönüştü. Endişeli sesleri de yüksek alarmla güçlerini birleştirdi ve böylece tüm bina uğultu ve biraz endişeli gürültüden oluşan bir arı kovanına dönüştü.

Çamaşır odasına yeterince hızlı ulaşma şanslarının olmadığını bilmelerine rağmen, otuz üçüncü, otuz dört ve otuz beşinci katlardaki dört ekip merdiven boşluğuna koştular, ancak trafik sıkışıklığıyla karşılaştılar.

Kaliforniya'daki yangın yönetmelikleri, yangın tahliyesi sırasında asansörlerin (yalnızca merdivenler) kullanılmayacağını belirtiyordu ve bu nedenle Westin Bonaventure Oteli yangın alarmı, tüm asansörleri otomatik olarak devre dışı bırakacak şekilde programlandı.

Resepsiyon lobisinde, merdiven boşluğu erişim kapısına ulaşmak için otele doğru koşmaya çalışırken, zemin seviyesindeki iki ekip, ters yönde seyahat eden insanlardan oluşan bir duvar tarafından karşılandı. Ne kadar çok insan geçtiyse, o kadar çok insanla karşılaştılar ve üst katlardan yeni misafirler lobiye akın etmeye başladı.

İki takımdan birinin lideri SWAT Ajanı Karl Hudson telsizine, "Hedef şu anda otelden çıkan herhangi biri olabilir" dedi. '*İşte bu yüzden şu anda taşıdığı günlüğün içinde gizli bir iz sürücümüz var.*Ajan Shaffer, Ajan Hudson'ın kulağına cevap verdi. '*Şu anda takip uygulamasıyla lobiye geliyorum.*'

Ajan Hudson ve ekip arkadaşı hemen lobinin ana girişini kontrol etmek için arkalarını döndüler.

1,80 1,80 boyunda duran Ajan Shaffer, otelden çıkmaya çalışan konukların çoğunun üzerinde duruyordu. 1,80 boyundaki Garcia da onun hemen yanındaydı. İki kişilik SWAT ekibinin onları fark etmesi hiç zaman almadı. Hemen arkalarında SIS Ajanı Trevor Silva vardı. Zemin kattaki ikinci iki kişilik takım ona aitti.

Yedisi de uzun resepsiyon masasında buluştu.

Tezgahın arkasından çıkan kısa boylu ve tombul bir adam, "Affedersiniz beyler," dedi. 'Lütfen binanın dışına çıkabilir misiniz? Yangın toplanma noktası yolun hemen karşısında, Atılgan'ın yanında Otopark.” Sağ eliyle işaret etti. Takım elbisesinin ceketindeki rozette 'Luis Tornado, Kapıcı' yazıyordu.

Garcia rozetini göstererek LAPD dedi. Kapıcıya alarmın aslında peşinde oldukları kişi tarafından yaratılan bir oyalama olduğunu söylemeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Bunun yerine tek söylediği şuydu: 'Kalıyoruz.'

Polis grubunun diğer altı üyesi de otel çalışanına sert bir şekilde baktı.

"Kendinize göre" dedi, iki elini kaldırıp hızla diğerlerine yardım etmek için dönerek.

Merdivenlerden giderek daha fazla misafir çıktıkça, lobi Kara Cuma günü Walmart'a benzemeye başlamıştı.

Ajan Silva ve Shaffer, yanıp sönen kırmızı noktanın ilerleyişini kontrol etmek için tabletlerini resepsiyon bankosuna koydular.

Haritada hiç kırmızı nokta yoktu.

Ajan Silva, “Nerede bu?” diye sordu. “Bu şey işe yarıyor mu?” Gözleri Garcia'nınkileri aradı.

"Belki de hâlâ birinci alt seviyededir," diye yanıtladı Garcia. ‘Çok güçlü bir iz sürücü değil. Yeraltından yayın yapmayacak.”

Ajan Shaffer, "O halde aşağıya inip onu sıkıştıralım" diye önerdi. “Siz ikiniz.” İki SIS ajanını işaret etti. 'Git . . Ama başka bir şey söyleyemeden elektronik haritada aniden kırmızı bir nokta belirdi ve yanıp sönmeye başladı.

Yetmiş Altı

'*Neler oluyor?*Gruptaki yedi kişi de Hunter'ın sesini kulaklıklarından yüksek ve net bir şekilde duydu. '*O nerede?*'

Garcia ortağına "İzleyici yeni iletim yapmaya başladı"

dedi. '*Tamam, peki o otelin neresinde?*'

Herkes dikkatle tablet ekranındaki haritaya bakarken Garcia da grubun geri kalanına katıldı.

‘O otelde değil.’ Bu sefer cevap Ajan Silva’dan geldi. 'Artık değil. Az önce otelin arka tarafındaki personel çıkışını kullanarak oradan çıktı.”

Hepsi birbirine endişeli bakışlar attı.

Ajan Shaffer, Hunter'a "South Flower Caddesi'nde" dedi. 'Kullandığın girişin aynısı.'

Tekrar bakıştık ama bu sefer biraz daha acil. Bir saniye sonra yedisi de olabildiğince hızlı bir şekilde otelin South Flower Sokağı'na bakan ikinci girişine doğru havalandılar. Otel lobisindeki ceset yoğunluğu bir sorundu ve bunu ellerinden gelen tek yöntemle hallettiler; geniş bir alıcının touchdown yaparak misafirleri yollarının dışına itmesi ve itmesi gibi. Kapıya varmaları yaklaşık kırk saniye sürdü.

Nihayet dışarı çıktıklarında Garcia, “Nerede?” diye sordu.

Ajan Shaffer ve Silva haritalarına baktılar. Bunu yaparken yüzlerindeki ifadeler endişeli hale geldi.

Ajan Shaffer, "Dördüncü Batı Caddesinde" diye duyurdu. “Görünüşe göre otelin çevresinden dolaşıp diğer taraftaki ana girişe kadar gidiyor.” “Misafir kalabalığına katılacak,” dedi Garcia, Kurtadamın planını çözerek. 'Bu kadar çok cesedin arasında kaybolmaktan daha iyi bir yol var mı?'

Hepsi uzaktan bir yerden itfaiye araçlarının sesini duyabiliyordu. "Hadi gidelim" dedi Ajan Silva, grubu Batı Dördüncü Cadde'ye kadar telaşlı bir koşuya sürükledi ve ardından bütün bir blok boyunca oradan ayrıldı. Köşeye vardıklarında Batı Dördüncü ve Güney Figueroa, haritalarını tekrar kontrol ettiler. Ajan Shaffer, Garcia'ya, "Haklısın," dedi. 'Yolun karşısına geçti ve kalabalığa katıldı.'

Ajan Silva, ajanlarına seslenmek için dönmeden önce, "Hadi ayrılalım ve onun yanından geçelim" diye önerdi. “Siz ikiniz benimle gelin.” Ajan Shaffer ile yüzleşti.

“Güney Figueroa’ya ineceğiz ve soldan yaklaşacağız. Siz buradan geçin ve sağa dönün. Bu ona yalnızca iki kaçış yolu verecektir; ya yolu tekrar geçip otelin ana girişine geri döner, ya da yolun karşısındaki Atılgan binasına girer. Her iki durumda da onu yakaladık.”

Ajan Shaffer tekrar telsizine geçmeden önce, Anlaşıldı, diye yanıtladı. 'Birinci ve ikinci takım, neredesiniz?'

'*Olabildiğince hızlı bir şekilde aşağıya iniyoruz.*Cevap hemen geldi. '*Ancak merdivenler kargaşa yaratıyor.*'

Ajan Shaffer, menajerinin telsizinden gelen uğultulu sesleri duyabiliyordu.

'*On üçüncü kattayız.*Ajan liderine bilgi verdi.

Ajan Shaffer, "Daha iyisini yapın" diye yanıtladı. “Size hemen burada ihtiyacım var.” Ajan Silva ve SIS'in iki kişilik ekibi çoktan Güney Figueroa Caddesi'ni geçmiş ve diğer taraftan kalabalığa yaklaşıyorlardı. Ajan Shaffer haritaya bir kez daha baktı. "Hadi gidelim" diye emretti ve Garcia ile iki kişilik ekibini yolun karşısına geçirdi.

Atılgan binasının önünde duran kalabalık çok büyüktü ve her geçen gün daha fazla misafir otelden çıkıp yolun karşısına geçtikçe daha da büyüyordu.

İtfaiye araçları yaklaşıyordu.

“Peki o nerede?” diye sordu Garcia.

Ajan Shaffer haritayı kontrol etti. 'O akıllıdır. Kendini kalabalığın tam ortasında buldu.”

"Hadi hareket edelim" dedi Garcia.

Dördü de ilerlemeye başladı.

'*Ne kadar yakınsın?*Herkes Ajan Silva'nın kulaklıklarından sorduğunu duydu.

Ajan Shaffer, "Hedeften yaklaşık kırk metre uzaktayız" diye yanıtladı. 'Peki ya sen?'

'*Biraz daha yaklaştık; yaklaşık yirmi beş metre.*'

Tamam, Garcia devraldı. 'On metre kadar yaklaş ve bekle. Kaçmaya çalışması ihtimaline karşı ekibinizi kaçış yollarını kapatacak şekilde dağıtın. Tutuklamayı gerçekleştirmek için bu taraftan yaklaşacağız.'

'*Lütfen onunla yüzleşmeme izin ver.*Ajan Silva sordu. '*İki adamımı öldürdü.*Garcia, "Bu bir intikam egzersizi değil" diye yanıtladı, ses tonu sertti. ‘Bu hâlâ bir UVC Birimi araştırması. Tutuklama yapıyoruz. On metre uzakta durun ve kaçış yollarını kapatmak için ekibinizi dağıtın, anlaşıldı mı?'

'*Anlaşıldı.*Ajan Silva pek memnun görünmüyordu.

Garcia ve üç SWAT ajanı kalabalığın içinde ilerlemeye devam etti.

Otuz metre.

Yirmi metre.

On metre.

'*pozisyondayız,*Ajan Silva'nın sesi kulaklarına geldi. Beş metre.

Tabletteki haritayı bir kez daha kontrol ettiler. Kırmızı nokta Garcia'nın hemen önünde düz bir çizgi halinde yanıp sönüyordu.

Garcia'nın sağında duran beyaz bornozlu kısa boylu bir kadın, "Hiç duman göremiyorum" dedi. “Yangın varsa duman nerede?” Garcia kadını umursamadı ve ileri doğru bir adım daha attı. Kimi aradıkları konusunda hiçbir şüphe yoktu. Kalabalığın ortasında durup otele bakan geniş omuzlu, 1,80 boyunda bir adam vardı. Fiziği profesyonel bir boksöre ait olabilirdi. Adamın yüzünde endişeli bir ifade vardı. Gözleri endişeyle kalabalığı taramaya devam etti. Adam mavi kot pantolon, siyah bir tişört ve LA Dodgers beyzbol ceketi giyiyordu. Omzundan ve kalçasının sağ yanında küçük siyah beyaz bir spor çantası asılıydı.

Ajan Shaffer adamlarına hedefin etrafında bir daire oluşturarak sola ve sağa gitmelerini emretti.

Garcia'nın sağ eli ceketinin iç kısmına gitti. Silah kılıfının klipslerini açtı ve parmaklarının Sig Sauer X-Five Legion 9 mm tabancasının kabzasını sarmasına izin verdi. Emniyeti açtı ama silahı ceketinin altında sakladı. İleriye doğru bir adım daha attı ve o ve hedefin gözleri bir anlığına kilitlendi. Adam sanki onu bir şekilde tanımış gibi Garcia'ya gözlerini kıstı.

Garcia'ya göre sonraki birkaç saniye ağır çekimde ilerledi. Adamın sağ elinin zaten fermuarı açılmış olan spor çantasını aradığını gördü. Adam bir kez gözlerini kırpıştırdı ve eli çantanın içinde kayboldu.

Garcia adamın neye uzandığını göremedi çünkü adamın vücudu Garcia'nın görüşünü engelliyordu.

Adamın gözleri Garcia'ya döndü ve vücudu dedektifin yönüne doğru hafifçe sola döndü. Kendini yeniden konumlandırıyordu.

Garcia'nın bilmediği şey, SWAT Ajanı Terrance Shaffer'ın

kendisini hedefin arkasında konumlandırdığı ve onu doğrudan görüş alanında tuttuğuydu.

Ajan Shaffer da adamın hareketlerine tanık olmuştu. Adamın elinin spor çantasına doğru hareket ettiğini gören Ajan Shaffer hamlesini yaptı ve hızlı hareket etti. Adam vücudunu Garcia'ya doğru döndürmeye başladığında Ajan Shaffer çoktan havada uçmaya başlamıştı.

Adam onun geldiğini hiç görmedi.

Mücadele, eğer bir futbol maçında olsaydı muhtemelen 'yılın oyunu' ödülünü kazanırdı.

Ajan Shaffer havadayken adamın vücuduna inanılmaz bir hassasiyetle çarptı ve onu belinden yakaladı. Adam hiç şüphesiz Ajan Shaffer'dan çok daha ağırdı ama Ajan Shaffer'ın ivmesi, ayakta duran kalabalığın içinden birdenbire ortaya çıkmasıyla birlikte ona avantaj sağladı.

Vücudun vücuda verdiği ağır darbe, adamı öne doğru fırlatıp diğer iki otel misafirinin üzerine fırlattı. Dördü de yere düştü ve bu durum anında kalabalıktan yüksek seslerin gelmesine neden oldu.

Sadece birkaç adım ötede duran Garcia, adamın etrafını saran diğer iki SWAT ajanı gibi çoktan silahını çekmişti. Bakışları adamın kafasına kilitlendi.

"Don," diye bağırdı Garcia. 'LAPD.'

Adam yere sert bir şekilde çarpmıştı. . . çok zor. Önce sol omzunu, sonra kafasını. Düşerken fermuarı açılmış spor çantası kalçasına çarptı ve içindekilerin çoğu kaldırıma döküldü.

Tüm dikkati yerdeki adama odaklanmış olsa da Garcia'nın gözleri az önce adamın çantasından dökülen eşyalara kaydı. Eşyalardan biri neredeyse Garcia'nın ayağının dibindeydi. Aşağıya baktı ve bir kez gözlerini kırpıştırdı. . . iki kere . . . sonra dondu.

'Ne oluyor?'

Yetmiş Yedi

Beş dakika önce - çamaşır odası, Westin Bonaventure Oteli'nin birinci katında.

Kurtadam, Hunter'a video görüşmesi aracılığıyla "Burası katın

çamaşır odası" diye bilgi verdi. 'Uzak duvarda büyük bir kapak göreceksiniz. Bu çamaşır kanalı. Açın ve günlüğü aşağıya bırakın. Şimdi yap.” . .

Kurtadam tekrar "Şimdi Dedektif" diye emretti.

'*Angela'ya ne dersin?*diye sordu Hunter. '*Anlaşma Angela'nın günlüğüydü.*'

'Anlaşma aynı zamanda her görevi verilen sürede tamamlaman içindi. Tartışmıyoruz Dedektif. Oluktaki günlük ve kızı alacaksın. Sözüm var. Aksi takdirde, sana söz veriyorum, önümüzdeki iki ay boyunca her gün o küçük orospudan yeni bir parça kapına teslim edilecek, duydun mu beni? Üç saniyen var. Bir . . . iki . . .'

Hunter'ın duvardaki ambar kapısına koşuşunu, kapağını açmasını ve günlüğü oluğa bırakmasını izledi.

Sadece birkaç saniye sonra Kurtadam, günlüğün oluktan büyük bir arabanın içindeki kirli giysi yığınının üzerine düşüşünü izledi.

Aramayı kesmeden önce, "Sizinle iş yapmak güzeldi Dedektif Hunter" dedi.

Yerde, ayaklarının yanında Kurtadam'ın fermuarı açılmış bir spor çantası vardı. Kirli elbise yığınından günlüğü aldı ve Kurtadam maskesini başının üzerinden çekti, sonra da çantanın içine, havaalanı güvenliğinin kullandığı türde, elde taşınan metal dedektörüne benzeyen bir elektronik cihaz almak için uzandı. Cihazı açıp günlüğün ön kapağına getirdi.

Cihazdaki iğne hareket etmedi. Ses de yoktu. Adam günlüğü ters çevirdi ve cihazı arka kapağından yaklaşık yarım inç uzağa getirdi. Bunu yapar yapmaz cihaz yüksek sesle bip sesi çıkarmaya başladı ve ölçüm cihazının ibresi sağa doğru tekme attı. 'Ah, Dedektif Avcı,' dedi Kurtadam kendi kendine başını sallayarak. 'Beni hayal kırıklığına uğrattın. Takipçi mi? Gerçekten mi?” Spor çantasına uzandı. Bu sefer ağır hizmet tipi bir kutu kesiciyi aldı. Tamam o zaman. Biraz eğlenelim mi?'

Arka kapağı açtıktan sonra kesiciyi kullanarak günlüğün arka kapağının tamamını kesti. Bunu yapması sadece birkaç saniyesini aldı. Günlüğünü spor çantasının içine koydu ve çamaşır odasının kapısının yanındaki duvardaki yangın alarm düğmesine gidip onu

çalıştırdı.

Bir anda Westin Bonaventure Oteli'nin otuz beş katının tamamı yangın alarmının umutsuz çığlıklarıyla doldu. Birkaç saniye sonra endişeli misafirler ve otel çalışanları koridorlara ve merdivenlere akın etmeye başladı. Kafa karışıklığı ve yönelim bozukluğu kalabalığı kısa sürede ele geçirdi; Kurtadamın peşinde olduğu şey de tam olarak buydu.

Spor çantasını ve günlüğünün arka kapağını aldı, kapüşonunu başına geçirdi ve hızla çamaşır odasından çıktı. Birinci katın koridorları zaten insanlarla doluydu. Konuklar ve çalışanlar aynı seviyede bulunan spor salonundan, spadan ve mutfaklardan birinden çıkıyorlardı.

Kurtadam, bir otel çalışanının yönlendirdiği kalabalığa katıldı ve herkese zemin kata çıkmak için merdivenleri kullanmak yerine acil yangın çıkışlarından birini kullanmalarını söyledi. Adam kalabalığa katıldığında şansına inanamadı. Sadece birkaç adım önünde, uzun boylu ve yapılı bir otel konuğu spor salonundan yeni çıkmıştı. Konuk mavi kot pantolon, siyah tişört ve LA Dodgers ceket giyiyordu. Omzunda küçük siyah beyaz bir spor çantası asılıydı ve Kurtadam bunun fermuarının açık olduğunu fark etti.

'Mükemmel' diye fısıldadı kendi kendine.

Otel misafirine yetişmek için acele etti. Herkes birbirine bu kadar yakın olduğundan, adam yırtık günlük kapağını konuğun spor çantasına koymakta hiç sorun yaşamadı.

'Bu eğlenceli olmalı' diye düşündü. Grup insan binadan çıkıp Batı Dördüncü Cadde yönünde sola döndüğünde Kurtadam kendine dönüp otele tekrar girdi.

Hala yapması gereken bir şey vardı.

Yetmiş sekiz

Dışarıda, adamın spor çantasının içindekiler yere dökülürken Garcia'nın gözleri, ayağının hemen yanında duran eşyaya kaydı. Bir kez gözlerini kırpıştırdı; şüphe, düşüncelerini bulanıklaştırdı.

İki kez - işte o zaman aslında neye baktığını nihayet anladı - katilin günlüğünün yırtık arka kapağı.

'Ne oluyor?'

Silahlarını çekmiş olan diğer iki SWAT ajanı da Ajan Shaffer'a yardım etmek için çoktan harekete geçmişti. Ona ulaşmaları sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Çok geçmeden adamı yerde hareketsiz hale getirmişler, başını kaldırıma yaslamışlar ve ellerini arkadan kelepçelemişlerdi.

Ajan Shaffer, adama Miranda uyarısını okumaya başladığında, "Cinayet şüphesiyle tutuklusun" dedi. 'Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. . .'

Yerdeki adam “Ne?” diye bağırdı. ‘Neler oluyor burada?’ Yüzündeki ifade öfke, şaşkınlık ve dehşet karışımıydı. 'Cinayet şüphesi mi? Ne cinayeti?'

Ajan Shaffer adamın çığlıklarını dikkate almadı ve uyarıya devam etti. 'Söyleyeceğiniz her şey kullanılabilir ve kullanılacaktır. . .'

Ajan Silva, iki SIS Ajanıyla birlikte, Ajan Shaffer adamı yere yatırırken insanların telaşlı hareketini görmüştü. Onlar da SWAT ajanına yardım etmek için harekete geçtiler.

Garcia cebinden hızla bir kağıt mendil çıkardı, eğildi ve yırtık arka kapağı ayaklarının dibinden aldı. Onu bir o yana bir bu yana çevirerek inceledi.

'*Orada neler oluyor?*Hunter'ın kulaklığı aracılığıyla sorduğunu duydu. '*Ona sahip miyiz?*'

Ajan Silva, 'Evet, o pislik elimizde' diye yanıtladı. Adamın yanına varmış ve SWAT ajanlarının onu tekrar ayağa kaldırmasına yardım ediyordu. Adamı kollarından tutup yukarı çekerken dudaklarını adamın kulağına yarım santimden daha az bir mesafeye yaklaştırdı ve fısıldadı. 'Lütfen kaçmaya çalışın ki beyninizi patlatmak için bir bahanem olsun. . . hemen.” Adamı bıraktı. "Haydi." . . koşmak. Bunu yapabilirsin.'

"Robert," dedi Garcia sonunda. Hala yırtık arka kapağa bakıyordu. ‘Burada bir sorunumuz olabileceğini düşünüyorum.’

'*Ne tür bir sorun?*'

Garcia, Hunter'ın sorusunu ve Garcia'nın cevabını kulaklıklarından duyan Ajan Shaffer ve Silva'nın dikkatlerini kelepçeli

adamdan ona çevirdiğini gördü. Her ikisinin de gözlerinde aynı soru dolaşıyordu: *Ne tür bir sorun?*

Garcia, Ajan Shaffer ve Silva'yı göstermek için kapağı kaldırdı. Garcia, Hunter'a, "Kurt adam adam hamlemizi önceden tahmin etmiş gibi görünüyor" diye yanıtladı. '*Hangi hareket bu?*diye sordu Hunter.

"İzleyici" diye açıkladı Garcia. 'Birisi onu yırttı.'

'*"Yırttım" derken neyi kastediyorsun?*'

"Birisi günlüğün arka kapağının tamamını yırtmış, Robert." Az önce paketlediğimiz şüphelinin yanında da bu vardı; günlüğe yerleştirdiğimiz izleyicinin bulunduğu yırtık arka kapak.'

Ajan Shaffer hemen adamı bıraktı ve spor çantasına uzandı. Çantayı tekrar yere atmadan önce birkaç saniye içinde kalanları karıştırdı. "Günlük yok" diye duyurdu. 'Kahretsin!'

İki SWAT ajanı zaten adamı yere yatırmıştı. Yanında gizli bir silah yoktu ama içinde 112 dolar nakit bulunan bir cüzdan, üç kredi kartı, bir ehliyet ve yaklaşık üç yaşında gibi görünen küçük bir çocuğun yanında gülümseyen esmer bir kadının fotoğrafı buldular. Ruhsattaki isim, kredi kartındaki isimle Gabriel Quinn'le eşleşiyordu.

O zamana kadar, o noktadaki kalabalık önemli ölçüde geri çekilerek adamın ve LAPD memurlarının etrafında geniş bir alan açmıştı. Büyük insan çemberini oluşturan kalabalığın yüzde doksan sekizi cep telefonlarını çıkarmıştı ve her şeyi filme alıyordu.

Ajan Shaffer, Garcia'nın yanına giderek adamın cüzdanını ona verdi. Garcia, Hunter'a "Görünüşe göre" diye anlatmaya başladı ama itfaiye araçları nihayet Güney Figueroa Caddesi'ne varmaya başlayınca, toplamda altı tane olmak üzere, duraksamak zorunda kaldı. 'Devam etmek . . Herkes park edip sirenlerini kapatana kadar neredeyse bir dakika bekledi. 'Tamam, görünüşe göre az önce tutukladığımız kişi Gabriel Quinn - otuz sekiz yaşında, Palo Alto'dan.' 'Ne demek istiyorsun - 'görünüşe göre' mi?' şok. 'Ben buyum'

Ajan Silva adama bakarak, "Bütün bunlar bir hile olabilir" dedi. ‘Hepimiz bu adamın ne kadar akıllı olduğunu biliyoruz.’

Adam bu sefer menajerin bakışlarından çekinmedi. "Ah, yüzyılın davasına hazırlansan iyi olur," dedi Silva'ya, ses tonuyla meydan okuyan. 'Etrafına bir bak dostum. Tüm telefon kameralarının

size doğru baktığını görebiliyor musunuz? İşte buna kanıt denir ve ben de seni mahvetmek için bunu kullanacağım.'

'Bay. Quinn, dedi Garcia adamın yanına gelerek. Sesi sakin ve biraz özür diler gibiydi. "Ben LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Biriminden Dedektif Carlos Garcia. Haklısın, bunların hepsi bir yanlış anlama olabilir ve eğer benimle devriye arabalarımızdan birine gelebilirsen, birkaç dakika içinde tüm bunları halledebiliriz.' zemin. 'Bizim de yardımınıza ihtiyacımız olabilir.'

Yetmiş Dokuz

Hunter'ın Garcia ile radyoda son konuştuğu andan itibaren, son birkaç merdiveni çıkması ve sonunda otelin resepsiyon lobisine inmesi bir on dört dakika daha sürdü. Kalabalığın arasından geçip Garcia'nın Gabriel Quinn'i götürdüğü devriye arabasını bulması bir buçuk dakikasını daha aldı.

Garcia, Shannon Hatcher'a telefon açmak üzereyken Hunter'ın kalabalığın arasından çıplak ayakla çıktığını gördü.

Hunter ona ulaştığında Garcia, "Shannon'la az önce görüştüm" dedi. 'Her şey kontrol ediliyor. Arka koltuktaki adam. . .' Çenesi devriye arabasına ve içinde oturan uzun boylu adama doğru hareket etti, '. . . gerçekten Palo Alto'dan Gabriel Quinn. Kendisi bir web geliştiricisidir. Bir kongre için Los Angeles'ta, aslında burada, Westin Otel'de gerçekleşiyor.'

Hunter adamın kimliğinin kontrol edileceğini zaten biliyordu. Garcia, "Otelin birinci kattaki spor salonundan yeni çıkıyordu," diye devam etti, "alarm çaldığında."

Hunter, "Ona tam o sıralarda çamaşır odasından çıkan birini görüp hatırlamadığını sordun mu?" diye sordu.

Garcia, "Ona çamaşır odasını sormadım" diye itiraf etti. 'Ama ona, otelden çıkarken onunla sohbet etmeye çalışan birini hatırlayıp hatırlamadığını ya da birinin ona çarpıp çarpmadığını falan sordum. . Garcia omuz silkti. 'Bay. Quinn güldü. Herkesin herkese çarptığını söyledi. . . herkes herkesle konuşuyordu.'

Hunter başını salladı, hayal kırıklığı ağzının kenarlarının sarkmasına neden oldu. Garcia başını salladı. 'Kurt adam iz

sürücüden nasıl haberdar oldu?'

Hunter, "Yapmadı," dedi. “Fakat muhtemelen bizim bir şeyler denediğimizden şüpheleniyordu.” Tahminimce yanında hava dalgası yayınlarını toplayan bir çeşit cihaz vardı. Takip cihazını bu kadar hızlı bulmasının yolu buydu.”

“Siktir!” diye fısıldadı Garcia alçak sesle. 'Şimdi ne olacak?'

Hunter kendilerinin ya da başka birinin yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. İtfaiye nihayet yangın olmadığını tespit etti. Birinci kattaki çamaşır odasından tetiklenen yanlış bir alarmdı. Hunter durakladı ve sonunda otele girmelerine izin verilen kalabalığa baktı. Kurtadamın hala orada olup olmadığını merak etti. sırf eğlence olsun diye kalabalığın içinde takılmak. Hunter öyle olsaydı şaşırmazdı.

Ceketinin dış cebinde bir telefonun titreştiğini hissettiğinde Gabriel Quinn'le bizzat konuşmak üzereydi. Ona uzanmadan önce Garcia'ya kaşlarını çattı. Telefonu aldığında Hunter'ın kaşları soru soran bir bakışa dönüştü. Telefonu tanıyamadı. Bu ne kendisinin ne de Büyük Merkez Pazarı'ndan ayrıldığından beri yanında taşıdığı şeydi. Bu seferki bir akıllı telefon değildi. Hunter'ın elinde bir Motorola Doro 6520 vardı. Başını kaldırıp kalabalığa tekrar baktı. Açıkçası, Kurtadam otelden ayrılırken bir şekilde telefonu cebine koymuştu, bu da muhtemelen onun olduğu anlamına geliyordu. *öyleydi* yakın bir yerde. Muhtemelen tam o anda Hunter'ı görebileceği bir yerdeydi. Sorun şuydu ki, tam o anda kalabalıktaki çoğu insanın elinde bir telefon vardı.

Garcia'nın neler olduğunu anlaması yarım saniye sürdü. Kaşları Hunter'a doğru kalktı.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu. "Yine mi o?"

Ajan Shaffer ve Silva hızla iki dedektife katıldı. Hunter telefonu açtı; bilinmeyen numara.

Çağrıyı kabul etti.

'Merhaba?'

'*Takipçi mi, Dedektif Hunter?*diye sordu Kurtadam. '*Gerçekten mi? Sizce ne kadar amatörüm? Günlüğe baktın değil mi? Sana amatör gibi mi göründüm?*'

Hunter nasıl cevap vereceğini gerçekten bilmiyordu.

'*Şu anda size söyleyebileceğim tek şey, Dedektif, bu sizin küçük numaranızdır. . . senin küçük iz sürücün kızın kaderini belirledi.*'

Hunter, "Yapma," diye denedi. 'Günlüğünü geri aldın. Anlaşma buydu; sen günlüğü alacaksın, biz de Angela'yı alacağız. Bırak gitsin. . . Lütfen. Onun canını almak hiçbir şey kazandırmayacak. Gitmesine izin ver.'

'*Ah hayır Dedektif Hunter, bana sanki yalvarıyormuşsunuz gibi geldi. Yaptığın şey bu mu? Bir katile öldürmemesi için mi yalvarıyorsun?*'

Hunter derin bir nefes aldı. 'Evet. sana yalvarıyorum.

Lütfen. Gitmesine izin ver. Bırakın yaşasın.'

'*Bu gerçekten de sicilinizde çok kötü görünürdü, değil mi? "İzleme" planınız ters gider ve bu, sivil bir rehinenin hayatına mal olur. Bu iyi olamaz.*'

Hunter, "Bu benimle ilgili değil" dedi. 'Gerçekten rekorumla daha az ilgilenemezdim. Bu genç bir kadının hayatını konu alıyor. Çantanı alırken hata yapan bir kadın. Hepsi bu kadar. Bunun için ölmeyi hak etmiyor.'

'*Peki, Dedektif Hunter, madem yalvarıyorsunuz, izin verin de yalvardığınızı göreyim.*' 'Ne?'

'*Onu öldürmememem için bana yalvardığını görmek istiyorum. Diz çöküp yalvardığını görmek istiyorum.*'

Hunter'ın bakışları kalabalığa döndü; kalabalık, o zamanlar birkaç dakika öncesine göre çok daha zayıftı. Kurtadamın onu yalvarırken görebilmesinin tek yolu, gerçekten de gözlerinin üzerinde olup olmadığıydı.

Kalabalığın azalmasına rağmen Hunter kimseyi şüpheli olarak tanımlayamadı.

'*Bekliyorum Dedektif. Dizlerinin üstünde.*'

Hunter hareket etmedi.

'*Dizlerinin üstüne çök. . . ŞİMDİ.*'

Hunter yavaşça iki dizinin üstüne çöktü.

Garcia, Ajan Shaffer ve Ajan Silva bir adım geri attılar ve üçü de

Hunter'a yan gözle baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Garcia.

'*Şimdi yalvar.*'

Lütfen, dedi Hunter, telefonu hâlâ sağ kulağına tutarken. 'Sana yalvarıyorum. Bırakın Angela yaşasın.'

Para Garcia ve iki ajana düştü. Kalabalığı tarama sırası onlardaydı.

Ajan Silva, ajanlarına kalabalığa dönüp aramaya başlamalarını işaret ederken, "Orospu çocuğu," diye nefesi kesildi.

Ajanlardan biri “Kimi arıyoruz?” diye sordu.

Ajan Silva, "Şüphelenen var mı?" diye yanıtladı ve kalabalığa dağılmalarını işaret etti.

'*Bundan daha iyisini yapabileceğinize eminim, Dedektif. Daha yüksek sesle söyle.*Hunter aynı yedi kelimeyi birkaç saniye önce tekrarladı. Bu sefer daha yüksek sesle. '*Hayır, hayır Dedektif. Sanki ciğerleriniz yanıyormuş gibi bağırmanızı istiyorum. Kızın yaşamasını istediğinizi dünyaya bildirin.*'

Hunter ciğerlerine nefes alabildiği kadar oksijen veriyordu.

'LÜTFEN SİZE YALVARIYORUM, ANGELA'YI YAŞAYIN.'

Etraftaki herkes kesinlikle deli gibi görünen, dizlerinin üstüne çökmüş ve bağırarak bağıran adama bakmak için döndü.

'*Bir kez daha.*'

Hunter tekrar bağırdı.

'*Ve yine.*'

Hunter buna uydu.

'*Güçlü bir sesiniz var Dedektif.*'

Sanki Kurtadam cevabını düşünüyormuş gibi kısa bir sessizlik oldu.

'*HAYIR*Sonunda duyurdu. '*Orospu ölür. Ama cesedini nereden alabileceğinizi bildirmek için sizi tekrar arayacağım. . . ya da ondan geriye ne kaldıysa.*Kurtadam aramayı sonlandırdı.

Hunter ayağa kalktı ve bakışları hâlâ otelin dışında dolaşan birkaç misafire döndü.

Kurtadamın sözleri Hunter'ın kulaklarında çınlamaya devam

ediyordu. Katilin kim veya nerede olduğunu bilmiyordu ama kesin olarak bildiği bir şey vardı; Kurtadam yanılmıştı. Bundan önce Hunter'ı arardı.

Seksen

PAB'a döndüğümüzde Hunter ve Garcia hemen Yüzbaşı Blake'in ofisine çağrıldılar.

Hunter ona son telefon görüşmesi de dahil olmak üzere olup bitenleri anlatır anlatmaz, masasının arkasından, "Bu ne muhteşem bir gösteriydi" dedi.

Garcia, "O bizimle başa çıkmaya, bizim onunla başa çıkacağımızdan çok daha hazırlıklıydı" dedi.

“Ah, öyle mi düşünüyorsun?” Yüzbaşı Blake'in her gözeneğinden alaycı bir ifade sızıyordu. “İkinizin, LAPD SWAT'ın ve SIS'in etrafında turlar attı.” Hunter ağzını kapalı tuttu ve gözlerini yere dikti. "Lanet olsun," diye devam etti kaptan ayağa kalkarak. ‘Burada çok üretken bir seri katilden bahsediyoruz. . . ve bu ülkenin gördüğü en üretken seri katil avcılarından birine karşı çıkıyordu ve seri katilin seninle keman gibi oynadığını söyledi.'

Hunter'ın gözleri Kaptan Blake'inkilerle buluşmak için yerden kalktı. Hunter, "Sanki bu itibarla ilgiliymiş gibi konuşuyorsunuz Kaptan," dedi, sesinde sıkıntı vardı.

'Hayır değilim. Bunu hayal kırıklığı gibi konuşuyorum. Bu nasıl bu kadar kolay olabildi?'

Hunter, "Çünkü kararları o veriyordu" diye yanıtladı. 'Onun kurallarına göre oynamalı ve emirlerine uymalıydık. Her zaman avantaja sahipti çünkü ne olacağını biliyordu. . . bir sonraki adımın ne olacağını biliyordu çünkü her adımı yaratan oydu.'

Yüzbaşı Blake gözlerini kapattı ve işaret parmağının ucuyla kaşlarının arasına nazikçe masaj yaptı. 'Demek o zavallı kız - Angela Wood - ölü sayılır.'

Garcia, Yüzbaşı Blake'in ifadesini kabul ederek öfkeyle yere baktı ama Hunter o kadar da ikna olmuş görünmüyordu.

"Belki de hayır" dedi.

Kaptan, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

'Onun aramasını beklememiz gerekecek.'

Kaptan, "Ah, sana onun cesedini bulabileceğimiz yeri söyleyen yeri kastediyorsun," dedi. 'Sana yapacağını söylediği şey buydu, değil mi?'

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Ama benim bir...'im var. . Kaptanına neredeyse fark edilmeyecek kadar omuz silkti. 'A . . .sanırım bizimle işi henüz bitmedi.' 'Harika!' Yüzbaşı Blake ellerini havaya kaldırarak cevap verdi. “Sen ve senin kahrolası önsezilerin sonunda bende ülsere neden olacaksınız, Robert.”

Seksen Bir

Kaptan Blake'in ofisinden ayrıldıktan sonra Hunter sonraki saati Westin Bonaventure Oteli'nin birinci katındaki kameradan elde ettikleri CCTV görüntülerini inceleyerek geçirdi. Yangın alarmının çalmasından önceki ve sonraki görüntüleri kontrol etti ve her iki olayda da - çamaşır odasına girerken ve çamaşır odasından çıkarken - kamera, Kurtadam adını verdikleri adam olduğuna inandıkları kişiyi yakalamıştı. Sorun şuydu ki adam açıkça ödevini yapmıştı. CCTV kamerasının tam olarak nerede olduğunu biliyordu çünkü Hunter ve Garcia'nın görebildiği tek şey, başına iyice çekilmiş bir başlık takan uzun boylu bir figürdü. Adam bir kez olsun başını kaldırmadı, hatta kameranın yönüne bile bakmadı.

*

Hunter eski Buick'ini dairesi için belirlenen yere park ederken, komşularından bazılarının pencerelerini süsleyen Noel dekorasyonlarını takdir etti. Titreşen ışıklar, sahte kar, rengarenk yıldızlar, ren geyikleri, Noel Babalar, Bebek İsalar, üç kral ve hatta Noel Baba kıyafeti giymiş tam boy bir Homer Simpson beşinci katın penceresinden dışarı sarkıyordu. Hunter'ın üçüncü kattaki penceresi tamamen çıplaktı. Aslında Noel'i hiçbir zaman kutlamadı. Şimdi değil. Çocukken öyleydi ama annesi Noel'e yakın bir zamanda kansere yakalandıktan sonra babası artık bunu kutlamaya cesaret edemedi. Hunter, Noel'in ihtişamı olmadan büyüdü; ağaçlar, süslemeler, ışıklar yoktu. Ama babası ona her zaman bir hediye alır ve bunun annesinden geldiğini söylerdi.

Hunter anılarını bir kenara bıraktı ve cep telefonunu kontrol etti; ne mesaj ne de cevapsız çağrı vardı. Saatine baktı: 20.55. Kendini bitkin hissediyordu. Ayakları ağrıyordu ve vücudu daha önceki tüm fiziksel çabalardan dolayı ağrıyordu. Gözlerini kapattı, koltuk başlığına yaslandı ve kendisini boğmakla tehdit eden o berbat duyguyla savaşmak için elinden geleni yaptı çünkü Angela'yı ve yaptığı şeyin olası sonuçlarını düşünmeden edemiyordu.

Gerçekten çoktan ölmüş müydü?

Kurtadam önce günlüğünü kontrol etmek yerine dürtüyle mi hareket ederdi?

Hunter buna inanmayı reddetmişti ama saat ilerledikçe kesinlik şüpheye dönüşmüştü ve şüphe artık yerini korkuya bırakmaya başlamıştı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, korkuyla mücadele etmekle o kadar meşguldü ki Hunter, yolcu tarafındaki arka kapının açıldığını zar zor duydu.

Ne olduğunu kontrol etmek için vücudunu çevirdiğinde artık çok geçti.

Seksen İki

Bir dakika önce

Adam yolun karşısında minibüsünün direksiyonunda sabırla bekliyordu. Sonunda Hunter's Buick'in sola dönüp Seville Bulvarı'na saptığını görünce gülümsedi, beresini alnına doğru biraz aşağı çekti, ellerindeki deri eldivenleri yeniden ayarladı ve aracından indi.

Geceyi siper olarak kullanan adam hızlı ve gizlice hareket ederek yolun karşısına geçti ve kendini gölgelerde tuttu. Hunter park edip motorunu kapattığında, adam Hunter'ın iki boşluk sağındaki mavi SUV'un arkasına çömelmişti. Sırtının küçük kısmından 9 mm'lik yarı otomatik bir tabanca çıkardı ve hamlesini yapmaya hazırlandı.

Adam Hunter'ın hemen arabadan inmesini bekliyordu ama bunun yerine LAPD dedektifi gözlerini önündeki binaya dikerek direksiyona oturdu.

Adam eğilerek Hunter'ın arabasının arkasına saklanmak için ona yaklaştı. Birkaç saniye daha bekledi ama Hunter'dan hâlâ bir hareket

yoktu.

'Hadi, hadi. Arabadan inin, Dedektif, diye Hunter'a fısıldadı.

Adam, Hunter'ın onu fark etmediğinden kesinlikle emindi. Hata yapamayacak kadar iyi, fazla tecrübeli ve profesyoneldi. Hızlı plan değişikliği.

O çıkmıyorsa ben giriyorum.

Adam yolcunun yanına doğru ilerledi, tabancasını hazırladı ve arka kapının koluna uzandı. Kendine bire kadar saydı.

Adam neredeyse kavranamayacak kadar hızlı bir hareketle kapıyı açtı ve bir örümcek gibi arka koltuğa kaydı.

Hunter onun geldiğini hiç görmemişti.

Oyun bitti.

Seksen Üç

Saf refleks devreye girdi ve Hunter vücudunu sağa, sesin geldiği yöne doğru çevirdi.

Çok geç.

Hunter, gözlerini kırpıştıramadan kendini ses bastırıcıyla donatılmış 9 mm'lik yarı otomatik bir tabancanın namlusuna bakarken buldu. Adam her zamanki monoton sesiyle "Dedektif Hunter" dedi. ‘Sonunda seninle tanışmak çok güzel.’

Hunter'ın bakışları adamın silahından ayrılıp yüzüne odaklandı. *Demek kurt adam maskesinin arkasındaki adam bu.* Hunter düşündü. *Cinayetlerini Dark Web'de satan adam*.

Hunter'ın baktığı adam kırklı yaşlarının başındaydı ve alnına kadar indirilmiş siyah bir bere takıyordu. Yıldızsız bir gece kadar karanlık gözleri o kadar soğuktu ki bir kadavraya ait olabilirdi. Burun köprüsünün tam üzerinde uzanan pürüzlü bir yara izi vardı -burun kesinlikle daha önce kırılmıştı- ama adamın yüzünü süsleyen tek yara izi bu değildi. Çenesinde, alt dudağının sol kenarında başlayan yarım ay şekli sağa doğru kıvrılarak alt çenesinin ucunda bitiyordu. Bu yara izi pek iyi iyileşmemişti, derisi kalın ve kösele gibiydi. Adamın yüzü kareydi, dudakları etliydi, kaşları kalındı ve çenesi güçlüydü. Vücudu kaslıydı ama spor salonunda antrenman yapan birinin kazandığı türden bir kas değildi. Hayır, bu sıkı fiziksel çalışma sonucu

elde edilen yağsız kas türüdür. Gece yarısı siyahı savaş kıyafetleri ve siyah asker botları giyiyordu.

Hunter tam o sırada arka koltukta oturan adamın bir aksiyon kahramanına benzediğini düşündü. Eksik olan tek şey beş günlük anızdı. "Tamam" diye devam etti adam. "Yapmanı istediğim şey bu, Dedektif; arkanı dönüp öne bakmanı istiyorum." Daha sonra, sanki koltuğunuzu geriye doğru kucaklıyormuşsunuz gibi, iki elinizi de her iki tarafta olacak şekilde koltuğunuzun arkasına koymanızı istiyorum. Şimdi yap."

Hunter bir anlığına adamın gözlerini tuttu.

Adam bir tur attı.

'Şimdi, Dedektif.'

Hunter tam olarak kendisine söyleneni yapmadan önce bir kez daha apartman binasına doğru döndü.

Adam bir nefeste ve inanılmaz bir ustalıkla Hunter'ın ellerini birbirine bağladı.

"Tamam" dedi Hunter. 'Peki şimdi ne olacak?'

Adam cevap vermek yerine sürücü tarafından arabadan indi ve Hunter'ın kapısını açtı.

Hunter merakla ona baktı.

Hâlâ Hunter'ın yüzünü hedef alan adam, silahını, cep telefonunu, rozetini ve kelepçelerini almak için Hunter'ın ceketine uzandı. Hunter'ın parçasına bakarken "Vay be" yorumunu yaptı. 'Heckler ve Koch Mark 23 tabancası mı? İşini bildiğini görebiliyorum Dedektif. Adam Hunter'a başını salladı. 'Beğendim. Eski tarz ve ABD Özel Harekat Komutanlığının tercih ettiği saldırı silahı.' Adam, Hunter'ın silahını sırtının küçük kısmına dayadı. "Yedek silahlar mı?" diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Hiçbiri.'

Adam omuz silkti. 'Yine de kontrol edeceğim.'

Adam Hunter'ın gövdesini, bacaklarını ve ayak bileklerini okşadı. Hiçbir şey bulamadı.

"Mutlu mu?" diye sordu Hunter.

Adam soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Artık bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.'

Bu sözler Hunter'daki psikoloğun dikkat çekmesini sağladı. Adam, büyük bir savaş bıçağı almak için ceplerinden birine uzanmadan önce Hunter'ın kelepçelerini Hunter'ın kucağına düşürdü.

Adam bıçağı kullanarak fermuarı kesip Hunter'ın ellerini serbest bırakırken, "Sen ve ben küçük bir gezintiye çıkıyoruz Dedektif" dedi. Tabancası bir kez daha Hunter'ın kafasına doğrultuldu.

Hunter bileklerine masaj yaparken gözlerini adama kilitledi. "Şimdi," diye devam etti adam bir adım geri çekilerek. 'Şu kelepçeleri alın ve ellerinizi arkadan kelepçeleyin. Arabadan inmeye gerek yok. Biraz öne eğilin. Şimdi yap ve yavaşça yap.” Hunter adamın talimatlarını takip etti.

"Bir yolculuk mu?" diye sordu. 'Nereye gidiyoruz?'

Adam, Hunter'a arabadan inmesini işaret ederek, "Küçük arkadaşın hırsız kaltağı görmeye gideceğiz" diye yanıtladı.

Hunter öyle yaptı.

Adam çenesini yola doğru çevirerek, "Önümden yürüyün" diye emretti. 'Şuradaki yolun karşısındaki karanlık minibüsü görüyor musun? bu
nereye gidiyoruz? Tek bir yanlış hareket yaparsanız bu, bu hayatta yapacağınız son şey olur. Anlaştık mı?'

'Kristal.'

Minibüse ulaşana kadar yavaşça ve sessizce yürüdüler. Bunu yaptıktan sonra adam yan kapıyı kaydırarak açtı.

Adam, "Şimdi minibüse dönün" diye emretti.

Hunter yaptı.

Adam başını sallarken gürültüyle dişlerini emdi. 'Yaptığınız şeyi yapmamalıydınız, Dedektif. Şimdi senin aptal küçük numaran yüzünden sana neler yapabileceğimi göstermek zorunda kalacağım. Sadece o küçük kaltağa ne yapacağımı görmeni istemiyorum. Orada olmanı istiyorum. Onun korkusunun kokusunu almanı istiyorum. Çığlıklarını duymanı istiyorum. Onun kanının tadına bakmanı istiyorum. Ama en önemlisi onun parçalarını toplamanı istiyorum.'

Adam tabancasını Hunter'ın kafasının arkasına vurdu.

Işıklar kapalı.

Seksen Dört

Angela Wood rüyasız bir uykudan sıçrayarak uyandığında kafa karışıklığı neredeyse anında ortaya çıktı. Odanın etrafına çılgınca baktı, başı yiyecek arayan bir tavuk gibi sarsılarak hareket ediyordu ama etrafı karanlıktı; yoğun ve katıydı, gözlerinin tamamen açık olduğunu bildiği halde kapalı olduğunu düşünmesine yetecek kadar yoğun ve katıydı. Birdenbire vücudu titremeye başladı; korku ve soğuğun karışımı. Biraz ısınmak için kendine sarıldı ve kollarındaki tüyler ürpertici deriyi elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde ovaladı. Çıplak değildi ama kıyafetlerinin biraz nemli olduğunu hissedebiliyordu. Tişörtünün yakasından tutup burnuna götürdü. Ter gibi kokmuyordu.

'Neredeyim ben?'

Bu sözleri söyler söylemez Angela'nın boğazı ıstırap verici bir acıyla patladı ve onu utandırdı. Refleks olarak eli boynuna gitti. İşte o zaman nihayet hatırladı; güvenli evi, yatak odasının kapısının çalınmasını, adamı, boynundaki acı veren dikmeyi.

Angela uzun bir süre kıpırdamadan oturdu, zor nefes alıyor, titremesi yoğunlaşıyordu. Bacaklarını göğsüne doğru çekti ve daha fazla ısınmayı umarak kendini küçülttü. İşte o zaman nihayet zaptedilmediği aklına geldi. Üşüyordu ve kıyafetleri nemliydi ama boğazındaki ağrı dışında kendini iyi hissediyordu. Başının döndüğünü bile hissetmedi. Bacaklarını uzattı ve sonra tekrar vücuduna yasladı. Kesinlikle ağrı yok. Aynısını kolları için de yaptı; kendilerini iyi hissettiler.

Angela kendini oturma pozisyonuna zorladı ve bekledi. Baş dönmesi yok. Baş ağrısı yok. Derin bir nefes aldı ve düşünmeye çalıştı. Yapması gereken ilk şey nerede olduğunu bulmaktı. Vücudu sert, rahatsız yüzeyde yatmaktan dolayı biraz sertleşmişti. Elleriyle inceledi, etrafındaki her santimetreyi yokladı; metal çerçeveli, ince bir şilteli tek kişilik yatak.

Angela bacaklarını salladı ve yatağın kenarına oturdu, çıplak ayak parmakları soğuk beton zemine değiyordu.

Bir an tereddüt etti; korkusu, oradan defolup gitme arzusuyla

savaşıyordu.

Arzu kazandı.

Ayağa kalktı ama bir süre hareketsiz kaldı.

Baş dönmesi yok.

Bacakları zayıf hissetmiyordu.

Kötü asit krizine girmiş kör bir kadın gibi kolları her yöne açılmış, bir şeyler arıyordu. Boş alandan başka hiçbir şeye dokunmadı. Sağına döndü ve düz bir çizgide yürüyerek küçük adımlar attı. Attığı adımları saydı. Sekiz adım sonra çıplak bir duvara geldi.

Angela bir köşe bulana kadar kollarını sağa doğru uzattı. Bunu yaptıktan sonra sola döndü. Sağ kolunu duvara dayadı ve sol koluyla da önündeki yolu yoklamaya devam etti. Sekiz adım daha attıktan sonra ikinci duvara çarptı. Tekrar sola döndü ve ileri doğru ilerledi. Bu sefer sadece üç adım attı. Duvar çıplak briketten katı metale -bir kapıya- dönüştü ama eli ona dokunduğu anda saniyenin çok küçük bir kısmı için tüm oda sanki bir kameranın flaşı patlamış gibi kör edici bir ışık parıltısıyla aydınlandı. onun önünde. Işıltıya yüksek bir patlama sesi eşlik ediyordu. Elektrik deşarjı o kadar şaşırtıcıydı ki Angela'nın refleksleri onu tekrar yatağa fırlattı. Acı onun içini kapladı, tüm kolunun sanki yanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu ve sonunda beyni o odadan kaçmanın kesinlikle imkansız olduğunu anladı.

Seksen Beş

Hunter'ın yüzüne bir kova buzlu su değdirilmesiyle bilinci yerine getirildi. Korkuyla başını göğsünden kaldırdı ve hemen öksürmeye, nefes almaya başladı. Ani kafa hareketi Hunter'ın ölüleri bile diriltebilecek bir baş ağrısına odaklanmasına neden oldu. Kafatasının arkasından başlayıp ileriye doğru ilerleyerek tüm kafasını, gözlerini, burnunu ve ağzını sardı.

'Uyan, uyan.'

Hunter sağlam, kalın ve ağır bir tür metal sandalyeye oturuyordu. Elleri sandalyenin arkalığının arkasındaki bileklerden fermuarla birbirine bağlanmıştı. Daha sonra her iki el de sırt dayanağının kendisine tekrar fermuarla bağlanmıştı. Ayak bilekleri 'X' şeklinde

fermuarla birbirine bağlanmıştı, ardından her ayak bileği sandalyenin bacaklarına ayrı ayrı fermuarla bağlanmıştı. Hunter'ın içinde ne kadar güç kalmış olursa olsun, onları kesecek keskin bir alet olmadan kendini asla kurtaramayacağını biliyordu.

İçinde bulunduğu oda geniş ve kare şeklindeydi ve duvarlar katı tuğladan yapılmıştı.

Hunter tavanı kontrol etmek için çenesini biraz kaldırdı. Sekiz halojen ampul odayı parlak ışıkla aydınlatıyordu. Odanın karşı tarafında, fermuarıyla bağlı olduğu sandalyenin tam üstünde duvara monte edilmiş büyük bir monitörün bulunduğu kontrol masasını görebiliyordu. Masanın sağ tarafında elektronik ve bilgisayar ekipmanlarıyla dolu uzun metal bir dolap vardı. Onun sağında kilitli görünen ikinci bir dolap vardı. Kontrol masasının solunda metal bir kapı vardı. Hunter'ın Kurtadam olarak tanıdığı adam ona yaslanıyordu. Hunter ayaklarının dibinde boş bir metal kova görebiliyordu.

Hunter, ıslak saçlarından gözlerine damlayan suyun bir kısmından kurtulmak için başını sallamadan önce tekrar öksürdü. Hareket baş ağrısına yeni bir güç dalgası kazandırdı.

Kurtadam, Hunter'a günlüğünü göstermek için sağ elini kaldırdı. Arka kapak eksikti.

'Üstünü çizdiğiniz bilgiye ihtiyacım var' dedi. Sesi hala monotondu ama öfkesi açıktı.

Günlüğü açınca ön kapağın iç kısmını kaplayan ince deri tabakanın çıkarılmış olduğunu ortaya çıkardı. Vince Keller'ın aynı sabah keşfettiği dört satırlık el yazısı metnin tamamı
Elektronik Birimi laboratuvarındaki yazının üzeri kalın siyah bir kalemle çizilmişti. Bilginin okunması imkansızdı.

Bu Hunter'ın acil durum planıydı.

O öğleden sonra, Kurtadamın Angela'ya ulaşmak için güvenli evde her iki SIS Ajanını da öldürdüğü haberini duyunca Hunter Keller'ı aramış ve kapağa geri dönmesini, tüm bilgileri not etmesini ve sonra karşı tarafa geçmesini istemişti. her şey dışarı. Keller bu konuda şüpheciydi. Gerçekten riskli bir plandı ama Hunter, Angela'nın hâlâ hayatta olmasının tek sebebinin günlüğün ön

kapağındaki bilgiler olduğunu biliyordu ve takas sırasında Kurtadam'ın ona bir tür sürpriz hazırlayacağına dair bir önsezisi vardı. eğer öyle biri olsaydı. Günlüğün kapağına bir takip cihazı saklamak iyi bir fikirdi ama Hunter, plan ne kadar umutsuz olursa olsun, bir çeşit yedek plan olmadan borsaya girme riskini göze alamazdı.

Hunter bilgiyi hafızasına kaydetmişti ama fotoğrafı da telefonuna kaydetmişti.

Kurtadam, "Ona şimdi ihtiyacım var" diye emretti.

Hunter, "Öyle olduğunu biliyorum," dedi, sesinin olabildiğince sakin çıkması için elinden geleni yaparak. Islak kıyafetleri vücudunu üşütüyor, ürpermesine neden oluyordu. 'Beni buraya getirmenin gerçek nedeni bu. Bu bilgiye ihtiyacın var.'

Kurtadam birkaç saniye boyunca metal sandalyeye bağlı dedektifi inceledi.

Ah, anlıyorum, dedi sonunda birkaç adım atarak. 'Siz yaptığınızın bilginin üzerini çizip güvenli bir yerde saklamak olduğunu düşünüyorsunuz. . Kurtadam, Hunter'a bakan gözleri kısılırken duraksadı ve ardından bir aydınlanma parıltısı onları yeniden aydınlattı. Hunter'a soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Dur tahmin edeyim, o güvenli yer kafan, değil mi? Hepsini ezberledin, değil mi?'

Avcı sessiz kaldı.

'Ama elbette öyle yaptın.' Kurtadam bir kez daha gülümsedi, bunda en ufak bir mizah unsuru yoktu. “Yani bunun size bir çeşit pazarlık gücü sağlayacağını mı düşünüyorsunuz Dedektif Hunter?”

Hunter bir kez daha sessiz kaldı.

"Lütfen, bir tahmin daha yapmama izin verin," diye devam etti Kurtadam, günlüğünü kontrol masasına koyarak. 'Kafandaki bilgiyi küçük orospuyla değiştirmek istiyorsun, değil mi?'

Hunter, "Sadece orijinal anlaşmamıza sadık kalmaya çalışıyorum" diye yanıtladı. Konuştuğu her kelime kafatasında daha fazla acı havai fişek patlamasına neden oluyordu. Angela'nın günlüğü, hatırladın mı? Pazarlığın kendi tarafına sadık kalmayacağına dair bir önsezim vardı, bu yüzden doğaçlama

yaptım.'

Kurtadam alaycı bir şekilde kıkırdadı.

'Günlüğümün arka kapağına takip cihazı yerleştiren adam bunu söylüyor' dedi. “İlk önce kuralları çiğnedin Dedektif. Ben değil. Kızı elde ederdin. Bu konuda sana söz verdim.'

Hunter, "Peki benim sana güvenmem mi gerekiyordu?"

diye sordu. Kurtadamın bakışları Hunter'ınkilerle

buluştu. 'Evet öyleydin.'

Tam o sırada Hunter, Kurtadamın sesinde ve gözlerinde beklemediği bir şey duydu ve gördü; onu neredeyse doğruyu söylediğine ikna edecek bir samimiyet.

Hunter rakibini test etmeye karar verdi.

'Güvenin kazanılması gerekiyor' dedi. 'Bunu bilmelisin. Orduda sana öğrettikleri ilk şeylerden biri bu.”

Bu sözler Kurtadam'ı şaşırttı ve gözlerini bir kez daha Hunter'la buluşturdu.

“Oraya gitmek istediğinizden emin misiniz, Dedektif?” diye sordu, vücudu daha da gerginleşti. "Askerlik hakkında ne bilirsin zaten?" Hiç hizmet etmedin. Hiç gezmedin. Hiç savaş görmedin.”

Kurtadamın ses tonundan Hunter sinirinin bozulduğunu anlayabiliyordu. Ya işi daha da ileri götürmek ya da öylece bırakmaya karar vermek zorundaydı.

Hunter zorlamayı seçti.

'Polis akademisi orduyla aynı ilkelerin çoğunu öğretiyor' diye yanıtladı. 'Ve yanılıyorsun. Katıldığım her soruşturma bir görev gezisidir. Bir suçluyla (her türden suçluyla) yüzleşmek zorunda kaldığım her an bir savaştı. İkimiz de ülkemize hizmet ettik ama bunu farklı sıfatlarla yaptık, hepsi bu.”

'Ah, inandığınız şey bu mu, Dedektif? Gerçekten mi? Eşit olduğumuzu mu?” “Ah hayır, eşit olduğumuza inanmıyorum” diye yanıtladı Hunter. 'Seninle benim aramda çok büyük bir fark var. Ben haydut olmadım. Ülkemin güvenine ya da yıllar önce verdiğim “koruma ve hizmet etme” yeminine ihanet etmedim. Para için insanları öldürmeye ve görüntüleri Dark Web'de satmaya

başlamadım.'

Hunter bu sözleri söylerken Kurtadamın gözlerinde bir şeyin değiştiğini gördü.

İşte o zaman yanlış karar verdiğini anladı.

Zorlamaması gerekiyordu.

Seksen Altı

Solar pleksusa (karın bölgesinde yer alan karmaşık bir sinir ağı) iyi yerleştirilmiş bir darbe, diyaframın spazmına neden olarak diyaframın bir an için felce uğramasına neden olabilir. Bu olduğunda akciğerlerin havası hızla söner ve kişiye rüzgârın dışarı çıktığı hissini verir. Nefes almak zorlaşır ve kalp yeniden ritmini yakalamakta zorlanır.

Hunter'ın Kurtadam'a söylediği son birkaç söz de aynı etkiyi yaratmış gibi görünüyordu; neredeyse nefes nefese kalmasına neden oluyordu. Gözleri kilitlenmişti. Eski askerin içindeki öfkenin kıpkırmızı olduğunu görmek için uzman olmaya gerek yoktu.

Hunter az önce söylediklerinden hemen pişman oldu. Belki o kartı oynamadan önce biraz daha beklemeliydi ama artık geri adım atmak için çok geçti. Hunter en iyi hamlenin devam etmek olduğuna karar verdi.

"Evet" diye itiraf etti, sesi sertti, ses tonu ise heyecansızdı. 'Bu metin satırlarının ne anlama geldiğini anladık. Dark Web sohbet odasını bulduk. “Sesleri” bulduk.”

Bir kalp atışı için Kurtadam kontrolü kaybetmek üzereymiş gibi göründü. Öfkeden ağırlaşmış bir sesle, “Giriş yaptın mı?” diye sordu.

Hunter cevap vermek yerine önündeki adamı inceledi.

Kurtadam bu sefer sıkılı dişlerinin arasından tekrar sordu: "Oturum açtın mı?"

"Evet," diye itiraf etti Hunter sonunda. 'Yaptım. Bu arada, akıllı tutuş – Miles Sitrom – Latince. Yaygın bir Amerikan ismine benziyor. İkinci kelime, tersten – Mortis. Onları bir araya getirin ve bum – *Miles Mortis*Hunter'ın Latince telaffuzu tam yerindeydi. 'Ölümün Askeri. Sen kendini böyle mi görüyorsun?'

Kurtadam hareketsiz duruyordu.

“Odaya herhangi bir ses geldi mi?” diye sordu. 'Kimseyle sohbet ettin mi?'

Hunter cevap vermek yerine bir kez daha önündeki adamı inceledi. “Bana cevap versen iyi olur, Dedektif, yoksa yemin ederim oradaki küçük orospu hemen burada ölecek.” Kurtadamın başı arkasındaki metal kapıya doğru eğildi.

"Evet," dedi Hunter ona tek bir baş işareti yaparak. 'Ses bir ve iki. Ben giriş yaptıktan birkaç saniye sonra sohbete katıldılar.'

Bu, Hunter'ın Kurtadam'ın zihinsel solar pleksusuna indirdiği ikinci darbeydi. Katilin gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordu.

“Şimdi beni dinleyin ve dikkatlice dinleyin, Dedektif. Sohbeti tekrar düşünmeni istiyorum. Ne söylendiğini bilmem gerekiyor, yani tam olarak yazdığınız kelimeleri kastediyorum. . . seslerin kullandığı kelimelerin aynısı. Küçük orospunun hayatı buna bağlı.”

Hunter ona "Pek bir şey söylenmedi" dedi.

'Ne kadar söylendiği umurumda değil. Ama tam olarak bilmem gerekiyor *Ne* söylendi. Olduğu kadar çok ya da az. Ve şimdi bilmem gerekiyor.'

Kurtadamın ses tonundaki stres düzeyi değişmeye başlıyordu.

Hunter, aynı sabah Vince Keller'ın ofisinde olanları tam olarak anlatmadan önce, "Tamam" dedi. Her kelimeyi hatırlayabiliyordu. Hunter ona sohbet odasına giriş yapmasına bahane olarak uydurduğu sudan zarar görmüş bilgisayar hikayesini anlattığında Kurtadam sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

Kurtadam, 'Sesler bilgisayarınızın izini sürüyordu' dedi. ‘Teknolojileri son teknoloji. Benim olmadığımı biliyorlardı.” “Hayır, yapmazlardı,” diye karşı çıktı Hunter. Çünkü bizimki de öyle. Teknik Soruşturma Bölümü'ndeki bilgisayarları koruyan güvenlik duvarları, IP adresini karıştırıp bağlantıyı birkaç kez yeniden yönlendiriyor. İki dakikadan az bir süre boyunca oturum açtık. Adresi çözecek teknolojiye sahip olsalar bile bunu yapmak için yeterli zamanları yoktu. Bağlantının Dark Web üzerinden kurulduğundan bahsetmiyorum bile. Belki bir filmde izini sürebilirler ama gerçek hayatta değil.”

“Yine de bunu yapmamalıydınız, Dedektif. Gerçekten giriş yapmamalıydın. Bunun için de ödeme yapman gerekecek.'

Kurtadam kontrol masasındaki silaha uzandı ve onu Hunter'ın kafasına doğrulttu. Susturucu gitmişti.

‘Polis akademisinin size ordudakiyle aynı ilkeleri öğrettiğini söylediniz, değil mi?’ diye sordu.

Hunter'ın tüm vücudu kaskatı kesildi.

Eski asker, Hunter'a cevap verme şansı vermedi.

“Peki, size başka bir şey sorayım Dedektif; size böyle ateş etmeyi öğrettiler mi?”

Kurtadam tetiğe art arda iki kez bastı. Ünlü 'çift dokunma'.

Seksen Yedi

Angela Wood karanlıkta oturuyordu, sırtı soğuk ve sert kül bloklu duvara dayalıydı, kolları bacaklarına sarılıydı, başı dizlerinin arasına sıkışmıştı. Daha önce aldığı elektrik şokundan dolayı eli hâlâ acıyordu. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Ağlamanın gerçekte ne kadar yorucu olduğunu unutmuştu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak ne kadar enerji gerektirdiğini unutmuştu. Kardeşinin ölümünden sonra Angela aylarca gözyaşlarının insafına kalmıştı. Ağladığı aylar onun enerjisini o kadar tüketmişti ki, görünürde hiçbir sebep yokken bayılacaktı.

Tam o sırada, o karanlık ve soğuk hücrede oturan Angela, o korkunç aylarda hissettiği kadar dağılmış hissetti.

O anda fiziksel olarak on yaşındaki bir çocuğu geçemeyeceğini biliyordu. O kadar korkmuştu ki neredeyse her şey -kapısının dışından gelen bir ses, ışığın açılması, hatta kulağının yanından geçen bir sineğin sesi bile- daha fazla gözyaşına neden olacak ve vücudunun kontrolsüz bir şekilde titremesine neden olacaktı.

İçinde bulunduğu karanlık, felç edici duygusal durumuyla birleşince zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı anlamına geliyordu. O hücrede saatlerce mi, günlerce mi, hatta haftalarca mı kilitli kaldığını gerçekten anlayamıyordu. Zihni artık olayları olması gerektiği gibi işlemiyordu. Yapabildiği tek şey nefes almaya odaklanmaktı - içeri,

dışarı, içeri, dışarı - ama korku, nefes almayı bile zorlu bir mücadeleye dönüştürdü.

Angela aniden onları ısıtmak için avuçladığı ellerine üçüncü bir sıcak nefes üflemişti. . .

PAT! . . . PAT!

Patlamaya benzeyen iki patlama. O kadar yüksekti ki hücre kapısını titrettiler, neredeyse tavandaki fıskiyeleri etkinleştirdiler. Göz açıp kapayıncaya kadar Angela'nın kalp atışı dinlenme hızından taşikardiye dönüştü çünkü o sesin ne olduğunu tam olarak biliyordu. Bunu daha önce birkaç kez duymuştu.

Bu, ateşlenen silahların sesiydi.

Seksen Sekiz

Yeraltı kontrol odasında, Kurtadamın 9 mm'lik bastırılmamış tabancasının patlama sesi, topunkine rakip oldu ve çılgın bir tilt topu gibi duvarlardan seken sesti.

Odanın içindeki havayı duman ve belirgin barut kokusu doldurdu ve bu da Kurtadam'ın gülümsemesine neden oldu. Bu kokuyu seviyordu. Birdenbire yüksek sesli bir kahkaha attı.

Hunter, metal sandalyede, eski askerin yaklaşık sekiz adım önünde tamamen hareketsiz oturuyordu; kırpılmayan gözleri Kurtadam'ın hâlâ sıkıca tuttuğu silaha odaklanmıştı, göğsü tuhaf bir ritimle inip kalkıyordu.

Kurtadam, "Yüzünü görmelisin" dedi. 'Ah vay be, çok komikti.'

Kurtadamın ne kadar sert güldüğüne bakılırsa Hunter zihninin ciddi şekilde kırıldığını söyleyebilirdi.

Kurtadamın kendini toparlaması neredeyse bir dakika sürdü. "Her neyse, sorum hala geçerli Dedektif; polis akademisinde sana böyle ateş etmeyi öğrettiler mi?"

Kurtadamın doğruluğu şaşmazdı. Hunter yalnızca iki merminin yanından geçtiğini duymakla kalmamış, aynı zamanda mermilerin havanın yer değiştirdiğini de hissetmişti. İlk mermi sağ kulağından bir inçten daha az, ikincisi ise sol kulağından bir inçten daha az yakınlaştı.

Hunter sinirlerini sakinleştirmek ve vücudunun titremesini

durdurmak için ciğerlerine hava doldurdu. Kalbi yukarıya doğru takla atıyor, boğazında bir yere yerleşmiş gibiydi.

Herhangi bir acı hissedip hissetmediğini görmek için bir süre bekledi; hiçbir şey hissetmedi. Sonunda başını sağa, sonra sola hareket ettirdi, gözleri her yerde hareket ediyordu, vücudunda kan olup olmadığını kontrol ediyordu - hiçbir şey.

“Görüyorsunuz Dedektif Hunter, fark etmediğiniz şey şu ki ben var olan en iyisiyim.” Kurtadamın sözleri gururla kaplıydı. ‘Bunun gibi güvenilir bir 9 mm’lik tabancayla. . Hunter'a Sig Sauer P228'ini gösterdi. 'İki yüz metre öteden basketbol topu büyüklüğünde hareketli bir hedefi vurabilirim. Uygun rüzgar koşullarına sahip hareketsiz bir hedef mi?' Omuz silkti. 'Üç yüz metre, belki biraz daha fazla. Bunu daha önce yapmıştım. Bana bir keskin nişancı tüfeği verin, bir mil öteden bir işaret bırakayım. ABD ordusunun bana yapmayı öğrettiği şey bu, Dedektif.'

Hunter, Kurtadamın sesindeki ve tavrındaki gerginliğin bir kısmının dağılmaya başladığını fark etti ve bunun nedeni hakkında oldukça iyi bir fikri vardı. Daha önce de, katilin üstün olduğu ve Hunter'ın hayatını göz açıp kapayıncaya kadar sonlandırabileceği benzer durumlarla -bir katille yüz yüze- karşılaşmıştı ama katil bunu yapmak yerine konuşmuştu. İstisnasız her seri katilin öldürmesinin arkasında her zaman bir sebep vardır. Bu neden ya da nedenler katilden başka kimseye pek bir anlam ifade etmeyebilirdi ama her zaman bir nedeni vardı; ve derinlerde, hepsi kendilerini açıklama konusunda neredeyse kontrol edilemeyen bir ihtiyaç hissettiler. . . Başkalarının, yaptıklarını neden yaptıklarını anlamalarını istediler. . . ne kadar çarpık olursa olsun, başkalarının bir an için bile olsa hayatı onların gözlerinden görmesini istiyorlardı. Ama en önemlisi dünyanın kendilerini deli olarak görmediklerini anlamasını istediler.

Kurtadam gibi birinin durumunda, bu anlaşılma - kendini açıklama arzusu katlanarak çoğalırdı ve bunun nedenini anlamak zor değildi.

Kurtadam eski bir askerdi. Dahası, o bir emektardı; en az bir görev turuna çıkmış biri. Ülkesi için savaşmıştı, ülkesi için öldürmüştü ve ülkesi için ölmeye hazırdı. Bu, hayatının bir bölümünü şimdiye kadar var olan en katı davranış kurallarından biri olan ABD askeri

davranış kuralları altında yaşayarak geçirdiği anlamına geliyordu; bu, sıradan birinin terimleriyle ifade edilirse, tek bir basit kelimeyle özetlenebilir: şeref.

Hunter, onur adına yaşamaya, öldürmeye ve ölmeye hazır olan birinin bir zamanlar tüm kalbiyle inandığı şeyden bu kadar büyük bir U dönüşü yapmasının çok güçlü bir nedeni olması gerektiğini anlamıştı. Ve Kurtadam Hunter'ın bu sebebin ne olduğunu bilmesini isterdi. Birinin kişiliğinde bu kadar büyük bir U dönüşü, özellikle de biri bir zamanlar ezilenleri korumaya yemin etmişse, aynı zamanda psikolojik açıdan şimdiye kadar var olan en yıkıcı iki duyguyu da beraberinde getirir: suçluluk ve utanç.

Hunter, bir katil konuşmak isterse en iyi hamlenin ona izin vermek olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

“Bu doğru Dedektif,” diye devam etti Kurtadam. 'Ordu bana insanları silahlarla, çıplak ellerimle nasıl öldüreceğimi öğretti. . . ve ben
yaptığım işte iyiydi. . Sanki sözlerini yeniden düşünüyormuş gibi durakladı. 'Hayır, aslında öyleydim *Harika* yaptığım şeyde. Ben en iyisiydim.'

Hunter eski askerin devam etmesini bekledi ama yine sustu. Hunter ayrıca bunun böyle olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. *Olumsuz* iyi bir işaret. O itti.

‘Siz Özel Kuvvetlerden miydiniz?’ diye sordu.

Kurtadam alaycı bir şekilde güldü.

‘Bizim yaptıklarımıza kıyasla Dedektif, Özel Kuvvetler amatör bir birimdi.’

Hunter'ın bakışlarını birkaç uzun saniye boyunca sabit tutan eski askerin duruşu biraz daha rahatladı. Birdenbire Hunter'a dikkatsizce omuz silkti, sanki 'Ah, ne oluyor' dermiş gibi.

Kurtadam, 'Biz gizli bir ekiptik' diye açıkladı. 'Bir öldürme ekibi. . . bir suikast ekibi. . . ne istersen onu söyle.' Silahını bir kez daha kontrol masasının üzerine koydu.

Bu kesinlikle iyiye işaretti.

‘Ne yaptı *Sen* öyle mi dedin?' diye sordu Hunter, ilgisi gerçekti.
Kurtadam gülümsedi. “Resmi olarak hiçbir zaman bir unvanımız

olmadı.” Tekrar omuz silkti. ‘Resmi olarak hiçbir zaman var olmadık. Üzerimizde herhangi bir evrak veya elektronik kayıt bulamazsınız. İsimsiz bir kıyafetle ilgili herhangi bir şeyi nasıl bulabilirsin? Nereye bakıyorsun? Ne arıyorsunuz? Gerçek isimlerimizi bile kullanmadılar. Birimin korunması için sahte isimlerle görevlendirildik. Ancak şaka olsun diye bazen kendimizden "İmkansız Görev" olarak söz ederdik çünkü bize operasyonlarımızdan herhangi birinin başarısız olması durumunda başından beri söylendi. . . Ekibimizdeki üyelerden herhangi biri operasyon sırasında kaçırılır veya öldürülürse hükümetimiz hakkımızdaki tüm bilgileri reddeder.' Bir an duraksadı. "İmkansız Görev, anladınız mı?" Cevap olarak Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

'Hiçbir zaman barışı korumak için,' diye devam etti Kurtadam, 'ya da muhtaçlara yardım etmek, zayıfları korumak, düşman arazisini araştırmak, kitle imha silahlarını aramak ya da elimizdeki diğer saçmalıklardan herhangi biri için görevlendirilmedik. Hükümet, askerlerimiz bir çatışmaya katıldığında basını ve halkı besleme eğiliminde. Herhangi bir yere konuşlandırılmış olsaydık bu, hattın sonuydu. . . bazen tek bir kişi için, bazen de bütün bir grup için. Rehin almadık ve pazarlık yapmadık. Yaptığımız şey bir şekilde kontrolden çıkan duruma son noktayı koymaktı. Ve biz de olabildiğince finaldeydik.'

Kurtadam bir kez daha sessizleşti. Hunter bir kez daha yeniden devreye girdi, ancak bu kez işin içinden çıkamadı.

"Peki ne oldu?"

Kurtadam yüzünde boş bir ifadeyle Hunter'a baktı. 'Ne demek istiyorsun?'

'Demek istediğim, ülkesi için öldürmek veya ölmek üzere eğitilmiş biri, elit bir askeri birliğin parçası olan biri nasıl olur? . . Çok katı bir davranış kurallarına göre yaşayan biri – bu biri nasıl Dark Web üzerinden cinayet satmaya başlıyor?'

Kurtadam tekrar güldü. Bu seferki alaycı bir gülüş değildi, hayal kırıklığına uğramış bir gülüştü.

'Çünkü ortaya çıktı ki Dedektif,' diye yanıtladı, 'hükümetimizin yalan söylediği tek kişi basın ve halk değil.' Bir kez daha gözlerinin

Hunter'ınkilerle buluşmasına izin verdi ve Hunter onlarda bir şeylerin değiştiğini gördü. . Sadece tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Kurtadam elini ağzının üzerinde gezdirdi, bu biraz endişeli görünen bir hareketti; sanki eski asker az önce söylediklerini daha ayrıntılı olarak mı anlatması gerektiğini, yoksa öylece bırakması mı gerektiğini düşünüyormuş gibi.

"Siktir et," dedi sonunda, kayıtsız bir şekilde ellerini havaya kaldırarak. Gerçeği bilmek ister misiniz, Dedektif. . . gerçek gerçek mi?' 'Evet.'

'TAMAM. Umarım rahat oturuyorsundur.” Kendi şakasına güldü.

Seksen Dokuz

Sakin ve tamamen sakin görünen Kurtadam, kontrol masasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Birimimiz özenle seçilmişti" diye başladı. “Fakat mevcut askerlerden, Deniz Kuvvetlerine yeni katılan askerlerden, Ordu öğrencilerinden, Donanma Mühürlerinden ya da herhangi bir askeri gücümüze zaten dahil olan herhangi birinden özel olarak seçilmiş olanları kastetmiyorum. Kayıplardan seçilmişlerden bahsediyorum.'

Avcı kaşlarını çattı. 'Kayıplar mı?'

Eski asker, 'Hepimiz böyleydik' diye yanıtladı. 'Kaybolmuş ve çok çok kızgın. Hepimizin kaybedecek bir şeyi ve dünyayla hesaplaşması gereken bir hesabı vardı.” Hunter hâlâ emin görünmüyordu.

Kurtadam, 'On dört yaşında askere alındım' dedi. "Islahevinden." Güldü. 'İddiaya girerim ordumuzun bunu yaptığını bilmiyordunuz, değil mi?'

Hunter başını salladı. ‘Bunun farkında değildim. HAYIR.'

‘Annem hatırlayabildiğim kadarıyla uyuşturucu ve alkol bağımlılığıyla mücadele etti.’ Kurtadamın gözlerinde öfke ve üzüntü çarpıştı. “Yani, ailesini değil, kendi bağımlılığını desteklemek için – “ailesi” derken beni kastediyorum – fuhuşa yöneldi. Müşterilerinin çoğu Edison'da yaşadığımız bir apartman dairesinin ayakkabı kutusuna geliyordu. Orası benim geldiğim yer olan Fresno'da. Neyse, ben *nefret edilen* evde olmak. O adamların gelip gitmesini görmekten nefret ediyordum. Gülen yüzlerini görmekten nefret ediyordum.

Annemin yatak odasından çıkan sesleri duymaktan nefret ediyordum, o hayata dair her şeyden nefret ediyordum. . . o yer hakkında, bu yüzden zamanımın çoğunu ve büyümemin çoğunu Fresno'nun en tehlikeli mahallelerinden birinde sokaklarda geçirdim ve size şunu söyleyeyim Dedektif, ben kızgın bir çocuktum.' elini bir kez daha ağzına götürdü. ‘Polisle ilk karşılaşmam on iki yaşımda oldu.’ Tekrar omuz silkti. 'Eh, on bir buçuk, ama gerçekten kimin umrunda, değil mi? Bir mağazadan hırsızlık yaparken yakalandım. O andan itibaren sanki şekerci dükkânıymış gibi çocuk koğuşlarına girip çıkıyordum.'

Hunter, "Peki ya baban?" diye cesaret etti.

'Onunla hiç tanışmadım. Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum. Annemin bile kesin olarak bildiğini sanmıyorum.' Bu sözler açıkça ve sıfır duyguyla söylendi. “Kardeşler mi?” diye sordu Hunter. 'Kız kardeşler mi?'

‘Hayır.’ Kurtadam kendini işaret etti. ‘Çok büyük bir hata aptal annem için yeterliydi.’

Hunter pozisyonunu yeniden ayarlamaya çalıştı ama kolları sandalyenin arkalığının arkasına ve ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına bağlı olduğundan hareket aralığı çok sınırlıydı.

'On dört yaşındayken,' diye devam etti Kurtadam, 'yine ıslahevinde kısa bir süre görev yaparken, daha önce hiç görmediğim biri beni ziyaret etti.' Kıkırdadı. 'Kendisine Atlas adını verdi. İşte bu kadar. Soyadı yok. Çirkin bıyıklı ve ruhunuzun içini görebilen kaba siyah gözlere sahip, iri, kaslı bir adam. Bana söylediği ilk şey benim gibi yüzlerce çocukla tanıştığıydı; öfkeli, hayata küskün, onları en çok sevmesi gerekenler tarafından terk edilmiş çocuklar. Hayat dolu ama dolduracak hayatları olmayan çocuklar. Ya ailesi olmayan çocuklar ya da onları istemeyen bir aile. Her zaman çocuk yurtlarında kalan çocuklar. Bana bu on çocuktan dokuzunun kaçınılmaz olarak büyüyünce ağır suçlular haline geleceğini ve yirmi beş yaşına geldiklerinde ya ömür boyu hapiste kalacaklarını ya da yerin bir buçuk metre altında kalacaklarını söyledi.'

Hunter bunun çok doğru olduğunu biliyordu.

'Daha sonra bana başka bir istatistik olmak isteyip istemediğimi veya boktan hayatım hakkında bir şeyler yapmak isteyip istemediğimi

sordu; başkalarına yardım edecek ve hayat kurtaracak bir şey. . ., beni hiç kimseden birine dönüştürecek bir şey. . . bana bir aile verecek bir şey, her zaman istediğim ama hiçbir zaman sahip olmadığım bir aile.'

Hunter, Kurtadamın sesinde yeni bir ton yakaladı. Gurur gibi bir şey.

“Eh,” Kurtadam devam etti. Atlas iyi bir konuşmacıydı. Çok ikna edici bir şey. Tüm doğru tuşlara nasıl basılacağını biliyordu. Yavaş yavaş kendi mezarını kazan on dört yaşındaki bir çocuğa sanki reddedilenlerden biri değilmiş gibi hissettirmeyi biliyordu. O gün hayatımda önemli olduğumu hissettiğim ilk gündü. . . Bir hata olmadığımı hissettim. Ben de buna aşık oldum. Atlas'ın saçma konuşmasını satın aldım ve ertesi gün özel bir eğitim kampına gönderildim; beni ıslah evinden çıkardığı gün.'

Kurtadamın gözlerinde hâlâ öfkeli bir ateş yanıyordu ama artık farklı türden bir öfkeydi bu sefer acıyla doluydu.

'Benim sorunum şuydu' diye açıkladı, 'Bana öğrettiklerini sevdiğim için kendimi o çılgın eğitime verdim.' Durakladı ve özür dilercesine elini kaldırdı. ‘Hayır, bu doğru değil. BEN *sevilen* bana öğrettikleri şey: insanlara nasıl zarar verileceği. . . insanlar nasıl öldürülür. Bana hissettirdiklerini sevdim. Bana verdiği gücü sevdim.” Bu sefer etki yaratmak için tekrar durakladı. 'Ayrıca karşı casusluk, bilgisayarlar, patlayıcılar konusunda da eğitim aldık.
gözetim, sorgulamalar. . . adını sen koy. Neredeyse beş yıl boyunca bizi iliklerimize kadar çalıştırdılar. Bir günlük dinlenme değil. Haftanın yedi günü. Yılda elli iki hafta. Her gün on altı saat. Noel'de bile kimseye rahat vermezlerdi. Beş yıl sonra iyi yağlanmış ve itaatkar bir ölüm makinesiydim. Daha sonra görevler başladı: Kuveyt, İran, Irak, Somali, Haiti. . . hemen hemen her yerde. Hatta çatışma halinde olmadığımız ülkelere öldürme görevlerine bile gönderildik. Eminim siz de bunu bilmiyordunuz, değil mi Dedektif?'

Hunter bir kez daha başını salladı.

Kurtadam sağ elini boynunun arkasına masaj yapmak için kullandı. Hunter'a 'Yıllarca hiçbirimiz hiçbir emrimizi sorgulamadık' dedi. Yapmamamız için eğitildik. İlk günden itibaren herhangi bir

ülkeye, herhangi bir bölgeye gönderilmemizin ulusal güvenliğimize yönelik gerçek bir tehdidi ortadan kaldırmak için olduğuna inandırılarak beynimiz yıkandı. Komik olan şey, en başından beri bazılarının yanlış hissettirmesiydi. Neden tüm aileleri ortadan kaldırmak zorunda kaldık? Bu doğru görünmüyordu ama nedenini hiç sormadık. "Neden" kelime dağarcığımızın bir parçası değildi, ta ki görevlerimizden birinde bana bir kadına tecavüz etmem emredilene kadar.'

Kurtadam, Hunter'a hikayesini anlatmaya başladığından beri ilk kez dedektifle göz temasını kesti.

'Bu emir ya da nasıl verebilirim? "Güçlü öneri", sorgulama emirlerini çevreleyen oluşturduğum kalkanı bir şekilde kırdı. İşte o zaman nihayet şunu sordum: "Neden?" . .'

Kurtadam bir kez daha sessizliğe büründü. Bu özel olayın hatırasının eski askerin sinirini bozduğu açıktı.

"Bir cevap aldın mı?" diye sordu Hunter.

Kurtadam güldü. 'Evet. Onlara bir ders vermemiz gerektiği söylendi. "Onlar bize yapıyor, biz de onlara yapıyoruz." Hunter'ın kaşları neredeyse bilinçsizce çatıldı.

"Evet, biliyorum" dedi Kurtadam, Hunter'ın ifadesini okuyarak. 'Sonraki sorum şuydu: 'İranlı bir asker ne zaman bir Amerikan vatandaşına tecavüz etti? Bunun için emirlerimi sorgulamamam gerektiği dışında hiçbir yanıt alamadım.'

Hunter, "Ama sen yine de bu emre uymayı reddettin" dedi.
Kurtadam tekrar durakladı ve LAPD dedektifine bir kez daha baktı.
Kasvetli bir gülümsemeyle, "Günlükteki bölümü okudun," dedi.
Hunter bir kez başını salladı.

“Evet,” diye onayladı Kurtadam. “Reddettim.” Bir saniyeliğine duraksadı ve bakışları uzaklaştı. 'Çocukluk travmalarının zihninizi nasıl etkilediği komik, değil mi? Gözümü bile kırpmadan insanları öldürebilirim. Onları deşebilir, kafalarını kesebilir, muhtemelen hiç duymadığınız şekillerde işkence yapabilirim, onları ölümden kıl payı uzaklaştırabilirim ama yine de onları hayatta tutabilirim. . . ama yapacağım *tecavüz değil* herhangi biri.'

Kurtadam bu anıyı silip atmayı başarana kadar beş sessiz saniye

geçti.

“Her neyse, bazıları benim uymayı reddetmemle sorunların o zaman başladığını söyleyebilir ama mürettebatımızın diğer üyeleri, bazı görevlerimiz sırasında yapmamız emredilen bazı şeyleri çoktan fark etmeye başlamışlardı. Doğru hissettirmeyen şeyler. "Fark yaratacak bir şey" bağlamına uymayan şeyler. . . başkalarına yardım edecek ve hayat kurtaracak bir şey.” Başka bir affeder elini kaldırdı. 'Beni yanlış anlamayın, Dedektif. Ülkemizi defalarca kurtardığımızı ve vatandaşlarımızın güvenliğini savunduğumuzu kesin olarak biliyorum, ancak bazı görevlerimizin yalan olduğunu da kesin olarak biliyorum. . . ve büyük bir tane. Ülkemizin çıkarları veya ulusal güvenliğimiz adına hareket etmiyorduk. Bireylerin, siyasi partilerin, işletmelerin veya her ne olursa olsun çıkarları doğrultusunda hareket ediyorduk. . . Aslında pek bir fark yaratmadı çünkü bu zincirin tepesinde Amerikan tanrılarının en büyüğü vardı. En çok önemseyen tek tanrı Para tanrısıdır. Ama hepimiz iyi eğitilmiştik -ya da lobotomize mi demeliyim- çünkü görevlerimizin çoğunda işaretleri göremedik. Ve güvenin bana dedektif, işaretler oradaydı. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?' Güldü.

Hunter sessiz kaldı, bu yüzden Kurtadam devam etti.

'Bazı bireysel emirlerimiz hakkında şüphe duymaya başladıktan kısa bir süre sonra, tüm görevlerle ilgili şüpheler duymaya başladık ve bu sonun başlangıcıydı. On ay sonra birimimiz feshedildi ve parçalandı. Üç yüz elliden fazla görevi yalnızca iki kayıpla başarıyla yerine getirmiş olmamızın bir önemi yoktu. Hepimizin ülkemiz için kan dökmeye hazır olmamızın bir önemi yoktu. . . ülkemiz için öldürmek. . . vatanımız için canımızı vermek. Bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü iyi yağlanmış ve itaatkar ölüm makineleri artık o kadar iyi yağlanmış gibi görünmüyordu ve itaatimiz bazı çatlaklar göstermeye başlamıştı. Birliğimizin feshedilmesinin etkisi hepimiz için yıkıcı oldu. Olumsuz
çünkü yaptığımız işi çok seviyorduk ama gizli bir ekip olduğumuz için. İmkansız Görev, hatırladın mı?'

Hunter bundan sonra ne olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu.

Doksan

Kurtadam bir anlığına başka tarafa baktı, gözleri odaklanmamıştı. "Öyleyse" dedi ve dikkatini tekrar Hunter'a çevirdi. 'Birliğimizin sona ermesiyle birlikte, Amerikan topraklarına döndüğümüzde kendimizi, on dört yaşındayken bu kez içinde bulunduğumuz aile tarafından işe alındığımızda, atıldığımızda, reddedildiğimizde, terk edildiğimizde, ihanete uğradığımızda bulduk. hepsi o ilk günde söz verdi.'

Hunter eski askerin sesinde gerçek acıyı duydu.

'Ön cepheden çıktığınızda başınıza tuhaf şeyler gelmeye başlar. . . aklına."

Kurtadam kafatasının sağ tarafına vurmak için sağ işaret parmağını kullandı ama bunu o kadar sert yaptı ki sanki kendi kafasını bıçaklıyormuş gibi görünüyordu. 'Görevlerimiz boyunca, bu dünyadaki hiç kimsenin gerçekten hazırlıklı olmadığı şeyleri yaptık ve gördük; size şunu söyleyeyim Dedektif. . . o görüntüler, o kokular, o sesler, o dokular, hepsi. . . hepsinin kafanı sikmenin çok özel bir yolu var; zihnini, ruhunu yaralamanın özel bir yolu var.'

Kurtadam devam etmeden önce nefes almak için durdu.

'Özgürlük ülkesine döndüğümüzden birkaç ay sonra, bu zihinsel yaralar ortaya çıkmaya başladı ve bunlar herkesin beklediğinden çok çok daha derindi. Hepimiz. . . hepimiz kırılmıştık. Kırıldığımızı bilmiyorduk.'

Hunter, bir suikast timi ile ön saflarda yıllarca kalmanın insan zihnine ne gibi zararlar verebileceğini hayal bile edemiyordu.

'Çok yakında' dedi Kurtadam, 'ruh sağlığımızın durumuyla birlikte hepimizin hayatları kırılmaya başladı. Hepimiz TSSB belirtileri göstermeye başladık. Bir anda hafızam bozulmaya başladı, özellikle de son beş ila yedi yıl arasındaki kısa ve orta vadeli hafızam.' İşaret parmağını bir kez daha kafasına vurmak için kullandı, bu sefer o kadar da sert değildi. 'Bazı şeyleri unutuyorum. . . önemli şeyler. İnsanları da unutuyorum. . . ve yüzler, ancak bu tutarlı bir hafıza kaybı değil. Örneğin, belirli şeyleri hatırlayabiliyorum. . . diyelim üç yıl önce ama aynı döneme ait diğer şeyler tamamen silinmiş. Ancak ekibimin geri kalanıyla karşılaştırıldığında, bu benim için kolaydı.'

Hunter'ın sorusu basit bir baş hareketiyle soruldu.

Kurtadam, 'Josh'ta psikotik depresyon ve şiddetli anksiyete gelişti' diye açıkladı. 'Milo'da kronik depresyon ve bir tür panik bozukluğu gelişti. Stu'da ayrıca akut depresyon ve paranoya gelişti. Darren - bipolar olan. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?'

Hunter başını salladı.

‘Diğerlerini hatırlayamıyorum.’ Eski asker öfkeyle başını salladı. 'Yani, kim olduklarını hatırlayamıyorum. Yüzlerini hatırlayamıyorum. Onlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum.” Kendini toparlamak için bir saniye bekledi. 'Fazla bir şey istemedik, biliyor musun? Tek istediğimiz hükümetimizin, yani ordumuzun kendi başlarının çaresine bakmasıydı. . . olması gerektiği gibi. Bu ülke için yaptığımız onca şeyden sonra. . . Hayatlarımızı defalarca tehlikeye attıktan sonra tek istediğimiz terk edilmemekti ama biz bir hayalet takımıydık. Bizim birimimiz aslında hiçbir zaman var olmadı, hatırladın mı? Biz bireyler olarak hiçbir zaman gerçekte var olmadık.'

Kurtadam öfkeyle nefes verdi.

'Böylece uğruna ölmeye hazır olduğumuz ülkeye geri döndük ve hiçbir şeyimiz yoktu: işimiz yoktu. . . para yok. . . sağlık sigortası yok. . . yardım yok . . yardım yok . . hiçbir şey.” Hunter'ın sandalyesinin önündeki alanda volta atmaya başladı. “Dediğim gibi Dedektif, hepimiz kırılmıştık. . . Zihinlerimiz bu kadar çok ölüme, bu kadar acıya, bu kadar acıya maruz kalmaktan ve görmekten yaralanmış ve kırılmıştı. Hepimiz patlamayı bekleyen saatli bombalardık. Bunu biliyorlardı. Hükümetimiz bunu biliyordu ama hiçbirimizin umurunda değildi. Bizim patlamamıza izin vermek onlar için daha ucuz ve daha kolaydı.'

Öfke artık Kurtadamın hareketlerinde de açıkça görülüyordu; sıkılmış yumruklar, dudak ısırma, yüz ovuşturma.

‘Tek istediğimiz buradaki lanet şeytanlarla başa çıkma konusunda biraz yardımdı.’ Bir kez daha işaret parmağıyla kafasına sapladı. ‘Ve onlardan yüzlerce var. Ve her günün her saniyesinde üzerinize gelmeye devam ediyorlar. . . hiç durmadan.”

Hunter, "Ordudan konuşabileceğin kimse yok mu?" diye sordu. "Atlas denen adama ne dersin?"

Kurtadam güldü. 'Hiçbirimiz onu yıllardır görmemiştik. Hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz. Onun gerçek adını da asla öğrenemedik."

'Başka kimse yok mu?'

'Hayır. Ve inanın bana Dedektif, denedik. İmkansız Görev, hatırladın mı? Resmi olarak hiçbir zaman silahlı kuvvetlerin parçası bile olmadık. Orada
bize ait hiçbir kayıt yok." Kurtadam omuz silkti. 'Hükümetimizin yardımı olmadığı ve kendimize yetecek paramız olmadığı için çatırdamaya başladık.' Durdu ve yutkundu.

Josh ve Milo kendi kafalarını uçurdular. Stu, zihinsel sağlığının bozulması nedeniyle evliliğini kaybetti. İş bulamadı. Ailesini geçindirmeye gücü yetmezdi. Bu ne kadar aşağılayıcı ve küçük düşürücü, Dedektif? Kendi aileni doyuramamak."

Hunter yanıt vermedi ama ifadesi nasıl hissettiğini ele veriyordu. 'Karısı onu terk ettikten bir hafta sonra Stu kendini astı.'

Ağır nefes alma sırası Hunter'daydı.

'Ben de birkaç kez hayatımı sonlandırmaya bu kadar yaklaştım.' Eski asker başparmağını ve işaret parmağını kullanarak Hunter'a bir saç telinden daha büyük olmayan boşluğu gösterdi. 'En yakına geldiğim gün, kapımın çalınmasıyla kesintiye uğradım. Darren'dı bu. Acıyı gördüğünü biliyorum. . . gözlerimdeki umutsuzluk. İşte o zaman Dark Web'i önerdi. İlk başta şaka yaptığını düşündüm. Daha sonra bana ölen insanların fotoğraflarını ve videolarını satın alabileceğiniz birkaç site gösterdi. Bazıları hastalık nedeniyle, bazıları savaş sırasında, bazıları hastane yataklarında, bazıları tesadüfen araba, tren çarpması, uçurumdan düşme vb. gibi durumlarda filme alınmış veya fotoğraflanmıştır. Ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?'

Hunter bu sitelerden hiçbirini hiç görmemişti ama günümüz dünyasında bunların var olmasına şaşırmamıştı.

Kurtadam kıkırdadı. 'Dışarıdaki insanlar başkalarının ölmesini görmek için para ödüyorlar ve iyi para ödüyorlar. Bu ne kadar berbat bir şey, Dedektif? İtiraf etmeliyim ki şok olmuştum ve işte o zaman Darren bana bakıp şöyle dedi: "Ya ölümleri kişiye özel tasarlarsak?"

Tam o sırada Hunter sanki arktik bir patlamanın ensesine çarptığını ve omurgasından aşağı doğru indiğini hissetti. 'BİZ'. 'Farzedelim *Biz* kişiye özel ölümler mi?' Kurtadam yalnız hareket etmiyordu. Yanında başka biri daha vardı; Darren.

"Ve bu konuda ciddiydi," diye devam etti Kurtadam. ‘Çok ciddi.’ İki elini de ‘vazgeçiyorum’ hareketiyle kaldırdı. 'İlk başta bunun tam bir delilik olduğunu düşündüm. Darren'a "Para için Amerikan vatandaşlarını öldüremem" dedim. Onları yok etmeye değil, korumaya yemin ettim. Ben onların hayatını almak için değil, onlar için kendi hayatımı vermek üzere eğitildim. Ancak Darren'ın iddiama verdiği yanıt çok ikna ediciydi. Bana kendisinin ve takımımızdaki herkesin de öyle olduğunu söyledi. Bizim de yaptığımız tam olarak buydu. . . için

yıllar. Size söylediğim gibi Dedektif; üç yüz elliden fazla başarılı görev. Darren bana artık hatırlayamadığım birçok şey anlatmaya devam etti ama üzerimize düşeni yaptığımız konusunda ısrar etti. Yapmak üzere eğitildiğimiz şeyi yapmıştık. Bu ülkeyi ve vatandaşlarını koruduk ve o haklıydı Dedektif. Kurtardığımız hayatların sayısı hesaplanamaz. Bu gece yataklarında uyuyan, partnerleriyle sevişen, çocuklarını öpen, arkadaşlarıyla ve sevdikleriyle birlikte gülen binlerce Amerikan vatandaşı var. . . temelde tüm bunları yapabilmelerinin sebebinin bizim işimizi yapmamız ve bunu iyi yapmamız olduğunu bilmeden hayatlarını yaşıyorlar. İşimizi iyi yapmanın bize ne kazandırdığına bir bakın Dedektif. Tüm bu hayatları kurtarmanın bize neler getirdiğine bir bakın: Josh, Milo ve Stu. . . ölü. Düşmanlarımız tarafından değil, artık dayanamadıkları için kendi elleriyle öldürüldüler.' Kurtadam son birkaç kelimeyi bağırdı. "Onu tanımıyordunuz Dedektif ama Stu hiç kimseden ya da hiçbir şeyden korkmayan türden bir insandı." Bir gergedanla kafa kafaya gider ve muhtemelen onun kıçını tekmelerdi. Tanıdığım en komik adamdan bahsediyoruz ve çocuklarını doyurmak için bir somun ekmek almaya gücü yetmediği için kendini astı. Adalet bunun neresinde?”

Hunter, uğrunda ölmeye hazır oldukları ülke tarafından görmezden gelinen ve dışlanmış muamelesi gören eski askerler

hakkında benzer hikayeleri ilk kez duymuyordu.

'Darren ve ben' diye devam etti Kurtadam, 'biz zaten Josh, Milo ve Stu ile aynı yolda ilerliyorduk. Bunu biliyorum çünkü gözlerindeki çaresizliği de gördüm. . . benimki kadar yoğundu. O da benim gibi aynı karanlık düşüncelerle mücadele ediyordu.' Kurtadam durakladı ve nefes aldı. ‘Sonra Darren şöyle bir şey söyledi. . . iki seçeneğimiz vardı: yaşamakla meşgul olmak ya da ölmekle meşgul olmak ve bu beni düşündürdü, Dedektif. Binlerce Amerikalının hayatını kurtardık, peki ya ödeme olarak bunlardan birkaçını geri alsak? Bunu hak etmiştik. Bize borçlular. Bu ülkenin bize borcu var. Kendi hükümetimiz bize ihanet ettiğinde ne yapmamızı bekliyorlar?'

Kurtadam durakladı ve parmaklarının eklemlerini her iki elin avuçlarına çıtırdattı. Gözlerindeki bakış giderek uzaklaştı.

'O gün,' diye devam etti, 'Darren kapıma gelmeden hemen önce. Hayatıma son vermeye karar vermemin nedeni Los Angeles şehir merkezinde sokaklarda dolaşırken bu gazinin bir köşede yıkanmamış, yırtık kıyafetlerle, aç oturduğunu görmemdi. Elinde bir karton parçası vardı
şöyle bir şey söylüyordu: “Evsiz gazi. Sadece burada hayatta kalmaya çalışıyorum. Lütfen bana yardım edin. Verebileceğiniz her şey çok makbule geçer. Lütfen hükümetimin yaptığı gibi beni bir kenara atmayın. Tanrı seni korusun." O gün eve geldiğimde kafamdaki düşünce şuydu: Ne anlamı var? Sonum böyle olmaktansa ölmeyi tercih ederim. . . Darren kapıma gelmeseydi ben de öyle olurdum.” Kurtadam, Hunter'a omuz silkti. 'Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak zorunda değildim. Öldürmek, yapmak üzere eğitildiğim bir şey. . . yapmaya programlandığım şey. . . ve en iyi yaptığım şey. Bir konuda bu kadar iyi olduğunda – yani, *gerçekten iyi* bir şeyde – o zaman onu yapmaya devam edersiniz. Ve ben bunda harikaydım.'

Hunter, eski askerin gözlerinde gurur ve egonun Noel ışıkları gibi parladığını gördü; içindeki psikopatın narsist yanı kendini gösteriyordu.

Kurtadam, "Darren'ın Karanlık Ağ konusunda benden çok daha fazla deneyimi vardı" diye devam etti. 'İlk gün bana gösterdiği

sitelerden birini, fikri hakkında çok ince bir şekilde bir 'öneri' sunmak için kullandık.' Havaya tırnak işaretleri çizmek için parmağını kullandı. 'Bir gün içinde birisi bizimle iletişime geçti. Çok özel bir sohbet odasının oluşturulması önerildi."

Hunter, "Sesler," dedi.

"Sesler," diye doğruladı Kurtadam. 'Bir hafta içinde on tanesini aldık. Günlüğü o zaman, seslerden birinden ilk isteği aldığımızda başlatmalıydım ama o zamanlar bazı nedenlerden dolayı tüm bunlar gözümden kaçmıştı.'

Hunter, "Orada kaç kişi vardı?" diye sordu. 'Günlüğe başlamadan önce. . . kaç konu vardı?"

Kurtadam kıs kıs güldü. "Bunu hatırlayabileceğime gerçekten inanıyor musun?" Başını salladı. 'Hiçbir fikrim yok. Kesinlikle birkaç tane. Ama size söyleyebileceğim bir şey var Dedektif; askeri görevlerimiz boyunca, inanılmayacak kadar kötü bir şey gördüğümü düşündüm. Her türlü işkence. . . her türlü aşağılama ve aşağılama mümkün. . . ama yanılmışım. Seslerin istediği bazı şeyler, ön cephede gördüğüm veya yaptığım her şeyi doğrudan sudan çıkardı. . . eller aşağı.'

"Seslerin arkasındaki kişilerin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kurtadam güldü. "Dark Web'in ardındaki konsepti anlıyorsunuz, değil mi Dedektif?" Bunlar anonim insanlar, dünyanın her tarafına yayılmış çok zengin ve güçlü anonim insanlar. Onlar bizim bulmamızı istemedikleri sürece, onların kim olduğunu asla öğrenemeyeceğiz ve bana güvenin, Dedektif.

yapmazlar. Ama size şunu söyleyebilirim ki Darren hatalıydı. Bir somun ekmeğin parasını ödeyebilmek. . . kendisini ve ailesini besleyebilmek. . . bunların hiçbiri onu kurtaramadı. Bir buçuk yıl önce, en şiddetli depresif dönemlerinden birinde, Los Angeles şehir merkezinde bir binanın tepesinden atladı.'

Tam o sırada Hunter iki farklı duyguyla sarsıldı: ikinci bir katilin ortalıkta dolaşmadığını bilmenin verdiği rahatlık ve hükümetin ona gerekli izni vermemesi nedeniyle başka bir eski askerin kendi canına kıydığını öğrenmenin verdiği üzüntü. çaresizce ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği yardıma.

'Bildiğim kadarıyla' dedi Kurtadam, 'takımım dışında kalan tek kişi benim. Hepsi gitti. Düşmanımız tarafından değil defalarca savunduğumuz vatanımız tarafından öldürüldük. '

Oda bir an sessizliğe büründü. Hunter'ın hiçbir tepkisi yoktu. Artık kim olduğum ve neden öldürdüğüm hakkındaki gerçeği bildiğinize göre işimize geri dönmemiz gerekiyor, Dedektif. Kodlar. Onlara ihtiyacım var ve onlara şimdi ihtiyacım var.'

Hunter başını salladı. Angela'yı bırak, sana kodları vereceğim. Daha önce değil."

Kurtadam Hunter'a inanamayarak baktı.

'Sadece biraz sohbet ettik diye artık benimle pazarlık yapabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten mi?' Kontrol masasının üzerine bıraktığı yarı otomatik silahı aldı.

Hunter, "Onu bırakın, ben de size kodları vereceğim" dedi. 'Söz veriyorum.'

"Tamam." Kurtadam Hunter'a biraz alaycı bir tavırla başını salladı. 'Hayatının kodları. Adil bir ticarete benziyor. Bunu yapabiliriz. Ama önce bana bir iyilik yap, olur mu? Şuna bir bak.'

Konsolun üzerindeki bir düğmeye uzandı ve açtı.

Doksan Bir

Kontrol masasının hemen üzerindeki duvara monte edilen büyük bilgisayar monitörü canlandı. Bir görüntünün ekranda görünmesi bir saniyeden az sürdü.

Hunter'ın gözleri ona yöneldi ve göğsünü boş bir boşluk doldururken ellerinin arkasında sıkıştığını hissetti.

Resimde küçük bir odanın görünümü görülüyordu. Tıpkı içinde bulunduğu gibi duvarlar cüruf bloklarından, zemin ise masif betondan yapılmıştı. Duvarlardan birine metal çerçeveli tek kişilik bir yatak itilmişti.

Yatakta, bir insan topu şeklinde kıvrılmış, başını kollarının arasına sıkıştırmış, bacaklarını kucaklayan Angela Wood vardı. Hunter'ın onun o olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu.

Görüntü ekranda belirdiğinde Hunter, Angela'nın vücudunun kasılmadan önce hafifçe sarsıldığını gördü. Başını yarı şaşırmış bir

hareketle kollarından kaldırdı, sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve birkaç saniye boyunca odaya baktı. Bundan sonra başını kaldırıp doğrudan kameraya baktı. Gözleri kiraz kırmızısı ve şişmişti. Hunter odaya ve ardından kameraya bakışından iki sonuca varabildi: birincisi; oda muhtemelen o zamana kadar karanlıktaydı ve iki; Hücresindeki güvenlik kamerasının tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Kurtadam, Hunter'a, "Şu kapının hemen önünde," dedi, arkasındaki kapıyı işaret etmek için başparmağını sağ omzunun üzerinden geçirdi. Hunter tekrar, "Sana kodları vereceğim" dedi. 'Ama onun gitmesine izin vermelisin. Ona hiçbir faydan yok. Henüz yirmi bir yaşında. Küçük kardeşini kaybettikten sonra hayatını yeniden kurmaya çalışıyor.'

Hunter, Kurtadamın gözlerindeki şaşkınlığı gördüğü için durakladı. Onun bundan haberi yoktu. Hunter'ın ihtiyaç duyduğu açı bu olabilir; en azından Angela için.

'Angela'nın erkek kardeşi Shawn kaçırıldığında, tecavüze uğradığında ve öldürüldüğünde yalnızca on bir yaşındaydı.'

Hunter zamirler yerine isimler kullandı; bu onları insanlaştırdı. Kurtadamın içinde hala insanlık kalmışsa, Hunter'ın ona başvurması gerekiyordu, özellikle de Kurtadamın tecavüzle ilgili bir ahlaki kural önerisi varmış gibi göründüğü için. Hunter'a anlattığı hikaye bunu açıkça ortaya koyuyordu.

'Shawn'ın vahşice parçalanmış cesedi beş hafta sonra bulundu' diye açıkladı. Angela'yı mahvetti. Angela'nın ailesini de yok etti. Angela gerçekten sadece aklının parçalarını toplamaya çalışıyor. O, çaresizce kendini düzeltmeye çalışan kırık bir ruhtur. Tıpkı sen ve ekibindeki askerler gibi. Ona bunu yapması için bir şans ver.'

Kurtadam, “Hırsız olarak kendini düzeltmeye mi çalışıyor?” diye karşı çıktı. 'Yankesici mi? Bu harika.'

Geçimini internette cinayet satarak sağlayan adam şöyle diyor: Hunter düşündü ama bunu kendine sakladı.

Onun yerine "İnsanlar hata yapar" dedi. 'Hepimiz öyle yapıyoruz. Biz insanız. Zihin kederle karardığında, rasyonel düşünce bazen savaşı kaybeder ve insanlar hata yapar. Hiç kimse bundan kaçamaz.

İyileşme sürecinin bir parçası. Bizi çökerten bir kaybın ardından ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışan bir parçamız. Lütfen ona bir şans verin, hata yaptığını anlayacaktır. O iyi bir insan ama şu anda kendini kaybolmuş ve parçalanmış hissediyor. Kendini kırılmış hissediyor ama yolunu bulacağını biliyorum. Lütfen . . . Sana kodları vereceğim, bırak gitsin. Ona bir şans ver.'

Kurtadamın bakışları Hunter'ı tekrar incelerken yoğunlaştı. 'Madem onun hayatından bu kadar endişe ediyorsunuz' dedi, 'size bir şey sormama izin verin, Dedektif. Onun hayatı için kendi canını verir misin?" Önündeki adamı inceleme sırası Hunter'daydı. Ciddi miydi? Kurtadam elindeki silaha bakarken, "Onun için ölür müsün, Dedektif?" diye tekrar sordu. 'Eğer şu anda sana hayatını onunkiyle değiştirme şansını teklif etsem, kodları siktir et, geri kalan her şeyi siktir et. . . yapar mısın? Onun için burada, şu anda ölür müsün?'

Hunter'a daha ciddi olamayacağını söyleyen şey, eski askerin gözlerindeki kararlı bakıştı.

Eski asker, "Onun için ölür müydünüz, Dedektif?" Hunter, "Evet," diye yanıtladı; sesi sert, ses tonu iddialıydı. "Yapırdım." Kurtadam durakladı ve yarı otomatik silahının namlusuyla sol yanağını kaşıdı. "Yapacak mısın?" Emin misin?'

'Eğer benim hayatımı onunkiyle değiştirme konusunda ciddiysen...' . . o zaman evet,' Hunter cevabını yineledi.

'Yani onu serbest bırakırsam,' dedi Kurtadam, 'şu anda suratından vurabilir miyim?' Kolunu uzattı ve silahını Hunter'ın yüzüne doğrulttu. 'Kafanı uçurabilir miyim?'

'Önce onun gitmesine izin verirsen ve bir daha onun peşine düşmeyeceğine dair söz verirsen, o zaman evet, hayatımı onunkiyle değiştiririm.'

Kurtadamın gözleri Hunter'a doğru kısıldı. İki saniye sonra silah kolu gevşedi ve vücudunun yan tarafına doğru battı. "Neden?" diye sordu Kurtadam. 'Neden hiç tanımadığın biri için canını feda edesin ki? Merak ediyorum Dedektif. Endişesi samimi görünüyordu.

Hunter, bağlı kollarından ve bacaklarından yukarıya çıkıp boynunun dibinde bir düğüm halinde toplanan gerginliğin bir kısmını üzerinden atmayı başaramadı.

'Çünkü korumaya ve hizmet etmeye yemin ettim' diye açıkladı. 'Çünkü ben bu dünyada ondan çok daha uzun süredir yaşıyorum ve kendi hayatımı yaşadım. Şeytanlarımla savaştım. Bazılarıyla savaşı kazandım, bazılarıyla ise kaybettim. Angela hâlâ genç. Onun yaşayacak çok şeyi var. . . görülecek çok şey var. . . deneyimlenecek çok şey var. Hayatta bir şansı hak ediyor. Günlerimi ölümle, acıyla, acıyla ve kötülükle uğraşarak geçiriyorum. . . ve daha iyiye gitmeyen bir dünyada bunların hepsi kötü. Artık şefkatli ve anlayışlı olmayan bir dünya. Belki de yeterince yaşadım. Ve eğer pazarlık benden çok daha fazla yaşayacak şeyi olan birinin hayatını kurtarmaksa, o zaman bunun iyi bir takas olduğunu düşünüyorum.'

Hunter'ın ses tonundaki samimiyet Kurtadam'ı şaşırttı.

“Bu çok asil bir davranış, Dedektif.”

Hunter, "Aslında senden pek de farklı değil," diye ekledi. 'Siz bu ülkenin vatandaşları için canınızı vermeye hazırdınız. Tanımadığınız insanlar. Hiç tanışmadığınız insanlar. Hiç görmediğin insanlar.” Hunter başını salladı. 'Orada benden kilometrelerce öndeydin.'

Kurtadam, Hunter'ın sözleri üzerinde düşünürken başını salladı. "Harika bir konuşma Dedektif ve ben de "bıkmak"la ilgili kısmı tamamen anlıyorum. Ama eğer gerçekten o hırsız kaltak için ölmeye hazırsan o zaman sana bir sürprizim var.” Döndü ve kontrol masasındaki klavyeye bir komut yazdı.

Hunter'ın gözleri içgüdüsel olarak duvardaki monitöre kaydı ve gördüğü şey ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Monitördeki görüntü dört yönlü bir bölünmeye dönüştü; üst sırada iki görüntü ve altta iki görüntü, her biri ekranın dörtte birini kaplıyordu.

En üst sıradaki resimler Hunter'ın daha önce hiç görmediği iki kadını gösteriyordu. Angela'nın bulunduğu hücrenin aynısına hapsedildiler.

İlk resimdeki (sol üstteki) kadın yaklaşık yirmi beş yaşında görünüyordu ve uzun sarı saçları gevşek bir topuzla toplanmıştı. Sırtını kül bloklu duvara sertçe bastırmış ve dizlerini göğsüne bastırmış şekilde oturuyordu.

İkinci resimde (sağ üstte) kısa, kıvırcık siyah saçlı, Betty Boop stilinde, ilk resimdekinden birkaç yaş daha yaşlı görünen bir kadın

görülüyordu. Tıpkı Angela'nınki gibi kadının gözleri de kırmızı ve sert görünüyordu.

Alt sıradaki iki resim, sol altta boş bir hücreyi ve sağ altta Angela'nın hücresindeki sahneyi gösteriyordu. “Bu iki kadın kim?” diye sordu Hunter, dikkatini Kurtadam ile monitör arasında tenis oynarken.

'Kim oldukları önemli değil. Önemli olan bana bu kodları vermezsen hepsinin öleceğini anlaman.' Kurtadamın kolu tekrar kalktı ve silahını bir kez daha Hunter'ın kafasına doğrulttu. 'Şimdi, Dedektif.'

Hunter, Kurtadamın hatasına şaşırmıştı. Bu görüntüleri ona Hunter kodları verdikten sonra göstermeliydi, daha önce değil. "Hayır" dedi Kurtadam'ın bakışlarını koruyarak.

Eski asker inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. 'Üzgünüm?'

'Beni dinlemiyorsun. Hunter, onların hayatları karşılığında şifreleri değiştireceğim, dedi. 'Hepsini bırakın, size kodlarınızı vereceğim. . . Ve . . . hâlâ bana sahip olacaksın.”

Kurtadam kıkırdadı. “Sen inatçı bir orospu çocuğusun, değil mi?” Hunter'ın teklifini düşünürken çenesini kaşıdı. "Tamam" dedi uzun bir süre düşündükten sonra. 'Sen burada bekle. Hemen döneceğim.' Döndü ve arkasındaki metal kapıdan kontrol odasından çıktı.

Doksan İki

Kontrol odasından çıkmadan hemen önce Kurtadam, kontrol masasındaki klavyeye başka bir komut yazdı ve monitördeki görüntü yeniden değişti. Dörde bölünmüş ekrandan tek bir görüntüye geri döndü ama Angela Wood'u göstermiyordu. Bu sefer tüm ekran, 1 numaralı hücredeki sarışın kadının CCTV kamerasından gelen görüntülerle doldu.

Hunter, ekranda kadının gözlerini parlak ışıktan korumak için elini kullandığını, ardından tehlikeyi yeni algılamış küçük bir kuş gibi odanın etrafına baktığını, başını parça parça hareket ettirdiğini gördü. Gözleri yaşlarla doldu ve yatağın başucunda top şeklinde kıvrılıp iki elini dua eder gibi birleştirdi. Gözleri hücre kapısına doğru kayana kadar birkaç saniye geçti. Bir dakika sonra kapı itilerek açıldı ve

Kurtadam olay yerine girdi.

Kadın korku dolu gözlerle ona baktı ama sağ elinde tuttuğu silahı fark ettiğinde korku dehşete dönüştü. Kurtadam buz gibi bir bakışla kadını yere sabitledi ama hiçbir şey söylemedi; ne bir açıklama, ne öfkeli sözler, ne de merhametli sözler. Sadece silahını kaldırdı, kadının kafasına doğrulttu ve tetiğe bastı.

Hunter, kontrol odasındaki ekrandan, kurşunun alnının tam ortasına isabet ettiği sırada kadının kafasının neredeyse patladığını gördü. Sanki Kurtadam bir kutu kırmızı sprey boyayı sıkmış gibi kan havayı buğulandırdı. Kadının hemen arkasındaki duvar kan, kemik parçaları, deri, saç ve beyin dokusuyla lekelenmişti. Vücudu anında gevşedi. Hala kavuşturduğu elleriyle bir arada tuttuğu kolları kucağına düştü.

Hunter yüksek sesle, Hayır, diye bağırdı. 'Seni orospu çocuğu. *HAYIR*Kurtadam hücre kapısından geri adım attı, kapıyı arkasından kapattı ve kontrol odasına geri döndü. Orada kontrol masası klavyesine yeni bir komut yazdı ve büyük duvar monitöründeki görüntü bir kez daha değişti. Bu sefer ekran sadece ikiye bölündü; sol ve sağ. Soldaki resimde Betty Boop saç modeli olan kadın görülüyor. Sağdaki Angela Wood'u gösteriyordu.

“Onu neden öldürmek zorunda kaldın?” Hunter Kurtadam'a bağırdı. 'Neden?'

Kurtadam alaycı bir sırıtışla cevap verdi.

Hunter derin bir nefes aldı ve normalde asla yapmadığı bir şeyi yaptı; öfkenin vücuduna yayılmasına izin verdi.

Sesi öfkeden titreyerek tekrar “Onu neden öldürmek zorunda kaldın?” dedi.

“Çünkü benimle pazarlık yapmakta ısrar ediyorsunuz, Dedektif.” Öte yandan Kurtadamın sesi sakin ve hesaplıydı. Burada hiçbir gücünüzün olmadığını anlamayı reddediyor gibisiniz. Belki bu seni ikna eder.” Durdu ve silahını bir kez daha kontrol masasına koydu. 'O halde bunu tekrar deneyelim, olur mu? Kodlar, Dedektif.'

Hunter kendine hakim olmaya çalışırken gözlerini sımsıkı sıktı. 'Onu öldürmek zorunda değildin. O kimdi?”

"İşte yine başlıyoruz" dedi Kurtadam. Odaklanmanızı istiyorum Dedektif. Sarışın kadını unut. Kim olduğunu veya kaç yaşında olduğunu unutun. O gitti.” Ekranı işaret etti. ‘Ve eğer bana o kodları vermezsen aynı şey o ikisinin başına da gelecek.’

Hunter kaybetme oyunu oynuyordu ve bunu biliyordu ama içindeki polis hâlâ peşini bırakmıyordu. Angela'yı ve koyu saçlı kadını kurtarmaya çalışması gerekiyordu.

"Tamam" dedi. ‘Şifreler ve o ikisinin hayatım.’

Kurtadam az önce duyduklarına inanamamış gibi görünüyordu. 'Tanrım, hâlâ benimle pazarlık yapmaya çalışıyorsun. Deli misin? Gerçekten mi *istek* öldüler mi? Çünkü bu benim için sorun değil.' Döndü, silahını aldı ve metal kapıya doğru bir adım attı.

Hunter, Hayır, bekle, diye yalvardı. 'Lütfen beni dinleyin. Bu adil bir ticaret. Bire bir; koyu saçlı kadın için kodlar, Angela'nınki için benim hayatım.' Eski askerin kaşları beceriksizce havaya kalktı.

Hunter, "Bundan daha büyük bir uzlaşma isteyemezsiniz" diye ekledi. Kurtadamın bağ kurabileceği, anlayabileceği bir şeye başvurması gerektiğini biliyordu. . . Eski askerin bir zamanlar inandığı türden bir onur. 'Bunun için hayatıma son vermeye hazırım. Bu, sizin yıllar önce bu ülke için verdiğiniz tavizin aynısı. Bu en büyük fedakarlıktır. Bir yaşam için bir yaşam. Bu ülke için canınızı verirdiniz. . . bu ülkenin vatandaşları için. Onun için hayatımı veriyorum. Ve yine de kodları alacaksınız.'

Kurtadam silahının namlusuyla çenesini kaşırken dudakları ince bir çizgi çizdi.

Sonunda kabul etti. ‘Bana kodları ver ve ikisini de serbest bırakacağıma dair söz ver.’

"Hayır," diye karşı çıktı Hunter. ‘Bu böyle yürümez. Önce onları serbest bırakacaksın, sonra kodları alacaksın.'

"Bunun sorunu Dedektif," diye sertçe karşılık verdi Kurtadam, "nerede olduğunuzu bilmiyorsunuz." O halde sizi buradaki resme koyayım. Kesinlikle hiçbir yerin ortasındayız. Eğer kapıyı açıp onları dışarı çıkarsam fazla uzağa gidemezler çünkü buradan gidecek hiçbir yer yok. Buradan çıkmalarının tek yolu onları sakinleştirip geri dönüş yolunu bulabilecekleri bir yere bırakmam. Artık bir asker olarak bunu yapacağıma dair söz veriyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu. Alacağınız tek anlaşma bu. Günlüğümü geri aldığımda hırsız orospuyu serbest bırakacağımı söylediğimde bana güvenmen gerektiğini söylemiştim sana ve bunu yapardım. Elimde kalan tek şey sözüm. Bundan geri dönmeyeceğim ve bunu her zaman, her zaman onurlandıracağım.'

Kurtadamın sözlerinde samimiyet ve duygusal acının bir karışımı vardı.

Hunter seçeneklerini tarttı; gerçekte elinde yalnızca bir tane vardı.

Kurtadam, "Anlaşma bu," diye ısrar etti. 'Eğer almazsan o kapıdan içeri gireceğim ve siyah saçlı kadının kafasını uçuracağım. Koltuğunuzun rahatlığında hepsini izleyebilirsiniz.” Duvar monitörünü işaret etti. 'Sonra buraya geri döneceğim ve tüm bunları son bir kez deneyebiliriz.'

Hunter'ın dikkati yeniden ekrandaki iki kadına kaydı. Kurtadamın blöf yapmadığına hiç şüphesi yoktu. Hunter ona kodları vermeseydi, koyu saçlı kadını tereddüt etmeden öldürecekti. Buradan sonraki mantıklı hamle Angela'yı ve ardından Hunter'ı öldürmek olacaktır.

Kurtadam ayrıca Hunter'ın cep telefonuna da sahipti. Hunter öldükten sonra, Kurt Adam'ın sadece ne bulabileceğini görmek için Hunter'ın telefonuna girip kodları içeren fotoğrafı bulması mantıklıydı. "Kodlar, Dedektif."

Hunter bir an nefesini tuttu.

'Serbest bırakılacaklarına ve bir daha asla peşlerine düşmeyeceğine dair sana söz veriyorum.'

Kurtadam, Hunter'ın gözlerinin içine ölü gibi baktı. 'Söz veriyorum.'

Hunter'ın içinde bulunduğu zor durum göz önüne alındığında, kesinlikle yapabileceği başka bir şey yoktu. Hangi açıdan düşünürse düşünsün, onun için oyun bitmiş gibi görünüyordu.

Hunter derin bir nefes aldı ve konuşurken sesi neredeyse titriyordu. "Karanlık Web adresi..." diye başladı ama Kurtadam onun sözünü kesti. Kurtadam, kontrol masasındaki bilgisayara geri dönüp bir program ya da web sitesini açarak, "Web adresi ve oturum açma bilgileri hâlâ bende" dedi. Hunter nereden oturduğunu anlayamıyordu. ‘Onları düzenli olarak kullanıyorum. Diğer iki kod benim...” Kısa bir süre düşündü. 'Özel bir sigorta türü diyebilirim. Ve onlara şimdi ihtiyacım var, Dedektif.'

Hunter, dikte ederken gözlerini kapattı. ‘İlki – 122001FOBRhino.

Kurtadam klavyeye yazmadan önce bunu yazdı. Birkaç saniye sonra ince havaya gülümsedi. 'Fantastik. Sıradaki."15052004MNF-I,' dedi Hunter.

Kurtadam bir kez daha klavyeye yazmadan önce bunu yazdı. Memnun bir gülümseme daha.

"Şimdi bırakın gitsinler" dedi Hunter. “Bana söz verdin.” “Verdim,” diye kabul etti Kurtadam. 'Ve bunu onurlandıracağım ama önce ölmen gerekiyor. Anlaşma buydu, değil mi? Koyu saçlı kadının ve hırsız kaltağın hayatının kodları.'

Avcı sessiz kaldı.

Kurtadam silahını aldı.

'Sen iyi bir adamsın Dedektif. Onurunuz ve dürüstlüğünüz var, bu bugünlerde oldukça nadir görülen bir şey. Orduya katılmalıydın. Mükemmel bir asker olurdun. Maalesef bu sefer sizden daha iyi biriyle karşılaştınız. . . aslında senden çok daha iyi ve içinde yaşadığımız bu boktan dünyada, mesele en güçlü olanın hayatta kalmasıdır.' Kurtadam kolunu uzattı ve Hunter'ın alnına nişan aldı. 'Güle güle, Dedektif.'

Hunter'ın vücudundaki her şey boğucu bir düğüm haline gelmişti ama o hâlâ eski askerin bakışlarını koruyordu. Gözlerini kapatıp

ölümünü beklemeyecekti. Kurtadam'a bu tatmini yaşatmazdı.

Hunter, Kurtadam'ın parmağının P228'inin tetiğinde sıkılaştığını gördü ve birdenbire bilinçaltı, gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti: *bu sefer senden daha iyi biriyle karşılaştın. . . aslında senden çok daha iyi*.

İşte yine oradaydı; eski askerin egosu. . . içindeki psikopatın narsist tarafı içeriden bir yerden bağırıyor.

Hunter daha önce pek çok benzer vakayı incelemiş ve ele almıştı. Narsist bir kişinin zihninin nasıl çalıştığını anladı. Onu nasıl zorlayacağını biliyordu.

Hunter'ın sonraki sözleri neredeyse istemsizce dudaklarından döküldü ve bilinçaltı onları tükürdü.

'Evet yaptılar' dedi. 'Daha da iyi.'

Doksan üç

Elinde silahı Avcı'nın kafasına doğrultmuş olan Kurtadam, dedektifin sözleri kulaklarına ulaştığında kaşlarını çattı.

'Neydi o?'

“Daha önce bana polis akademisinin bana senin gibi ateş etmeyi öğretip öğretmediğini sormuştun. Bunu hatırlıyor musun?'

“Evet,” eski askerin tetiği tutuşu biraz gevşedi. Hunter, "Eh, benim cevabım bu," dedi. ‘Evet yaptılar. Senden bile daha iyi.”

Kurtadamın dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. 'Bunu yapmayın, Dedektif. Bu utanç verici.”

'Nedir?'

'Sen, kamışlara tutunuyorsun. O *öyle* utandırıcı. Öleceğini biliyorsun. Bundan kurtuluşunuzun olmadığını biliyorsunuz. Ne yapmaya çalışıyorsun, kaçınılmaz olanı uzatmaya mı çalışıyorsun? Neden?'

Hunter, "Neye inanmak istiyorsan ona inan," dedi. ‘Ama tabancayla senden daha iyi bir nişancıyım.’

Kurtadamın kahkahası samimiydi. “Bu çok cesur bir ifade, Dedektif. Beni ateş ederken gördün, değil mi?'

Hunter, "Evet, yaptım" diye yanıtladı. 'Sen *öyle* iyi. Buna hiç şüphe yok. Ama daha iyiyim. Bana bir silah ver, sana göstereyim.'

Animasyonlu bir kahkaha daha. 'Ama tabii ki sana bir silah vereyim. Bir saniye bekle."

Kurtadam silahını indirdi, döndü ve sanki köşedeki kilitli dolaba gidiyormuş gibi yaptı ama iki adım sonra durdu. 'Ah evet özür dilerim unuttum. Sana silah verememem çünkü verebilirsin *vur beni*. Haydi Dedektif, kendinizi utandırmayı bırakın. Yalvarma. Bunu daha fazla geciktirmenin ne anlamı var? Söylediğin gibi sen bu dünyada o sürtükten çok daha uzun süredir yaşıyorsun. Hayatını yaşadın. Şeytanlarınla savaştın. Biraz kazandın, biraz kaybettin. Bugün bu iblis kazandı. Kurtadamın başparmağı kendisini işaret etti.

Hunter'ın bununla nereye varacağı konusunda gerçek bir fikri yoktu. Kimse onun için gelmiyordu ama ne yapması gerektiğini anlamıştı.

İnsanların sahip olduğu en temel hayvani içgüdü, hayatta kalma içgüdüsüdür. Vücut yaşam mücadelesini kaybetmek üzere olduğunu anladığında bir nevi hiper moda girer. Rasyonel düşünce pencereden dışarı çıkar ve

Beyin her yere, kaslara, akciğerlere, kalbe, beyne umutsuz 'daha sıkı savaş' sinyalleri göndermeye başlar. Bu sinyallerin her şeye süper güç veren bir ortağı, adrenalin vardır. Kaslar güçlenir, akciğerler normalden daha fazla oksijen alabilir. . . ve benzeri. Beden yaşayan bir organizma olarak ne olursa olsun yaşamak ister. Hunter'ın vücudu bağlıydı, bu yüzden mücadeleyi beyni verdi.

Hunter, "Sanırım kendini utandırmaktan korkan sensin" dedi. 'Bunda en iyisi, bunda en iyisi olduğunu söyleyip duruyorsun. . . ama gerçek şu ki, yanıldığının kanıtlanmasından korkuyorsun, değil mi?' 'Ah, öyle mi düşünüyorsun?'

'Çok açık değil mi? Ve bu durumda senden daha iyi ateş edebileceğimi biliyorum."

Kurtadam Hunter'a gülümsedi. "Peki bunu nasıl kanıtlamak istersiniz, Dedektif?" Bizi atış poligonuna mı götüreyim?' 'Bunda bir sakınca görmüyorum' dedi Hunter. 'Ya da dışarı çıkıp teneke kutulara, bira şişelerine, ne istersen ona ateş edebiliriz. Neyi seçersen seç, seni yine de yeneceğim.'

Hunter'ın beyni umutsuzluğa kapılıyordu.

'Ya da istersen birbirimize ateş edebiliriz.' Hunter'ın bu önerisine kendisi bile şaşırdı ama yüzündeki ifadeyi bozmadı.

Bu öneri eski askeri durdurdu. Gülümsemesi dudaklarından kayboldu ve bakışları önündeki dedektifi inceledi.

Hunter bunun kulağa çılgınca bir fikir gibi geldiğini biliyordu ama her şey böyle devam ederse yine de ölecekti. Savaşarak ölsek de olur.

'Eski Batı düello tarzı' diye ekledi. Çaresizlik bir kez daha rasyonel düşünceye ağır bastı. 'Her biri tek bir tur. Kazanan hepsini alır.'

Hunter, gözlerindeki ifadeden Kurtadamın içindeki narsistin bu fikirle ciddi şekilde oynadığını söyleyebilirdi. Tekrar itti. 'Hayatını riske atmaktan korkuyor musun?'

Kurtadam nefes verdi ve Hunter'a gözlerini kıstı. 'Bunu yaparız ve anlaşma iptal olur. Seni öldürdükten sonra - çünkü öyle olacak - onları serbest bırakmayacağım.' Bir kez daha monitörü işaret etti. 'Ya seni öldürdükten hemen sonra onları öldüreceğim ya da çığlıklar içinde ve acı içinde ölecekleri seslere satacağım. Bu senin için sorun değil mi?'

Hunter midesindeki çukurun genişleyerek bir kara deliğe dönüştüğünü hissetti.

'Seni şimdi öldürüyorum' diye devam etti Kurtadam, 'söz verdiğim gibi serbest kalacaklar. Öleceksin ama iki hayat kurtarmış olacaktın. Çok
Bir LAPD dedektifi olarak onurlu son hareket. Seni bir “düelloda” öldürürüm ve ikisi de ölür. Onları da öldürmek istediğinizden emin misiniz Dedektif? Çünkü bu bir kumar olmayacak. Benimle yüz yüze çatışmada hiç şansın yok.'

Kurtadamın haklı olduğu bir nokta vardı; ya iki hayat kurtaracaktı ya da üçüyle kumar oynayacaktı. Hunter, sorunun onun zihninde olduğunu düşündü: *ikisi birden* Denklemin tarafları bir kumardı. Eski askerin ona 'söz' vermesi dışında Kurtadam'ın onları serbest bırakacağına dair hiçbir garantisi yoktu. Bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyebilir, ama öyle olsa bile, Kurtadam sözüne sadık kalsa ve Angela ile diğer rehineyi serbest bıraksa ve bir daha hiçbirinin

peşine düşmese bile. . . yine de başkalarının peşine düşer, onları kaçırır ve sonra onları seslere satardı. Hunter olaya ne açıdan bakarsa baksın, uzun vadede bu kötü bir anlaşmaydı.

Kendine güvenmeye karar verdi..

Hunter, "Sanırım bunu göreceğiz," diye yanıtladı.

Kurtadam dudaklarında yine geniş bir gülümsemeyle kontrol masasının sağındaki metal dolaba doğru yürüdü ve cebinden çıkardığı anahtarı kullanarak dolabın kilidini açtı.

Hunter, Kurtadam'ın dolabın içindeki bir şeye uzandığını gördü ama ne olduğunu anlayamadı çünkü Kurtadam'ın vücudu görüşünü engelliyordu. 'Senden hoşlanıyorum Dedektif Hunter. Savaşarak pes etmek istemen hoşuma gidiyor. Seni suçlayamam. Ben de aynısını yapardım. Dediğim gibi gerçekten askere gitmeliydin.'

Eski asker, Hunter'la yüzleşmek için döndüğünde, sonunda Kurtadam'ın kilitli dolaptan ne aldığını görebildi: bir Ruger SR22 tabancası. ‘Ve bunu nasıl yapabileceğimizi biliyorum.’

Kurtadam yeni silahı kontrol masasına koydu ve dolaba geri döndü ve orada başka bir şeye uzandı. Bu kez eline Kevlar balistik yeleği aldı ve giydi.

Hunter'ın tüm yüzü kocaman bir soru işaretine dönüştü.

Eski asker yeleği giydikten sonra kontrol masasının üzerindeki tabancaya uzandı. SR22, daha önce elinde tuttuğu 9 mm Sig Sauer P228'den çok daha kompakttı.

'Bu bir Ruger SR22' diye açıkladı. “Eminim daha önce görmüşsündür.” Silahtaki bir düğmeye bastı ve şarjörünü çıkardı. ‘On mermi.’ Başparmağıyla şarjördeki tüm mermileri çıkarmaya başladı.

Dokuz tanesini çıkardı ve sadece birini yerinde bırakarak durdu. O Hunter'ın ne yaptığını gördüğünden emin oldu. Daha sonra şarjörü tekrar silaha yerleştirdi ve o tek mermiyi odaya yerleştirdi. “Eminim ki 22 kalibrelik bir merminin vereceği hasarın çok az olduğunu açıklamama gerek yok, özellikle de bunun gibi bir şeyle karşılaştırıldığında.” Kurtadam bir kez daha Hunter'a P228'ini gösterdi. '9 mm'lik bir merminin aksine, 22 kalibrelik bir mermi size doğru gelen düşmanı durduramaz, yeterince güçlü değildir. . . Tabii o mermi hayati bir organa mükemmel bir şekilde çarpmadıysa.” İşaret

parmağıyla önce kalbini, sonra da alnını işaret etti. “Eh,” diye devam etti Kurtadam. ‘Gördüğünüz gibi kalbim balistik bir yelekle korunuyor, dolayısıyla vücudumun açıkta kalan tek hayati kısmı başım.’ Tekrar işaret etti. “Demek bu iş böyle ilerleyecek, Dedektif. Ellerinizden birini, yani atış yapan elinizi çözeceğim ve size Ruger SR22'yi vereceğim. Gördüğünüz gibi fişek yatağında tek mermi var, şarjörde yok, bu da size hedefi vurmak için tek şans veriyor. Tam burası.” İşaret parmağı bir kez daha alnının ortasını işaret etti. 'Beni durdurmanın tek yolu bu, Dedektif. Beynime giren 22 kalibrelik bir kurşun beni durdurur. Vücudumun herhangi bir yerinde 22 kalibrelik bir kurşun var. . Omuz silkti.

Hunter kesinlikle balistik yeleği tahmin etmemişti.

'O halde oyunun kurallarına devam edelim. Sen tek odacıklı mermiye sahip Ruger SR22'ye sahip olacaksın ve benim de kendi 9 mm'lik Sig Sauer P228'im olacak.' Kurtadam bir kez daha Hunter'a silahını gösterdi. 'Şimdi bilmeniz gereken şey, klibimin genişleyen turlar içerdiğidir. Bu yüzden sarışın kadının kafası karpuz gibi patladı.”

Hunter nefesini verdi.

Genişleyen mermiler, çarpma anında bazen orijinal çapın iki katına kadar genişleyecek şekilde tasarlanmış mermilerdi. Bu gerçekleştiğinde mermi yavaşladı ve kinetik enerjisinin büyük bir kısmı hedefe aktarıldı, bu da çok daha büyük bir yaraya ve dolayısıyla normal bir mermiye göre çok daha fazla hasara neden oldu. Genişleyen mermiler piyasada bulunan en ölümcül mühimmat türüydü.

"Öyleyse" Kurtadam oyunun kurallarını anlatmaya devam etti. ‘Kollar vücudumuzun yanlarında.’ diye gösterdi. 'Bize üçe kadar sayacağım. Durumu eşitlemek için, mümkün olduğu kadar hareketsiz oturacağıma söz veriyorum. Sayımda ateş ediyoruz.'

Hunter, "Sayımdan önce ateş etmeyeceğin konusunda sana güvenmem mi gerekiyor?" diye sordu.

‘Güvenmem mi gerekiyor? *Sen* O *Sen* Sayımdan önce ateş etmeyecek misin?' Kurtadam soruyu doğrudan Hunter'a yöneltti. “Ayrıca elinizde bir silah da olacak, Dedektif.”

Avcı sessiz kaldı.

"Unutma," diye devam etti Kurtadam. “Silahında tek mermi var ve oldukça ağır bir sandalyeye bağlısın, bu yüzden beni yaralamayı ve sonra yardım çağırmayı düşünme.” Dikkatsizce başını salladı. 'Olmayacak. 22 kalibrelik bir mermi beni durduramaz.'

Kurtadam, Hunter'dan aldığı Heckler ve Koch Mark 23 tabancasını kontrol masasına koydu. Hunter'ın ulaşamayacağı kadar uzaktı ama ona yalnızca bir kol mesafesi uzaklıktaydı.

"Bunu, aklınıza bir fikir gelmesin ve silahı elimden almaya çalışmamanız için yapıyorum Dedektif," diye devam etti. 'Unutma, o sandalyeye bağlısın. Sadece atış kolunuz serbest kalacak. Yaralı olsam da olmasam da, yine de silahına uzanıp sen bana ulaşmadan işi bitirebileceğim. Ve evet, iki elimle de ateş edebiliyorum. Yaralamak için ateş etmeyi seçersen bu senin ayrıcalığın ama üçe kadar saydığımda sana söz veriyorum öldürmek için ateş edeceğim ve bu sefer *irade* kafanı üfle vücudundan temizle. Bundan sonra, söylediğim gibi, ya o ikisini orada öldüreceğim, ya da onları seslere satacağım.'

Durdu ve Hunter'a gülümsedi.

‘Peki bunu gerçekten yapıyor muyuz?’

Hunter artık geri dönemeyeceğini biliyordu.

Doksan Dört

Kurtadam sakin bir şekilde SR22'yi ve balistik yeleği aldığı aynı dolaba geri döndü; keskin, paslanmaz çelik bir bıçak aldı ve Hunter'ın sandalyesine doğru yürüdü.

Sessiz ve gergin bir Avcıya, "Şimdi atış yapan kolunu serbest bırakacağım ve silahı sana vereceğim" dedi. 'Silahlarımız sandalyelerimizin yanında karşılıklı oturacağız. Üçe kadar sayınca kollarımızı kaldırıyoruz ve ateş ediyoruz. İşte bu. Basit. Dediğin gibi, Eski Batı tarzı bir düello.” Hunter'ın gömleğinin önünü kaldırdı.

“Hey, ne yapıyorsun?” diye sordu Hunter, gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmış halde. Rahatlayın, Dedektif. Sen benim tipim değilsin.'
Kurtadam, Ruger SR22 tabancasını Hunter'ın pantolonunun önüne kaydırdı. 'Üçe kadar saymadan ateş etmeyeceğime dair söz

veriyorum. Sizin de aynısını yapacağınıza inanıyorum ama ben hızlıyım ve gözlerim çok keskin, bu yüzden sayım bitmeden kolunuzda en ufak bir hareket fark edersem, sırtının küçük kısmından ateş edeceğim.' Kurtadam Sig Sauer P228'ini aldı ve Hunter'a gösterdi. 'Bunu beyler gibi yapalım, olur mu?'

Hunter, Kurtadamın kendisinden bir beyefendi olarak bahsettiğine zorlukla inanabiliyordu.

Kurtadam sandalyenin arkasına doğru gitti.

SNICK.

Hunter'ın sağ kolunu sandalyeye bağlayan fermuarı

kesti. SNICK.

Hunter'ın sağ bileğini sol bileğine bağlayan fermuarı kesti. Her iki bacağı gibi sol kolu da hâlâ sandalyeye fermuarla bağlıydı. Sağ kolu serbest kalan Hunter, kan dolaşımını normale döndürmek için kolunu birkaç kez uzatıp kıvırdı. Aynısını parmaklarıyla da yaptı.

Eski asker, Hunter'la yüzleşmek için tekrar sandalyeye dönerken, "Evet," dedi; P228'i sağ elinde sıkıca tutuyordu ve LAPD Dedektifini hedef alıyordu. 'Biraz hareket ettir. Kan pompalamasını sağla. Bekleyeceğim.'

Silahı hâlâ Hunter'a doğrultulmuş halde, yaklaşık sekiz adım ötedeki sandalyesine ulaşana kadar geriye doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra “Hazır mısınız Dedektif?” diye sordu. Hunter beynine ve vücuduna adrenalin hücum ederken nefes verdi. Hazır olsa da olmasa da Kurtadamın daha fazla beklemeyeceğini biliyordu. Bir kez daha gözlerini kilitlediler.

Kurtadam, "Artık silahına uzanabilirsin" dedi.

Hunter gömleğini kaldırdı ve parmaklarını Ruger SR22'nin sapına doladı.

'Şimdi sakin olun, Dedektif. Ani hareketler yok. Yanlış okuyup seni zamanından önce vurmamı istemezsin değil mi?” Hunter yavaşça silahı aldı ve elindeki ağırlığını hissetti. Boş dergi onu oldukça hafifleştirdi.

'Güzel, şimdi kolunu sandalyenin kenarına bırak. Mermi zaten odacıklı, hatırladın mı?'

Hunter'ın kolu sandalyenin yanına düştü ve işaret parmağı silahın tetiğinin üzerinde kıvrıldı. Göğsünün içinde, midesinde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop salınırken, kalbi kendi davul solosunu çalmaya başladı.

Kurtadam başını salladı ve kolunun sandalyenin yan tarafına düşmesine izin verdi.

"İşte bu, Dedektif Hunter" dedi. Sesi huzurlu ve kabul ediciydi.

Hunter bakışlarını Kurtadamın yüzüne sabitledi. Ve bu onu şaşırttı. Eski askerin belirgin bir ifadesi yoktu. Öfke yok. . . yazık yok. . . pişmanlık yok. . . Hiçbir şey. Hunter önümüzdeki birkaç saniye içinde ya ölecek ya da birini öldürecek olan bir adama bakıyordu ve sanki kendine bir kase mısır gevreği dolduracakmış gibi davranıyordu. Ayrıca tehlikeye karşı hiçbir psikolojik tepkisi yokmuş gibi görünüyordu. Gözbebeklerinin genişlemesi, ten rengi ve nefes alması tamamen aynı kaldı.

“Tamam,” dedi Kurtadam, Hunter'a tek bir baş işareti yaparak.

'Haydi şunu yapalım.' Hunter'ın göğsünde bulunana ikinci bir davul seti katıldı. 'Üçte. Ve sana kimin en iyi olduğunu göstereceğim.'

Hunter burnundan nefes aldı ve çok ani bir hareket yapmadan mümkün olduğu kadar çok oksijen almaya çalıştı. Gözleri eski askerin üzerinden ayrılmıyordu.

'Bir.'

Kurtadamın yüz ifadesi kesinlikle hareketsizdi, kolu sandalyenin yanında ölü bir uzuv gibiydi.

Hunter, eski askerin gerçekten sözüne sadık kalıp kalmayacağını, yoksa silahını üç yerine ikiye kadar sayarak mı ateşleyeceğini merak etti. Bu beklenti Hunter'ın kolundan aşağı bir ürperti göndermekle tehdit etti ama o buna karşı var gücüyle savaştı. Şu anda ihtiyacı olan son şey titreyen bir kol olurdu.

'İki.'

Kurtadamdan kesinlikle hiçbir hareket yok. Nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu.

Hunter'ın parmağı SR22 tetiğinin etrafında rahatça hareket etti.

Sayı “üç”e ulaştığında omuzlarını gevşetti ve ağzından nefes verdi.

Bir anda her iki atış kolu da havaya kalktı.

İçlerinden yalnızca biri silahını ateşlemeyi başardı.

Doksan Beş

Birkaç dakika önce.

Kendisine iki patlama gibi gelen iki silah sesini duyduktan sonra Angela Wood küçük hücrede volta atmaya başlamıştı.

'Orada neler oluyor?' diye sordu kül bloklu duvarlarda yankılanacak kadar yüksek, ama tavandaki fıskiyeleri çalıştırmayacak kadar da sessiz bir sesle.

Angela tüm vücudunun altında titrediğini hissedebiliyordu. Ağzı çöl gibi kurudu ve nefes almakta zorlandı. Ona göre hücre duvarları sanki yumruk haline gelmiş parmaklar gibi etrafını sarıyormuş gibi hissetti. Ne olacağını tam olarak biliyordu çünkü daha önce birkaç kez böyle hissetmişti; bunlar panik atağın belirtileriydi.

'HAYIR . . . lütfen yapma” diye yalvardı bedenine ve beynine. 'Şu anda buna ihtiyacım yok. Artık buna gerçekten ihtiyacım yok.'

Gözlerini sımsıkı sıktı ve nefesine konsantre olmak için elinden geleni yaptı, tamamen kontrolden çıkmadan nefesini sakinleştirmeye çalıştı. 'Nefes al, Angie,' diye fısıldadı kendi kendine. 'Uzun, derin nefesler, kısa nefesler değil.'

Bir zamanlar bir doktorun ona yapmasını söylediği şey buydu.

Angela'nın birkaç dakikasını aldı ama egzersiz işe yaradı ve nefesini kontrol altına almayı ve panik atağı onu ele geçirmeden durdurmayı başardı.

Nefesi düzene girdiğinde, hücresinin dışında bir yerde kapanan bir kapının sesini ve ardından ayak seslerini duydu.

Hücresinin kapısına yaklaşmadan önce, “Ne oluyor?” diye fısıldadı. Yapmak istediği tam olarak bu olsa da, buna kulak vermemesi gerektiğini biliyordu.

"Merhaba?" diye tereddütlü bir sesle seslendi. “Orada kimse var mı?” Cevap alamadı.

Tekrar denedi.

Hiç bir şey.

Angela kapıya dokunmadan mümkün olduğu kadar yaklaştı. Bir kez daha seslenmek üzereyken bir şey onu yumrukladı.

PAT!

Üçüncü bir silah sesi ama bu sefer sanki önceki ikisine göre çok daha yakından gelmiş gibiydi. Pratik olarak, kapısının hemen dışında. Ses o kadar yüksekti ki tavandan buz gibi su yağmaya başladı.

Korku Angela'ya hızlı tren gibi çarptı ve Angela hızla kapıdan geri çekildi.

'Bir sorun var' diye düşündü. 'Burada ciddi bir terslik var.' İşte o zaman aklına tamamen yeni bir düşünce dizisi girdi ve neredeyse kalbinin durmasına neden oldu.

Ya tek ben değilsem? Ya bunun gibi hücrelere kilitlenmiş başka rehineleri varsa? Ya kızgınsa ve onları teker teker öldürüyorsa? Peki ya sıradaki ben olursam?

Angela düşünmeye çalıştı ama şaşkın beyni yanlış

ateşlemeye devam etti. Tavan fıskiyeleri nihayet durdu, ama

olduğu gibi. . . PAT!

Dördüncü atış.

Bu, tavandaki fıskiyeleri yeniden etkinleştirmedi ama Angela'nın kalbinin tekrar aşırı hızlanmasına yol açtı.

Angela, yatağa geri dönerken kendi kendine, "Burada oturup bu psikopatın gelip beni öldürmesini bekleyeceksem ne kötü," dedi. 'Ben bu şekilde dışarı çıkmayacağım. Eğer düşersem, kahrolası bir kavgayla batacağım.'

Yüzü kapıya dönük olan Angela defans pozisyonuna geçti; vücudu öne eğildi, sol bacak önde, sağ bacak arkada, içinde kalan tüm güçle tüm vücudunu ileri itmeye hazırdı.

"Buraya girmenin tek yolu şu kapıdan geçmek, seni hasta orospu çocuğu," dedi mırıldanarak, kendini toparlamak için derin nefesler alırken. 'Ve o kapı açılır açılmaz, gök gürültüsü gibi sana doğru geliyorum. Beni öldürebilirsin ama gitmeden önce kaburgalarını kıracağım.'

Angela, kapı ile beton zemin arasındaki küçük aralıktan iki koyu

gölgenin belirdiğini gördü; ayaklar. Birisi hücresine doğru yürüdü. 'İşte başlıyoruz.'

Kilide bir anahtar takıldı.

Angela parmaklarını yumruk haline getirdi.

Kapının kilidi açıldı ve Angela insan güllesi gibi ileri fırladı.

Doksan Altı

Saniyenin onda yedisi; Avcı ile Kurtadam arasındaki düello bu kadar sürdü.

İkisinin de kolları roket gibi havaya fırladı ama geri sayım başlamadan önce bile Kurtadam kazanacağını biliyordu.

Hunter'ın silahı kendisininkinden çok daha hafifti ve Kurtadam bunun Hunter'a avantaj sağladığını biliyordu ama yine de 9 mm'lik silahının Hunter'ın 22 kalibrelik tabancasına karşı gücü ona çok daha büyük bir avantaj sağlıyordu.

Tıpkı Kurt Adam'ın açıkladığı gibi, Hunter'ın onu durdurabilmesinin tek yolu, Hunter'ın tek kurşununun tam alnına isabet etmesiydi. Mermi onu durdurmak için kafatasını ve ardından beynini delmek zorunda kaldı. . . ve sorun da buydu. Sekiz adımlık mesafeden bile Hunter'ın hedefini vurmayı hedeflemesi gerekirken Kurtadam'ın bunu yapması gerekmiyordu. Genişleyen mermisi, çarptığı her yerde (mide, göğüs, kol, bacak, kafa) çok büyük hasara neden olacaktı. . . gerçekten önemli değildi. Kurtadamın mermisi Hunter'a isabet ettiği sürece bu, dedektifin neredeyse sonuydu. Kurtadam onun bacağına vursa bile, parçalanan kemiklerin ve kopan kas ve sinirlerin acısı o kadar yoğun olurdu ki, Hunter hemen silahını bırakırdı.

Oyun bitti.

Kurtadamın ilk kurşunu onu öldürmeseydi, yaralı bir Avcıya ateşlenen ikinci kurşun onun kafasını uçuracaktı.

Kurtadam üçe kadar saymadan önce, 'Bu çok kolay,' diye düşündü.

'Üç'te Hunter'ın ölmüş gibi olduğunu biliyordu, hücrelerdeki iki rehine de öyle.

Doksan Yedi

'Üç.'

İkisinin de kolları roket gibi havaya fırladı ama yalnızca biri silahını ateşlemeyi başardı.

Tıpkı Kurtadam gibi Hunter da mükemmel bir nişancıydı, LAPD'nin en iyilerinden biriydi ama aynı zamanda Kurtadam'ın kendisinden çok daha iyi bir nişancı olduğunu da biliyordu. . . çok daha doğru. Eski asker, Hunter'ın kafasını çift vuruşta iki kez bir inçten fazla ıskalayarak bunu kanıtlamıştı. Hunter iyiydi ama o kadar da iyi değildi. Bunu biliyordu.

Ayrıca bildiği şey, düellolarının isabetli bir şekilde kazanılamayacağıydı. Yaklaşık sekiz adımlık bir mesafeden, her ikisinin de baskı altında bile hedefi hedef alabileceğinden emindi ama daha da kötüsü Hunter, hedefi -Kurtadam'ın alnını- vurması gereken tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Kurtadamın mermisi vücudunun hemen hemen her yerine vurabilirdi ve 9 mm'lik genişleyen merminin yok etme gücü gerisini hallederdi. Yani Hunter, bu düelloyu kazanmanın tek yolunun ya hile yapması ya da bir çeşit sihir numarası bulması olacağını biliyordu.

Büyüydü.

Kurtadam, Hunter'a SR22 tabancasını verir vermez analitik beyni olasılıkları hesaplamaya başladı.

Dikkate aldığı ilk faktör silahlarının ağırlığıydı.

Şarjörü dolu olan SR22 yaklaşık 1,4 lb ağırlığındaydı ancak Hunter'ın silahındaki şarjör boştu. Sahip olduğu tek şey odacıklı bir mermiydi. Boş bir klipsle SR22'nin ağırlığı yalnızca 1 lb civarındaydı; bu durum P228 için geçerli değildi. P228 yüksüz durumdayken yaklaşık 1,85 lb ağırlığındaydı. Şarjörü SR22'den daha büyüktü ve mermileri daha büyük ve ağırdı ve Kurtadam'ın şarjörü neredeyse doluydu. Hunter, eski askerin silahının kendisininkinden yarım kilo daha ağır olacağını tahmin etti.

Hunter'ın hesaplamalarına giren ikinci faktör, her tetikleyicinin çekici etkinleştirip serbest bırakmak için ihtiyaç duyduğu basınç miktarıydı. Çok daha küçük ve daha hafif bir silah olan SR22, çekici

harekete geçirmek için tetiğe yaklaşık 3,5 lb'lik bir basınç gerektiriyordu. Doğrudan fabrikadan çıkan bir Sig P228, tetik üzerinde yaklaşık 12 lb'lik bir basınç gerektiriyordu. Birçok profesyonel silahlarını özelleştirerek tetiği daha hafif hale getirdi.
Daha hızlı hareket eder, ancak Kurt Adamın P228'inde durum böyle olsa bile, tetikleme basıncındaki azalma yaklaşık 4-4,5 lb olacaktır, daha fazla değil. Özelleştirilmiş olsun ya da olmasın, Hunter'ın SR 22'si Werewolf'un P228'inden çok daha hızlı bir tetikleme hareketine sahip olacaktır.

Tek başına bu iki faktör (Kurtadam'ın silahının Hunter'ınkinden yarım kilodan daha ağır olması ve çekicini etkinleştirip serbest bırakmak için gereken oldukça yüksek tetik basıncı), Hunter'a ikisinin de olmayacağını bildiği bir oyunda saniyenin birkaç kesiri kadar avantaj sağlayabilirdi. bir saniyeden fazla sürer. Bu küçük avantaj, Hunter'ın sihir numarasının işe yaraması için tam olarak ihtiyaç duyduğu şeydi çünkü onun numarası kol hareketindeydi.

Üçte, Kurtadam *bütün* Kolu havaya kalktı, ateş pozisyonu arıyordu.

Öte yandan Hunter, üçe kadar saydıktan sonra kolunun tamamını dinlenme pozisyonundan atış pozisyonuna getirmek yerine dirseğini büküp ateş etmeye karar verdi. Bu onun bel hizasından ateş etmesine olanak tanıyordu - bu, ateş ederken son derece rahat olduğu bir konumdu - ve hilesi de burada yatıyordu çünkü atışının açısını ayarlıyordu.

Kurtadam, Hunter'a onu durdurmanın tek yolunun beynine bir kurşun sıkmak olduğunu söylerken yalan söylemiyordu; bu da normal şartlarda - yatay olarak ilerleyen bir kurşun - Hunter'ın alnındaki Kurtadam meydanına vurması gerektiği anlamına geliyordu. ama Hunter'ın mermisi bel yüksekliğinden başlayarak yukarıya doğru bir açıyla ilerliyordu ve bu da kurşununun artık Kurtadam'ın yüzünün neredeyse her yerine çarpabileceği anlamına geliyordu.

Ve tam olarak olan da buydu.

Avcının mermisi Kurtadamın burnunun hemen altına çarptı. Küçük bir mermi olmasına rağmen, 22 kalibrelik mermi bu kadar kısa bir mesafeden kemikleri, kas dokusunu ve kıkırdakları parçalayacak

kadar güçlüydü ve göz yuvasının altından Kurtadam'ın beynine ulaşıyordu. Mermi, beyinde mezensefalonu ve hipofiz bezini parçalayıp sonunda momentumunu kaybederek Kurtadam'ın parietal lobunun tepesinde yolculuğunu sonlandırdı.

Yıkım şiddetli ve geri döndürülemezdi ve eski askerin beyni, parmağına silahının tetiğine basması için bir sinyal göndermeden çok önce çalışmayı durdurdu.

Hunter mermisinin Kurtadam'ın suratına çarptığını gördü. Giriş yarası minimaldi - neredeyse burun deliği büyüklüğünde, belki biraz daha küçüktü - ama
Merminin yukarıya doğru hareket açısı nedeniyle Hunter, merminin eski askerin beyin dokusuna ulaşacağını biliyordu. Orada yıkıcı gücü öldürücü olurdu. Mermi Kurtadam'a çarptığında yaradan sınırlı bir kan sisi fışkırdı ve eski askerin yüzünün hemen önündeki havayı renklendirdi. Başı şiddetle geriye doğru fırladı ve gövdesi sandalyenin arkalığına çarptı. Yolun yaklaşık dörtte biri kadar yukarıda olan kolu momentumunu sürdürdü ancak eli P228 üzerindeki tüm tutuşunu kaybederek onu havaya bıraktı. Silah elinden Hunter'a doğru fırladı ve neredeyse kafasına çarpıyordu.

Momentum kaybolunca Kurtadamın kolu, topallayan ve zaten cansız olan bedeni yüzünden tekrar yere çöktü. Başı biraz sola doğru eğildi. Hâlâ açık olan gözleri doğrudan Hunter'a bakıyordu. İçlerindeki bakış soğuk ve kararlıydı.

Kan, burnundaki yaradan ağzına ve çenesine doğru aktıktan sonra göğsüne damladı. Bacakları birkaç saniye tuhaf bir şekilde sallandıktan sonra tamamen durdu. Kurtadam için hayat nihayet sona ermişti.

Hunter'ın nefesini düzgün bir şekilde toparlaması ve kalbinin yavaşladığını hissetmesi bir dakika daha sürdü.

Hala sandalyeye bağlıydı. Yalnızca sağ kolu serbestti ama Kurtadam gitmişti.

Hunter derin bir nefes daha aldı ve vücudunun tüm ağırlığını öne doğru vererek kendisini ve sandalyeyi yere attı. Düşmeyi engellemek için serbest kolunu kullandı, ardından kontrol masasına ulaşana kadar kendini beton zemin üzerinde sürükledi. Alnından ter

damlıyordu. Bir şekilde ölümü bir kez daha kandırmayı başardığına hâlâ inanamıyordu.

Hunter bir kez daha nefesini tuttu ve Kurtadam'ın dakikalar önce fermuarları kesmek için kullandığı paslanmaz çelik bıçağa uzandı. Onu kontrol masasına bırakmıştı.

Hunter'ın sandalyeden tamamen kurtulması hiç zaman almadı. Kurtadamın kemerinden sarkan Hunter, hapishane hücrelerinin anahtarlarını buldu. Onları yakaladı ve Kurtadam'ın kilidini açık bıraktığı kontrol masasının solundaki metal kapıdan içeri girdi. Kapıdan içeri girerken gördüğü loş koridor beklediğinden çok daha uzundu. Aslında 'L' şeklinde sola kıvrılmadan önce sonsuza kadar gidiyormuş gibi görünüyordu. Sol duvarda yalnızca yirmi metrelik bir boşlukla ayrılmış iki kapı vardı.

Hunter elindeki anahtarları kontrol etti. Kontrol odasındaki monitörden Angela'nın üç numaralı hücrede olduğunu biliyordu. Koridorun sonuna kadar takip etti ve sonra sola döndü. Üç numaralı hücre onun hemen önündeydi.

Hunter ona ulaştı ve kilidini açtı. Kapıyı ittiğinde öyle sert bir darbe aldı ki kaburgalarından birinin çatladığını duydu.

Doksan sekiz

Polis İdare Binası – 13 Aralık Pazar. Hunter ve Garcia ofisine girip kapıyı arkalarından kapatırken, "Öyleyse," diye sordu Yüzbaşı Blake. Polis Şefi ve Los Angeles Belediye Başkanı ile öğleden sonraki brifinginin beklentisiyle erken bir toplantı çağrısında bulunmuştu. 'Siz ve adli tıp nihayet o cehennem eviyle işiniz bitti mi?'

Kurtadamın saklandığı yerin, Santa Clarita'daki bir ormanlık alanın kenarında büyük ve harap bir yapı olduğu ortaya çıktı. Binanın terk edilmiş bir huzurevi olduğunu öğrendiler. On yıldan fazla bir süre çürümeye terk edilmişti. Son iki gündür Hunter, Garcia ve adli tıp ajanlarından oluşan küçük bir ekip her santimini inceliyorlardı.

'Kuyu, *Biz* Garcia yanıtladı. Gözleri Kaptan Blake'e dönmeden önce Hunter'a baktı. Adli tıp bir süre daha orada olacak. Orada kaç farklı DNA örneği toplayabileceklerini cehennem bilir."

Kaptan kahvesini yudumlarken, "Yeterince adil," diye kabul etti.

“Peki şu ana kadar ne buldunuz?”

Garcia kıkırdadı. 'Ne *yapmadım* nasıl bir sonuca varabiliriz, Kaptan?' Gözleri yeniden görevi devralan Hunter'a döndü.

"Katilin gerçek adı Dean Turner'dı" diye başladı. 'Kırk iki yaşındaydı, aslen Fresno'luydu. Los Angeles'a "öldürme ekibi" dağıldıktan sonra geldi.'

Hunter, Garcia ve Kaptan Blake'e Kurtadam'ın ona anlattığı arka plan hikâyesini zaten anlatmıştı.

Kaptan, “Ama hâlâ bu “öldürme ekibinin” gerçekten var olduğuna dair gerçek bir onayımız yok, değil mi?” diye sordu. ‘Bu ucubenin gerçekten orduda olduğuna dair bir onay yok.’

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. “Ve bu onayı hiçbir zaman alamayacağız, Kaptan. Açıkladığım gibi, bu gizli bir ekipti. Kod adı yok. . . çağrı işareti yok. . . Hiçbir şey. Tam bir gizlilik sağlamak amacıyla, tüm ekip üyeleri sahte isimler altında kayıt altına alındı. Bu, hükümetimizin ve ordumuzun varlığını kimsenin bilmesini istemediği türden bir birlik.'

Yüzbaşı Blake sandalyesine yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Los Angeles'a geldiğinden beri en azından kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor muyuz?" diye sordu. ‘Biliyor muyuz? *Ne zaman* Los Angeles'a ilk o mu geldi?'

Hunter, "Günlüğüne başlamadan önce ona kaç konu olduğunu sordum" dedi. 'Ama hatırlamıyordu. Tek söylediği birkaç tane olduğundan emin olduğuydu.”

Kaptan alçak sesle, “Siktir!” diye küfretti. "Yani kesinlikle on altıdan fazla mı?"

"Hiç şüphe yok," diye onayladı Hunter.

Kaptan alaycı bir tavırla, "Belediye başkanı buna bayılacak," dedi. "Saklanma yerindeki rehineler ne durumda?"

Kurtadamın sarışın kadının hücresine girip onu suratından vurduğu canlı görüntüler ona çarptığında Hunter'ın gözleri karardı.

'Ben oradayken öldürdüğü kişi Alexandra Berger'di' dedi. 'Yirmi dört yaşında, Santa Monica'dan. Ehliyetini ve ev anahtarlarını içeren çantasını odalardan birinde saklı bulduk. Erkek arkadaşı Luke

Bradford ile yine Santa Monica'da bir daireyi paylaştı. Ona dün haberi verdim.”

Yüzbaşı Blake kaşlarını çatarken başını salladı. Bu tür haberleri aktarma işinin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. 'Peki ya diğeri?'

'Adı Teksas'taki Garland'dan Silvia Hinton. Yirmi altı yaşında. Ailesi onunla kalmak için uçtu. Hâlâ şokta olması şaşırtıcı değil, dolayısıyla kendisinden tam bir ifade alma şansımız olmadı.' 'Ne zaman kaçırıldığını biliyor muyuz?'

Hunter, "Beş gün önce" diye onayladı. 'Bayan Hinton, Sunset Bulvarı'ndaki Çocuk Hastanesinde hemşire. Görünüşe göre akşam vardiyasını bitirdikten sonra arabasına binerken kaçırılmış.'

"Peki durumu nasıl?"

'Sağlık açısından iyi; biraz yetersiz besleniyor ama iyi. Psikolojik olarak mı? Kesinlikle travma geçirecek. Ne kadar? Bunu yalnızca zaman gösterecek.”

"Angela Wood'a ne dersin?"

Hunter, "Biraz sarsıldı," diye doğruladı. Ama o iyi. Bu sabah hastaneden taburcu ediliyor. Buradan ayrıldıktan sonra onu alıp evine bırakacağım.'

"Ayrıca," diye ekledi Garcia. Clay Heath'in cesedi, Westin Bonaventure Oteli'nin hemen karşısındaki "yenileme aşamasında" çok katlı otoparklardan birinin alt katında bulundu. Çalışmalara bir süre ara verildi
birkaç hafta önce - bütçeyle ilgili bir şey - bu yüzden ceset ancak dün gece bir grup genç tarafından bulundu.'

Kaptan, "Demek katil zavallı çocuğun boğazını kesti" dedi. “Sonra da Robert'ı ve günlüğü beklemek için sakin bir şekilde yolun karşısına geçerek otele doğru ilerledik.” “Kesinlikle,” diye onayladı Garcia.

Yüzbaşı Blake kahvesini bitirip ayağa kalktı. Yüzündeki ifade endişeliydi.

"Dark Web'de gördüğümüz şu sohbet odası mı?" diye sordu. ‘Sesler’, bu insanların izini sürebilir miyiz? FBI ya da Interpol'ü

onların peşine mi düşürecekler?' Hunter, "Hayır, yapamayız" diye yanıtladı. “Karanlık Web’in çekiciliği bu, Kaptan. Takip edilemez. Kimliklerinin asla belirlenmeyeceğinin bilincinde olarak orada istedikleri her şeyi alıp satabilirler.'

Yüzbaşı Blake ofis penceresinin yanında durdu ve bir anlığına dışarıdaki gökyüzüne baktı; bakışı uzak ve kaybolmuştu.

Garcia şöyle yorumladı: 'İçinde yaşadığımız üzücü ve çok karanlık bir dünya, insanlar bu şeyleri sadece internet üzerinden satmakla kalmıyor, aynı zamanda yüzlerce tane satabiliyorlar. . . Dışarıda binlerce insan onları satın almak istiyor ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu beni sinirlendiriyor.”

Hunter, "Bütün dünyayı kurtaramayız Carlos," dedi. ‘Herkesi kurtaramayız. Bunu biliyorsun. Yapabileceğimiz tek şey, yaptığımız işi yapmaya devam etmektir; işimiz için elimizden gelenin en iyisini yapmak, kurtarabileceklerimizi kurtarmak, koruyabileceklerimizi korumak. . . Yakaladığımız insanları parmaklıklar ardına koyuyoruz.'

Yüzbaşı Blake dedektiflerine dönerek "Robert haklı Carlos" dedi. 'Yapabileceğiniz tek şey, yaptığınız işi yapmaya devam etmek; işiniz için elinizden gelenin en iyisini yapmak ve ben ikinizden daha fazlasını isteyemezdim. O yüzden o kahrolası kaşlarını çat, git birkaç çörek ve bir bardak süt al ve en iyi yaptığın şeyi yap.'

“Yani bütün gün bu kadar güzel görünmeyi mi kastediyorsun?” diye sordu Garcia.

Kaptan, kapısını işaret ederek, "Dışarı çıkın," diye talep etti.

Doksan Dokuz

14 Aralık Pazar.

Garcia ofislerine dönerken Hunter da arabayla Wilshire Bulvarı'ndaki Good Samaritan Hastanesi'ne gitti. Angela Wood bir hemşireyle birlikte resepsiyonda onu bekliyordu.

Hunter, tahliye belgelerini imzaladıktan sonra, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Hastanede kalışını karşılamak için sağlık sigortasını kullanmıştı. Arabasına doğru ilerlerken Angela, "İyiyim" diye yanıtladı. 'Buradan çıktığıma çok mutluyum. Hastane yemekleri şaka gibi.”

Hunter, "Yiyecek bir şeyler almak ister misin?" diye sordu. 'Hayır, iyiyim. Teşekkür ederim.” Hunter Buick'inin yolcu kapısını açarken durakladı. 'Bak, beni evime götürmene gerek yok. Yürüyebilirim ya da otobüse binebilirim. Saatler önce ayrılırdım ama gelip seni alacak biri yoksa seni taburcu etmezler.’ ‘İçeri gir olur mu?’

Angela gönülsüzce yolcu koltuğuna oturdu. 'Yeni bir araba almayı gerçekten düşünmelisin. Bu . . . şey, parçalara ayrılıyor. . . ve burası kokuyor.”

Hunter, "Hayır, öyle değil" diye karşı çıktı, biraz kırgın görünüyordu. 'Ne gibi kokuyor?'

"Eski" diye yanıtladı Angela. 'Eski gibi kokuyor.'

Hunter karşılık vermedi ama sola dönerken yüzünü buruşturdu. Angela her zamankinden çok daha nazik bir ses tonuyla, Kaburga nasıl? diye sordu. Hunter, "Siyah ve mavi" diye yanıtladı. 'Çok acıtıyor ama yaşayacağım. Beni güzelce onardılar.”

'BEN *ben* Bunun için gerçekten üzgünüm,' Angela'nın sesi samimi geliyordu. ‘Mücadele sana göre değildi.’

'Biliyorum ki.'

'Kapıyı açmadan önce neden adımı söylemedin? Gerçekten o kapının açılacağını ve "güle güle Angie" diyeceğini düşünmüştüm.' "Evet, açmalıydım," diye itiraf etti Hunter.

'Evet, yapmalısın.'

"Her neyse," dedi Hunter gülümseyerek. “Çok iyi bir mücadeleydi.” Angela da gülümsedi. Hunter Batı 6. Caddeden sağa döndüğünde, "Bildiğiniz gibi" dedi. 'Oyunu bırakıyorum. Yankesici olmayı bırakıyorum.'

“Gerçekten mi?” Hunter memnun görünüyordu ama şaşırmamıştı.

'Evet. Kendime, eğer o kokuşmuş cehennem çukurundan kurtulabilirsem vazgeçeceğime söz verdim. Ben sözlerime sadık kalacağım.”

Hunter gülümseyerek "Bu harika" dedi. ‘Bir planın var mı? Ne yapmak istediğini biliyor musun?'

'Henüz değil ama yapacağım.'

Hunter cebine uzanıp küçük bir kağıt parçası çıkardı. “İşte.” Onu

Angela'ya uzattı.

Notu açarken “Bu nedir?” diye sordu. İçinde bir isim ve telefon numarası vardı. 'Richard Cole kim?'

"O, Bloomingdale grubunun Los Angeles güvenlik şefi olan bir arkadaşım." Ona sizden bahsettim ve sizinle bir röportaj ayarlaması için onu ararsanız çok sevinir.' 'Röportaj mı? Ne için röportaj?'

'Bir iş için.'

Angela biraz kafası karışmış halde Hunter'a baktı.

'Onların bakış açısına göre' diye açıkladı, 'sizin yeteneklerinize sahip birinin onlara karşı olması yerine onların tarafında olması çok daha iyi. Eminim onlara neye ve kime dikkat etmeleri gerektiği gibi birkaç şeyi öğretebilirsiniz.'

Angela'nın bakışları Hunter'ın üzerinde kaldı ama gözlerindeki bakış biraz yumuşadı.

Hunter, "Bu iyi bir iş ve maaşı hiç de fena değil" diye ekledi. 'Bunda harika olacağına eminim. Onu ara. O da gerçekten iyi bir adam.' Angela notu cebine koydu ve sonraki on dakika boyunca sessizce oturdu.

Sonunda, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

'Elbette.'

'Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?'

Hunter gözlerini kırpıştırdı ve sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi Angela'ya baktı. 'Demek istediğim şu... . . Sana karşı bir sürtük gibi davrandığımı biliyorum. Bunu biliyorum çünkü ben herkesin orospuyum. İnsanlara güvenmiyorum, bu yüzden orospu olmak benim savunma mekanizmam. Ama bu sefer kaltak olmak iki ajanın hayatına mal oldu ve bunun için çok ama çok üzgünüm.' Angela'nın gözleri doldu ve sesi titredi. 'Aptaldım, bencildim. . . Ben bir orospudan çok daha fazlasıydım. . . ve şimdi öldüler.” Yüzünden gözyaşları akmaya başladı. 'Yaşadığım sürece kendimi bunun için asla affetmeyeceğim. Çok üzgünüm.' Angela'nın sesindeki derin pişmanlık Hunter'ın arabasını duyguyla doldurdu.

Gözyaşlarını silerken, "Ben kötü bir insan değilim" diye devam etti. ‘En azından eskiden öyle değildim. Lütfen buna inanın.”

"Evet," dedi Hunter karşılık olarak.

'Eskiden olduğum kişiye geri dönmek istiyorum. Tekrar başlamak istiyorum. Artık bu şekilde olmak istemiyorum.'

Hunter, "Bu harika," diye onayladı. 'Ve yeni, yasal bir iş, aradığınız yeni başlangıç olabilir. Richard'ı arayın.'

Angela, Hunter'ın gözlerini yakalamaya çalıştı ama Hunter onları güvenli bir şekilde yolda tuttu.

"Soruma cevap vermedin," diye ısrar etti. 'Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?'

Hunter sonunda, "Çünkü senin gibi pek çok insan tanıyorum, Angela," diye yanıtladı. '*BEN* ne kadar dayanıklı veya güçlü olduğumuzu düşünsek de, bir zamanlar sizin ve hepimiz gibiydik. . . hepimiz hata yaparız ve ara sıra biraz yardıma ihtiyaç duyarız çünkü hiçbirimiz yüzde yüz sert ve güçlü olamayız. Bunu biliyorum çünkü daha önce denedim ve başarısız oldum.'

Angela'nın gözlerine yaşlar geri geldi.

Hunter şefkatli bir sesle, "Aslında burada sıra dışı bir şey yapmıyorum" dedi. 'Sadece bir arkadaşımın tekrar ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyorum, hepsi bu. Ben sadece insan oluyorum.'

Angela durakladı. 'Sen tanıştığım çoğu insandan çok daha iyi bir insansın. Bu konuda bana güvenin."

Bir dakika daha sessiz kaldılar.

Angela bir kez daha gözyaşlarını kurularken, "Az önce söylediklerinde gerçekten ciddi misin?" diye sordu.

"İş hakkında mı?" diye yanıtladı Hunter. 'Elbette ben...'

Angela, Hunter'ın sözünü kesti: Hayır, işle ilgili değil. 'Birine yardım etme konusunda *arkadaş*. Beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?'

Bu sefer Angela'nın gözlerini arayan Hunter'dı. 'Evet. Belki senin de aynı şeyi hissedeceğini umuyordum."

Angela utangaç bir gülümsemeyle gülümsedi.

'Bunu isterim. Bunu çok isterim.'

Hunter Angela'nın apartmanının önüne park etti ve motoru kapattı. "Peki Richard'ı arayacak mısın?"

'Sanırım yapabilirim. Evet.'

'Harika. Bu arada, kapın tamir edildi.” Hunter, Angela'ya yeni kilidin anahtarlarını verdi.

'Zamanı geldi.' Anahtarları aldı, durakladı, sonra hızla eğildi ve Hunter'ın yanağına bir öpücük verdi. 'Teşekkür ederim . . . Hunter gülümsedi ve Angela'nın binanın giriş lobisine koşuşunu ve merdivenlerden yukarı çıkmasını izledi.

Kontak anahtarını çevirdi ve motoru yanlış ateşlendi.

Tekrar denedi.

Hiç bir şey.

Bir kez daha.

Hiç bir şey.

“Lanet olsun.” Tekrar koltuğuna oturdu. ‘Belki de gerçekten yeni bir araba almalıyım.’

Teşekkür

Ne yazık ki, bu romanı yazma sürecinde, evrenimi paramparça eden bir kayıp yaşadım ve bu kayıp, bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağımı umduğum türde kişisel karanlığı da beraberinde getirdi. Eğer şimdiye kadar tanıştığım en özel insanlardan bazılarının inanılmaz yardımı ve arkadaşlığı olmasaydı, bu roman asla bitmeyecekti ve ben de muhtemelen artık burada olmayacaktım.

Helen Mulder, Jair ve Lisa Pelegrina, Uwe Lippold, Andru ve Tracy Kalker, Lynne Marie Campbell.

Hepinize kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. Sizler hayatımı kurtardınız ve benim için sandığınızdan çok daha fazlasını ifade ediyorsunuz. Benim için orada olduğun için teşekkür ederim.

Profesyonel düzeyde, bir yazarın sahip olabileceği en iyi temsilci olduğu için birkaç özel kişiye, menajerim Darley Anderson'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Darley'nin Melekleri – Mary Darby, Kristina Egan, Georgia Fuller ve ajanstaki tüm ekip, muhteşem oldukları için. Bu kitaptaki tüm sorunları çözmek için yorulmadan çalışan Simon & Schuster'daki yeni editörlerim Anne Perry ve Bethan Jones.

Ayrıca başından beri beni ve romanlarımı fevkalade bir şekilde

destekleyen tüm okuyuculara ve oradaki herkese teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı yazmazdım.

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2020
Telif Hakkı © Chris Carter, 2020
Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.
Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB
Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi
www.simonandschuster.co.uk
www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in
Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.
Ciltli ISBN: 978-1-4711-7957-0
Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-4711-7958-7
e-Kitap ISBN: 978-1-4711-7959-4
Ses ISBN'si: 978-1-4711-8975-3
Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.
Sabon'da M Kurallarına Göre Dizgi
CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.